

Tử Bất Ngũ Quái Lực Loạn Thần

Contents

Tử Bất Ngũ Quái Lực Loạn Thần	2
1. Chương 1: Nhan Như Ngọc	2
2. Chương 2: Nhan Như Ngọc	4
3. Chương 3: Dương Nhi Đầu(6) (thượng)	8
4. Chương 4: Dương Nhi Đầu (trung)	10
5. Chương 5: Dương Nhi Đầu (hạ)	12
6. Chương 6: Họa Lắm Mồm (thượng)	16
7. Chương 7: Họa Lắm Mồm (hạ)	19
8. Chương 8: Mỹ Nhân Tiêu (hoa La Đơn) (thượng)	22
9. Chương 9: Mỹ Nhân Tiêu (hoa La Đơn) (trung)	26
10. Chương 10: Mỹ Nhân Tiêu (hoa Chuối Tiêu) (hạ)	29
11. Chương 11: Tẩu Tường (tường Chuyển Động) (thượng)	32
12. Chương 12: Tẩu Tường (tường Dịch Chuyển) (trung)	36
13. Chương 13: Tẩu Tường (tường Dịch Chuyển) (hạ)	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16: Cây Dù Đen (hạ)	51
17. Chương 17: Trùng Họa (bức Tranh Sâu) (thượng)	55
18. Chương 18: Trùng Họa (bức Tranh Sâu) (hạ)	58
19. Chương 19: Hồn Liệt(27) (thượng)	62
20. Chương 20: Hồn Liệt (trung)	66
21. Chương 21: Hồn Liệt (hạ)	70
22. Chương 22: Kiên Đẳng (đèn Trên Vai) (thượng)	74
23. Chương 23: Kiên Đẳng (hạ)	78
24. Chương 24: Lạc Hồng(29) (thượng)	82
25. Chương 25: Lạc Hồng (trung)	85
26. Chương 26: Lạc Hồng (hạ)	88
27. Chương 27: Hắc Thủ Ấn (dấu Bàn Tay Đen) (thượng)	92
28. Chương 28: Hắc Thủ Ấn (dấu Bàn Tay Đen) (trung)	96
29. Chương 29: Hắc Thủ Ấn (hạ)	99
30. Chương 30: Tử Nhân Bồn(36) (thượng)	103
31. Chương 31: Tử Nhân Bồn (người Chết Ngu Ngốc) (trung)	106
32. Chương 32: Tử Nhân Bồn (hạ)	109
33. Chương 33: Thỏ Oa Oa (búp Bê Thỏ) (thượng)	112
34. Chương 34: Thỏ Oa Oa (trung)	115
35. Chương 35: Thỏ Oa Oa (Búp Bê Thỏ) (hạ)	118
36. Chương 36: Huyết Linh Bài (thượng)	122
37. Chương 37: Huyết Linh Bài (trung)	125
38. Chương 38: Huyết Linh Bài (hạ)	128
39. Chương 39: Tỏa Hồn Trận (thượng)	131
40. Chương 40: Tỏa Hồn Trận (hạ)	133

41. Chương 41: Vụ Thôn (thôn Sương Mù) (thượng)	137
42. Chương 42: Vụ Thôn (trung)	140
43. Chương 43: Vụ Thôn (hạ)	144
44. Chương 44: Ấu Chân (thượng)	147
45. Chương 45: Ấu Chân (trung)	150
46. Chương 46: Ấu Chân (hạ)	154
47. Chương 47: Kết Cục. Hạnh Phúc Đang Đến Gần	159
48. Chương 48	161
49. Chương 49	164

Tử Bất Ngữ Quái Lực Loạn Thần

Giới thiệu

Truyện Tử Bất Ngữ Quái Lực Loạn Thần của tác giả Miêu Oa là truyện tiểu thuyết hay, thể loại đam mỹ. Cho tới bây giờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-bat-ngu-quai-luc-loan-than>

1. Chương 1: Nhan Như Ngọc

CHƯƠNG 1: NHAN NHƯ NGỌC

.

Thư trung tự hữu nhan như ngọc.(1)

Người ta nói, đọc sách hay, cái gì cũng có.

Danh vọng, tài phú, mỹ nhân như ngọc.

Văn tự trên đời là một trong những vật rất có linh tính, con người viết xuống câu chữ, hoặc vui mừng, hoặc buồn bã, hoặc phẫn nộ, hoặc bình thản, loại tình cảm này biểu lộ trong từng con chữ, khi khép sách thì liền lưu lại trong trang giấy trắng tinh.

Trăm ngàn năm qua đi, có người viết sách, có người đọc sách, một đời lại một đời, tình cảm chậm rãi hình thành hội tụ rồi trở nên có ý thức, có hình dáng, chúng ta đặt cho nó một cái tên, gọi là Nhan Như Ngọc.

...

Thứ nhất, không được nói với người thứ ba.

Thứ hai, không đặt cùng vị trí với tranh họa Khổng Mạnh(2) .

(2) Khổng Mạnh: Người sáng lập học thuyết Nho gia là Khổng tử. Mạnh Tử là môn đệ gần gũi nhất của Khổng Tử. Ông là người kế thừa và phát triển học thuyết Nho gia đạt tới đỉnh cao. Do đó, ông thường được đứng tên chung với thầy mình gọi là học thuyết Khổng Mạnh.

Thứ ba, không được làm hỏng sách.

Hình Thiên Thư nhìn vào các thỏa thuận, chần chừ không đặt bút xuống kí.

Rõ ràng chỉ là ba điều rất đơn giản, chỉ cần làm được ba điều này, thủ khoa kì thi tuyển sinh đại học trừ hần ra không còn có thể là ai khác.

“Nếu không có vấn đề gì thì xin vui lòng ký tên ở đây”. Thanh âm ôn hòa của người thanh niên truyền đến, mang theo một chút mê hoặc.

Đó là một người thanh niên nhìn vô cùng thuận mắt.

Nói đúng ra, mắt cậu ta không phải rất to, mũi cũng không phải là thẳng, môi cũng không phải thanh nhã, ngũ quan bình thường, nhưng chính là rất vừa mắt.

Một người như vậy nếu ở trong đám đông thì sẽ không ai chú ý tới, nhưng nếu như bạn phải ở cùng cậu ta cả đời thì nhất định sẽ không cảm thấy phiền chán. Hình Thiên Thư nghĩ như vậy.

Thanh niên tên là Từ Nhân Thuyền, là ông chủ của cửa hàng này.

Cửa hàng này thực sự rất nhỏ, chiều ngang khoảng bốn mét, ở giữa là khoảng trống, rất sạch sẽ, không có gì cả, hai bên tùy tiện chất vô số tạp vật, chai chai lọ lọ ngã trái ngã phải, cánh tay búp bê, giày thêu đã phai màu sắc, gương cổ có một vết nứt,...

Trên trần nhà có một cái đèn huỳnh quang, đặt ở rất cao, vì thế ánh sáng rất âm u, đồ vật chung quanh nhất thanh nhị sở(3), rồi nhìn kĩ lần nữa lại thấy không rõ lắm.

(3) Nhất thanh nhị sở: nhìn thấy rất rõ ràng.

Tất cả mọi thứ đều có vẻ vừa quý dị vừa mơ hồ.

Cửa hàng nhỏ nằm sâu trong hẻm thuộc khu Lão Thành, ngõ hẻm đan xen chằng chịt, may là học trưởng đã chỉ cho, nếu không Hình Thiên Thư nghi ngờ rằng nếu hắn muốn tìm thấy thì phải mất một khoảng thời gian.

Học trưởng Lạc Đào đã từng là truyền kỳ ở trường học bọn họ trong một thời gian rất dài, cả lơ phát phơ lẫn lộn ba năm, năm thứ ba càng trốn học thường xuyên hơn, ngang bướng đến nỗi ngay cả thầy chủ nhiệm là người có ý thức trách nhiệm cực kì mạnh mẽ cũng từ bỏ việc khuyên bảo. Người như vậy lại có thể an an ổn ổn mà tốt nghiệp.

Hình Thiên Thư là một học sinh giỏi truyền thống, “Thành tích ưu dị, tuân kỉ thủ pháp, bảo vệ của công”(4), trên phiếu điểm hằng năm đều là lời phê như vậy.

(4) “Thành tích ưu dị, tuân kỉ thủ pháp, bảo vệ của công”: câu này giống giống như 5 điều Bác Hồ dạy ấy, “Thành tích tốt, tuân thủ nội quy nhà trường và pháp luật, bảo vệ của công”.

Những thành tích này không phải là mưu lợi, mà phải cố gắng nỗ lực rất nhiều mới có được.

Cũng chính bởi vì thế, đối với con đường làm quan rộng mở của Lạc Đào hắn cảm thấy nghi hoặc, mờ mịt, thậm chí là oán giận.

Đây tuyệt đối không đơn thuần là vận may! Hắn tự nhủ.

Mà đáp án rất nhanh đã tìm thấy, hắn thật không ngờ, vị học trưởng Lạc Đào chưa từng cùng hắn nói lời nào kia, đã chủ động tìm tới hắn.

Nội dung lời nói của học trưởng không thể tưởng tượng nổi, hắn đã nghĩ tới khả năng gian lận, khả năng rò rỉ đề thi, nhưng thật không ngờ, lại là Thư(5) quý — gọi là Thư quý Nhan Như Ngọc.

(5) Thư quý: Sách quý.

Nội dung tiếp theo, học trưởng nói cho hắn biết bản thân làm sao trong lúc vô ý lại phát hiện cái cửa hàng nhỏ kia, vốn tính là mua một quyển sách cổ, rồi như thế nào phát hiện thứ đó chính là Thư quý Nhan Như Ngọc, rồi dưới sự giúp đỡ của Thư quý mà đạt được thành tích kinh người ra sao.

Căn cứ vào cách nói của Lạc Đào, Thư quý có khả năng sống nhờ trong bất kỳ quyển sách nào. Mặc kệ độ dày hay nội dung, chỉ cần trong một đêm, Thư quý có thể ghi nhớ hết.

Trong lúc thi, chỉ cần xé xuống một mảnh giấy nhỏ của Thư quý, giấu ở trên người, là có thể điều khiển Thư quý nói ra đáp án.

Lúc nói chuyện xong, Lạc Đào len lén đưa một tờ giấy cho hắn: khu Lão Thành, phường Bách Lý, hẻm Quan Tiên, số 109.

Nhớ kĩ, từ đầu ngõ Dương Nhi Đầu mà đi thẳng vào trong. Lạc Đào căn dặn.

Nếu quả thực đúng như lời học trưởng nói, chơi bởi ba năm như học trưởng mà cũng có thể thi đậu tốt nghiệp. Như vậy với thành tích xuất sắc từ trước đến nay của hân, nếu muốn trở thành thủ khoa cũng không phải không có khả năng.

Không, phải nói là tuyệt đối có thể.

Với thái độ nửa tin nửa ngờ này, khi Hình Thiên Thư tìm được cửa hàng thì không khỏi thất vọng.

Nhưng rồi, hân tự nhiên sinh ra lòng tin tưởng kì lạ.

Hình Thiên Thư thở dài, một lần nữa đem tầm mắt từ trên người Từ Nhân Thuyền thu lại.

“Thỏa thuận có ba điều, xin nhất định tuân thủ. Bằng không nếu có chuyện không may xảy ra với ngài, cửa hàng sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào”. Từ Nhân Thuyền vẫn đứng yên ở một bên, khóe miệng nâng lên, giọng nói như trước nhẹ nhàng, êm ái.

Nắm thật chặt cây bút trong tay, Hình Thiên Thư hít sâu một hơi, nghiêm túc kí xuống tên mình.

...

Từ Nhân Thuyền dựa ở trên khung cửa, nhìn thiếu niên gắt gao ôm sách cổ vào lòng, hưng phấn mà đi xa.

Mặt trời chiều lặn về phía tây, cái bóng thiếu niên kéo dài.

“Sớm hay muộn, cũng phải quay về”. Từ Nhân Thuyền thấp giọng nói, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì rất vui. Vì vậy khe khẽ cười rộ lên.

Cậu chậm rãi ung dung tiến vào cửa hàng nhỏ, ngồi ở trên xích đu, tiện tay cầm một quyển sách che lấy mặt.

Ken két — ken két —

Xích đu nhẹ nhàng đung đưa.

Đột nhiên, Từ Nhân Thuyền lấy cuốn sách xuống, hướng về phía người đứng lặng im trước cửa hàng, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Cậu đã trở về”.

Chú thích:

(1) Thư trung tự hữu nhan như ngọc: câu (thư trung tự hữu nhan như ngọc), có nghĩa là “trong sách tự có người con gái dung nhan đẹp như ngọc”. Sau này, người ta hiểu được rằng không phải chỉ có sách văn chương mới làm mình mê hoặc như được nhìn thấy người đẹp, mà ngay cả sách toán và khoa học cũng có thể làm người ta có những phút mộng mơ.

Câu này xuất xứ từ 1 bài thơ của Tống Trân Tông Triệu Hằng Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Nhan Như Ngọc

CHƯƠNG 2: NHAN NHƯ NGỌC

.

Hình Thiên Thư bước nhanh ra khỏi trường thi, hân gần như là chạy.

Mãi đến chỗ rẽ hân mới tựa trên vách tường lạnh như băng, tim đập loạn nhịp — là thật, học trưởng không hề lừa gạt hân.

Thực sự, Thư quý là có thật.

Tối hôm qua, hân dựa theo những gì mà Lạc Đào dạy hân, đầu tiên dùng bút đỏ viết lên tờ giấy màu vàng: “Thỉnh Nhan tiên sinh”, rồi kẹp nó vào trong sách cổ, đốt một nén nhang. Hai tay hân nâng giấy vàng, kẹp vào giữa sách Lịch Sử, tiếp đó thắp hương. Như vậy qua một đêm, sáng sớm hôm nay hân đem Thư Quý thỉnh trở về, nhẹ nhàng xé xuống một góc sách, giấu ở trong túi quần rồi đi vào trường thi.

Buổi sáng thi môn Ngữ văn, Hình Thiên Thư suýt nữa không kịp hoàn thành bài làm, tinh thần khẩn trương cao độ nên thiếu chút nữa hắn đã quên chuyện Thư quý này. Thẳng đến khi buổi chiều thi môn Lịch sử, hắn gặp phải một câu hỏi khó, rõ ràng đã học qua rồi, nhưng hắn lại không viết ra được. Đang vội vã thì trong đầu bỗng nhiên lóe lên nội dung trong sách giáo khoa, hắn ngẫm lại một lần, không sai một chữ.

Việc này làm cho hắn khiếp sợ, đáp án này không phải thông qua con chữ hay âm thanh, càng không phải từ tranh vẽ truyền đạt lại cho hắn. Nó tựa hồ chỉ là một ý niệm trong đầu, ngay trong nháy mắt xông ra, rõ ràng lại chính xác.

Tựa hồ là suy nghĩ của hắn, nhưng hắn khẳng định là hắn không biết đáp án.

Vì vậy, hắn kinh ngạc nhưng cũng tin tưởng.

Thực sự có Thư quý.

Hồ hấp chậm rãi bình thuận, Hình Thiên Thư nắm lấy góc thư, nở nụ cười.

...

Từ Nhân Thuyền lấy cuốn sách ra khỏi mặt, hướng về phía người đứng lặng im trước cửa hàng, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Cậu đã trở về”.

Bóng người kia vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng tắp.

“Vào đi”. Từ Nhân Thuyền vỗ vỗ cái ghế gỗ bên cạnh, “Dù sớm hay muộn cũng phải trở về”.

Bóng người rút cuộc từ từ cử động, ánh sáng buổi chiều soi sáng gương mặt thiếu niên hăng hái, lạnh lùng.

“Điều thứ ba, không được làm hỏng thư tịch. Tôi nói rồi, nếu như không tuân theo, tôi sẽ không chịu trách nhiệm. Lạc Đào”.

Thiếu niên rút cuộc giữu cợt cười lộ lên, giọng nói khàn khàn: “Tôi chết, cũng tuyệt đối không cho nó sống dễ chịu. Tôi ở nơi này chờ nó, sẽ chờ nó...”

Lạc Đào nhớ lại một năm trước, có hai người thiếu niên cực kì nhàm chán mà chạy đi lêu lổng khắp nơi sau giờ tan học. Rồi bọn họ phát hiện ra một cửa hàng cổ quái. Chủ cửa hàng là một người thanh niên, trên mặt che một quyển sách, đang ngồi ở xích đu, xích đu phát ra tiếng đong đưa ken két, ken két. Người thanh niên yên lặng giống như đã chết.

Y bạo gan đến gần, đưa tay cầm lấy quyển sách kia, đối mặt với y là một gương mặt tràn đầy tiếu ý: “Ồ”.

Y sợ đến thối lui, Hình Thiên Thư núp ở phía sau y.

“Muốn cái gì thì có thể tùy ý lựa chọn”. Người thanh niên vừa chỉnh sửa mái tóc rối bời vừa nói với bọn họ, “Cái gì cũng có”.

Y bất mãn nhìn người này hình như đang cố ý trêu đùa mình, y lên tiếng: “Thư báo trúng tuyển đại học có bán không? Lão tử muốn lên đại học”.

Người thanh niên tựa hồ rất kinh ngạc, dừng một chút rồi nói: “Có”. Sau đó thuận tay cầm lên cuốn sách vừa nãy che mặt đưa cho y.

Y cười ha ha: “Bây giờ có sách cũng không kịp”.

“Cho dù chỉ còn một ngày, vẫn kịp”. Người thanh niên cười cười.

Y liếc mắt, xoay người muốn chạy nhưng lại bị Hình Thiên Thư kéo lại: “Lạc ca, trước hết nghe một chút đi”.

Ngày đó bọn họ lưu lại đến khuya, cuối cùng y mua một quyển sách, chẳng biết tại sao lại kí một bản thỏa thuận.

...

Cuối cùng cũng có điểm số, Hình Thiên Thư đứng thứ 10 toàn thành phố.

Hắn nghe thầy cô tán thưởng, bạn học chúc mừng, trong lòng đắc ý. Hạng 10 toàn thành phố tính là gì, cái hắn muốn chính là Thủ khoa cả nước.

Dứt khoát thu dọn cặp xách, Hình Thiên Thư không thể chờ đợi về nhà thỉnh Thư quý vào trong cuốn sách khác. Ai ngờ mới ra tới cổng trường thì đã bị người ngăn lại.

“Thế nào?”. Học trưởng Lạc đứng trong bóng râm mà hỏi hắn.

“Làm sao có thể có Thư quý, học trưởng đừng nói giỡn”. Hắn không nhận được mà nói, hiện tại ai hắn cũng không để ý, chỉ muốn về nhà nhanh một chút.

Lạc Đào bỗng nhiên kéo vai hắn lại, ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Thế trong túi quần mày để cái gì?”

Góc giấy Thư quý, hắn đã quên lấy ra.

“Thử qua rồi nên mới biết trên cái thế giới này căn bản không có quý!” Hắn then quá hóa giận, “Tất cả thành tích của em đều là dựa vào nỗ lực mà có được!”.

Lạc Đào không nói gì nữa, buông vai hắn ra, lui vào trong chỗ tối tắm.

Nhận thấy giọng mình không tốt, Hình Thiên Thư miễn cưỡng cười cười: “Em có chuyện phải làm, học trưởng về trước đi. Hôm nào em mời học trưởng đi ăn”.

Đi mấy bước, hắn quay đầu lại, giọng nói thành khẩn: “Học trưởng, điều em nói có chút thất lễ, nhưng bất cứ chuyện gì cũng không có đường tắt. Đều phải dựa vào chính mình, từng bước từng bước đi tới”.

Lạc Đào đứng thẳng tắp, nhìn hắn đi xa, âm trầm cười rộ lên, phải vậy không? Trước đây mày không hề nói như vậy ——

“Lạc ca, hai ngày nữa là thi, khoảng thời gian này, ngựa chết thành ngựa sống ha”. Khi đó, hắn khuyên mình như thế.

“Không thi nổi thì không thi nổi, lão tử đi tìm việc làm”.

“Không thể nói như vậy, lẩn lộn mà có bằng đại học dù sao cũng đỡ hơn một chút, cô chú sẽ không tha cho anh đâu”.

“Sách quý gì, Nhan Như Ngọc gì chứ. Cái cửa hàng kia cổ cổ quái quái, ông chủ đó nhất định là người bị bệnh thần kinh, chú mày còn tin tưởng sao”.

“Anh thử một chút đi, nếu là có thật, anh cũng không gặp phiền toái gì. Còn nếu không có thì chứng minh cũng chả có ma quỷ”.

“...”

“Anh coi như giúp đỡ em nhỏ này đi, sang năm em cũng muốn thi vào đại học, nếu là đồ tốt em cũng đi mua một quyển”.

“Biến, tiểu tử thói nhà người, dám đem anh mày ra làm chuột bạch”. Y nói một chút rồi quay về đề tài ban nãy, “Thế nhưng anh đây không phải không muốn xài, cũng không thể đem quyển sách này vào trường thi được”.

“Xé một góc rồi bỏ vào trong quần lót, ai biết được chứ”.

“Tiểu tử người thật ghê gớm, nhưng cái thỏa thuận quý quái kia không phải nói là không được làm hư sao?”

“Thư viện cho mượn sách cũng nói là cấm làm hư, chẳng qua chỉ là bồi thường ít tiền mà thôi”.

...

Thế là y lại một lần nữa bị thuyết phục.

Từ nhỏ đến lớn, hầu như đến cuối cùng, mọi việc đều nghe theo Hình Thiên Thư.

Mà sự thật chứng minh Hình Thiên Thư lại một lần nữa thuyết phục được y.

Khoảng thời gian từ khi y chào đời đến lúc y nở mày nở mặt, cha mẹ y cười đến vui sướng làm cho y không nhận được mà bắt đầu kỳ vọng vào cuộc sống đại học — trước khi vào học phải đi tập huấn, nghe nói đó là khóa học bắt buộc và tự chọn môn học, có đôi khi buổi sáng cũng không cần lên lớp.

Nhưng mà cuối cùng y cũng không thể hưởng thụ cuộc sống đại học.

Y đã chết.

Bởi vì không tuân theo thỏa thuận.

Bởi vì Hình Thiên Thư nói làm trái thỏa thuận cũng không có việc gì.

Mà Hình Thiên Thư đâu? Y hôn mê vài ngày, sau đó tỉnh lại, y đã quên mất không còn một mảnh.

...

Hình Thiên Thư vội vã đi vào nhà, đâm sầm vào mẹ hình như cũng vừa mới tan tắm.

“Con trai, mẹ nghe chủ nhiệm lớp mày nói điểm thi mày rất khá, hi vọng có thể vào trường trọng điểm. Ngày hôm nay mày muốn ăn gì thì cứ nói”.

“Mẹ, cái gì con cũng không muốn ăn”. Hắn tháo giày. “Con trở về phòng học bài đây”.

“Chờ một tí”. Mẹ Hình mau tay nhanh mắt nắm lấy tay con trai, “Mày thả lỏng một chút, mẹ không muốn mày giống như Lạc Đào nhà kế bên”.

“Anh ấy làm sao ạ?”. Hình Thiên Thư tùy ý hỏi.

“Đã chết rồi”. Mẹ Hình cảm thán, “Vất vả lắm mới thi đậu đại học. Ai ngờ...”

Cả người Hình Thiên Thư cứng lại, cảm thấy rét run như rớt vào hầm băng: “Chết, chết rồi?”

“Đúng vậy, mới đi học không được mấy ngày. Đứa nhỏ này, không có số đi học a... Đúng rồi, chúng mày không phải chơi đùa từ nhỏ đến lớn sao?”

“Con về phòng trước”. Hình Thiên Thư lung lay đi vào trong phòng, thoáng cái tê liệt ngã xuống mặt đất.

Đã chết, đã chết...Vậy người hôm nay nói chuyện với hắn là ai?

Cộc, cộc, cộc, có người gõ cửa: “Hình Thiên Thư, anh tới tìm mày mời ăn cơm.”

...

Từ Nhân Thuyền như trước ngồi trên xích đu, kèn kẹt — kèn kẹt —

Có hai người bước vào cửa hàng, giống như một năm trước, một trước một sau, tay nắm tay.

“Đã trở về à”. Từ Nhân Thuyền đứng lên, nhìn bọn họ cười cười, “Bên trong đã quét dọn sạch sẽ.”

Hai người kia quay đầu nhìn thoáng qua đối phương, mặt không chút thay đổi đi vào bên trong.

Mặt trời lặn, luồng ánh sáng mặt trời cuối cùng chiếu lên tấm biển của cửa hàng treo tít trên cao, soi sáng ba kí tự thật nhỏ — Quỷ môn quan.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đây là viết về cổ sự (chuyện cũ) thứ nhất, sở dĩ ta muốn viết cái cổ sự này, là bởi vì kỳ thi đại học vừa kết thúc không lâu, nhìn trang web khắp nơi đều là về chủ đề này, nhớ tới lúc đó mình cũng tham gia thi đại học.

Khi đó rất không hiểu chuyện, lãng phí đúng ba năm, rồi cho đến buổi tối trước kỳ thi đại học, ta thực sự ảo tưởng rằng trên thế giới có thể có “Thư quỷ”, ta nghĩ theo thói quen của mọi người là đến lúc cuống lên mới lo ôm chân Phật, ít nhiều đều cũng có ảo tưởng như vậy. Vì vậy cái cổ sự này ra đời.

Đây là phần đầu tiên, cổ sự khi kết thúc vẫn còn rất không lưu loát, rất nhiều chi tiết xử lí không tới, trọng điểm cũng không nắm tốt lắm, mong muốn mọi người cho ý kiến nhiều hơn, ta sẽ cố gắng cải thiện.

Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Dương Nhi Đầu(6) (thượng)

CHƯƠNG 3: DƯƠNG NHI ĐẦU(6) (THƯỢNG)

(6) Trong câu chuyện này (ở chap 4) sẽ xuất hiện hai chữ Dương, là 和 và 陽. Họ “Dương” (和) với “dương” {dê} (陽) là đồng âm. Tên chap 3 là 陽, có nghĩa là Dương (dê) Nhi Đầu (Đầu dê con).

.

Tần Tử Giác mang giá vẽ đi lang thang trong ngõ hẻm, dừng một chút đi một chút, rốt cuộc chọn được một chỗ.

Dựng giá vẽ, dọn xong thuốc màu, cầm cọ vẽ so so tỉ lệ, y bắt đầu vẽ.

Ngõ nhỏ tên là Dương Nhi Đầu, chiều dài khoảng mấy trăm mét, nhưng quanh co khúc khuỷu, trái một bên, phải một bên, nhìn không thấy điểm cuối. Giữa ánh nắng mặt trời ban trưa, nơi quanh co này vẫn có một chỗ bóng râm lớn, một bên rực rỡ, một bên âm u, hình ảnh như vậy trong mắt người nghệ thuật là rất thú vị.

Tần Tử Giác chấm thuốc màu xám tro, y đang vẽ phác họa đường nét con ngõ nhỏ.

“Két két —— cánh cửa gỗ cách đó không xa hé ra cái khe nhỏ, gương mặt của một đứa bé trai xuất hiện.

Cậu bé nhìn Tần Tử Giác hỏi: “Ca ca, anh vẽ cái gì ở đây thế?”

“Hẻm nhỏ”.

“Ca ca, phía trước có một con sông nhỏ rất đẹp. Ca ca vào trong đó vẽ đi, thực sự rất đẹp đó”.

“Ồ?”. Tần Tử Giác liếc mắt về phía đứa bé, rốt cuộc cũng có chút thích thú.

Đứa bé đáp lại xong, thoáng cái ù ù chạy đến bên cạnh y, lôi kéo góc áo của y nói: “Bên trong con sông có trai ngọc, vừa vặn có thể ăn”.

Tần Tử Giác nhún vai, tiếp tục vẽ tranh của y. Y không thích trẻ con, y nghĩ chúng nó rất phiền nhiễu, chẳng biết một mỗi cứ hỏi một chút rồi lại một chút khiến người ta cảm thấy rất bức bối, hơn nữa tính lệt trèn đây lại còn bẩn thỉu.

Đứa bé này cũng không ngoại lệ, tuy rằng rất sạch sẽ nhưng trên người nó tỏa ra mùi bùn đất làm cho Tần Tử Giác rất bài xích —— y ghét đứa bé này, ghét nó tới gần mình.

Cậu bé dường như không cảm thấy sự thiếu kiên nhẫn của y, tiếp tục lặp đi lặp lại: “Ăn ngon lắm, thực đó. Thực sự...”

Tần Tử Giác vẫn bình thản mà vẽ, đứa bé đứng đã mệt, liền ngồi xổm bên chân y, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó.

Trong hẻm nhỏ vẫn không có ai xuất hiện, cũng không có âm thanh nào, Tần Tử Giác hưởng thụ sự yên tĩnh này, liền vẽ suốt vài tiếng.

Mùa hè bao giờ cũng tối rất nhanh, có lúc bảy tám giờ trời đã tối mịt. Tần Tử Giác dần dần có chút không nhìn rõ, y giơ tay xem đồng hồ, mới bốn giờ rưỡi chiều.

Y thở dài, dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh, dự định tá túc một đêm ở gần đây rồi ngày mai tiếp tục hoàn thành tác phẩm.

Còn vài ngày nữa là diễn ra buổi triển lãm tranh cá nhân đầu tiên của y, bởi vì chỗ triển lãm tạm thời điều chỉnh vị trí trưng bày tranh, nên nội trong một tuần lễ y phải vẽ thêm hai bức tranh mới. Cuối cùng thông qua người quen mà tìm được con hẻm nhỏ vô cùng đặc sắc này, thế nhưng thời gian còn lại cũng không nhiều. Y tính sau khi hoàn thành xong bức tranh này thì sẽ kêu nó dẫn y đi xem thử con sông nhỏ, nếu đẹp như lời nó nói, thật là cứu y một mạng.

Đột nhiên, có một cánh tay nhỏ kéo ống quần y, y cúi đầu, cậu nhóc ngẩng đầu nhìn y, đáng thương nói: “Ca ca, em rất đói”.

“Muốn ăn cái gì?” Tần Tử Giác tùy ý hỏi.

“Trai ngọc”. Cậu nhóc cao hứng nói.

Tần Tử Giác xếp xong giá vẽ, dùng mảnh vải trắng bọc lại bức tranh. Y quyết định dẫn cậu bé đi ăn KFC, trẻ con nào cũng thích, y nghĩ như vậy. Biết đâu còn có thể ở nhờ nhà nó một đêm.

Ngay khi bọn hắn vừa rời khỏi, ở khúc quanh không xa truyền đến âm thanh ma sát của gỗ —— ken két, ken két...

Thanh âm kia chợt vang xa, ở trong ngõ hẻm u ám như vậy nghe vô cùng đáng sợ.

Cậu bé dường như bị dọa, trốn ở phía sau Tần Tử Giác, gắt gao lôi kéo góc áo y, sắc mặt trắng bệch.

“Đó là tiếng gì?”. Tần Tử Giác cúi đầu hỏi. Y nhớ kĩ ở cái góc cuối hẻm, ngoài trừ bức tường thì không có gì cả.

Thân thể gầy nhỏ của cậu bé như một chiếc lá trong cơn gió lớn, không thể ngừng run rẩy.

Tần Tử Giác kéo tay nó ra, định qua đó xem thử.

“Ca ca không nên đi”. Cậu bé không chịu buông tay, gắt gao kéo lấy y: “Không nên đi! Đó là Quỷ môn quan! Quỷ môn quan mở đó!”

Tần Tử Giác đột nhiên rất muốn cười, y muốn nói cho cậu bé biết trên thế giới này làm gì có ma quỷ. Chẳng qua có người giả thần giả quỷ, muốn hù dọa trẻ nhỏ mà thôi.

Một tay gạt lại góc áo bị cậu bé nắm lấy, bước nhanh tới cuối hẻm, y muốn tìm hiểu đến tột cùng.

...

Chỉ là bước qua một góc ngoặt, nhưng thật giống như y đã cách rất xa nơi y vừa ngồi vẽ ban nãy, trước mắt Tần Tử Giác là cánh cửa hình vòm cao gần mười mét, y cười thầm, quả nhiên là hình dạng “Quan”. Cánh cửa cao trông rất nổi bật, không gian bên trong cánh cửa có vẻ nhỏ hẹp, hai bên cách nhau khoảng chừng bốn năm mét, khiến cho người ta bị ảo tưởng là khi tiến vào thì sẽ bị kẹp lấy. Ánh sáng rất mờ, nhìn bằng mắt không nhìn thấy đích, tựa hồ rất sâu, làm y nhớ tới khi còn bé ngồi xe lửa đi qua một cái đường hầm.

“Vận khí của anh rất tốt”. Giữa không trung tối tăm truyền đến một giọng nói, lời vừa dứt, trước mặt y xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi. Người đó dường như là xuất hiện trong nháy mắt, nhưng lại giống như đã đứng ở nơi đó từ lâu.

Tần Tử Giác mím môi, lạnh lùng quan sát người trước mặt này. Người này không cao không thấp, ngũ quan bình thường, ăn mặc cực kì đơn giản, áo T-shirt và quần Jean, tóc rối bời, đáng vẻ như vừa mới ngủ dậy.

“Trán cao đầy đặn, tai to mày cao, lưỡng quyền(7) nhô cao...là một gương mặt rất đẹp”. Tùy ý mà quan sát y, người thanh niên cười híp mắt nói tiếp: “Trán cao đầy đặn đại biểu cho tính tình mạnh mẽ, suy luận lô-gíc, không dễ bị cám dỗ bên ngoài; tai to mày cao, đại biểu xuất thân rất tốt, là người đầy tham vọng; lưỡng quyền nhô cao, là người rất có trách nhiệm trong chuyện tình cảm, đáng giá phó thác cả đời”.

(7) Lưỡng quyền: hai gò má.

Tần Tử Giác không hài lòng, từ trước đến nay y đều rất ghét người khác soi mói y, cho dù là khen ngợi cũng rất khó chịu.

“Bất quá...” Thay đổi chủ đề, người thanh niên nói thật nhanh, “Lông tóc cứng chắc, nói rõ là người khẳng khái luôn cho mình là đúng, chuyên quyền độc đoán; mắt nhỏ dài, lãnh tình lãnh cảm, từ chối nhiều người; khóe miệng rũ xuống, nói rõ tâm cơ thâm trầm, có cừu oán tất báo...Chắc, còn có rất khó ở chung”.

Tần Tử Giác nheo mắt lại, không tỏ ý gì. Trên thực tế, tâm tình y rất ít khi dao động. Nhưng tên con trai trước mắt này thực sự làm y nổi giận.

Người thanh niên đi lên trước, đưa tay kéo y qua một bên: “Trở về đi, đừng ở đây cản đường”.

Cản đường?

Tựa hồ nhìn thấu nghi ngờ của y, người thanh niên giải thích: “Dục thượng hoàng tuyền lộ, tiên quá quý môn quan(8). Anh đứng chỗ này, lại còn ngay giữa đường vào, nói không phải cản đường thì là cái gì”.

(8) “Dục thượng hoàng tuyền lộ, tiên quá quý môn quan”: hoàng tuyền lộ và quý môn quan, đó là đường vào hoàng tuyền (suối vàng) và cửa địa ngục. Ý nghĩa nguyên câu là muốn vào đường Hoàng tuyền, trước tiên phải đi qua Quý môn quan. Thế nên mới nói bạn Tần Tử Giác đang đứng chắn đường ^^

Cuối cùng, còn phát tay một cái, cười hì hì: “Đi đường cẩn thận.”

“Giả thần giả quỷ”. Tần Tử Giác hất tay người thanh niên ra, hừ lạnh.

“Thật đúng là ngoan cố”. Người thanh niên biểu mô, “Thật ra anh đã sớm chú ý tới đi? Đứa nhỏ kia, nó không có bóng.”

“Ngõ hẻm ngược hướng mặt trời, nó dựa vào trên tường cho nên không nhìn thấy bóng là điều rất bình thường”.

“Anh cứ kiên định trên thế giới này không có ma quỷ sao?”. Người thanh niên hỏi.

“Vậy cậu cứ tin tưởng vững chắc trên thế giới này có ma quỷ sao?” Tần Tử Giác vặn lại.

“...Đúng là rất ngoan cố...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói về...đánh giá tướng mạo của lão Tần là sưu tầm trên mạng. Tác giả đối với cái này không có nghiên cứu. Nếu như không thỏa đáng...Thỉnh nói ra...

~ Ôi, cấp quang dứt, mạng mèo ghê quá, chả post bài được ~ Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Dương Nhi Đầu (trung)

CHƯƠNG 4: DƯƠNG NHI ĐẦU (TRUNG)

*Trong câu chuyện này sẽ xuất hiện hai chữ Dương, là 和 và 和. Họ “Dương” (和) với “dương” {dê} (和) là đồng âm. Tên chap 3,4,5 là 和, có nghĩa là Dương (dê) Nhi Đầu (Đầu dê con).

.

Dương Nhi Đầu là một con hẻm gần trăm tuổi nằm trong khu Lão Thành, ở đây đều là nhà ở của những người cao tuổi. Nếu như bạn muốn, bọn họ sẽ rất can tâm tình nguyện mà kể chuyện xưa cho bạn nghe. Chẳng hạn như hẻm Dương Nhi Đầu trước đây không gọi là Dương Nhi Đầu (和), mà gọi là Dương Nhi Đầu (和), ví dụ như ngày 4 tháng 7 hằng năm, tất cả mọi người đều đóng kín cửa, không bước ra ngoài.

Ở đầu ngõ, Vương nãi nãi vừa thu dọn xong chén đĩa, liền lôi kéo tay Hàn Giai Doanh nói liên miên những câu chuyện xưa.

Năm mươi năm trước, có một gia đình ba người sống gần cuối con hẻm Dương Nhi Đầu. Cuộc sống sinh hoạt của hai vợ chồng chừng hai mươi tuổi cùng đứa con trai sáu tuổi vô cùng khó khăn. Gia đình đó mang họ Dương, chồng là một con bạc nhưng số rất đen, mỗi khi thua tiền liền đi uống rượu, uống đến say khướt rồi lại đánh đập vợ con. Cách cả cái ngõ dài mà Vương nãi nãi vẫn thường xuyên nghe thấy tiếng khóc của người vợ.

Nó là một người vợ tốt. Vương nãi nãi cảm thán, có một thằng chồng như vậy nhưng vẫn không chịu bỏ đi. Một đứa con gái vừa kiếm tiền nuôi gia đình, vừa chăm sóc con trai, làm cho người khác nhìn thấy mà đau lòng. Cũng may đứa bé Tiểu Nam kia tuy tuổi nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, mẹ đi làm về trễ, nó cũng có thể tự mình nấu cơm.

Một ngày nọ, vợ Dương ngất xỉu ở trong xưởng, khi đưa đến bệnh viện thì được bác sĩ chẩn đoán mắc rất nhiều loại bệnh, nào là đau đầu, nhức xương, đau dạ dày, đều do lao lực quá sức nên mới mắc bệnh. Nếu quyết định ở lại chữa thì sẽ không được xuất viện.

Người chồng vẫn như cũ mà say bết nhè, không một lần hỏi thăm vợ mình, Tiểu Nam cứ lôi kéo cánh tay mẹ nó, nhưng mẹ nó vẫn nhắm mắt.

Lúc vợ mới vừa mất, người chồng không hề về nhà. Tiểu Nam mới sáu tuổi, tuy là biết nấu cơm nhưng nó lại không có tiền mua gạo, ngày nào cũng đáng thương ngồi xỏm trước cửa nhà đợi ba về. Hàng xóm không nở nhìn, ban đầu còn cho nó một vài thứ để ăn nhưng về sau cũng mặc kệ.

Nói đến đây, Vương nãi nãi thở dài: “Khi đó quá khó khăn, nhà nào cũng phải tính toán miếng ăn, nên đâu có ai dư thừa lương thực mà đem đi cho con của người khác chứ”.

Ngày hôm đó Vương nãi nãi đặc biệt làm nhiều bánh màn thầu hơn —— bà đã không nhìn thấy Tiểu Nam vài ngày nay rồi, chắc hẳn là nó đói bụng lắm. Bà cầm theo cái rổ nhỏ đi vào nhà Dương gia thì nhìn thấy nó co ro ngồi núp dưới cái bàn.

Wương nãi nãi nhìn đứa bé gầy yếu thì lòng cảm thấy đau đớn và xót xa. Bà kéo Tiểu Nam ra, hỏi han nó có chuyện gì xảy ra. Tiểu Nam nói ba của nó đã trở về, vẫn say rượu rồi hung hăng đánh nó một trận.

Wương nãi nãi đau lòng sờ sờ tóc Tiểu Nam, đưa cho nó cái bánh màn thầu, nhìn nó nhai nuốt ngấu nghiến rồi lại hỏi, mấy ngày nay chắc con đói bụng lắm đúng không?

Ngoài dự liệu, Tiểu Nam lắc đầu. Nó nói nó đến con sông ở phía trước mà mò bắt trai ngọc để ăn.

Wương nãi nãi nghe xong, mắt gần như rơi lệ, mới nhỏ như vậy mà đã ngoan ngoãn lại còn hiểu chuyện, cái thằng kia thật không phải con người mà.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Vương nãi nãi nhớ rất kĩ, hôm đó là ngày 4 tháng 7. Sáng sớm ba Tiểu Nam tới gõ cửa nhà bà, gã nói rằng gã thắng một vỏ lớn, để cảm ơn vì bà đã chiếu cố con gã nên gã muốn dẫn bà và con đi ăn điểm tâm ở nhà hàng tốt nhất thành phố.

Wương nãi nãi nhìn gương mặt hưng phấn đến đỏ bừng của Tiểu Nam, lòng cũng vui lây, bà đi thay bộ quần áo đẹp nhất rồi đi cùng hai cha con.

Tiểu Nam rất hạnh phúc vì ba nó gọi cả một bàn đồ ăn. Bánh hoa quế, bánh đậu xanh, thiên tăng tô, tiểu lung bao(8)...Tiểu Nam cực kỳ đói bụng, nó chỉ muốn một hơi nuốt hết tất cả.

Người đàn ông ngồi đối diện với con trai, uống từng ngụm rượu, dường như có điều suy nghĩ. Vương nãi nãi rõ ràng thấy gã thỉnh thoảng liếc nhìn con trai, ánh mắt không phải hổ thẹn cũng chẳng phải thương tiếc, mà là cực kỳ chán ghét. Bà đương muốn lên tiếng nhắc nhở Tiểu Nam không nên ăn vội vàng như thế, nào ngờ gã đã giáng xuống một bạt tai: “Con mẹ nó, mày là quỷ đói đầu thai hả!”.

Nhưng ngay tức khắc gã cứng ngắc đứng im tại chỗ, mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay của mình mà không thể tưởng tượng nổi, một tát này của gã lại có thể đánh rơi cả đầu thằng bé!

Cái đầu rơi xuống đất, sáu nhỏ bò lúc nhúc đầy xung quanh cổ, một đàn rồi một đàn đan xen qua lại, giãy giụa không ngừng... Đúng lúc này, cái đầu bỗng nhiên nói chuyện, nó nói: “Ba ơi, con đói quá...”

Lập tức nhà hàng bắt đầu hỗn loạn. Cha nó sợ hãi kêu lên một tiếng rồi ù té chạy. Vương nãi nãi ngã xuống đất, ngất đi.

...

Đợi khi Vương nãi nãi tỉnh lại lần nữa, bà đã thấy mình đang ở nhà. Mấy người hàng xóm vây xung quanh bà khoa tay múa chân nói. Nguyên lai đứa nhỏ bắt trai ngọc ăn nhưng lại không nấu chín —— nó nghĩ mình đang quá đói bụng nên chỉ muốn ăn ngay cho thỏa cơn đói. Nó mới sáu tuổi đầu, làm sao biết được bên trong con trai có chứa ký sinh trùng. Chúng nó thay nhau hút máu thằng bé, mà cổ là nơi có mạch máu lớn nhất, cũng chứa nhiều máu nhất. Từ từ ký sinh trùng từng chút từng chút tập trung ở cổ, gặm nhấm luôn cả phần thịt. Vì vậy, thứ nổi tiếp cổ với thân thể của đứa bé chỉ là một lớp da mỏng. Vương nãi nãi khóc rống lên, đứa trẻ kia nào có biết sẽ bị như thế. Nó còn nhỏ như vậy, căn bản không ai nói cho nó biết, nó chỉ biết đói là ăn mà thôi.

Sau đó, Vương nãi nãi mới biết được thật ra người đàn ông kia chẳng phải thắng được một số tiền lớn, trái lại còn thiếu nợ người ta. Ngày đó gã chỉ dự định gặp con trai lần cuối, đưa nó đi cùng rồi trên đường chạy trốn sẽ vứt bỏ.

Từ đó về sau, hằng năm cứ đến ngày 4 tháng 7, trong ngõ nhất định sẽ có người chết, mà những người chết đi, toàn bộ cơ thể đều chứa đầy kí sinh trùng. Cảnh tượng y như Vương nãi nãi từng thấy trên người Tiểu Nam.

Dần dần, vào ngày 4 tháng 7, mọi người trong hẻm nhỏ đều vào nhà đóng cửa không đi ra ngoài.

“Ai...”. Kể xong cổ sự, Vương nãi nãi thở dài nói với Hàn Giai Doanh: “Cô gái, hiện tại cô biết rồi đó. Đúng lúc ngày hôm nay là 4 tháng 7, cho nên bà già này mới không cho cô ra ngoài”.

Hàn Giai Doanh nuốt nước miếng, cô thật sự không tin trên thế giới này có ma quỷ, nhưng cái cổ sự này rất ghê rợn, quả thực nó đã hù dọa được cô. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy lo lắng cho an nguy của Tần Tử Giác. Cô là người phụ trách chính của buổi triển lãm tranh, bởi vì phải xử lí một số chuyện vặt vãnh nên đến muộn hơn Tần Tử Giác một tiếng.

“Bà bà, bà có nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi không? Cậu ta rất to con, mặc áo sơ mi màu đen, mặt như thế này”. Hàn Giai Doanh vừa diễn tả vừa hỏi.

Vương nãi nãi do dự nửa ngày mới nói: “Tôi có thấy, trên lưng còn đeo một cái giá, nhưng mà...”

“Nhưng sao hả bà?” Hàn Giai Doanh khẩn trương.

“Tôi...tôi nhìn thấy Tiểu Nam đi cùng với người trẻ tuổi kia”.

Nghe đến đó, Hàn Giai Doanh bất chấp sợ hãi muốn đi ra ngoài: “Không được, con phải đi tìm cậu ấy”.

“Cô gái, cô gái!” Vương nãi nãi kéo tay cô lại, “Không kịp rồi! Cô đi cũng sẽ...”

“Con không đi không được”. Nếu như tiểu biểu thức(9) của cô xảy ra chuyện gì. Bà dì của cô còn không xé nát cô sao.

(9) Tiểu biểu thức: con của dì hoặc cô.

Hàn Giai Doanh dậm chân chạy lao ra ngoài...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái cổ sự này là do một người bạn kể cho ta nghe, lúc nghe xong liền cảm thấy cổ mình ngứa ngứa, liền bắt tay viết ngay cái cổ sự này, ở trên mạng lục soát một chút, nguyên văn xuất phát từ “Hội cổ sự”, đề tài chuyện xưa gọi là “Một cái tát?”. Đương nhiên tôi phải sửa đổi nội dung cho phù hợp với sự phát triển của đoạn tiếp theo.

Chú thích:

(8) Bánh hoa quế:

Bánh đậu xanh:

Thiên tăng tô:

Tiểu lung bao: Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Dương Nhi Đầu (hạ)

CHƯƠNG 5: DƯƠNG NHI ĐẦU (HẠ)

Trời đã tối sầm, ở dưới ánh đèn lơ mờ, con hẻm ngoằn nghèo uốn khúc trông có vẻ yên tĩnh và thần bí. Chiếc đèn đường có kiểu dáng đã từ vài chục năm trước, chỉ có miếng sắt chụp đèn mà không có trụ đỡ, lung lay lắc lư treo ở trên mấy sợi dây điện.

Khoảng cách giữa các ngọn đèn đường rất xa, ngọn đèn yếu ớt, lóe lóe lên. Hàn Giai Doanh mò mẫm đi về phía trước, ánh sáng làm cho cái bóng của cô như hòa vào trong bóng tối, ngoài trừ tiếng bước chân thì ngõ nhỏ không có bất kì âm thanh nào, giống như một cái hẻm chết vậy.

Kỳ thực khi vừa bước ra khỏi cửa nhà Vương nãi nãi, Hàn Giai Doanh liền hối hận. Ngõ hẻm này quá mức vắng vẻ, thế nên cô không dám kêu to tên Tần Tử Giác. Người này hơi quái gở, khi đi về tranh thì nhất

định không mang theo di động. Mặc dù ở trong lòng mắng tên khốn này vô số lần, Hàn Giai Doanh chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Cô không chỉ một lần nghe người khác nói qua, loại ma quỷ này, người nào tin thì nhất định sẽ thấy, người nào không tin thì sẽ không thấy. Nói trắng ra, hơn phân nửa là do mình tự hù dọa mình. Tần Tử Giác là người theo chủ nghĩa vô thần, không kiêng kỵ cũng không sợ cái gì. Khác với cô, từ nhỏ cô đã được dạy là phải tin tưởng khoa học, lại là người có học vấn cao, nhưng đàn bà trời sinh hình như hơi mẫn cảm. Cô là thuộc dạng “Thà tin là có, không thể tin không có”. Mặc dù không tới mức như mẹ cô hay bà dì, hai người mỗi ngày sáng sớm đều niệm kinh, ngày mừng một và mười lăm ăn chay, nếu là lễ Phật Đản thì sẽ vào chùa ở vài ngày...nhưng cấm kỵ thì vẫn phải có. Tỷ như tuyệt đối không treo phong linh(10), trước đầu giường không được treo gương... Còn có, ban đêm đi đường tuyệt đối không được quay đầu lại.

(10) Phong linh: chuông gió.

Đi không được bao lâu, bỗng nhiên cô cảm thấy có ai đó đang kéo quần mình, lòng bàn chân toát ra một luồng khí lạnh. Hàn Giai Doanh dừng bước đứng yên tại chỗ, sau đó từ từ xoay người —— không có gì cả. Cô vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ mình khẩn trương quá độ, khi quay người tiếp tục bước đi, cô thoáng thấy phía trước hình như có một thứ gì đó màu trắng. Vật kia nằm dán lên mặt đất bất động, không nhìn ra là cái gì.

Ngày 4 tháng 7, không được đi ra ngoài. Cô nhớ lại lời Vương nãi nãi nói.

Bắt đầu vài năm gần đây, hằng năm đều có người chết... thì thể toàn là sâu bọ...

Loài sâu này hút máu người...

Tiểu Nam...

Tôi nhìn thấy Tiểu Nam...

Nó ở cùng với người trẻ tuổi...

...

Hàn Giai Doanh gần như muốn khóc lên, nhưng nghĩ tới rất có thể là Tần Tử Giác, thế nên cô cắn răng kiên trì bước tới...

Đến khi tới gần thì Hàn Giai Doanh mới phát hiện thứ này chẳng qua chỉ là một bức tranh, được bao phủ lớp vải trắng rất dày, lộ ra một bên góc, không rõ là vẽ cái gì. Đại não nhanh chóng vận động —— Tần Tử Giác đến nơi này vẽ tranh, rất có khả năng bức tranh này là của y, nhưng lấy tính cách của y mà nói, không có khả năng rời đi mà bỏ lại tranh. Hiện tại bức tranh nằm ở đây, như vậy người đâu? Người đi đâu rồi?

Biết đâu toàn bộ đều trong bức tranh này. Trong đầu bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ này, Hàn Giai Doanh cúi xuống kiểm tra bức tranh.

Đúng lúc này, một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên bả vai cô.

“A ——!!” Hàn Giai Doanh la lên.

“Im lặng”. Cái tay kia che miệng cô lại. Lạnh lùng, là giọng nói thiếu kiên nhẫn.

Tần Tử Giác?

Hàn Giai Doanh đẩy cái tay kia ra, nhanh chóng xoay người lại. Dưới ánh trăng cô nhìn thấy một người, cô cau mày lại, đây không phải Tần Tử Giác thì còn ai nữa. Đứng bên cạnh y là một người thanh niên, bộ dáng nhìn rất thuận mắt.

Bạn của Tần Tử Giác không nhiều cho nên cô đều biết mặt bọn họ, vậy người kia là ai?

“Tôi là Từ Nhân Thuyền”. Người kia nhìn cô mỉm cười, cũng không mang theo bất cứ tâm tình gì, khiến cho người ta cảm thấy không thân thiện cũng không xa cách. Như thể cố tình dời đi tầm mắt của cô.

“Cậu chết ở đâu rồi?” Hàn Giai Doanh nhìn cậu ta gật đầu rồi quay sang hỏi Tần Tử Giác.

“Đi xem qua phong cảnh ở một cái ngõ khác”.

Trực giác của Hàn Giai Doanh cho biết Tần Tử Giác chưa nói ra hết, nhưng nhìn sắc mặt của y, phỏng chừng có hỏi cũng không nói.

Tần Tử Giác nhặt bức tranh lên, hỏi cô: “Chị ở đây làm gì?”

“Cũng do cậu không mang theo điện thoại, chị muốn nói cho cậu biết Tiểu Mao đã tính sai thời hạn cho thuê phòng trưng bày, nếu cậu cứ khăng khăng không cần trưng bày hết tất cả tác phẩm, vậy thì trước ngày mốt cậu nhất định phải hoàn thành các tác phẩm còn đang dang dở”.

“Không thể”. Tần Tử Giác từ chối.

“Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ?!” Hàn Giai Doanh lên giọng: “Công tác chuẩn bị của giai đoạn đầu đều đã hoàn thành!”

“Đó là vấn đề của chị. Là cấp dưới của chị tính sai thời gian”. Tần Tử Giác không chút lưu tình mà nói.

Y nói không hề sai, Hàn Giai Doanh nhất thời xù xuống: “Quên đi, để chị nghĩ biện pháp khác”.

“Đi ăn cơm”. Tần Tử Giác cầm giá vẽ lên, quay đầu bước đi.

Bẹp.

Y đã giẫm phải vật gì, cúi đầu nhìn thì thấy một con sâu nhỏ màu trắng.

“A——!!” Hàn Giai Doanh hét lên lần thứ hai, cô nhìn thấy sâu bò đầy trên mặt đất.

“Anh ơi, em rất đói bụng...”. Tiếng của trẻ con vang lên, Tần Tử Giác nhíu mày.

Từ Nhân Thuyền nãy giờ đứng im nhưng giờ bỗng nhiên bước lên, lấy mũi chân khều khều sâu trên mặt đất, bẹp, một đạp giết chết.

Cậu bé sợ hãi nhìn cậu.

“Đã năm mươi năm, chết cũng đã chết, thu tay lại được rồi”. Từ Nhân Thuyền nói.

Hàn Giai Doanh bóp chặt cánh tay của Tần Tử Giác, cả người không tự chủ mà run lấy bầy, hiện giờ cô đã biết cậu bé chính là Tiểu Nam.

“Còn thiếu một người, còn thiếu một người...” Tiểu Nam cúi đầu, miệng lẩm bẩm.

“Sinh mệnh của gã năm nay là kết thúc”. Từ Nhân Thuyền ngáp một cái, “Bây giờ giết gã, người lại muốn nợ thêm một cái mạng sao, không có lời đâu”.

Những năm gần đây, con hẻm này cứ cách một khoảng là có hàng chục người chết, Tiểu Nam thực xứng với cái tên ác quỷ.

“Những kẻ đó đều đáng chết!” Tiểu Nam bỗng nhiên ngẩng mặt lên, hung tợn nói.

Hứa Khiết lấy bùn ném nó, Hứa Cường thì đánh nó, nó chạy đến nhà ba mẹ chúng nó kể lại, cha mẹ chúng nó còn đánh nó vài bạt tai. Lưu Quân cướp bánh mìn thầu di Vương cho nó, Trần Kiến Quốc ném quần áo nó vào trong nước bẩn,...Nó nhớ hết tất cả.

“Còn anh ta thì sao?” Từ Nhân Thuyền chỉ chỉ Tần Tử Giác.

“Ta chỉ muốn dọa anh ấy, muốn anh ấy mang ta đi ra ngoài”. Tiểu Nam nhỏ giọng nói, giọng điệu như bị ủy khuất, “Ta chờ nhiều năm như vậy, chỉ có anh ấy có thể làm được...Ta không phải là muốn anh ấy chết”.

“Này, cho mượn vải vẽ tranh dùng một chút”. Từ Nhân Thuyền lấy cùi chỏ chọc chọc Tần Tử Giác.

Tần Tử Giác chán ghét đẩy tay cậu, lấy ra một mảnh vải.

Từ Nhân Thuyền bày tấm vải ra mặt đất, nắm tay Tần Tử Giác há miệng định cắn một cái. Tần Tử Giác đánh ra một quyền nhưng bị cậu ngăn trở, cậu cười hì hì nói: “Hào phóng chút đi, chỉ là huyết khí anh tương đối nặng mà thôi”.

Giọt máu rơi trên tấm vải, những đám sâu chung quanh ngửi thấy mùi máu tươi, nhanh chóng đồng loạt bò về tấm vải.

Trong phút chốc, trên vải vẽ tranh chẳng chịt sâu bò lúc nhúc, Tiểu Nam đi tới, nhìn ba người cười cười rồi dung hòa vào tấm vải...

...

Hai ngày sau, buổi triển lãm tranh đầu tiên của Tần Tử Giác.

Một vị lão nhân đang đứng trước hai bức tranh.

Hai bức tranh được đặt song song, bức thứ nhất là vẽ một con hẻm nhỏ uốn lượn quanh co, ánh sáng loang lổ. Bức tranh thứ hai là vẽ một con sông nhỏ, một đứa bé trai chân trần đang dựa sát lên tảng đá, hình như đang mò cái gì đó. Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu rọi lên người cậu bé, nhìn không rõ gương mặt. Tổng thể bức tranh nhìn rất hài hòa, ấm áp, nhưng vẫn vô hình làm cho người khác cảm thấy bị thương.

“Tiểu biểu thúc, vị tiên sinh này nhất định muốn mua bằng được hai bức tranh này”. Hàn Giai Doanh lôi kéo Tần Tử Giác đi tới, đối với vị lão nhân kia nói: “Tôi đã tìm tác giả tới cho ngài”.

Lão nhân quan sát Tần Tử Giác một hồi lâu, sau đó cúi người xuống thật sâu, “Xin cậu hãy bán cho tôi hai bức tranh này, bao nhiêu tiền tôi đều nguyện ý trả”.

“Bức tranh này chính là hẻm Dương Nhị Đầu. Lúc còn trẻ, tôi cùng vợ và con trai sống ở đây,...”. Thấy Tần Tử Giác không tỏ ý gì nên lão nhân cảm thán nói, ông mong muốn những lời này có thể lay động Tần Tử Giác “Trong bức tranh này vẽ một đứa bé trai, nó rất giống với con trai của tôi. Nhưng lúc nó còn rất nhỏ đã rời tôi mà đi...là tôi có lỗi với nó...Tần tiên sinh, coi như ngài thành toàn nỗi nhớ nhung của tôi đối với con, xin hãy bán bức tranh cho tôi!”

“Cái này không bán”. Tần Tử Giác chỉ vào bức tranh thứ nhất nói.

Tiếp theo y chỉ bức tranh thứ hai: “Tùy tiện ra giá”. Dù sao đây cũng không phải bức tranh mà y vẽ.

Lão nhân thấy thái độ kiên quyết của Tần Tử Giác, tuy rằng chỉ mua được một bức nhưng có thể nhìn thấy đứa con trai trong ký ức của mình, ông cũng thỏa mãn.

“Nếu sau này có việc gì cần giúp đỡ, xin hãy liên lạc với tôi, tôi họ Dương”. Lão nhân lưu lại một tấm danh thiếp rồi hài lòng rời đi.

“Whoa, nguyên lai ông ta chính là Dương Kiên, ông chủ mấy sòng bạc lớn kia...Tiểu biểu thúc, cậu ngốc như bò”.

Tần Tử Giác không để ý tới chị ta.

Y thấy người kia cách đó không xa, vùng xung quanh lông mày liền nhăn chặt lại.

“Yo, tranh vẽ không tệ”. Từ Nhân Thuyền thấy y đi tới thì liền lên tiếng chào hỏi.

“Tay cầm cái gì?” Tần Tử Giác không nhớ tài liệu quảng cáo của bọn họ được ưa thích như vậy.

“Gitama” (11). Từ Nhân Thuyền cười híp mắt trả lời.

(11) Gitama: Gintama (Ngân Hồn, “Linh Hồn Bạc”), là một bộ manga do tác giả Sorachi Hideaki sáng tác và minh họa.

Đó là thứ gì?

Từ Nhân Thuyền biểu tình như nhìn thấy quỷ mà nói: “Ngay cả truyện manga anh cũng không biết hả”.

...

“Hiện tại thế nào? Vẫn không tin ư?”. Từ Nhân Thuyền dựa sát vào, đừng nói với cậu là Tần Tử Giác chỉ cho rằng đó là một giấc mơ kỳ quái.

“Tôi mơ thấy một giấc mơ kỳ quái”.

“...”. Thì ra trên thế giới thực sự có người như thế.

“Ngón tay của anh bị thương kia?” Từ Nhân Thuyền vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Giấy vẽ tranh cắt trướng”. Y trả lời rất nhanh, giống như đã luyện tập qua.

Tần Tử Giác không muốn lại tiếp tục đề tài này, y bước nhanh tới phòng nghỉ.

“Trên đó có dấu răng của tôi đó!” Từ Nhân Thuyền la to.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tới đây, một cố sự lại kết thúc.

Vẫn là không kiểm soát được độ dài, nhìn qua sơ lược một chút, hình như không nắm được trọng điểm. Thật sự muốn chết a. OTL. Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Họa Lắm Mồm (thượng)

CHƯƠNG 6: HỌA LẮM MỒM (THƯỢNG)

Vào 8 giờ sáng, doanh nhân nổi tiếng Dương Kiên bị phát hiện chết trong ôn tuyền tại gia. Cảnh sát khu vực sau khi nhận được báo án, nhanh chóng đến hiện trường để điều tra vụ án.....Theo phán đoán ban đầu của pháp y, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 3 giờ sáng ngày hôm nay. Thi thể nạn nhân ở trong tình trạng khô quắt, bên cạnh nạn nhân cảnh sát phát hiện một lượng lớn “Quái trùng”, đây là một loại kí sinh trùng hút máu rất hiếm gặp.

Trong đại sảnh Tần gia, các phu nhân đang bàn luận rất sôi nổi.

“Ôi chào, chúng ta ở đây thì mới hiểu được chuyện ồn ào ra sao”. Người thứ nhất lên tiếng là Ngô Xuyên, Ngô Xuyên nguyên là chủ trì một đài phát thanh, tốc độ nói vô cùng nhanh.

“Ừ, đúng đó. Lại ở ngay phía sau nhà chúng ta, thật quá dọa người. Chị nói sâu gì gì đó, không biết có dọn sạch sẽ chưa, lỡ chúng nó bò tới nhà người khác thì làm sao bây giờ”. Trương Lan Anh lập tức tiếp lời, cô dừng một chút rồi bỗng nhiên hạ giọng nói: “Các chị nói xem.....cái đồng sâu đó có quan hệ gì với con quý nhỏ kia không?”

“Này, này cẩn thận một chút, con nhỏ kia nhìn rất tà ma, cẩn thận bị nó trả thù đó”. Phan Quỳnh trong lòng vẫn còn lo sợ mà nói. Mấy ngày hôm trước, cô còn cùng bà chủ Lưu hàng xóm nhiều chuyện vài câu về con nhỏ kia, quay qua thì thấy cô ta đang lạnh lùng trừng mắt nhìn mình. Tối hôm đó Phan Quỳnh còn bị tào tháo quấy rầy cả đêm.

Hàn Giai Doanh ngồi ở góc ghế salon nhìn các vị phu nhân chị một lời tôi một lời khiến cô cảm thấy có chút buồn cười. Những nữ nhân này đều rất tốt số, được gả cho các ông chồng giàu có, ăn mặc không lo, chỉ cần chuyên tâm làm tốt chức vụ phu nhân, rảnh rỗi mỗi ngày ngoại trừ đi làm đẹp thì chính là buồn chuyện của người khác.

Ngày hôm nay, mấy vị phu nhân này hẹn nhau tới nhà mẹ của cô rồi lên núi lạy Phật, chuyện xảy ra trong ngõ hẻm Dương Nhi Đầu gần như đã lấy đi của cô nửa cái mạng. Vì vậy cô cũng nhân cơ hội này đến miếu lạy Phật để xả xui.

Hàn Giai Doanh đang nghĩ mình phải đốt thật nhiều hương thì mẹ của cô cũng đã xuống lầu.

Mẹ tên là Ngu Thánh Nhã, là mẹ của Tần Tử Giác. Cậu của Hàn Giai Doanh có tám người anh em. Tần Chính là em út và kém người anh cả hai mươi tuổi. Mà Ngu Thánh Nhã nhỏ hơn chồng của mình vừa đúng mười tuổi, cho nên theo vai vế thì Hàn Giai Doanh phải gọi Tần Tử Giác là biểu thúc nhưng trên thực tế, cô lớn hơn Tử Giác ba tuổi. Để trêu chọc Tần Tử Giác, cô hay gọi đùa y là “Tiểu biểu thúc”.

Mấy hôm trước Ngu Thánh Nhã vừa bước qua sinh nhật 43 tuổi, không giống với những bà phu nhân khác, bà ngâm thìa vàng ra đời, đúng chuẩn thiên kim tiểu thư. Y phục mỹ lệ, cử chỉ ưu nhã thường ngày của bà toát lên vẻ sang trọng cao quý khó mà với tới, những vị phu nhân kia luôn lấy đó làm tiêu chuẩn mà bắt chước.

Bà gật đầu với những vị phu nhân kia rồi xoay người hỏi Hàn Giai Doanh: “Tử Giác còn chưa tới sao?”

“Cậu ấy đang ở trên đường, con đoán chừng khoảng mười phút nữa sẽ tới”.

Ngu Thánh Nhã bảo các phu nhân cứ tiếp tục làm việc của mình, bà ngoắc Hàn Giai Doanh qua một bên rồi hỏi cô về tình hình gần đây của Tần Tử Giác. Không thể nghĩ ngờ đây là đứa con yêu quý nhất của bà, thế nhưng bà không biết làm sao để biểu lộ tình yêu thương của mình. Mười chín tuổi bà hạ sinh Tần Tử Giác, khi đó bà vẫn chỉ là một người con gái, hơn nữa còn là tiểu thư cho nên mỗi ngày đều bận.....giao tiếp xã giao, có rất ít thời gian để chăm sóc con nhỏ. Đôi khi bà hiểu được và muốn quan tâm con trai thì Tử Giác đã qua cái tuổi cùng mẹ tâm sự, không còn cần sự quan tâm yêu thương của bà.

Cũng may Hàn Giai Doanh rất khôn khéo, không sợ sự lãnh đạm của bà hay sự lạnh nhạt của Tần Tử Giác, đúng lúc có thể đảm nhiệm chức vụ cầu nối giữa hai mẹ con.

Hàn huyên trong chốc lát thì Tần Tử Giác đến. Nhiệm vụ hôm nay của y là đưa các phu nhân lên núi. Người đi cũng không nhiều lắm, tính luôn y cũng chỉ mới có bảy người, vừa vặn y và Hàn Giai Doanh mỗi người lái một chiếc xe.

Lần này đi theo còn có người mới gia nhập Trịnh Hiểu Cầm, tuần trước vừa mới dọn vào Dao Tuyền, cô núp ở trong góc ngượng ngùng không dám nói lời nào.

Xe bình ổn chạy trên con đường núi, thiếu đi Hàn Giai Doanh nên không khí bên trong rất an tĩnh. Ngu Thánh Nhã vài lần muốn mở miệng nói chuyện với con trai nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đến khi đến nơi đã là bảy giờ tối, Ngu Thánh Nhã sợ Tần Tử Giác chạy xe ban đêm không an toàn nên kêu y ngủ lại một đêm. Tần Tử Giác không biểu thị gì mà đi theo các phu nhân vào bên trong.

Đi chưa được mấy bước thì đụng phải một người phụ nữ mặc quần áo màu đen, người đó thấy họ thì liền tránh qua một bên nhường đường.

Trương Lan Anh “phi” một tiếng: “Thật xui xẻo”.

Người này chính là người mà khi nãy được bàn luận tới, tên gọi An Uyển Uyển, nghe nói đang được một phú thương nào đó bao dưỡng bên trong sơn trang.

Sở dĩ cô không dám gặp mặt người khác, là bởi vì cô đã từng sống với rất nhiều đàn ông, mà những người đàn ông đã từng bao dưỡng cô đều không có ngoại lệ, bọn họ đều đã chết.

An Uyển Uyển đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào đám người đã đi xa, biểu tình quái dị.

“Thật là, trước khi thấp hươg mà còn gặp ả, xui xẻo chết đi”. Phan Quỳnh nhỏ giọng oán giận.

“Uh, đúng là âm hồn không tan”. Ngô Xuyên tiếp lời.

Ngô Xuyên kéo Trịnh Hiểu Cầm qua một bên nói: “Con đàn bà kia chẳng phải là người đứng đắn gì đâu, ả chuyên giựt chồng người khác. Sau này cô phải coi chừng đó”.

“Hừ, nhìn tướng mạo thì biết không phải thứ gì tốt đẹp, nhiều lần tôi thấy ả đi ra ngoài cùng với mấy người đàn ông khác nhau”. Trương Lan Anh hừ lạnh.

Nơi này tuy không phải là một ngôi chùa lớn, nhưng lại có rất nhiều khách hành hương, vả lại đa phần còn là những người phi phú tức quý(12). Liêu phòng ở đây được xây rất rộng rãi, hướng đông là dành cho khách hành hương nam, phía tây là cho khách hành hương nữ, hai bên cách nhau không xa, chỉ cách một con đường nhỏ trồng đầy cây mai các loại. Con đường này tuy hẹp nhưng rất dài, kéo đến phía sau núi, phía sau núi trồng rất nhiều cây cối cao to, ước chừng khoảng mười thước, rất nhiều khách hành hương đều thích đến đây hóng gió sau khi dùng cơm.

(12) Phi phú tức quý: giàu có.

Tần Tử Giác dọc theo con đường nhỏ đầy hoa mai đi vào Đông sơn, y nhìn thấy trên cái bàn đá trong đình viện có một quyển truyện manga của một người, y không nói nên lời.

Tại sao lại là cậu ta.

Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu lên nhìn y: “Hey”.

Trên thực tế cậu và Tần Tử Giác là người đến trước người đến sau, trụ trì Không Phá nhờ cậu mua một gốc cây hoa chuối tây, chờ khi cậu đưa đến thì sắc trời đã tối, trụ trì Không Phá liền mở miệng bảo cậu lưu lại một đêm.

Nếu như có thể dùng một biểu tình để hình dung tâm tình bây giờ của Tần Tử Giác thì chính là - _____ -

Y chưa từng trong mấy ngày gần ngủ mà nhiều lần gặp qua người này đến vậy. Ngay cả một câu cũng lười nói, Tần Tử Giác cầm theo băng gỗ ứng với số phòng rồi đi vào nghỉ ngơi.

Ngọn núi vào ban đêm thực sự rất tĩnh lặng, thỉnh thoảng gió thổi qua cành cây phát ra tiếng xào xạt.

Tần Tử Giác lẩn qua lẩn lại trên giường gỗ, tự nhiên y cảm thấy sốt ruột, giống như là đang chờ đợi chuyện gì đó xảy ra.

Ngay sau đó, ngôi chùa bắt đầu xôn xao đã xác thực cảm giác của y _____ đã xảy ra chuyện.

Tần Tử Giác vội vã mang giày rồi đi ra ngoài, lại lần nữa gặp gỡ Từ Nhân Thuyền ở đình viện.

“Nghe nói phía sau núi có người chết”. Từ Nhân Thuyền dựa vào cánh cửa hình vòm nói.

Tần Tử Giác hướng liêu phòng phía Tây chạy đi.

Ngư Thánh Nhã cầm chén trà trên tay, ngồi yên trên ghế, Hàn Giai Doanh ở một bên vỗ nhẹ vào tay của bà. Phan Quỳnh tê liệt ngồi dưới đất, hai mắt vô thần. Khi Tần Tử Giác xông vào thì nhìn thấy cảnh tượng thế này.

“Đúng là ả! Nhất định là con đàn bà kia! Là ả hại chết Ngô Xuyên, nhất định là ả!”. Trương Lan Anh nóng nảy đi tới đi lui, biểu tình điên cuồng ẩn giấu sợ hãi. E rằng, kẻ tiếp chính là mình.

Trương Lan Anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, vì vậy càng lớn tiếng nguyên rủa: “An Uyển Uyển là con đàn bà ti tiện độc ác! Chuột...Đúng, ả so với chuột còn ác độc hơn”.

Tần Tử Giác liếc mắt nhìn Từ Nhân Thuyền chạy đến, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may là Ngư Thánh Nhã không có việc gì.

Bàn tay cầm chén trà của Ngư Thánh Nhã không kiềm được run rẩy, thấy con trai đến bà khó khăn mở miệng: “Tử Giác, Ngô Xuyên phụ nhân, đã chết”.

Chết ở phía sau núi, thắt cổ trên cây mà chết.

Cây kia cao hơn mười mét, dưới tàng cây không có đồ đệm gì đó, một người yếu đuối như Ngô Xuyên làm thế nào mà leo lên được?

“Ngô Xuyên bị đầu lưỡi của mình siết chết”. Ngư Thánh Nhã nói tiếp, gần như là muốn khóc lên.

Mấy người bọn họ sau khi gặp qua trụ trì ở tiền điện thì liền trở về phòng. Trình Hiểu Cầm bị say xe nên đã sớm đi ngủ. mấy vị phụ nhân còn lại vốn có hẹn sau khi ăn cơm tối liền tụ lại trò chuyện trong phòng Ngư Thánh Nhã, thế nhưng trước sau đều không đợi được Ngô Xuyên.

Trương Lan Anh chợt nhớ tới ban nãy có thấy Ngô Xuyên đi ra sau núi, theo sau còn có An Uyển Uyển. Lúc đầu Trương Lan Anh nghĩ sẽ không có chuyện gì lớn, luận về cãi nhau thì Ngô Xuyên nhất định sẽ không thua bất cứ người nào. Thế nhưng đã trở như thế này, mọi người sợ Ngô Xuyên xảy ra chuyện, vì vậy cùng nhau ra phía sau núi tìm.

Ai ngờ khi đã đến phía sau núi thì nhìn thấy Ngô Xuyên bị treo cao ở trên cây. Cổ của cô bị siết chặt, thứ nhô ra từ trong miệng Ngô Xuyên, chính là đầu lưỡi của cô!

Mấy vị phụ nhân sợ tới mức hồn mất vía. Hàn Giai Doanh vội vã chạy đi gọi mấy vị hòa thượng, thiên tân vạn khổ mới đem được Ngô Xuyên xuống, phát hiện cô đã tắt thở từ lâu, mà đầu lưỡi của cô nhô ra ngoài khoảng chừng nửa thước.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có rất nhiều nhân vật lên sân khấu, tác giả công lực không đủ, không chế không tốt.

Nếu như sửa lại mất rất nhiều giờ, viết lại rất phiền não, nếu như có chỗ nào nhìn không được ổn, thỉnh nói cho ta biết, cảm tạ.

(Nhiều nhân vật đến mức khi edit mà chẳng biết dùng cách xưng hô nào luôn >. Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Họa Lắm Mồm (hạ)

CHƯƠNG 7: HỌA LẮM MỒM (HẠ)

Gió đêm nhẹ thổi, cành cây phát ra tiếng “sần sạt”. Ánh trăng sáng chiếu trội giữa rừng cây rậm rạp, cái bóng của tán cây kéo một vệt dài tựa như một bàn tay to lớn phủ phục trên mặt đất.

Cô đi trên con đường nhỏ lát gạch xanh, giày cao gót phát ra âm thanh “cộc, cộc” vang vọng ở trong không khí rồi truyền đi thật xa. Cô đi rất chậm, bước từng bước một, giống như một con rối gỗ đang bị điều khiển.

“Phan Quỳnh...Phan Quỳnh...”. Có người gọi cô.

Cô đi theo âm thanh tiến về phía trước, âm thanh càng lúc càng gần, càng lúc càng nhanh.

Cô đi tới bên dưới một tán cây, thân cây thẳng tắp gần như vuông góc với mặt đất. Cô đột nhiên muốn nhìn xem chạc cây có hình dáng như thế nào. Cô ngẩng đầu, thứ duy nhất trên cành cây cô nhìn thấy chính là thân thể Ngô Xuyến đang đưa qua lại theo gió. Đầu lưỡi của Ngô Xuyến rất dài, vươn ra từ trong miệng quần lấy cổ cô ta.

Gió ngừng thổi, Ngô Xuyến cũng ngừng đưa, cô ta mở mắt nhìn về phía Phan Quỳnh.

Cô xoay người muốn chạy nhưng lại va phải một người.

Người kia mặc quần áo đen, lạnh lùng nhìn cô...

Phan Quỳnh tỉnh lại từ trong giấc mơ, cô ngồi bật dậy.

Nguyên lai là mơ. Cô hít một hơi thật sâu. Nhưng giấc mộng này quá mức chân thật, cô thậm chí còn nhớ rõ xúc cảm khi chạm vào thân cây.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay rồi cắn răng đi ra cửa phòng.

Liều phòng của Trương Lan Anh nằm ở cuối cùng, lúc mới tới Ngô Xuyến còn nói đùa căn phòng này nằm giữa nơi âm khí nặng nhất, bảo Trương Lan Anh phải cẩn thận, sau đó liền bị Trương Lan Anh niệm một câu A Di Đà Phật rồi đuổi đi. Phan Quỳnh nhớ tới vài tiếng trước cô còn tức giận bưng bưng với Ngô Xuyến, bây giờ nghĩ lại mũi có chút cay cay. Cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng, không có ai trả lời, có lẽ Trương Lan Anh quá mệt mỏi nên đã ngủ say. Cô muốn về phòng mình nhưng vẫn còn rất sợ, Phan Quỳnh do dự một hồi tăng thêm khí lực.

Kết _____

Cửa phòng không khóa. Cánh cửa lộ ra một cái khe nhỏ, bên trong tối đen như mực.

“Lan Anh?”. Phan Quỳnh cẩn cẩn dục dục kêu một tiếng nhưng vẫn không có tiếng đáp lại. Cô đẩy cửa ra rồi bước vào, mò mẫm đi đến cạnh giường _____ cho dù bị Trương Lan Anh mắng cô cũng chấp nhận, cô thực sự rất sợ, cô cần một người nói chuyện mình.

“Lan Anh?”. Phan Quỳnh lấy tay đẩy đẩy chăn bông. Ngoài dự đoán của cô, chăn bông lạnh như băng, bên trong trống không.

Đã trễ thế này còn đi đâu chứ?

Phan Quỳnh chợt nhớ tới giấc mơ ban nãy. Có phải Trương Lan Anh cũng nằm mơ giống cô?

Tính cách Trương Lan Anh rất mạnh mẽ, lá gan cũng lớn hơn cô. Nếu như Trương Lan Anh cũng mơ thấy giấc mộng kia, khó tránh sẽ thức dậy rồi đi đến phía sau núi dò xét đến tận cùng. Nếu là như vậy, An Uyển Uyển kia nhất định...

Trương Lan Anh gặp nguy hiểm!

Phan Quỳnh càng nghĩ càng kinh sợ, xoay người chạy về cửa phòng, cô phải đem truyện này nói cho Ngu Thánh Nhã.

Nhưng mà, cửa, không mở được.

Phan Quỳnh bất chấp đem khuya văng người, cô sống chết đập cửa liên tục, cô hi vọng có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của mình, dù cho chỉ có một chút âm thanh truyền ra bên ngoài cũng tốt rồi.

Bỗng nhiên cô đứng im.

Trong bóng tối có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô.

Phan Quỳnh tuyệt vọng, cô rũ vai rồi chậm rãi quay người.

Ánh trăng âm lãnh chiếu rọi vào cửa sổ. cô nhìn thấy Trương Lan Anh ngồi thẳng đơ ngay bên cạnh bàn gỗ, hai mắt trợn to nhìn cô. Đôi mắt của Trương Lan Anh chỉ còn hai trong mắt trắng dã, không có con ngươi.

“Ah, ah, ah, ah, ah!”. Phan Quỳnh đã rơi vào điên cuồng. Để cho cô chết đi, để cho cô chết đi, để cho cô chết đi, để cô chết ngay bây giờ đi! Cô không muốn nhìn thấy gương mặt của Trương Lan Anh nữa...

Có lẽ nên nói đó không phải là “mặt” của Trương Lan Anh.

Gương mặt đó mọc đầy lông ngắn màu xám đen, rậm rạp, chỉ lộ ra đôi mắt trắng dã, làn da y như da lông của một con chuột. Cằm cũng không thấy, chỉ có chiếc lưỡi thật dài từ trong yết hầu vươn ra rũ xuống trước ngực, vẫn phủ đầy lông, tựa như một cái đuôi to dài của con chuột.

Phan Quỳnh lưng tựa vào cửa té ngã trên mặt đất, cô đã vô lực vùng vẫy. Cô nghĩ thì ra chết là như vậy.

Nhưng cô không cam lòng, Ngô Xuyên đã chết, Trương Lan Anh cũng đã chết, bây giờ là tới lượt cô.

Bọn họ rốt cuộc là đã làm sai điều gì?

“Thêm mắm thêm muối, bần lõng thị phi, nói xấu sau lưng người khác, tục xưng là bà ba hoa”. Thanh âm nữ nhân vang lên, “Các người nếu đã thích ba hoa như thế, tôi sẽ giúp các người đem đầu lưỡi kéo dài đến khi nào nói đủ thì thôi”.

Phan Quỳnh há miệng, không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt: “Cô...”

“Quả nhiên là cô”. Giọng nói của Từ Nhân Thuyền từ ngoài cửa truyền đến, cánh cửa rộng mở, “Trịnh Hiểu Cầm”.

Trời dần dần bừng sáng, Phan Quỳnh nhìn nữ nhân trước mắt, nước mắt tràn mi: “Vì sao?”

Các cô chỉ là một đám phụ nhân cô đơn lạnh lẽo, chồng rất ít khi về nhà, cho nên cuộc sống luôn luôn yên tĩnh mà trôi qua. Vì vậy đám nữ nhân cô đơn này liền xúm lại ở nhà cùng nói chuyện phiếm, nói một chút về người đặc biệt, chuyện đặc biệt rồi nhin không được mà nói vài lời, chỉ như vậy mà tội đáng muôn chết sao?

“An Uyển Uyển là cô giáo thời trung học của tôi”. Trịnh Hiểu Cầm từ trên cao nhìn xuống Phan Quỳnh đang co rút trên mặt đất, “Thôn chúng tôi rất nghèo, không mời nổi giáo viên, ngay cả dựng một cái gian trông như phòng học thôi cũng không được. Cách đây ba năm, một đám người vừa tốt nghiệp đại học đi đến thôn chúng tôi, nói là đất nước gửi đến để hỗ trợ”.

“Người trong thôn không có văn hóa nhưng mọi người cũng biết chỉ có học tốt thì mới có tiền đồ. Đám người kia nhận được sự đối đãi tốt nhất. Thôn trưởng dành ra ngôi nhà ngói của mình, đó là gian nhà tốt nhất trong thôn. Mọi người cần rằng bớt chút đồ ăn ngon đưa cho bọn họ, tôi và mấy đứa nhỏ ở bên cạnh nhìn đến chảy nước miếng nhưng đám người thành phố kia đến nhìn cũng chẳng muốn. Chỉ có duy nhất một người, cô đưa cái mâm nhỏ đến trước mặt bọn nhỏ chúng tôi, cười nói rằng “Các em ăn no mới có sức để học”, cô gọi là cô giáo An.

Trịnh Hiểu Cầm đắm chìm trong kí ức, thần sắc đau thương: “Đám người kia tới được vài ngày, sau đó nhờ vào quan hệ rồi báo cáo lên cấp trên, cuối cùng tất cả đều rời đi hết. Chỉ có cô giáo An nguyện ý ở lại, cô

nói chúng tôi đều là những mầm non rất tốt, cô kiên nhẫn dạy dỗ những đứa trẻ chưa bao giờ được đến trường như chúng tôi. Cô dạy cho chúng tôi biết được cái gì gọi là “Thiên tín tắc ám”(13) , cái gì gọi là “Quân tử nột vu ngôn”(14)

(13) Thiên tín tắc ám: xuất phát từ câu “Kiêm thính tắc minh, thiên tính tắc ám”: nghe lời phiên diện sẽ hiểu sai vấn đề.

(14) Quân tử nột vu ngôn: được trích từ câu nói của Khổng Tử, Khổng Tử giảng trong “Luận ngữ – Lí Nhân”: “Quân tử dục nột vu ngôn nhi mẫn vu hành” (“Bậc quân tử thường chậm trong lời nói nhưng hành động thì nhanh, sáng suốt”).

“Năm mười bốn tuổi, tôi được chẩn đoán bị mắc bệnh ung thư, trong nhà không có tiền cho tôi chữa bệnh, mẹ ôm tôi khóc cả một đêm... Khi đó tôi mới vừa nhận được thư thông báo trúng tuyển ở thành phố, tôi muốn đến nơi đó biết bao nhiêu, nhưng các người cũng biết tôi sắp chết rồi”.

“Ngày thứ hai, cô giáo An cầm thật nhiều tiền đến nhà tôi, bảo cha mẹ mang tôi đến bệnh viện tốt nhất. Cô nói về vấn đề tiền bạc cô sẽ giải quyết, tôi hãy an tâm chữa bệnh, chữa bệnh xong thì cố gắng học thật tốt...”

“Sau đó tôi mới biết rằng...Để có tiền cho tôi...Cô đã đi bán mình...”.

Nói đến đây, Trịnh Hiểu Cầm đã khóc không thành tiếng.

“Một năm trước bệnh tình chuyển xấu, cô phải vào bệnh viện tiếp tục chữa trị, An Uyển Uyển vì lo lắng tiền thuốc men nên thường xuyên lui tới với những người đàn ông giàu có”. Từ Nhân Thuyền thở dài, “Giết những người kia, có thể thay đổi được gì...”.

“Thế gian vô nhất xử vô phát ý sự, vô nhất nhật vô phát ý sự(15), duy chỉ độ lượng khoan dung thì mới có thể thoải mái...”. Hòa thượng Không Phá bước tới, sau lưng ông là Ngu Thánh Nhã, Tần Tử Giác và Hàn Giai Doanh, còn có An Uyển Uyển.

(15) Thế gian vô nhất xử vô phát ý sự, vô nhất nhật vô phát ý sự: thế gian không có chuyện nào vừa ý, không có ngày nào vừa ý.

Từ Nhân Thuyền nhìn bọn họ cười cười rồi quay về phía Trịnh Hiểu Cầm: “Dù cho cô giết tất cả mọi người thì An Uyển Uyển vẫn bị người ta bao dưỡng như tình nhân”.

Sắc mặt An Uyển Uyển tái nhợt, Trịnh Hiểu Cầm nhào tới Từ Nhân Thuyền...

“Cô An!”. Trịnh Hiểu Cầm không hiểu vì sao cho dù bị người vu khống hãm hại như vậy, An Uyển Uyển vẫn đứng che trước người Từ Nhân Thuyền.

An Uyển Uyển cười rộ lên, cô đưa tay sờ đầu Trịnh Hiểu Cầm ôn nhu nói: “Có thể gặp lại em cô rất vui”.

Trước đó, cô nhìn thấy Trịnh Hiểu Cầm và đám người Trương Lan Anh đi cùng nhau, cứ tưởng là mình hoa mắt. Sau đó lại gặp Hiểu Cầm và Ngô Thiển đi ra phía sau núi, cô liền đi theo nhưng ai ngờ chưa được bao lâu thì đã mất dấu.

“Em vốn nghĩ sẽ tới gặp cô lần cuối...Thế nhưng nhìn thấy những kẻ đàn ông kia đánh cô, bọn đàn bà khi dễ cô như vậy...”. Trịnh Hiểu Cầm đỏ mắt nói, “Cô là vì em, bọn đàn bà kia cái gì cũng không biết...Bọn họ chỉ là một đám chuột chết muốn tìm nơi phát tiết, ai cũng công kích, ỷ có quyền có thế nên muốn nói gì cũng được...”. Cô hung tợn nói, “Những kẻ này đều đáng chết!”.

“Vậy còn cô thì sao?”. Bỗng nhiên Từ Nhân Thuyền chen vào nói, “Bởi vì biết bản thân không còn sống được bao lâu cho nên mới yên tâm yên dạ mà tiếp nhận giúp đỡ của cô giáo mình. Biết rõ những đồng tiền kia từ đâu mà tới thế nhưng lại chỉ giả câm giả điếc. Cô nghĩ khi chết rồi, bản thân không phải bận tâm cái gì, cho nên mới dám đứng ra lên tiếng. Khi còn sống, cô có dám thay cô giáo mình biện giải dù chỉ là một câu không? Cô cùng bọn họ có gì khác nhau chứ?”

Không đợi mọi người phản ứng, cậu nói tiếp: “Ngay cả bọn họ, cô cũng không bằng...ít nhất...bọn họ còn có dũng khí dám làm. Còn cô? Cô chỉ biết trốn dưới sự che chở của An Uyển Uyển sống cho qua ngày. Bọn họ

đều đáng chết? Vậy còn cô? Vì sao cô không chết sớm hơn một chút? Cô chết rồi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra”.

“Người thật sự lỗi An Uyển Uyển xuống nước chính là cô”.

Lời cậu nói đều là sự thật, Trịnh Hiểu Cầm vô lực cãi lại, cô không ngừng rơi lệ, cô quay qua An Uyển Uyển liên tục nói lời “Xin lỗi”.

...

Một đêm kinh hồn trôi qua, mặt trời đã lên cao.

An Uyển Uyển ngồi trong phòng của Từ Nhân Thuyền, cẩn thận xem qua nội dung trên tờ giấy:

Một, không được nói cho bên thứ ba;

Hai, không được để dưới ánh nắng mặt trời;

Ba, không được làm đứt sợi dây đỏ.

“Thỏa thuận chỉ có ba điều, xin hãy tuân thủ. Bằng không nếu xảy ra bất kì rủi ro nào, cửa hàng sẽ không chịu trách nhiệm”. Từ Nhân Thuyền ôn hòa nhắc nhở.

An Uyển Uyển mỉm cười nhìn cậu rồi kí xuống tên mình.

Tiền điện truyền đến tiếng tụng kinh, An Uyển Uyển đứng dậy cáo từ.

Từ Nhân Thuyền đứng tựa ở khung cửa, nhìn cô rời đi. Trên cổ tay cô đeo một cái bùa hộ mệnh, tôn lên da thịt trắng nõn cực kì bắt mắt.

Hiếu Cầm, cảm ơn em đã bảo vệ cô.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta đã quên là từ đâu nghe được, có một đại phu nhân của gia đình nọ vì muốn nghiêm phạt vợ lẽ nên đã sai người lột xuống da của Trương lão thử chuột) rồi dán tại đầu lưỡi của người vợ lẽ. Thời gian trôi qua, da của lão thử và huyết thịt đầu lưỡi dung hợp lại. Ngược lại ta không cảm thấy kinh khủng, chẳng qua chỉ thấy quá độc ác, cho nên dùng nó viết lên câu chuyện này. Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Mỹ Nhân Tiêu (hoa La Đơn) (thượng)

CHƯƠNG 8: MỸ NHÂN TIÊU (HOA LA ĐƠN) (THƯỢNG)

.

Lần đầu tiên Không Phá nhìn thấy Vi Thiện, khi đó hắn vẫn còn là một đứa trẻ.

Mặc dù đã là đứa trẻ lớn, nhưng hắn lại không đi theo mấy đứa bạn chơi đùa khắp núi, mà lại thích ngồi đọc sách trong rừng chuối tiêu phía trước nhà.

Ngày đó, hắn mang theo sách đi tới tán chuối mà hắn vẫn thường ngồi, nhưng lại nhìn thấy một gã con trai trẻ tuổi đang đứng chấp tay ở đó. Không ngờ ở rừng chuối vắng vẻ như vậy cũng sẽ có người, hắn nhất thời đứng ngẩn ra.

Người nọ nghe thấy tiếng động, liền xoay đầu lại, thật sự là một gương mặt rất đẹp trai.

“Anh là ai?”. Thôn bọn hắn rất nhỏ, đi tới đi lui cũng chỉ có vài hộ gia đình, hắn chưa từng thấy qua người con trai này.

Người con trai nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, tựa hồ không biết trả lời như thế nào. Cuối cùng chỉ nói một câu: “Tôi sống ở đây”.

“Trước đây tôi chưa từng thấy anh. Anh tên gì?”. Hắn truy hỏi.

“Tôi không có tên”.

Đứa nhỏ xấu xa vừa nghe thấy liền nói: “Là con người thì làm sao lại không có tên chứ, bằng không để tôi đặt cho anh một cái tên?”

“Được”. Người con trai cười híp mắt.

“Ừ”. Hắn nhớ mấy hôm trước có xem qua một đồng văn tự, phần lớn là không hiểu gì, chỉ miễn cưỡng nhận ra được một câu “Vi thiện khứ ác thị cách vật”(16) . “Vậy gọi là Vi Thiện đi”. Hắn lớn tiếng tuyên bố.

(16) Vi thiện khứ ác thị cách vật: Làm việc tốt không làm việc xấu mới là bản chất của vật.

Người con trai lộ ra biểu tình hoang mang: “Nó có nghĩa là gì?”

Hắn cố gắng suy nghĩ rồi trả lời: “Thiện là thiện lương, Vi Thiện chính là làm thật nhiều việc tốt”. Bà nội vẫn thường nói người tốt nhất định sẽ được báo đáp. Làm chuyện tốt luôn luôn nhận được hoàn trả.

“Rất dễ nghe”. Người con trai cao hứng sờ sờ đầu hắn.

Cảm giác mình đã làm được một chuyện tốt, hắn kiêu ngạo ngẩng đầu : “Vi Thiện, nhớ kĩ phải làm thật nhiều chuyện tốt nha”.

“Được”.

Ngày đó hắn và Vi Thiện nói chuyện thật lâu. Vi Thiện rất đẹp, hắn rất thích nhìn y. Vi Thiện rất ôn nhu, hắn rất thích nói chuyện với y. Hắn nghĩ trên thế giới này Vi Thiện là người tốt nhất.

...

Liên tiếp vài ngày hắn đều đi đến rừng chuối tây, Vi Thiện luôn đứng dưới gốc cây chuối mỉm cười nhìn hắn. Một đêm kia, hai người trò chuyện đến tối muộn, Vi Thiện đưa hắn ra khỏi cánh rừng. Hắn và Vi Thiện vẫy tay tạm biệt, bà nội từ trong nhà nhìn thấy thì liền giờ chổi chạy tới, dùng chổi đánh Vi Thiện: “Đi! Đi xa một chút! Chớ đến hại cháu của tao!”.

Hắn vội vàng kéo lấy bà nội, Vi Thiện nhìn hắn mỉm cười rồi xoay người đi vào cánh rừng.

Bà nội kéo lỗ tai hắn lôi vào nhà vừa la vừa mắng. Lúc đó hắn mới biết nguyên lai Vi Thiện là một con yêu tinh tu hành mấy trăm năm.

“Cây chuối tiêu rất dễ dàng thành tinh, vốn là ba năm phải rời khỏi nơi đó một lần, sau khi nó thành tinh, tất cả mọi người không dám đến gần rừng chuối này”. Bà nội nói.

“Vi Thiện không có làm chuyện xấu”. Hắn không phục la lên.

“Thằng nhóc con. Bà đã nói bao nhiêu lần là đừng đi vào cái rừng chuối đó, vậy mà con vẫn không nghe lời, bây giờ còn chọc trúng thứ như vậy”. Bà nội nhéo lỗ tai hắn một cái, “Không làm chuyện xấu hả? Con nhớ Vương nhị thúc ở đầu thôn không? Ông ấy vào rừng cắt chuối nhưng mãi không thấy về nhà, khi người ta tìm được thì đã chết mấy ngày rồi. Còn nói là người tốt hả, sẽ không có đâu, con biết vì sao không? Ông ta bị yêu tinh hút khô tinh khí rồi!”.

“Vi Thiện sẽ không hại người!”. Hắn kiên trì cũng bởi vì Vi Thiện đã hứa là sẽ làm nhiều chuyện tốt.

“Thằng nhãi con nhà ngươi! Mày bị nó mê hoặc rồi!”. Bà nội tức giận đến mức tát vào mặt hắn.

Hắn tức giận xoay người chạy ra khỏi nhà, mặc kệ tiếng kêu gào khẩn thiết của bà nội.

Hắn chạy một hơi vào rừng chuối tây, quả nhiên Vi Thiện vẫn còn ở đó.

“Vi Thiện, anh không có hại Vương nhị thúc đúng không?”. Hắn thở phò lên tiếng hỏi.

Vi Thiện ngẩng người sau đó trả lời: “Tôi không có”.

Hắn yên lòng nở nụ cười: “Em cũng biết vậy, anh là Vi Thiện, làm sao có thể làm chuyện xấu cơ chứ!”.

...

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang hồi ức Không Phá, hắn vuốt lại ống tay áo rồi đứng dậy mở cửa.

“Sư phụ, chỗ này của các thầy có nhận chữa bệnh không?”. Từ Nhân Thuyền đứng ở cửa hỏi.

Không Phá có chút nghi hoặc đáp lời: “Nếu là tiểu thương bệnh nhẹ, bần tăng có thể chữa trị”.

“Đừng nói chuyện văn vẻ vậy chứ”. Từ Nhân Thuyền mỉm cười đăm hấn một cái, “Trong mấy vị phu nhân tới chùa ngày hôm qua, vị phu nhân tên Phan Quỳnh bị bệnh, dường như là bị dọa không nhẹ”.

“Vậy còn không nhanh xuống núi tìm thầy thuốc”. Nếu đã như vậy, hấn dứt khoát không giả bộ nữa, Không Phá không nhịn được phát tay: “Mau lặn đi”.

“Sao nóng nảy vậy”. Từ Nhân Thuyền nhỏ giọng thì thầm một câu, cậu còn nói: “Trên núi toàn sương mù, không thể nhìn thấy đường đi”.

Không Phá ngạc nhiên thò đầu nhìn ra phía xa, quả nhiên sương mù dày đặc.

Lúc này là giữa trưa, sương mù như vậy thật không bình thường.

“Vì vậy anh đi xem thử đi.”. Từ Nhân Thuyền bắt lấy tay của hấn, không khách khí lôi ra bên ngoài.

Không Phá bị kéo thẳng một đường đến liêu phòng phía Tây, khi tới gần trước cửa, hấn sửa sang lại y phục rồi đẩy cửa vào.

Trong phòng người đứng người ngồi, Phan Quỳnh nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, người cuộn lại, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm gì đó. Ngu Thánh Nhã tránh qua một bên nhường chỗ cho Không Phá đến gần, hấn xem thử nhiệt độ của Phan Quỳnh, cao đến kinh người.

“Đường núi không dễ đi, sương mù lại quá dày đặc, không có biện pháp nào đưa cô ấy xuống núi được”. Ngu Thánh Nhã ở một bên nói.

“Dưới chân núi có phòng khám, cho nên trong chùa không có sẵn thuốc men”. Không Phá đặt tay lên trán Phan Quỳnh, niệm vài câu chú an thần, Phan Quỳnh dần dần yên tĩnh lại.

Ngu Thánh Nhã vài lần muốn nói nhưng lại thôi, bà nhìn Phan Quỳnh thiếp đi, cắn răng nói: “Mấy ngày nay khí trời vẫn rất tốt, bỗng nhiên lại có sương mù...”. Còn dày đặc như vậy, gần như cách vài mét là đã không thấy được gì.

Không Phá cắt lời bà: “Thánh địa Phật môn, quỷ quái bất xâm”.

Ngu Thánh Nhã há miệng còn muốn nói gì đó, rốt cuộc nhin xuống.

Kỳ thực cho dù bà không nói Không Phá cũng biết, đã có vật gì đó lên tới núi.

Đồng thời vật kia còn cực kỳ lợi hại, nếu không, với một con quỷ nhỏ như Trịnh Hiểu Cầm cũng không thể giết chết hai người.

Lúc đầu hấn thấy Trịnh Hiểu Cầm, cho rằng dù sao cô ta cũng là một con quỷ mới chết không bao lâu, sẽ không tạo thành nguy hiểm gì nên liền mặc kệ cô. Không nghĩ tới cô ta mượn sức mạnh của vật kia, cư nhiên có thể gây ra tình trạng này.

Mà vật kia cực kỳ khôn ngoan, nó biết chỉ cần không tự mình động thủ thì Không Phá sẽ không thể tìm ra nó.

Mười tuổi Không Phá xuất gia, đến bây giờ đã hơn 30 năm. Sư phụ của hấn dù không thể nói là người có pháp lực vô biên, nhưng cũng là một cao tăng đắc đạo khó tìm thấy. Không Phá ngồi xuống học tập, đạo hạnh của hấn so với những hòa thượng khác cao thâm hơn rất nhiều. Hơn nữa hấn trời sinh tuệ căn, thông minh bất phàm, đến cái tuổi bây giờ có thể nói là khó gặp địch thủ.

Mà vật kia có khả năng qua mắt được hấn, bất động thần sắc từ dưới núi lên trên núi, mượn tay của Trịnh Hiểu Cầm để sử dụng thủ pháp tàn nhẫn sát hại hai người, có thể thấy được nó rất lợi hại. Nghĩ đến đây Không Phá không khỏi lo lắng, với tu vi của mình thật có thể chống lại nó sao?

Bị hấn ảnh hưởng, không khí trong liêu phòng nhất thời nặng nề, Từ Nhân Thuyền dịch chuyển đến gần Hàn Giai Doanh, hạ giọng hỏi: “Tần Tử Giác đâu?”

Hàn Giai Doanh liếc mắt nhìn y, nhỏ giọng trả lời: “Đến sau núi rồi”.

Từ Nhân Thuyền nhú mào, vào lúc này y đến sau núi để làm gì?

Tần Tử Giác đến sau núi làm cái gì ư?

Dương nhiên là vẽ vật thực.

Y hoàn toàn là người theo thuyết vô thần, đột sương mù hiếm thấy như vậy, y chỉ cảm thấy biết đâu sẽ vẽ ra được cảnh sắc đặc biệt.

Vì vậy y ra sau xe lấy dụng cụ vẽ tranh, nói một tiếng rồi đi ra phía sau núi.

Sương mù phía sau núi không dày đặc như trong chùa, trong khoảng cách mười mét vẫn có thể thấy rõ. Sương trắng và bóng cây đan xen vào nhau, lúc ẩn lúc hiện đáng sợ dị thường.

Bởi vì có người mới chết, hơn nữa tử trạng vô cùng thâm trọng cho nên không có ai dám bén mảng đến nơi này. Tần Tử Giác tìm được một đoạn dốc nhỏ rồi cố định giá vẽ.

Y chấm màu vẽ màu trắng, bắt đầu chăm chú vẽ tranh. Nếu như lúc này y quay đầu lại thì có thể thấy một cụm khói trắng dày đặc hơn rất nhiều đang lặng yên trôi dạt đến phía sau y. Sương mù xung quanh cụm khói trắng dần dần tụ lại hình thành một hình dạng “Người”. “Người” tới gần, chậm rãi tựa đầu trên lưng của y...

“Tần _____ Tử _____ Giác”. Có tiếng người la to.

Sương mù sau lưng tựa hồ bị kinh hách, thoáng cái tản ra.

Cọ vẽ dừng một chút, Tần Tử Giác nhú mào, đây là giọng của Từ Nhân Thuyền.

Y không đáp lại, nghe âm thanh thì biết tên kia cách nơi này không xa, hẳn là rất nhanh sẽ tìm tới nơi.

Quả nhiên Từ Nhân Thuyền rất nhanh đã đến. “Lúc này còn dám tới phía sau núi, là anh ngại mệnh quá dài sao?”. Cậu đặt mông ngồi bên chân Tần Tử Giác.

“Không có ma quỷ”. Tần Tử Giác cúi đầu liếc nhìn cậu, y nhích qua một bước nhỏ.

Từ Nhân Thuyền bĩu môi, “Một người có thể bị đầu lưỡi của mình treo cổ hả?”

Tần Tử Giác chăm chú suy nghĩ một lát rồi nói: “Dùng một loại đồ vật tương tự đầu lưỡi rồi quấn vào cổ người cho đến khi ngạt thở, hoặc là đem nhét vào bên trong thực quản, cũng không phải là không thể”.

“Người nào lại nhảm chán như vậy chứ!”. Từ Nhân Thuyền la to, công phu lừa mình dối người của người này thực sự đã luyện được tới cảnh giới nhất định.

Tần Tử Giác dùng một loại ánh mắt “Ai biết trong đầu kẻ biến thái suy nghĩ cái gì” mà nhìn cậu.

Dáng dấp Tần Tử Giác nhìn rất đẹp, người cao, lông mày rậm, mắt nhỏ, môi mỏng. Dùng “kiểu nữ sinh” mà nói thì tương mạo vô cùng “Khô”, thường thường làm cho người khác cảm thấy lạnh lùng rất khó tiếp xúc. Người này ngày thường rất ít nói chuyện, nhưng một khi đã mở miệng thì sẽ nói một tràng dài, rất dễ khiến người khác tin phục. Đặc biệt, Tần Tử Giác rất biết cách dùng nhân thân, thời điểm y lý trực khí trắng(17) nhìn chăm chăm vào bạn, đầu óc của bạn sẽ cảm thấy lý lẽ của y là đúng. “Nếu như mỗi ngày y dùng loại ánh mắt này nhìn mình rồi nói rằng ‘Trên thế giới này không có quỷ’, mình chắc cũng sẽ tin tưởng”. Từ Nhân Thuyền nghĩ thầm.

(17) Lý trực khí trắng: có lý chẳng sợ, cây ngay không sợ chết đứng, hùng hồn,...

Hai người nói chuyện câu được câu không, phần lớn thời gian đều là Từ Nhân Thuyền nói, Tần Tử Giác thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Cứ như vậy bầu không khí mới không khó xử.

Từ Nhân Thuyền ngược lên nhìn Tần Tử Giác, chăm chú nghiên cứu cái cằm của y.

Tần Tử Giác thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu liếc nhìn cây cảnh, cảm khẽ nhúc nhích, lộ ra một độ cung tuyệt đẹp. Qua một vài thập niên, da tay của y sẽ trở nên khô cần, gương mặt sẽ có đôi mồi, tóc trở nên thưa thớt, người đầy nếp nhăn Từ Nhân Thuyền ghen tị tưởng tượng, ở trong đầu miêu tả hình dạng Tần Tử Giác khi về già.

Ánh mắt của cậu quá mức nóng bỏng làm cho Tần Tử Giác không được tự nhiên. “Nhìn cái gì?”. Tần Tử Giác hỏi.

“Tôi nghĩ tôi nhất định sống thọ hơn anh”. Cậu trả lời.

“ ... ”

Hai người đều không phát hiện đám sương trắng khi này tan đi, lại đang dần dần tụ về gần phía họ
Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Mỹ Nhân Tiêu (hoa La Đơn) (trung)

CHƯƠNG 9: MỸ NHÂN TIÊU (HOA LA ĐƠN) (TRUNG)

Không Phá trở về nơi mình ở, hắn nhìn thấy hoa chuối tiêu trong sân đang nở rộ.

Khi đó hắn không biết đó là gì, Vi Thiện nói, tinh linh bên trong cây chuối tiêu vì thích người phàm nên nở hoa, hoa rung rinh đón gió, giống như vòng eo của mỹ nhân khẽ chuyển động. Hắn ngây ngốc hỏi Vi Thiện, anh sẽ nở hoa sao? Vi Thiện nói, sẽ. Vì vậy, hắn hài lòng lôi kéo Vi Thiện nói thật nhiều chuyện.

Hắn rất thích ở cùng Vi Thiện, mặc kệ bà nội phản đối như thế nào. Hắn cố chấp cho rằng Vi Thiện sẽ không hại người.

Hắn nhớ rất rõ ràng ngày đó sương mù cũng dày đặc như vậy, Vi Thiện lôi kéo tay hắn thật chặt, dẫn hắn nghìn vạn lần đường buông ra.

“Vi Thiện, hoa của anh màu gì?”. Hắn đứng đưa cánh tay của bọn họ, hỏi.

Vi Thiện suy nghĩ rồi nói: “Tôi không biết”.

“Vậy khi nào anh sẽ nở hoa?”

Vi Thiện nói: “Chờ khi cậu cưới vợ, tôi sẽ nở hoa, hoa màu đỏ, cậu hãy hái xuống rồi cài lên đầu cô dâu của mình”.

“Tốt quá, tốt quá”. Hắn vui vẻ nhảy dựng lên.

Hắn thực sự cho rằng Vi Thiện sẽ vẫn ở bên hắn, cùng hắn lớn lên, nhìn hắn cưới vợ và cùng chơi đùa với con của hắn Sau đó hắn chết đi, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Vi Thiện. Hắn nghĩ cuộc sống như thế nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Sau đó, có một số việc vận mệnh đã an bài, vô luận bạn không muốn thế nào nhưng nó vẫn cứ xảy ra.

Vi Thiện tiễn hắn về nhà, bà nội từ trong nhà đi ra, theo sau là những người trong thôn. Bọn họ người khiêng cuốc, cầm sàu đao, vẻ mặt dữ tợn nhìn hai người. Bà nội đi tới kéo hắn vào trong đám người, sau đó mọi người tiến đến gần Vi Thiện Hắn sợ hãi, hắn điên cuồng kéo cái tay bị bà nội giữ chặt _____ những người này làm sao vậy, tại sao muốn đánh Vi Thiện, Vi Thiện là yêu tinh tốt, y không biết làm chuyện xấu.....

Vi Thiện không tránh né, y đứng thẳng người nhìn qua phía hắn.

Hắn mở mắt thật to, hắn thấy máu đỏ tươi từ trên trán Vi Thiện chảy xuống. Hắn giãy giụa kịch liệt, Vi Thiện Vi Thiện Nhất định rất đau

“Đồ ranh con, đồ ranh con! Mày thấy rõ chưa, nó là yêu quái a!”. Bà nội vừa khóc vừa hung hăng đánh hắn, “Vương Nhị là do nó giết, tao nhìn thấy mà! Tận mắt nhìn thấy!”.

Vi Thiện thấy hắn bị đánh, hô to một câu, thôn dân xung quanh thoáng chốc như bị trúng bùa đồng loạt ngã xuống đất. Mọi người hoảng sợ nhìn Vi Thiện, Vi Thiện đi tới bên hắn, bà nội đem hắn ôm chặt vào lòng.

“Vi Thiện

“Vương Nhị, là do tôi giết”.

“Khi đó tôi chưa quen biết cậu”. Vi Thiện nói, “Tôi cũng không gọi là Vi Thiện”.

Vi Thiện đứng cách hắn và bà nội khoảng nửa thước, hắn không thấy rõ biểu tình của Vi Thiện, nhưng hắn biết trong mắt của Vi Thiện nhất định chứa đầy đau khổ và bi thương.

Vi Thiện đi tới, giống như lần đầu tiên gặp mặt, mỉm cười sờ sờ đầu của hắn. Sau đó, tan biến vào hư không.

Từ đó về sau, từng người một trong thôn dần chết đi. Mọi người hận hắn, cầm đá chọi hắn, ném bùn vào người hắn, bọn họ nghĩ là hắn làm cho yêu tinh chuối tây hiện thế hại người. Nhưng rồi bọn họ lại sợ hắn, sợ rằng nếu giết chết hắn thì sẽ bị yêu tinh trả thù.

Vài năm sau bà nội cũng qua đời. Hắn vẫn không tìm được Vi Thiện. Thôn trang suốt năm bị sương trắng vây quanh, hắn cứ như vậy mà sống trong ánh mắt thù địch của mọi người cho đến năm mười tuổi. Hắn cho rằng hắn sẽ chết đi như những người kia, thẳng đến khi có một lão hòa thượng đi tới. Vị hòa thượng kia ngồi thiền, niệm kinh ngay bên cạnh bia lão Thạch ngoài cửa thôn, niệm vài ngày, thật kỳ lạ, sương mù cứ nhiên dần dần tan đi. Lão hòa thượng hỏi hắn có muốn đi theo ông hay không, hắn đồng ý.

...

Hắn leo lên phiến đá nhìn về phía rừng chuối tiêu xa xa _____ Vi Thiện, không quan trọng, tôi sẽ thay anh làm việc thiện, thay anh tích đức.

Tần Tử Giác càng vẽ càng thuận tay, hắn dứt khoát không vẽ vật thực nữa, trực tiếp vẽ ra ý nghĩ trong đầu, trên bức tranh có một thôn trang nhỏ, sương mù dày đặc bay xung quanh. Trong sương mù ẩn hiện một con đường, con đường nhỏ dẫn tới một ngôi nhà ngói đỏ nằm phía Đông, có một hàng rào vây quanh, phía trước sân lót cỏ tranh. Từ Nhân Thuyền để ý, trong bức tranh có một sinh vật, một con người, một con chó, ngay cả một gốc cây ngọn cỏ cũng không có. Hình như không gian ở đây đã đứng im, tất cả sinh vật đều biến mất. Rõ ràng là bức tranh miêu tả phong cảnh làng quê nhưng lại khiến cho người khác lạnh run cả người.

Từ Nhân Thuyền khôi phục tinh thần, nhìn mình một cái rồi đột nhiên hỏi: “Này, anh có cảm thấy sương mù hình như rất dày đặc?”

Tần Tử Giác nghe xong lời của cậu, liền dừng cọ rồi nhìn xung quanh, quả nhiên là một mảng mênh mông trắng xóa. Y dụi dụi hai mắt, thảo nào ban nãy cảm thấy mắt khô vô cùng, nguyên lai là do y cố hết sức nhìn vào bản vẽ.

“Trở về thôi”. Từ Nhân Thuyền đứng lên, vỗ vỗ cái mông phui bụi.

Tần Tử Giác nhìn sương mù, trầm mặc thu dọn dụng cụ vẽ, Từ Nhân Thuyền lại gần giúp y. Đợi khi hai người thu dọn xong đồ đạc, sương mù tựa như càng thêm dày đặc.

“Cậu làm gì?”. Tần Tử Giác nhíu mày _____ Từ Nhân Thuyền đem góc áo bọn họ buộc vào một chỗ, rồi thắt một cái nút.

Từ Nhân Thuyền liếc y một cái: “Chẳng lẽ anh muốn nắm tay?”

Ý của tôi là tại sao phải đi gần với nhau. Tần Tử Giác kiềm nén cơn giận.

“Có gì đó bên trong sương mù, đi một mình là tự tìm đường chết”. Từ Nhân Thuyền ôm lấy bộ dụng cụ bên chân, tìm phương hướng, vừa đi vừa nói. Bị cậu ta kéo đi, Tần Tử Giác không thể không đuổi theo.

Hai người vòng tới vòng lui hơn nửa ngày bên trong sương mù, trước sau vẫn không thể ra khỏi cánh rừng.

“A, mệt chết đi được”. Từ Nhân Thuyền dẫn đầu dừng cước bộ rồi đặt mông ngồi trên đất.

Cậu là ăn đậu hủ sao? Tần Tử Giác nghĩ thầm. Y muốn là người đi đầu tiên nhưng không may góc áo lại bị thắt nút chết, Từ Nhân Thuyền ngồi xuống như thế này kéo luôn y cũng ngồi xuống theo.

Hai người ở rất gần, cách màn sương mỏng như lụa, Tần Tử Giác nhìn bộ dạng Từ Nhân Thuyền đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên y cảm thấy đáng dấp người này vô cùng thuận mắt. Nhất là bộ dáng cậu ta bĩu môi khi suy nghĩ, đáng yêu đến mức làm cho người khác muốn đến véo vào gương mặt cậu ta một cái.

“Câu la để trá kỳ ma trá • sa bà ha!”. Bỗng nhiên Từ Nhân Thuyền hét lớn một tiếng.

Tần Tử Giác kinh sợ, khi nẩy bản thân lại nhìn cậu ta đến ngây người, sắc mặt y liền có chút khó coi.

Chờ giây lát nhưng sương mù xung quanh vẫn không tản đi, Từ Nhân Thuyền buông thông vai, cảm thấy chán nản, ngay cả Chú Đại Bi cũng không có tác dụng, thứ này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Lộc cộc...lộc cộc...Có tiếng bước chân truyền đến, cách họ không xa xuất hiện một thân ảnh. Sương mù thật sự quá nhiều nên chẳng thể nhìn rõ hình dáng kia, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người kia có vóc dáng mảnh khảnh, có lẽ là nữ nhân

Trong chùa đều là hòa thượng, khả năng duy nhất là mấy người Ngu Thánh Nhã. Ngô Thiển đã treo cổ, Trương Lan Anh cũng chết trong phòng, Phan Quỳnh hôn mê bất tỉnh, An Uyển Uyển đã xuống núi...Còn lại cũng chỉ có Ngu Thánh Nhã và Hàn Giai Doanh. Lúc này người nào sẽ đến phía sau núi đây?

Tần Tử Giác hiển nhiên biết rõ điểm này, y đi đến gần cái bóng kia. Nữ nhân kia không chú ý bọn họ đang tới gần, cô ta đang tìm kiếm gì đó. Dáng của người đó rất nhỏ, mà Ngu Thánh Nhã có vóc dáng cao gầy, chẳng lẽ là Hàn Giai Doanh?

Có thể nói y và Hàn Giai Doanh là cùng nhau lớn lên, Hàn Giai Doanh bị Ngu Thánh Nhã nhiều lần hỏi thăm, cô lại còn lớn hơn y vài tuổi, cho nên Hàn Giai Doanh rất bảo vệ y. Tính cách y lạnh lùng không thích xã giao, là Hàn Giai Doanh giúp y mở rộng quan hệ, ôm đồm tất cả việc vặt vãnh để cho y có thể chuyên tâm mà vẽ. Cho tới bây giờ y chưa từng cùng ai nói lời vô ích, cũng chỉ đối với Hàn Giai Doanh là ngoại lệ. Cũng bởi vì như vậy, Hàn Giai Doanh thường xuyên nói giỡn là y không giống như biểu thức của cô mà ngược lại là con trai cô mới phải. Thấy y đi lâu như vậy còn chưa trở về, vội vã tới tìm y thì mới thực sự phù hợp với tính cách của Hàn Giai Doanh.

Nhưng nữ nhân trước mặt kia không hề giống như đang tìm người. Mỗi khi đi vài bước người đó dừng lại sờ sờ thân cây, càng giống như là một người tiêu phu. Huống chi nếu đúng là Hàn Giai Doanh, dựa theo tính tình nóng nảy của cô, phỏng chừng đã sớm kêu to tên Tần Tử Giác.

Như vậy, nữ nhân này là ai?

Bọn họ vẫn đi theo sau lưng cô ta, thế nhưng vô luận có bước nhanh cỡ nào vẫn không thể đến được bên cạnh. Cô ta vẫn không phát hiện ra bọn họ, nhưng hình như đang dẫn dắt bọn họ đi qua một nơi khác.

Rốt cuộc, nữ nhân đứng lại trước một thân cây. Tần Tử Giác còn muốn chạy đến gần để quan sát nhưng bị Từ Nhân Thuyền kéo lại.

Từ Nhân Thuyền đưa ngón trỏ đặt ở trước môi, làm động tác “Xuyt”. Môi của cậu ta chu ra thành vòng tròn, tròn trịa mọng nước, tầm nhìn Tần Tử Giác không tự chủ mà dính trên môi của cậu.

P phía sau truyền đến âm thanh “Sột soạt”, Từ Nhân Thuyền quay đầu nhìn nhưng không thấy gì. Nữ nhân trước mặt cũng đứng im không nhúc nhích, cậu suy nghĩ một chút rồi lúi Tần Tử Giác lùi về sau mấy bước.

Hình như biết được bọn họ đang định bỏ chạy, nữ nhân rốt cuộc cử động. Tần Tử Giác dừng bước, nữ nhân kia đưa lưng về phía họ, thân thể kịch liệt lay động _____

Tựa hồ có cái gì đang phá xác thoát ra.

“Con đường phía trước nguy hiểm..... Con đường phía trước nguy hiểm..... Đừng đi đến.....”. Thanh âm êm ái vang lên bên tai khuyên bọn họ rời khỏi.

Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác liếc mắt nhìn nhau, xoay người chạy trở về.

Nữ nhân phát hiện bọn họ bỏ chạy, bỗng nhiên xoay người lại, hét lên điên cuồng, đầu lưỡi vừa to vừa dài xông về phía hai người.

Người này cư nhiên là Ngô Thiển!

Tần Tử Giác rút lại phía sau, đầu lưỡi rất nhanh quấn lấy chân của y, chọt kéo mạnh, thiếu chút nữa là kéo y lộn ngược.

Từ Nhân Thuyền nhận ra Tần Tử Giác dừng lại, cậu quay đầu nhìn, đầu lưỡi kia như một con đại xà vặn vẹo leo lên bắp chân của Tần Tử Giác, mạnh mẽ đem y kéo ngã.

“Chết tiệt!”. Từ Nhân Thuyền chửi một tiếng, liền nhấc chân đá vào cái đầu lưỡi kia. Đầu lưỡi lắc lư, liền mạng kéo Tần Tử Giác về phía Ngô Thiển.

Giống như là bị nhiều người kéo cùng một lúc, Tần Tử Giác bắt đầu đứng không vững, tuy là đã ra sức níu người lại hết mức nhưng vẫn bị kéo đi vài bước.

Từ Nhân Thuyền sốt ruột rồi bỗng nhiên nhào tới ôm lấy thắt lưng Tần Tử Giác.

Sức kéo của đầu lưỡi biến mất Nhưng gần như ngay sau đó, Ngô Thiển xuất hiện ở trước mặt. Mặt của cô ta cách mặt Tần Tử Giác không tới 1cm, vành mắt lớn gấp mấy lần, con ngươi xoay tròn điên cuồng, trên đó phủ đầy tơ máu đỏ sẫm

Tần Tử Giác không bị hù dọa, y tiện tay nhặt bức tranh sát ngay bên chân, cố sức nhắm thẳng Ngô Thiển đập tới.

Sức mạnh lần này của y đánh văng Ngô Thiển ra xa vài thước.

Ngô Thiển nằm bất động trên mặt đất. mấy giây sau chỉ nghe vài tiếng “Lộp cộp, lộp cộp”, các khớp xương tay chân của cô toàn bộ đều vặn vẹo, chông đỡ trên mặt đất giống như loài bò sát!

Cô nhìn Tần Tử Giác gằm nhẹ, đầu lưỡi thật dài lần thứ hai bắt đầu cuộn lên

“Nam mô bột đà cù na mê , nam mô Đạt Ma mặc ha”. Tiếng tụng kinh xa xa truyền tới , Ngô Thiển ngưng lại động tác.

“Nam mô tăng già đa gia ni, dịch lý bồ tát tát đố nập ma”. Không Phá đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn chỉ nói qua chuyện xưa của Không Phá và Vi Thiện. nguyên lai tưởng có thể kết thúc trong một chương, nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền lần lượt cắm các giai đoạn chính vào phần mở đầu, cho nên chuyện xưa bị kéo dài.

Thời gian không gian cũng có chút nhảy đoạn, nếu như nhìn thấy loạn, xin nói cho ta biết. Cảm tạ >_
Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Mỹ Nhân Tiêu (hoa Chuối Tiêu) (hạ)

CHƯƠNG 10: MỸ NHÂN TIÊU (HOA CHUỐI TIÊU) (HẠ)

.

Từ Nhân Thuyền rất không đúng lúc mà nghĩ đến một câu _____ cùng là Chú Đại Bi nhưng tại sao lại có khác biệt lớn đến như vậy?

Không Phá đi ra từ trong làn sương mù dày đặc, bộ dáng có chút chật vật. Không Phá nhìn Từ Nhân Thuyền làm một biểu tình “Phiền phức lớn” rồi bắt đầu niệm kinh.

Kỳ thực khi tu hành Phật gia, phải tham thiền ngộ thiện, hành thiện tích đức. Lĩnh hội thấu đáo, làm việc thiện càng nhiều, đạo hạnh càng cao thâm. Thần chú chẳng qua chỉ là một loại hình thức, Từ Nhân Thuyền chưa từng làm qua cái gì gọi là xá thân tự hủ, công việc phổ độ chúng sinh, nhiều nhất chỉ là biết nhiều hơn người bình thường một chút thôi. Đừng nói không có tuệ căn, lấy tính cách của cậu ta mà nói thì cũng tình nguyện dành thời gian tìm đọc manga chứ không nguyện nhập định tham thiền. Nhưng Không Phá không giống vậy, qua nhiều năm tu hành, hẳn cũng được coi là cao tăng đắc đạo, nếu như ngay cả Ngô Thiển cũng không đối phó được, vậy coi như là việc tu hành thất bại. Nói một cách khác, cùng là một thanh đao, nhưng tướng quân dùng và tiểu phu dùng lực sát thương căn bản không cùng một đẳng cấp. Tóm lại một câu, sức mạnh của bất kỳ chú ngữ nào, không phải chỉ nhìn vào bản thân chú ngữ, mà quan trọng hơn chính là người niệm chú.

Lúc này Ngô Thiển đã không thể động dậy, cô ta nằm phục trên mặt đất, tay chân cứng ngắc. Nhìn kỹ cũng không khó phát hiện sắc mặt của cô ta đang vắn vẹo, khuỷu tay vùi lấp trong bùn đất. Việc này biểu thị cô đang chịu một sức ép rất lớn.

Đầu lưỡi của cô ta vẫn động đậy như cũ, tựa như một con măng xà gãy dựa, nhìn như vô lực, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vồ đến.

Từ Nhân Thuyền thấy buồn nôn nhưng lại không muốn bỏ đi, chỉ có thể mượn cách nói chuyện với Tần Tử Giác để dời đi lực chú ý.

“Này, vừa nãy cô ta cách anh gần như vậy, anh cũng dám ra tay sao?”

“Chỉ là ảo giác”. Tần Tử Giác hơi hệt trả lời.

“...”. Sương mù bao vây khắp nơi mà nói xuất hiện ảo giác, Từ Nhân Thuyền vô lực, không thể làm gì khác hơn là thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Nơi anh vừa về khi nãy là ở đâu? Nhìn rất cổ xưa”.

Tần Tử Giác suy nghĩ rồi nói: “Không biết. Nhìn thấy sương mù thì liền nghĩ đến”.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Y khẳng định bản thân chưa từng đi qua nơi đó. Làm một họa sĩ, nhưng y chưa bao giờ có một trí tưởng tượng phong phú. Nhưng làm một họa sĩ có chút tên tuổi, y cũng có thiên tính của người làm nghệ thuật, đó chính là sức sáng tạo. Từ một hình dáng liên tưởng đến một hình dáng khác, không phải là không có khả năng, nhưng chỉ bằng sương mù mà lại có thể theo thứ tự vẽ ra một bức tranh thôn xóm phong phú, y tự nhận bản thân không có công lực như vậy. Tự tay vẽ ra vì thế y nhớ rất kỹ mỗi một chi tiết. Những nơi vô cùng nhỏ, chân thực mà lại tinh tế. Nếu như không phải tự mình tiếp xúc qua thì sẽ không có khả năng vẽ ra được. Y cố gắng suy nghĩ một hồi, sắp xếp lại từ ngữ rồi bổ sung: “Cảm giác giống như nhìn trộm vào kí ức của một người”.

Trầm mặc một lúc, Từ Nhân Thuyền hỏi nhỏ: “Anh có nhớ vừa nãy có người nói ‘Con đường phía trước rất nguy hiểm’, bảo chúng ta ‘Đừng đi đến’ không?” Lúc trước bị Ngô Thiển tấn công nên y không để ý, bây giờ Từ Nhân Thuyền nhắc tới, y không khỏi nhớ đến âm thanh nhắc nhở kia.

“Không phải là vị hòa thượng này sao?” Tần Tử Giác nhìn Không Phá, có chút kinh ngạc hỏi.

“Không phải”. Từ Nhân Thuyền kết luận. Thời gian cậu và Không Phá biết nhau không ngắn, cậu chắc chắn đó không phải là giọng Không Phá. Hơn nữa, cậu hoàn toàn khẳng định đó không phải là giọng nói của bất kỳ người nào mà cậu quen biết.

Bao gồm cả Không Phá thì trong chùa có tổng cộng năm hòa thượng, trong đó hai người là tiểu sa di (hòa thượng mới xuất gia), hai vị sư huynh còn lại theo thứ tự là Nhất Khổ và Nhất Không. Trước đây khi Từ Nhân Thuyền đến chùa, đều là do hai vị sư huynh này phụ trách chiêu đãi, cho nên đây không phải là giọng của bọn họ. Trừ ra Trương Hiểu Cẩm thì có 8 người khách hành hương, hai người đã chết, một bị bệnh, một rời đi, Ngu Thánh Nhã và Hàn Giai Doanh cũng là nữ nhân....Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn cậu và Tần Tử Giác. Nhưng lúc đó bọn họ đang ở gần nhau, cũng không có nói gì, cho nên cũng không phải bọn họ.

Vậy thì rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ khi bọn họ ra sau núi thì không lâu sau có người lên núi?

Nghĩ tới đây, Từ Nhân Thuyền có hơi bất an, vật này _____ rốt cuộc là người hay là yêu hay là quỷ vẫn còn chưa biết, tạm thời kêu là nó đi. Giả thiết là sau khi Tần Tử Giác bọn họ lên núi thì nó cũng đi theo, dùng phương pháp nào đó lừa gạt Không Phá, vào một đêm mượn tay Trịnh Hiểu Cẩm giết chết Ngô Thiển và Trương Lan Anh, dọa đến Phan Quỳnh thần trí mơ hồ. Lại giả thiết nó vì một vài nguyên nhân nên không thể tự mình động thủ, mà Trịnh Hiểu Cẩm đã đi theo An Uyển Uyển, do đó nó mới tìm tới Ngô Thiển.

Nhưng thế này thì lại có thêm vấn đề mới, có khả năng giấu diếm được Không Phá, nói rõ nó rất lợi hại, có lẽ ngay cả Không Phá cũng không phải đối thủ của nó, là nguyên nhân gì để nó phải mượn tay người khác mới có thể hạ thủ.

Còn có, vừa nãy Ngô Thiển rõ ràng là muốn ra tay giết chết cậu và Tần Tử Giác, chiếu theo suy nghĩ vừa rồi thì có thể nói là vật kia muốn giết bọn họ, nếu là như vậy thì vì sao lại lên tiếng nhắc nhở bọn họ coi

chùng nguy hiểm?

Còn Tần Tử Giác, bức tranh y vẽ rốt cuộc là kí ức của ai?

...

Một loạt câu hỏi làm cho Từ Nhân Thuyền bách tư bất đắc kỳ giải. Lượng thông tin quá nhiều, có vẻ như mọi nơi đều có thể đột phá nhưng lại không thể nào suy xét tỉ mỉ. Hướng hồ đây chỉ là giả định của cậu, nếu như sự tình hoàn toàn không như cậu suy nghĩ, hoặc là một mắc xích nào đó cậu đã nghĩ sai, vậy thì có thể diễn ra vô số loại tình huống.

Cậu cần môi, càng nghĩ càng hồ đồ, đầu óc bắt đầu rối tung.

Bên này cậu đang phiền não, bên kia lại nổi lên biến hóa _____ sương mù bay dày đặc như tầng mây, tốc độ niệm kinh của Không Phá chậm hơn ban đầu rất nhiều, hần cố hết sức giằng co với Ngô Thiển, tăng y ướt đầm mồ hôi, cả người hần giống như vừa được vớt ra từ trong nước.

Ngô Thiển dần dần cử động, móng tay sắc nhọn bám chặt vào thân cây giống như con rắn đang bò rồi loạng choạng đứng lên. Cổ của cô ta đã hoàn toàn lệch qua một bên, mềm oạt rũ xuống bên vai, mái tóc vốn ngắn lại dài ra che khuất cả mặt, hai chân đan chéo giống như cái bánh quai chèo.

Cô ta phát ra tiếng kêu “ùng ục, ùng ục” quái lạ, đầu lưỡi dài ra sức quất tới chỗ Không Phá.

Không Phá không tránh, thấp giọng niệm một câu chú, phật châu trên tay nhanh chóng lao ra bay về hướng Ngô Thiển.

Ngô Thiển vội vàng rút lưỡi về muốn tránh né phật châu nhưng đã không kịp _____

Chuỗi phật châu bay đến bên cạnh Ngô Thiển rồi tách ra, lấy Ngô Thiển làm trung tâm, hình thành một vòng lớn ở giữa không trung. Mỗi hạt châu đều bắn ra một đạo ánh sáng bảy màu, trói chặt cô ta lên thân cây to khỏe.

Ngô Thiển giãy dụa kịch liệt, không ngừng phát ra tiếng gào thét. Không Phá đã dùng hết toàn lực, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, Từ Nhân Thuyền thấy thế liền vội chạy đến đỡ hần.

Bỗng nhiên sương trắng vẫn đang vây quanh mọi người tụ lại thành một cụm lớn, lao thẳng vào vòng tròn rồi dung hòa vào cơ thể Ngô Thiển.....

Ngô Thiển yên ổn lại, cô không còn gào thét, trái lại cười rộ lên “Khanh khách”.

“Người cho rằng người làm gì được ta?” Đầu của cô đảo ngược, đỉnh đầu hướng xuống dưới, những sợi tóc rơi xuống lộ ra khuôn mặt trắng bệch.

Từ Nhân Thuyền giật mình, cậu kéo Tần Tử Giác và Không Phá qua một bên rồi đứng che phía trước bọn họ

Đầu lưỡi Ngô Thiển lần nữa duỗi tới, vòng phật châu ở bên ngoài chuyển động, đầu lưỡi giống như cách một tấm thủy tinh trong suốt liếm lấy Tần Tử Giác: “Khanh khách....thật sự là một bộ da hoàn hảo”.

Tần Tử Giác nhú mày, Từ Nhân Thuyền đột nhiên có chút không thoải mái. Vì vậy cậu lại kéo Tần Tử Giác rồi đưa Không Phá cho hần, còn bản thân mình chắn phía trước.

Ngô Thiển mở to mắt nhìn cậu rồi nói: “Không muốn người, người không tốt...”.

Từ Nhân Thuyền liếc mắt, lòng thầm nói không tốt nhưng cũng đẹp hơn nhiều so với cái bộ dáng quỷ quái của người. Cậu cố nén cảm giác ghê tởm, tiếp lời Không Phá dừng lại ban nãy, bắt đầu niệm .

Có lẽ là do phật châu trói chặt, Ngô Thiển thoát nhìn rất mệt mỏi nên không nói gì thêm.

Có thể cô đã không còn là Ngô Thiển, cô chỉ là một cái xác bị người mượn, cái thứ mượn thi thể cô chính là cụm sương mù quái quỷ vừa này.

Trong rừng cây khôi phục ánh sáng, sương mù đều đã tiến vào thân thể Ngô Thiển, cô ta hướng ba người lộ ra bộ dáng tươi cười cực kỳ cổ quái: “Còn thiếu một...còn thiếu một...”.

Một trận gió lớn thổi tới, ào ào vang dội, ánh sáng phật châu nhất thời tỏa sáng rực rỡ, trên mặt Ngô Thiển lộ ra biểu tình sợ hãi, cuối cùng nhắm mắt lại.....

Ngay lúc cô vừa nhắm mắt, phật châu vẫn lơ lửng trên không trung bỗng rơi xuống tán lạn, Tần Tử Giác giao lại Không Phá cho Từ Nhân Thuyền rồi đi lên kiểm tra _____ tuy rằng hung ác, nhưng Ngô Thiển bây giờ xác thực chỉ là một cỗ thi thể.

“Tôi không sao”. Không Phá tựa trên người Từ Nhân Thuyền, thở hắt một hơi.

“Có người giúp chúng ta?”. Từ Nhân Thuyền hỏi.

Không Phá không trả lời mà chỉ nói một câu: “Trở về thôi”.

...

Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác đỡ Không Phá trở về trong chùa, Hàn Giai Doanh và Ngu Thánh Nhã đã chờ đến lo lắng vô cùng.

“Tiểu biểu thúc, Phan Quỳnh cũng...”. Hàn Giai Doanh do dự nói: “Cô, cô ấy đem đầu lưỡi của mình rút ra, sau đó lại...”.

Không Phá kinh ngạc nói: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Mới vừa rồi”. Ngu Thánh Nhã trả lời, “Chúng tôi đã báo cảnh sát, bọn họ nói sẽ đến ngay”.

“Trước tiên giúp tôi quay về phòng đi”. Không Phá trầm ngâm một hồi rồi nói với Từ Nhân Thuyền. Hắn thực sự rất mệt mỏi, không có một chút sức lực để tự bước đi.

Từ Nhân Thuyền nhìn hai người gật đầu, đỡ Không Phá xoay người.

“Hi hi”.

Từ Nhân Thuyền hoảng sợ nhìn Không Phá ngã xuống, ở phía sau, trên tay Ngu Thánh Nhã cầm một cây chủy thủ ngắn, vẻ mặt ngờ ngàng...

“Mau gọi xe cứu thương!” Có người rống to.

Mọi người rối loạn....

Không Phá dần dần không nghe được gì, hắn yên lặng nằm trong lòng Từ Nhân Thuyền.

Hắn nhớ tới Vi Thiện.

Vi Thiện nói tinh linh ở trong cây chuối tiêu, bọn họ thích con người vì vậy mới nở hoa. Đóa hoa duyên dáng yêu kiều tựa như mỹ nhân, cho nên mới gọi là mỹ nhân tiêu.

Vi Thiện, Không Phá nói ở trong lòng, tôi đã già rồi, hiểu được rất nhiều chuyện. Tôi đã biết cây chuối tiêu không phải không nở hoa. Nếu không phải như vậy thì nguyên cớ gì anh lại không đến?

Vi Thiện, anh xem, cây chuối tiêu tôi trồng đã nở hoa rồi, một màu đỏ rực nhìn thật đẹp mắt. Vì sao anh còn chưa tới tìm tôi?

Vi Thiện... Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Tẩu Tường (tường Chuyển Động) (thượng)

CHƯƠNG 11: TẨU TƯỜNG (TƯỜNG CHUYỂN ĐỘNG) (THƯỢNG)

Cảnh sát rất nhanh đã đến, đám người ra ra vào vào, mang thi thể đi, ghi ghi chép chép.

Trong đám người kia có một người nhìn có vẻ tháo vát đang không ngừng hoa tay múa chân, một tay chỉ vào mấy cảnh viên khác la to: “Cậu cậu cậu, mấy người các cậu đi xung quanh kiểm tra một chút”, hoàn toàn không để ý người ta đã tiến hành được một nửa công việc, người đó còn tranh thủ hướng về phía cảnh

viên trẻ tuổi mà rống to: “Cậu là heo sao? Trời ơi? Cái này gọi là phá hư chứng cứ cậu có hiểu không? Rốt cuộc cậu đến đây làm chi?”

“Hừ, la lối ầm ĩ cái quái gì”. Cảnh viên bị chỉ điểm đi ngang qua Tần Tử Giác, nhỏ giọng lầm bầm.

“Quên đi, người ta là sắp mới nhậm chức, để cho hắn đốt vài cây đuốt đi”. Một người trong đó nói.

Có người lập tức tiếp lời: “Cũng đã đốt hơn nửa tháng, cũng nên dừng đi chứ”.

“Hay”. Có người ủng hộ: “Vốn cũng chẳng phải bên tổ hình sự, lại còn phiền phức”.

Vài người oán trách rồi đi tới sau núi.

...

Hàn Giai Doanh đã được lấy lời khai, cô dẫn theo người cảnh viên vừa mới bị mấy cảnh viên khác bàn luận, hai người đi tới chỗ Tần Tử Giác.

“Tần Tử Giác tiên sinh đúng không, tôi có mấy vấn đề mong cậu có thể phối hợp trả lời”. Nam nhân không cao, khoảng một mét bảy, so với Tần Tử Giác vẫn thấp hơn một cái đầu.

Tần Tử Giác không có bất kì phản ứng nào, sự chú ý của y đã đặt trên người Từ Nhân Thuyền _____

Xe cứu thương của bệnh viện bởi vì quá to nên chỉ có thể đậu ở lưng chừng núi, nhân viên cấp cứu khiêng Không Phá ra ngoài, Nhất Khổ theo sát bên cạnh. Từ Nhân Thuyền suy nghĩ, cuối cùng vẫn không yên lòng, quảng tiểu hình cảnh đang ghi lời khai cho mình qua một bên rồi cũng đi theo.

Tần Tử Giác nhìn cậu ta đi xa, bỗng nhiên cảm thấy có chút tư vị không đúng, từ đầu đến cuối cũng chỉ có ba người trải qua những chuyện này, Không Phá hôn mê thì không nói, thế nhưng Từ Nhân Thuyền cứ như vậy mà ném y qua một bên?

Thái độ coi thường của y tựa hồ chọc giận người nam nhân kia, Hàn Giai Doanh vội vã hòa giải: “Đội trưởng Cao, anh xem tiểu biểu thức của tôi bị dọa quá mức nên bây giờ vẫn chưa khôi phục lại tinh thần”. Cô vừa nói vừa ra sức kéo ống tay áo Tần Tử Giác, “Tiểu biểu thức, đây là đội trưởng đội hình sự đại đội ba, Cao Thông Cao cảnh quan”.

Cao Thông giống như không thèm để ý phất tay một cái, nói: “Không vội, để cho cậu ta từ từ...Người trẻ tuổi bây giờ không chịu được sợ hãi mà”.

“Đây là do tiểu biểu thức nhà chúng tôi là một họa sĩ. Nói dễ nghe một chút thì được gọi là nghệ thuật gia. Ngài biết bệnh chung của mấy nghệ thuật gia mà _____ họ đều có một thể giới nhỏ cho riêng mình, những người khác đều không vào được...Cái này gọi là gì nhỉ? Chưa từng thấy qua cục diện lớn a. Nhìn dáng vẻ của ngài, mỗi ngày đều là một trận lớn”. Lời nói này rõ ràng vừa tán dương vừa chửi thề, đều là châm biếm.

“Họa sĩ?”. Ánh mắt Cao Thông càng coi thường, “Tôi xem nhìn cũng giống đó. Cháu gái tôi năm ngoái cũng đăng kí vào trường Cao đẳng Nghệ thuật, cái gì cọ vẽ rồi thuốc màu, ôi, đều vàng kinh! Cô nói mấy đứa này từ trong đồng vàng đi ra ngoài có thể giống với mấy người phạm tội như chúng ta sao, vì tiền mà phải liều sống liều chết”. Lời nói của hắn không cao siêu, nhưng mọi người nghe được trong đó sự mỉa mai, châm biếm, nhưng trái lại Hàn Giai Doanh không chán ghét người này.

Nói thế nào đây, tựa như bạn nhìn thấy một con mèo lang thang đang điếu võ giường oai trước mặt một đám mèo huyết thống thuần chủng. Cảnh đời này cũng đã thấy qua, dáng vẻ này của các người, chỉ cần ly khai chủ nhân liền không thể sống nổi.

Mặc dù nó lời thôi lếch thếch nhao nhao kêu gào ầm ĩ, nhưng bạn có thể nhận thấy nó làm như vậy, bắt quá là để giữ lại cho bản thân dù chỉ là một chút xúu tôn nghiêm?

Trong thế giới này luôn luôn tồn tại một loại người, bọn họ tầm thường đến nỗi hèn mọn, nhưng bọn họ vẫn cứ kiêu hãnh đầy thôi.

Bọn họ so với người khác rất sẵn lòng thể hiện mình. Bọn họ nói chuyện lớn tiếng, chỉ cần cầm trên tay một chút chiến tích nhỏ liền bắt đầu tuyên bố với thế giới, hình như sợ rằng người khác không để mắt tới

sự tồn tại của bọn họ. Bọn họ trông gà hóa cuốc, cẩn cẩn dực dực bảo toàn tôn nghiêm nho nhỏ của mình, chỉ cần xúc phạm tới điểm mấu chốt thì lập tức tiến tới công kích. Bạn không thể trách bọn họ, bởi vì so với người khác họ phải nỗ lực hơn rất nhiều.

“Có vấn đề gì?”. Tần Tử Giác hiển nhiên cũng nhìn thấu điểm này, thái độ y hòa hoãn hơn. Chỉ là bình thường khi y nói chuyện, ngữ điệu không lên không xuống, giọng nói cứ ngang ngang vì thế rất khó mà cảm thấy thiện ý qua lời nói của y.

Cao Thông vẫn vênh váo hung hăng như cũ, hần hỏi: “Cậu và ba người chết có quan hệ thế nào?”

“Bạn của mẹ tôi”.

“Theo tôi được biết, sau khi sự việc xảy ra thì cậu mới chạy đến, lúc đó tình huống ra sao, hiện trường có những ai?”

Tần Tử Giác không nhớ được tên của mấy vị phụ nhân, chỉ có thể dùng thứ tự tử vong để nói rõ. Hơn nữa, y không nhắc tới lúc đó Từ Nhân Thuyền cũng có mặt.

Tuy thái độ lạnh nhạt cứng rắn, nhưng y cũng được coi là một công dân tốt tuân thủ luật pháp. Y không biết vì sao mình lại giấu diếm, y chỉ là làm theo bản năng.

Hàn Giai Doanh oán trách nhìn y rồi đem lời của y nói tường tận lại cho Cao Thông.

“Nói như vậy, chỉ có khả năng rất nhỏ là hung thủ ở trong đám người các cậu?”. Cao Thông gợi mở.

“Không biết”. Tần Tử Giác cứng rắn bỏ xuống một câu. Việc này không phải là do cảnh sát mấy người phán đoán sao?

Cao Thông “hừ” một tiếng rồi tiếp tục đưa ra câu hỏi. Hần hỏi rất cặn kẽ, Tần Tử Giác từ từ mất kiên nhẫn.

Cao Thông chờ chính là một khắc này. Hần đã từng nghiên cứu tâm lý học trong nhiều năm, trước đây ở trong cục cảnh sát cũng thường xuyên phụ trách đối phó với mấy tên tiểu tử trẻ tuổi. Những thằng nhóc đó đều là tuổi trẻ tràn đầy năng lượng, ngay từ đầu vẫn còn sống chết cãi bướng, qua một thời gian, bắt đầu bức bối không nén được tức giận. Lúc này hỏi lại bọn nó, thường thường sẽ thu được rất nhiều tin tức.

Vì vậy hần thông thả ung dung ném ra một câu hỏi: “Phương tượng là do Ngu Thánh Nhã đâm bị thương?”

Khi hần hỏi xuất kỳ bất ý(18), dưới tình huống bình thường, người bình thường sẽ không suy nghĩ mà thốt ra ngay câu trả lời. Hần nguyên tưởng rằng Tần Tử Giác bất quá chỉ là một công tử trong nhà có chút tiền, khinh người ngạo mạn, đầu óc cũng không được tốt. Ai ngờ Tần Tử Giác suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Không đúng”.

(18) Xuất kỳ bất ý: Đánh bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng.

“Ý cậu thủy chủ là ngụy tạo sao?”. Cao Thông nổi giận, bất tri bất giác nâng cao giọng: “Vậy thì cậu nói xem là ai giá họa cho mẹ cậu?!”

So với sự kích động của hần, Tần Tử Giác lại bình tĩnh hơn: “Người ra tay là bà, nhưng bà không ý thức được mình đang làm gì”.

Hàn Giai Doanh ở một bên nghe được nhảy dựng lên, đây là lời giải thích thối nát gì vậy? Nói Ngu Thánh Nhã tâm thần phân liệt rồi còn bị quỷ nhập vào người. Làm sao có thể nói như vậy chứ!

Ngoài dự đoán của cô, Cao Thông không lập tức phản bác. Trái lại xít lại gần, hạ giọng hỏi: “Ý của cậu là có cái gì tác quái sao?”

“Không phải”. Tần Tử Giác phủ nhận. Y chỉ đem cảm giác của mình nói ra, muốn nghĩ như thế nào là chuyện của đội trưởng Cao.

“Hóa ra tôi không nhìn nhầm”. Cao Thông lăm bắm, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Tần Tử Giác, nghiêm túc hỏi: “Người ban nãy đưa phương tượng xuống núi có phải Từ Nhân Thuyền không?”

Tần Tử Giác do dự một chút rồi gật đầu.

“Vậy thì không quá lạ”. Cao Thông thở dài một hơi, đưa tay gọi tới một người cảnh viên: “Cũng đủ rồi, chuẩn bị kết thúc công việc đi”.

Mặc kệ ba người kia trước đó chết như thế nào, nhưng việc Ngu Thánh Nhã lấy dao đâm Không Phá là quá rõ ràng, cho nên bà phải cùng Cao Thông quay về đồn cảnh sát.

Bà rất bình tĩnh, tư duy rõ ràng, thuật chuyện đầy đủ, không thấy có gì bất thường. Hơn nữa còn rất phối hợp với cảnh sát, thế nên Cao Thông hoài nghi lời nói của Tần Tử Giác, nhưng nghĩ đến Từ Nhân Thuyền, nghi ngờ trong lòng lại bị ép xuống _____ người kia rất quý dị, bản thân hẳn đã tự mình trải qua.

Dường như nghĩ tới những hồi ức không tốt, hắn rùng mình một cái.

...

Từ Nhân Thuyền đứng ở hành lang bệnh viện, thần thờ nhìn y tá đi qua đi lại.

Hiện tại đã 8 giờ tối, cuộc phẫu thuật của Không Phá đã kết thúc nhưng hắn vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Cậu quen biết Không Phá khi chưa kế thừa cửa hàng, khi đó đi cậu là bà chủ, lúc cậu và em họ Úc Điển nô đùa ở trước cửa hàng thì bất ngờ đụng phải một đại hòa thượng.

Đại hòa thượng kỳ thực vẫn còn rất trẻ, dáng vẻ chưa tới ba mươi, tuy rằng đầu không có tóc nhưng nhìn rất đẹp trai. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Từ Nhân Thuyền gặp được một người có thể xưng là sinh vật “Đẹp trai”.

Trước bảy tuổi, trong thế giới của cậu cũng chỉ có dì và em họ. Dì xinh đẹp, em họ khả ái, còn có những khách nhân đến cửa hàng cầu xin dì giúp đỡ. Bất qua không lâu sau họ đều không còn là “Sinh vật”. Nghĩ tới đây, Từ Nhân Thuyền mỉm cười.

Đại hòa thượng đẹp trai khom người hỏi bọn họ: “Người bạn nhỏ, cậu biết đường đi đến quỷ môn quan không?”

“Tôi không phải là người bạn nhỏ, tôi tên là Điển Điển, tôi là thiên sứ”. Em họ giành nói.

Đại hòa thượng móc kẹo từ trong ngực ra mê hoặc Điển Điển: “Muốn ăn không?”

“Muốn”. Điển Điển không khách khí nhào tới, thuận lợi lấy được một viên cho vào miệng.

Đại hòa thượng rất có kiên nhẫn chờ bọn họ ăn xong: “Hiện tại có thể nói cho tôi biết chưa?”

“Tại sao tôi phải nói cho ông biết”. Điển Điển tay chống thắt lưng, rất kiêu ngạo mà tuyên bố: “Người phạm đưa đồ ăn cho thiên sứ là việc nên làm”.

Hòa thượng cười ha ha đứng lên: “Đáng tiếc tôi thờ cúng Bồ Tát, không phải thiên sứ”.

“Không giống tôi. Mẹ tôi nói tôi rất dễ thương”. Điển Điển khẳng khái.

Cậu ở một bên lẳng lặng nhìn và không nói gì. Dì nói không được phép nói cho người khác biết chỗ đó của bọn họ, nhưng cậu cũng như Điển Điển, bụng tròn ăn đồ của người khác rồi lại không thể hồi đáp.

“Còn cậu?” Đại hòa thượng nhìn qua phía cậu, trưng ra biểu tình rất đáng thương, “Cậu cũng không nói cho tôi biết đúng không?”

Rất nhiều năm sau đó, Từ Nhân Thuyền vẫn còn oán giận Không Phá: “Anh lấy sắc đi dụ dỗ trẻ con”.

“A di đà phật, xin thí chủ cẩn trọng lời nói”. Không Phá nói như vậy.

...

Từ Nhân Thuyền nhớ đến vành mắt cay xè. Nhìn thấy sinh tử đã quen, vốn cho rằng dù không có Không Phá, cậu cũng sẽ không quá buồn bởi vì cậu biết Không Phá nhất định sẽ được đến một nơi tốt hơn. Thế nhưng hiện tại cậu hiểu được Không Phá đối với cậu mà nói, hẳn là bằng hữu, là người chỉ dẫn, hơn nữa còn là thân nhân. Không ai sẽ vì người thân của mình phải đi tới một nơi khác mà vui vẻ, bọn họ chỉ biết đau đớn rơi lệ bởi vì sau đó chẳng còn được gặp lại.

Cậu đứng lẳng lặng, cúi thấp đầu muốn che dấu bi thương. Một cánh tay đưa tới, một hộp bằng nhựa đập vào mắt.

“Là anh sao?”. Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu, kinh ngạc nói.

“Chỉ tới hỏi vài vấn đề”. Tần Tử Giác nói.

“Cơm hộp?”. Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, cậu trêu chọc đứng thẳng người lên.

“Hộp cuối cùng, mua sớm dọn sớm”. Lòng mảy của Tần Tử Giác cũng chưa từng động.

“Vậy thì phiền rồi...” Từ Nhân Thuyền giả vờ lo lắng nói: “Nhất Khổ sư huynh trở về sẽ không có cơm ăn”.

“...” Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Tẩu Tường (tường Dịch Chuyển) (trung)

CHƯƠNG 12: TẨU TƯỜNG (TƯỜNG DỊCH CHUYỂN) (TRUNG)

.

“Được rồi”. Từ Nhân Thuyền nhanh chóng càn quét xong cơm nước, “Có vấn đề gì cứ hỏi”.

Tần Tử Giác không lập tức đưa ra câu hỏi, y im lặng đưa tay lấy hộp cơm từ tay Từ Nhân Thuyền, ném vào thùng rác bên cạnh.

Từ Nhân Thuyền sững sốt một chút rồi tự động nói: “Có phải anh muốn hỏi mẹ anh đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy Tần Tử Giác nhìn qua, cậu nhún vai, thật thà nói: “Tôi cũng không biết”.

Cậu phát hiện mình đang ở vào vị trí rất khó xử.

Cậu là ông chủ của một cửa hàng tại gia, giao dịch với đủ mọi loại người. Những giao dịch phải được tiến hành trong bóng tối, bởi vì hàng hóa không phải đồ thường. Cầu công danh, cầu tiền tài, cầu trường sinh... Mọi người ôm trong lòng nguyện vọng mãnh liệt đi tới trước mặt cậu, cùng cậu ký thỏa thuận, mua đi đồ vật có thể trợ giúp họ một bước lên trời. Có đôi khi là một quyển sách, một cái đĩa nhỏ, một đôi nhẫn hay thậm chí chỉ là một sợi tóc. Cậu đưa ra hàng hóa, nhận lại hồi báo. Trên một ý nghĩa nào đó, đây là quy củ đứng đầu của thương nhân.

Nhưng cậu kinh doanh cửa hàng song song đó còn cả quỹ môn quan.

Dục thượng hoàng tuyền lộ, tiên quá quỹ môn quan. Một khi bước vào cửa hàng này, từ góc độ nào đó mà nói, họ không còn có thể coi là con người trọn vẹn. Đồ vật bán cho người, cuối cùng cũng sẽ trở về, đi qua nó bước lên đường hoàng tuyền.

Cậu tựa như một người giữ cửa, đưa mắt nhìn bọn họ lên đường. Cậu đứng giữa sự sống và cái chết, đó là điểm giới hạn của con người và ma quỷ. Theo lý mà nói cậu hẳn là đã gặp qua nhiều ma quỷ. Nhưng rồi cậu lại không biết, thứ gọi là ma quỷ rốt cuộc có bộ dạng gì, bởi do từ đầu đến cuối cậu vẫn đứng ở điểm giới hạn, chưa từng bước ra thế giới kia.

“Bà sẽ không làm như vậy”. Tần Tử Giác hình như không có thói quen gọi Ngu Thánh Nhã là “mẹ”. Trên thực tế, y rất ít khi xưng hô thân mật, có lúc thậm chí sẽ trực tiếp lược bớt chữ ngữ.

Thế nhưng Từ Nhân Thuyền nghe hiểu được, cậu suy tư một hồi rồi nói: “Thực ra anh có phát hiện, thoát nhìn chúng ta nắm giữ thông tin nhiều hơn người khác, nhưng thực tế cũng không hữu ích lắm”.

Tần Tử Giác từ chối cho ý kiến, trầm mặc lắng nghe.

“Tóm gọn chuyện lại một tí. Khi các người ở lại chùa thì đêm đó có hai người chết. Ngày thứ hai sương mù xuất hiện, chúng ta ở phía sau núi lại gặp Ngô Thiên vốn đã chết, cô ta không chỉ có thể nói chuyện mà còn tấn công chúng ta. Sau đó...”.

“Áo giắc”. Tần Tử Giác cắt ngang, nói một cách cứng rắn.

Từ Nhân Thuyền không để ý tới hắn, tự mình nói tiếp: “Sau đó, mẹ của anh trở nên bất thường”.

“Bà sẽ không làm như vậy”. Tần Tử Giác lặp lại.

“Tôi biết”. Từ Nhân Thuyền nhướn mày, “Nhưng anh không thể phủ nhận là bà ấy tự mình động thủ”. Cậu nhanh chóng hạ kết luận, “Cho nên lời giải thích duy nhất chính là bà ấy bị khống chế”. Về phần bị cái gì khống chế thì khó mà nói.

Thấy Tần Tử Giác không đồng ý, Từ Nhân Thuyền thở dài, bắt đầu nói: “Được rồi, dựa theo suy nghĩ của anh, có thể lí giải thành, bị thôi miên, ám thị...hoặc là bị hạ cổ?”

Lần này, Tần Tử Giác miễn cưỡng gật đầu.

“Tốt, nói tiếp suy luận vừa rồi”. Từ Nhân Thuyền tựa ở trên tường, “Điều bất thường duy nhất chúng ta biết chính là màn sương mù _____ nói cách khác, chúng ta chỉ có thể từ chỗ này mà hành động, không còn thứ nào khác có thể kiểm tra.

Cậu nghĩ tới bức họa kia của Tần Tử Giác, sương mù lượn lờ quanh thôn trang, huyền bí mà còn quỷ dị. Đang muốn nói thêm nhưng vừa lên tiếng, cậu lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy?” Về mặt của cậu quá mức ngạc nhiên, Tần Tử Giác khó hiểu nhìn cậu rồi hỏi.

“Tường, vừa mới, di chuyển”. Về mặt Từ Nhân Thuyền rất bất ngờ.

Không phải nảy lên, cũng không phải lay động....Mà là chuyển động trượt. Từ Nhân Thuyền nổi hết cả da gà. Đúng là chuyển động trượt, thật giống như thứ cậu dựa vào không phải tường mà là một con rắn khổng lồ.

Làm sao tường lại có thể di chuyển?

Ánh mắt Tần Tử Giác nhìn Từ Nhân Thuyền càng lúc càng khó hiểu.

Từ Nhân Thuyền không nói lời nào, trực tiếp cầm tay Tần Tử Giác đặt lên tường.

Tường lạnh như băng tựa như thân thể của một con cự xà (rắn khổng lồ), nhẵn nhụi, lạnh lẽo. Hơn nữa...Nó thực sự đang chuyển động.

Mặc dù chỉ trượt rất ít về phía trước, nhưng chỉ cần toàn tâm toàn ý cảm nhận là có thể minh bạch nó thật sự đang động, tuyệt đối không phải là ảo giác!

Tần Tử Giác rút tay về, kinh ngạc nhìn vào bức tường. Tốc độ chuyển động trượt của nó biến hóa rất nhỏ, nó đang từ từ tăng tốc, tuy rằng tốc độ này vẫn chậm, nhưng bằng mắt thường là có thể nhìn ra được mức độ.

Từ Nhân Thuyền đứng cạnh bên hình như nghĩ tới điều gì, một lần nữa cậu lại nhảy dựng lên.

Cậu không kịp giải thích, tự ý kéo theo Tần Tử Giác, đẩy cửa rồi chạy đi _____. Không Phá! Tiếp theo sẽ di chuyển tới phòng bệnh của Không Phá.

Đẩy mạnh cửa kính, Từ Nhân Thuyền đứng lại. Điều cậu lo lắng đã thành sự thật, cậu không tìm được phòng bệnh của Không Phá. Nguyên lai cửa đã được đẩy tới phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng ở đây bây giờ chỉ còn lại bức tường trắng.

Toàn bộ cửa ở đây đều bất tri bất giác bị dời đi hết rồi....

...

Cao Thông bước nhanh đến thang máy, tiếng bước chân của hắn vang vọng trên hành lang trống trải. Hắn nghĩ bệnh viện hôm nay đặc biệt vắng vẻ, dọc đường đi không nhìn thấy một bóng người.

Hôm nay là ngày hắn đến bệnh viện thăm mẹ, bình thường hắn sẽ ngủ lại qua đêm. Hắn lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám giờ bốn mươi phút, nếu không đi nhanh y tá trưởng sẽ từ chối cho vào.

Đình.

Thang máy cuối cùng cũng đến, bên trong không có người, nhưng ở trong góc có một cái ô màu đen. Dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn vô cùng chói mắt.

Cao Thông đứng yên tại chỗ, không biết tại sao hắn bỗng nhiên có hơi sợ.

Di động trong túi quần bất ngờ rung rung, là cuộc gọi của y tá trưởng, hắn nhận máy nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

“A lô, a lô? Y tá trưởng?” Hắn nhẹ giọng gọi.

Bên kia rốt cuộc đáp lại, một trận âm thanh “Vèo _____ vèo vèo _____ loảng xoảng loảng xoảng _____ kỳ quái truyền đến.

Cửa thang máy vẫn mở toang, như là kiên trì đợi hắn bước vào.

Cao Thông đóng điện thoại di động, siết chặt tay rồi đi vào.

...

Từ Nhân Thuyền hoang mang lo sợ đi tới đi lui ở chỗ vốn nên là một cánh cửa. Tần Tử Giác nhìn đến phiên y bèn lấy tay đè lại bờ vai cậu.

“Làm sao bây giờ?”. Từ Nhân Thuyền hỏi, giọng nói cậu run rẩy. Hiện tại cậu đã không còn có thể suy nghĩ như lúc thường. Ý niệm lại phải mất đi Không Phá không ngừng hiện lên trong đầu, cậu cảm thấy rất sợ hãi.

“Tìm dọc theo tường”. Tần Tử Giác trả lời rồi rất nhanh hành động.

Dựa theo tình huống hiện tại, những “bức tường” tựa hồ chỉ di chuyển theo một phương hướng, cho nên chỉ cần đi theo phương hướng đó thì có thể tìm được Không Phá.

Độ dài tường của một tầng lầu cũng chỉ có hạn, cho nên vô luận nó di chuyển thế nào, cũng sẽ không tăng thêm hoặc giảm bớt, như vậy chỉ cần đi hết toàn bộ tầng lầu, chung quy cũng sẽ có một chỗ chính xác.

Từ Nhân Thuyền rất nhanh cũng suy nghĩ thông suốt, cậu kéo Tần Tử Giác đi nhanh về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, hai người liền phát hiện bọn họ đã suy nghĩ quá mức đơn giản.

Bố cục của cả bệnh viện đều bị thay đổi!

“Đi thôi”. Tần Tử Giác dẫn đầu đi xuống dưới.

Tốc độ chuyển dời của bức tường rõ ràng nhanh hơn rất nhiều. Hai người đều có loại cảm giác ngồi trên chiếc xe lửa đang lao nhanh về phía trước.

Từ Nhân Thuyền nhịn xuống cảm giác choáng váng, nỗ lực đuổi theo. Cảm giác thăng bằng và phương hướng của cậu đều rất kém, đặc biệt không thể chịu được chuyển động tốc độ cao hoặc là lắc lư dữ dội, có thể đứng vững đã là rất tốt.

Cậu cơ hồ choáng váng đến mức không mở mắt nổi, chỉ kiên cường chống đỡ bước từng bước một, dưới chân bỗng nhiên trống rỗng, cả người đổ thẳng xuống dưới.

Bộp.

Có một bức tường ngăn cậu lại nhưng nó rất ẩm áp.

“Ngay cả bước đi cũng không được sao?”. Trên đầu truyền đến âm thanh hơi thiếu kiên nhẫn của Tần Tử Giác.

“Đầu tôi rất choáng...”. Dứt khoát tựa đầu trên người y, Từ Nhân Thuyền rầu rĩ nói.

Hai người đứng trên cầu thang một lúc lâu, Từ Nhân Thuyền chậm rãi khôi phục sức lực, liền muốn tiếp tục đi xuống.

“Khoan đã”. Tần Tử Giác bỗng nhiên nói.

Từ Nhân Thuyền nhìn qua bên cạnh, quả nhiên tốc độ di chuyển của bức tường đang chậm lại, tựa hồ đang dần dần khôi phục lại tốc độ lúc ban đầu. Cậu đưa tay đặt lên tường _____ vẫn còn chuyển động, hơn nữa là đang đi xuống.

Hai người nhìn nhau rồi tiếp tục đi xuống. Đi được nửa tầng, họ phát hiện độ cao bậc thang đã thay đổi, hình dạng cũng có biến hóa.

Loại bậc thang này hiện tại chỉ có thể nhìn thấy trong một số ngôi nhà cũ, nó được trét xi-măng màu xám tro, bề mặt nổi lên nhiều viên đá nhỏ, vô cùng thô sơ. So với bệnh viện hiện đại lát đá cẩm thạch sáng bóng thì niên đại đã cách khá xa.

Tần Tử Giác ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy bóng đèn sợi đốt treo trên trần nhà, nó được mắc trên dây điện, lắc lư như muốn rơi xuống, phát ra một vòng tròn ánh sáng màu vàng.

“Mau mau! Bà Cao phòng số 3 đang xuất huyết rất nhiều...”. Một âm thanh truyền đến từ dưới lầu. Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập.

“Ken két rin rít”.

Là âm thanh tiếng xe đẩy giải phẫu.

“Nhanh đi thông báo cho bác sĩ Lữ, chuẩn bị giải phẫu”. Có người cao giọng hô.

Ngay sau đó là một trận lộn xộn. Bọn họ không nhìn thấy người, nhưng đủ loại âm thanh tràn ngập cả tầng lầu.

Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền liếc mắt nhìn nhau, hình như bọn họ đã bước vào một thời không khác.

...

Thần kinh Cao Thông căng thẳng, hần tận lực đứng cách xa cây dù.

Đó là cây dù có cán dài màu đen, khung làm bằng thép, thường thấy vào thập niên tám mươi, ngay cả tới bây giờ người ở dưới nông thôn vẫn còn sử dụng khi đi đưa tang.

Đưa tang...Nghĩ đến đây, da đầu Cao Thông tê dại.

Đình.

Thang máy dừng ở tầng hai. Cửa từ từ mở ra, đứng bên ngoài là một bà lão. Bà ăn mặc chỉnh tề, áo bông màu xám, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen.

Các bà lão trong thành phố đều rất yêu cái đẹp, càng lớn tuổi càng phải mặc những màu tươi sáng. Bà lão trước mặt rất giản dị mộc mạc, chắc là đến từ nông thôn. Cao Thông lặng lẽ nghĩ, bắt đầu hoài niệm về quê hương của mình.

“Ây da, không còn chỗ nào cả”. Bà lão nhìn thoáng qua bên trong, tiếc nuối nói.

Cao Thông nhìn thang máy trống không, cảm thấy khí lạnh cả người đều xông ra, ngay thời điểm hần muốn bước ra thì cửa thang máy khép lại.

Lần này thang máy không lập tức đi lên, nó ngừng ở tầng hai trong chốc lát rồi mới chậm rãi di chuyển.

Đình.

Một lần nữa cửa mở ra, lầu bốn.

Lúc này bên ngoài không có ai, Cao Thông nhớ kỹ bản thân mình phải đi đến khu nội trú lầu 6, hần do dự một chút, nhớ tới lời nói khi nãy của bà lão, rồi cuộc đi ra khỏi thang máy.

Trong lúc lơ đãng quay đầu, hần có thoáng nhìn vào trong thang máy, cây dù đen đã biến mất... Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Tẩu Tường (tường Dịch Chuyển) (hạ)

CHƯƠNG 13: TẨU TƯỜNG (TƯỜNG DỊCH CHUYỂN) (HẠ)

Trong tiếng Trung, “Tứ” và “Tử” là hài âm(19), đó là lí do vì sao rất nhiều khách sạn không có tầng 4. Không phải ở trên tầng ba cách ra một tầng không khí rồi xây tầng năm. Mà có rất nhiều công trình kiến trúc thường hay trực tiếp ghi chú tầng 4 thành tầng 5. Bệnh viện lại càng phải làm như vậy. Trong quan niệm của rất nhiều người, bệnh viện là nơi nắm giữ sinh tử trong tay. Trẻ con được sinh ra ở nơi này, bệnh nặng rồi ở nơi này chết đi. Có thể nói, bệnh viện là trạm trung chuyển sinh tử.

(19) Hài âm: âm đọc gần giống hoặc giống nhau.

Bệnh nhân dựa vào khát vọng “Sinh” đi tới bệnh viện cầu bác sĩ chữa bệnh, người nhà của bọn họ lại càng dốc hết lực để bọn họ cách xa tử vong. Cho nên dù là ở hiện tại, trong cái xã hội khoa học giáo dục phát triển cực đại như vậy, vẫn còn rất nhiều người cấm kỵ chữ “Tử”.

Ngoại trừ tầng 6 chỗ mẹ mình ở, Cao Thông rất ít quan tâm tới những tầng lầu khác, vì thế cũng không biết rõ bệnh viện này có tầng 4 hay không. Hắn chỉ cảm thấy mình đang đứng ở một thời đại cực kì xa lạ. Hắn đứng ở ngay giữa hành lang, chân giẫm lên sàn nhà, sàn nhà được trán xi măng thường thấy trước kia, không giống phong thái của các bệnh viện lớn hiện nay. Mặt tường không lát gạch men, nửa phần dưới chỉ được quét một lớp sơn màu xanh biếc, thậm chí có chỗ đã bị bong tróc. Từng cái ghế bằng gỗ sắp thành hàng chỉnh tề, có chút tương tự với ghế ngoài công viên, nhưng không được tinh xảo bằng, đến gần còn có thể nghe được mùi sơn dầu.

Hắn hít sâu một hơi, vị thuốc đông y, vị cồn,...Còn có mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đủ loại mùi hương trộn lẫn vào nhau, tạo thành một mùi hương rất riêng của bệnh viện. Rất nhiều người không thích loại mùi này thế nhưng Cao Thông lại cảm thấy rất dễ chịu.

Ken _____kết _____

Từ cuối hành lang truyền đến âm thanh kim loại đung đưa chạm vào nhau. Một nhóm y tá vây quanh chiếc xe đẩy phẫu thuật cũ nát, vừa đẩy vừa lớn tiếng hô lên gì đó.

Trên xe có một nữ nhân, cánh tay mảnh khảnh rũ xuống bên mép xe đẩy, vô lực đong đưa theo nhịp đẩy của xe, cái bụng nhô lên cao, nhìn dáng dấp chắc là một sản phụ. Nhưng tình huống của người đó hình như không được tốt. Cao Thông chưa bao giờ biết trong thân thể một người lại có khả năng chảy ra nhiều máu đến vậy _____ số lượng lớn máu trào ra từ trên người sản phụ kia, khăn trải giường phía dưới thấm đẫm một mảng đỏ tươi.

Cao Thông thấy khắp người phát lạnh, theo bản năng lùi lại mấy bước.

Có điều hắn rất nhanh đã thả lỏng người, mặc kệ dưới loại tình huống nào đi chăng nữa, có thể nhìn thấy người là tốt rồi. Cười thầm bản thân mình quá nhát gan, chẳng qua là do lần thứ hai nhìn thấy Từ Nhân Thuyền, liền khiến cho thần kinh kéo căng đến như vậy.

Hắn cười cười, nghĩ đến thời gian thăm bệnh sắp hết, xoay người muốn bấm nút thang máy nằm bên cạnh cầu thang.

Nhưng mà _____

Cửa thang máy đã biến mất!

Thay vào đó là một bức tường. Màu sơn xanh biếc ở nửa dưới bức tường đã xỉn màu, hai bức tường liên kết với nhau, một kẻ hở cũng không có, dường như vốn là mang hình dạng này!

Cao Thông xác định từ khi mình bước ra thang máy thì hắn vẫn đứng ở chỗ này, cửa thang máy sau lưng hắn từ từ khép lại “Đình” một tiếng, hắn nghe thấy rất rõ ràng.

Thế nhưng bây giờ là cái quái gì đây? Cửa thang máy cứ như vậy mà không thấy đâu? Còn....biến thành một bức tường?

Người nào đó đã biến đổi thang máy sao? Có lẽ người nào đó đã dời hần đến một nơi khác.

Cái này là đang nằm mơ chẳng?

Cao Thông ra sức nhéo một cái vào bắp đùi, đau quá!

Hần ý thức được đây không phải là mơ.

Nhận thức này nhất thời làm hần hoảng loạn cả lên, mà đặc biệt nhóm y tá đẩy xe kia cách hần càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...

Hần có thể nhìn rõ mặt của các y tá, biểu tình cứng nhắc, ánh mắt nhìn thẳng. Động tác của các cô rất linh hoạt và thành thạo, nói chuyện với nhau chân thành quan tâm, thế nhưng mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

Thậm chí hần có thể phân biệt được âm thanh này không phải truyền tới từ bên trong cổ họng của các cô!

Hần giống như đang nhìn thấy một hồi diễn xuất đặc biệt, thần kinh trên mặt của các diễn viên đều bị hoại tử, mặt vô biểu tình nhưng lại ra sức diễn xuất. Các cô há to miệng, không phát ra âm thanh, rồi lại hé ra khấp lại, giọng nói cũng là do người khác ***g vào.

...

Hết thấy mọi thứ đều thật quỷ dị.

Hần cảm thấy sợ, vừa lui ra sau, cuối cùng lưng đụng phải mặt tường.

Xe giải phẫu được đẩy ngang qua trước mặt hần, mấy người y tá gần như đụng sát vào thân thể hần, cánh tay rũ xuống của sản phụ kia cách bắp đùi hần không tới nửa thước.

Da mắt hần giật giật điên cuồng.

Bỗng nhiên, cánh tay vô lực kia nẩy lên một cái, sau đó giờ thẳng qua khe hở giữa hai người y tá, gắt gao nắm lấy tay hần.

...

Đi xuống bậc thang cuối cùng, Tần Tử Giác dừng bước. Từ Nhân Thuyền cảm thấy hành động của y, liền nhìn theo tầm nhìn của y.

Bên cạnh tay vịn cầu thang có một cái thùng rác.

Nó được chế tạo từ thép không gỉ, mặt trên lắp một cái rãnh đựng tàn thuốc lá, so với hàng lang cũ kĩ nhìn vô cùng bất tương xứng.

Tần Tử Giác đi tới, y không ngại bẩn mà luồn tay vào, sau đó móc ra cái gì đó, là một cái hộp nhựa.

Không cần mở ra xem Từ Nhân Thuyền cũng biết bên trong chỉ là đồ ăn dư thừa, bởi vì...đây là hộp cơm trưa mà ban nãy Tần Tử Giác mua cho cậu.

“Hiện tại là mấy giờ?”. Cậu nhay bèn đã phát giác ra điều gì.

“Tám giờ bốn mươi”. Tần Tử Giác trả lời.

“Chẳng bốn mươi sao?”

“Đúng vậy?”. Tần Tử Giác dừng lại một chút rồi nói, “Kim giây quay một vòng, kim phút không hề di chuyển”.

Hai người gặp mặt là lúc tám giờ đúng, hơn nữa còn thời gian ăn uống và nói chuyện, đoán chừng cũng mất 40 phút. Sau đó tường bắt đầu di động, thời gian vẫn...

Đứng ở tám giờ bốn mươi phút.

Từ Nhân Thuyền ngoẹo đầu tự hỏi: “Thời gian đứng yên. Nghĩa là...chúng ta cũng đứng yên?”

Nếu là trước đây, dị tượng lần này hiển nhiên là nhằm vào thời gian, chỉ là bọn họ không may vừa vịn rơi vào thời điểm này. Nếu sau này lại nhằm vào người, vậy thì bọn họ không ổn rồi.

Rốt cuộc là loại nào đây? Cậu không khỏi quăng cái nhìn nghi vấn cho Tần Tử Giác.

“Đồng hồ bị hư”. Tần Tử Giác nói.

“ ... ”

Quả nhiên là tôi không nên hỏi anh.

...

Nhóm y tá biến mất.

Giống như ảo giác từ từ trong suốt sau đó tiêu tan thành mây khói.

Nhưng mà cái giường giải phẫu và người nằm trên nó vẫn còn đó.

Trên hành lang mênh mông chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở. Người sản phụ vẫn nằm im như trước, ngón tay nắm lấy bàn tay trái của Cao Thông. Tay gầy như chỉ còn lại xương cốt, khô khốc cứng ngắc, trên tay phủ đầy các vết lốm đốm lớn nhỏ _____ đây là thi bạn!

Cao Thông run rẩy đưa tay phải đặt lên mũi của người phụ nữ kia...

Không có hô hấp.

Dù sao là một cảnh sát nên hắn cũng thường xuyên nhìn thấy tử thi. Hắn lấy lại bình tĩnh rồi bắt đầu động thủ kéo ngón tay của người phụ nữ kia ra.

Lực nắm của bàn tay khô héo vô cùng lớn, Cao Thông bỏ ra rất nhiều sức rồi cũng rút tay mình ra được phân nửa.

Hắn dè dặt nhìn thoáng qua, người phụ nữ vẫn nằm im không nhúc nhích. Hắn thở phào nhẹ nhõm rồi gia tăng khí lực.

Ừng ục.

Trong không gian vắng ngắt bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Cao Thông ngưng lại động tác, cẩn thận nhìn quanh bốn phía. Không biết từ lúc nào đèn đã tắt hết, hành lang tối đen, chỉ có thể nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ để nhìn rõ xung quanh.

Hắn sốt ruột, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này hắn sẽ sụp đổ mất thôi!

Hắn tuyệt vọng vẫy mạnh cánh tay, muốn hất đi cái tay của người đàn bà kia.

Ừng ục.

Âm thanh vang lên từng tiếng, càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên người đàn bà trên xe giường đẩy ngồi dậy thẳng đơ.

Cao Thông hoảng sợ nhảy dựng lên, bất chấp điên cuồng mà đâm đá vào cơ thể người đàn bà nọ.

Người đàn bà từ từ nhắm mắt, nhưng không buông tay, không lộ vẻ gì, không có hô hấp. Giống như đây chỉ phản xạ thần kinh khi cơ thể bị hỏa táng vậy.

Ừng ục.

Lần này Cao Thông đã biết âm thanh từ đâu mà tới.

Hắn thấy, một cánh tay trẻ con đưa ra từ giữa hai bắp đùi của người đàn bà.

Một lượng lớn huyết dịch trào ra.

Một đứa con nít, chậm rãi bò ra.

Nó ngẩng đầu lên, quay qua nhìn Cao Thông nhếch môi, nở nụ cười.

...

Từ Nhàn Thuyền dút khoát nằm trên mặt đất.

“Quả nhiên là như vậy”. Cậu đứng lên phúi phúi quần áo, “Mặt đất cũng đang di chuyển”.

Hơn nữa di chuyển cùng lúc với bức tường.

Khó trách cậu vẫn cảm thấy chóng mặt. Thì ra không phải vì cậu mãi nhìn chằm chằm vào bức tường mà là mặt đất vẫn di chuyển này giờ.

Sở dĩ đến bây giờ bọn họ mới phát hiện, thứ nhất là vì tốc độ di chuyển này quá mức chậm chạp, thứ hai vách tường chuyển động quá nhanh, thế nên toàn bộ lực chú ý của bọn họ đều đặt lên bức tường.

“Vị trí thùng rác cách phòng bệnh Không Phá không xa. Nếu nó nằm ở chỗ này thì phòng bệnh của Không Phá nhất định đang ở gần đây”.

“Không hẳn”. Tần Tử Giác nói, dùng nhãn thần bảo Từ Nhàn Thuyền nhìn qua chỗ sâu thẳm trong hành lang.

“Có vấn đề gì?”. Từ Nhàn Thuyền nhìn hồi lâu nhưng vẫn mù tịt.

Quăng một ánh mắt “Đồ ngốc”, Tần Tử Giác lời ít ý nhiều mà giải thích: “Ngắn hơn”.

Họa sĩ đối với tỉ lệ của vật thể rất mẫn cảm, y phát hiện tầng lầu này so với tầng lầu khác ngắn hơn rất nhiều.

Sau khi được y nhắc nhở, Từ Nhàn Thuyền lập tức phản ứng lại. Đừng nói là bệnh viện, ngay cả loại hình kiến trúc nghệ thuật cũng không có khả năng sử dụng kiểu thiết kế “Thượng đại hạ tiểu” (Trên to dưới nhỏ).

Thiết kế này rất dễ gây ra sự sụp đổ của công trình kiến trúc, ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng hiểu rõ đạo lý đó.

Nếu như cả tầng di động, vậy theo kết cấu không gian của tầng này, trên lý thuyết sẽ không có khả năng nhét thêm một tầng nhỏ giống vậy ở giữa, cho nên suy đoán hợp lý nhất là toàn bộ tầng lầu từ trên xuống dưới của bệnh viện, mỗi một tầng đều có một bộ phận vách tường và sàn nhà bị dời đến nơi này, trong không gian trống rỗng tổ kiến thành một tầng lầu mới.

Mà nguyên cả tầng lầu ngoại trừ bức tường và sàn nhà thì không có gì thay đổi.

Sở dĩ cậu không tìm được phòng bệnh Không Phá, là bởi vì cửa phòng bệnh nằm trên vách tường. Tường di động nên cửa cũng di chuyển theo.

Không Phá vẫn ở chỗ cũ, chỉ cần bọn họ trở lại tầng 1, đập vỡ bức tường là có thể tìm thấy người.

Từ Nhàn Thuyền hưng phấn nhảy dựng lên, đang chuẩn bị trở về tầng 1, chợt nghe cách đó không xa truyền đến âm thanh của tiếng đập gỗ.

“Muốn đi qua nhìn chút không?”. Cậu hỏi.

Tần Tử Giác nhún vai, biểu thị tùy ý.

Đã biết Không Phá không có việc gì, lòng Từ Nhàn Thuyền buông lỏng không ít. Lúc này lòng hiếu kỳ của cậu hoàn toàn bị câu dẫn, trong một tầng lầu hư ảo, rốt cuộc có ai ở đó?

Lòng hiếu kỳ rục rịch góc đầu dây, cậu cầm di động ra chiếu sáng rồi đi vào hành lang.

Giữa hành lang u ám chỉ có tiếng bước chân của hai người, tiếng va chạm khi này đã biến mất, Từ Nhàn Thuyền dựa vào cảm giác chậm rãi mờ mịt đến nơi phát ra tiếng động.

Không cần đi xa, bọn họ đã thấy một người nằm úp sấp trên mặt đất.

Từ Nhàn Thuyền đương nhiên đẩy Tần Tử Giác lên trước. Tần Tử Giác không nói gì, trực tiếp đi tới lật người đó lên.

Là Cao Thông!

Hắn ôm một cây dù cán dài màu đen trong ngực, vẻ mặt rất quái dị, tựa hồ đã bị một cú sốc lớn.

Tại sao hấn lại ở đây? Từ Nhân Thuyền từ sau lưng Tần Tử Giác nhô đầu ra, nghĩ thầm hấn tới nơi này làm gì?

Vươn một ngón tay chọt chọt vào mặt Cao Thông, không thấy hấn phản ứng, Từ Nhân Thuyền tăng thêm một ngón tay rồi đổi động tác bóp lấy, vẫn không có phản ứng.

“Này, xử lí làm sao?”. Cậu xách gò má của Cao Thông lên rồi hỏi.

“Vút”. Tần Tử Giác nói.

Đúng lúc này, một đôi tay dùng sức đẩy tay Từ Nhân Thuyền ra. Cao Thông mở mắt, lạnh lùng nhìn cậu.

“Ồ, đã tỉnh rồi”. Khẩu khí Từ Nhân Thuyền có chút tiếc nuối.

Cao Thông không nói lời nào mà chỉ nhìn chằm chằm vào cậu, trong mắt tràn đầy địch ý.

Từ Nhân Thuyền nhú mày, trực giác cho biết mùi vị trên người Cao Thông không thuộc về thế giới này.

“Cảnh quan Cao? Cao Thông?”. Cậu vẫy vẫy tay trước mặt Cao Thông.

Chát. Cao Thông đẩy tay cậu ra rồi đứng lên.

“Tôi là Cao Kiệt”. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: CÂY DỪ ĐEN (THƯỢNG)

Từ Nhân Thuyền đưa tay sờ sờ túi, bên trái rồi bên phải, lấy ra một nửa cây dưa gỗ, động tác cực nhanh điểm vào mi tâm của Cao Thông.

“Làm gì đó?”. Cao Thông lui ra phía sau, lạnh giọng hỏi.

“Xem anh có phải bị quỷ nhập không”. Từ Nhân Thuyền thu tay về, cười hì hì nói.

“Cái này đối với tôi vô dụng”. Cao Thông trừng mắt liếc cậu, xoay người đi tới phía trước.

Nói cách khác, hấn thừa nhận mình là quỷ? Từ Nhân Thuyền chọt người Tần Tử Giác hỏi: “Này, anh tin không?”

“Uh”.

A? A!

Muốn Tần Tử Giác thừa nhận trên thế giới này có quỷ còn không bằng kêu y đi tìm chết sao? Thế nhưng lần này đã tin nhanh như vậy rồi?

“Hai nhân cách”. Tần Tử Giác nhìn biểu tình đặc sắc không gì sánh được của Từ Nhân Thuyền, không nhịn được giải thích một câu.

“...”. Biết ngay mà. Từ Nhân Thuyền suy sụp rũ vai, chán nản đi theo Cao Thông.

Cao Thông dừng lại ở cuối hành lang, đẩy cánh cửa trước mặt, đi vào bên trong phòng giải phẫu. Hấn tựa trên cánh cửa, hành lang yên tĩnh dần dần náo nhiệt.

Các y tá mặc y phục trắng đi lại tới lui, vẻ mặt đều rất nghiêm túc, hình như đã xảy ra chuyện rất khẩn cấp. Một đám người đứng bên ngoài cửa, già có trẻ có, trong đó có một người đàn ông lo lắng đang không ngừng xoa xoa hai tay.

Cánh cửa bên trong mở ra, một gã bác sĩ bước ra, xuyên qua thân thể Cao Thông đi tới trước mặt người đàn ông, mệt mệt nói: “Sân phụ mất máu quá nhiều, mẹ và con chỉ có thể giữ một”.

Người đàn ông đứng trước mặt Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền, nhưng giống như không nhìn thấy bọn họ, tay người đàn ông trực tiếp xuyên thẳng qua bụng Từ Nhân Thuyền kéo lấy người bác sĩ: “Bác sĩ, tôi van cầu ông...”

“Chúng tôi đã tận lực”. Gã bác sĩ lạnh lùng hất tay người đàn ông, thúc giục: “Xin sớm quyết định, nếu không ngay cả một người cũng không giữ được”.

Trong nháy mắt, nước mắt người đàn ông tuôn trào như suối, run rẩy dựa vào bức tường, qua một lát mới thấp giọng nói: “Xin...giữ lấy đứa nhỏ”.

Bác sĩ gật đầu đi vào phòng giải phẫu. Người đàn ông xuôi theo tường té trên mặt đất, cuộn mình ngồi dậy. Tiếng kêu gào thống khổ của sản phụ xuyên qua cánh cửa dày truyền tới, người đàn ông bịt chặt hai lỗ tai...

“Người bên trong là mẹ tôi”. Cao Thông ngẩng đầu nói với Từ Nhân Thuyền.

Hắn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi sụp xuống đất, nhân thân âm ngoan oán độc: “Bác sĩ chưa nói cho ông ta biết, trong bụng mẹ tôi là song bào thai”.

“Nói vậy...”. Từ Nhân Thuyền đã đoán được thân phận người trước mặt này.

“Cao Thông đi tới thế giới này, còn tôi chết trong bụng mẹ”. Hắn từng bước đi đến gần người đàn ông, ngồi xổm bên cạnh ông ta, “Trong lúc mang thai chúng tôi, mỗi ngày bà đều vuốt ve bụng nói chuyện với chúng tôi. Ngay cả tên bà ấy cũng đã nghĩ xong, anh trai gọi là Cao Thông, em trai gọi là Cao Kiệt. Bà hi vọng sự ra đời của chúng tôi sẽ làm cho trái tim của chồng bà quay về”.

Trong phòng sanh, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng yếu, cuối cùng biến thành tiếng khóc nỉ non yếu ớt của một đứa con nít.

“Cao Thông ra đời”. Cao Kiệt lộ ra bộ dáng tươi cười phức tạp, như vui mà không phải vui, như hận mà không phải hận.

Một người nữ nhân bước nhanh tới, đỡ người đàn ông kia dậy, “Anh rể, anh nhìn xem con ra đời rồi kìa”. Cô ngọt ngào cười rộ lên: “Anh nói con chúng ta nên gọi là gì mới tốt?”

“Cao....Thông...”. Người đàn ông nhu nhược nói.

Từ Nhân Thuyền quăng một biểu tình nghi ngờ tới Cao Kiệt.

“Đây chính là đối tượng ngoại tình của ông ta, dì tôi, em ruột của mẹ tôi”. Cao Kiệt vươn tay ra đặt ở trên cổ nữ nhân, chậm rãi siết chặt.

Cô ta giống như không cảm thấy gì, vẫn cười ngọt ngào như trước: “Được, gọi là Cao Thông. Nó là con của chúng ta, chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dạy nó. Em dạy nó đánh đàn, anh dạy nó thư pháp...Chúng ta cho nó học trường tốt nhất, cho nó hưởng thụ sự giáo dục tốt nhất....Em muốn dành cho nó những gì tốt đẹp nhất”. Cô ta dựa đầu vào ngực người đàn ông, “Chờ khi nó trưởng thành, sẽ giống như anh, trở thành một người đàn ông ưu tú”.

Người đàn ông đẩy cô ta ra: “Tiểu Như, vì sao em lại đẩy chị gái của mình?”

Cô ta bĩu môi làm nũng: “Ai bảo chị ấy không cho em gặp anh. Người ta chẳng qua là thấy nhớ anh, tới thăm anh một chút, chị ấy lại nổi điên cầm đồ đập người ta....Anh nhìn xem, đau muốn chết luôn”.

“Thế nhưng cô ấy mang thai của con anh....Em làm sao có thể...”. Giọng nói người đàn ông rõ ràng mềm nhũn ra, ông ta kéo tay cô ta nhẹ nhàng vãn về.

“Bây giờ không phải là không có việc gì sao...”. Cô ta lại nhào vào lòng người đàn ông, “Con cũng đã sinh ra, không ai có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ”.

“Được”. Người đàn ông cũng cười rộ lên, ôm lấy cô ta rồi bắt đầu suy tưởng về thời gian hạnh phúc sắp tới của hai người.

...

Tay Cao Kiệt càng nắm càng chặt, có gì đó lóe lên, cảnh tượng biến mất. Mặt đất lay động, xung quanh chìm trong bóng tối.

Khi ngọn đèn sáng lại, bọn họ đã trở về tầng lầu chỗ Không Phá. Từ Nhân Thuyền nắm tay Tần Tử Giác lên, nhìn vào đồng hồ, tám giờ bốn mươi một.

Chỉ cần Cao Thông sinh ra, qua thời điểm đó tất cả sẽ kết thúc sao? Từ Nhân Thuyền sờ sờ cảm, tiện tay lay lay Cao Thông đang bất tỉnh.

“Đừng...”. Cao Thông tỉnh lại, nhìn thấy rõ ràng là Từ Nhân Thuyền, hấn hốt hoảng giật mình: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Từ Nhân Thuyền buông hấn ra, hai tay để trước ngực, bàn tay tự nhiên rũ xuống, con ngươi trở ngược: “Tôi —— đến —— tìm —— anh”.

Không đợi cậu nói xong, Cao Thông đã ù té chạy đi. Cậu xoay người đối diện với Tần Tử Giác, từ từ thè lưỡi ra.

“Y như con chó con”. Tần Tử Giác nói.

Từ Nhân Thuyền giận dữ nhào tới cắn y.

...

Cao Thông đi tới lầu 6, sau khi cùng y tá trưởng chào hỏi rồi đi vào phòng mẹ.

Trên giường bệnh, người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm nghiền, hô hấp rất yếu ớt.

Ban nãy trải qua chuyện khủng khiếp khiến cho Cao Thông rất mệt mỏi, hấn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh mẹ, cảm thấy tinh thần buông lỏng, hấn ghé vào bên giường nặng nề đi vào giấc ngủ.

Chẳng biết ngủ bao lâu, hấn cảm thấy có người đang nhẹ nhàng sờ vào đầu hấn. Tưởng mẹ mình đã tỉnh, hấn khó khăn mở mắt ra ——

Một cây dù màu đen bất thành linh đứng thẳng ở đầu giường!

Hấn cuống quýt kéo tay mẹ, nhưng lại rất lạnh lẽo. Hấn lao như điên ra khỏi phòng gào to bác sĩ, y tá trưởng nghe được vội vã chạy tới hỏi chuyện gì xảy ra. Hấn không thốt ra lời, chỉ khóc không ngừng. Đã quá muộn, mẹ hấn đã ra đi...

Hấn hung hăng cầm lấy cây dù đen ném xuống đất, điên cuồng giẫm đạp.

Vì sao? Vì sao lại tới tìm hấn? Vì sao lại muốn giết chết bà ấy?!

Tán dù bị đạp nát lộ ra khung thép đâm vào bắp chân của hấn. Hấn không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy trái tim đập mạnh dữ dội.

Bác sĩ tới kiểm tra, nói với hấn một câu “Xin nén đau thương” rồi chậm rãi kéo khăn trải giường màu trắng đắp lên mặt bà.

Hấn ngơ ngác đứng ở bên giường, trong lúc mơ hồ hình như hấn thấy trên cổ bà có một dấu tay màu đen nhàn nhạt.

...

Chủ nhật, 10h sáng, nghĩa trang công cộng Vĩnh Thái.

Đoàn người đến tham dự lễ tang đã rời đi hết, một mình Cao Thông đứng trước mộ của mẹ, nhìn ảnh chụp bà đang mỉm cười, hấn nhìn không được lại rơi lệ.

Vài hạt mưa nhỏ rơi xuống, một cây dù màu đen che trên đầu hấn —— Từ Nhân Thuyền một thân âu phục đen, trên tay cầm một bó hoa bách hợp. Cậu đưa cây dù cho Cao Thông, đặt hoa xuống rồi cúi người thật sâu ba lần.

“Vì sao?” Cao Thông nhìn cây dù đen trong tay, đau buồn vô cùng.

Từ Nhân Thuyền đứng thẳng dậy nói: “Sinh ra và chết đi, ai cũng phải trải qua”.

“Cậu biết tôi hỏi cái gì”.

“Bà ấy, mẹ của anh, là người tốt sao?”. Từ Nhân Thuyền nhìn người phụ nữ trong hình cười tươi như hoa, hỏi.

“Cậu có ý gì?”. Cao Thông tức giận chất vấn.

“Không có ý gì”. Từ Nhân Thuyền che dấu toàn bộ biểu tình, nhưng làm cho người ta cảm thấy ầm ập: “Chỉ là người tốt sẽ được báo đáp”.

“Người tốt, chung quy sẽ nhận được hạnh phúc”. Lúc cậu nói lời này, vẻ mặt mờ mịt xa cách nhưng lại bình yên, làm cho người khác không khỏi tin tưởng.

Cao Thông không nói nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn cậu.

Trong nháy mắt, Từ Nhân Thuyền thay đổi biểu tình, cậu vỗ vỗ vai Cao Thông, cười híp mắt nói: “Dù đen rất dễ thu hút ma quỷ, sau khi ra khỏi nghĩa trang thì vứt bỏ đi”.

Nói xong, cậu rời đi bỏ lại một mình Cao Thông.

Cao Thông nhìn cây dù trong tay, lại nhìn một vòng xung quanh, rõ ràng là ban ngày nhưng hẩn lại cảm thấy lạnh người.

Hắn bước nhanh ra khỏi nghĩa trang.

...

Từ Nhân Thuyền từ trong nghĩa trang đi ra, chui vào một chiếc xe màu xám đang đậu gần đó.

Tần Tử Giác ngồi ở chỗ tài xế liếc xéo cậu một cái, nói: “Thắt dây an toàn”.

Từ Nhân Thuyền ngồi phịch vào chỗ, rất vô lại mà giang hai tay ra. Tần Tử Giác lườm cùng cậu ta so đo, dứt khoát nghiêng người qua thắt dây lại rồi khởi động xe.

“Này, tôi rất muốn cho anh thuê đồ”. Từ Nhân Thuyền thoải mái tựa vào lưng ghế mà nói.

Tần Tử Giác cảm thấy buồn cười, y không cho rằng trong cái cửa hàng rách rưới nhỏ xiu của Từ Nhân Thuyền có thứ gì thích hợp với mình.

Bình sứ vỡ nát? Hay là mảnh gỗ nát vụn?

Từ Nhân Thuyền cười híp mắt: “Tôi”.

Tần Tử Giác nhìn cậu, chán ghét nói: “Tam vô sản phẩm”(20)

...

Cao Thông trở lại phòng trọ nhỏ của mình, mệt mỏi ngã vào ghế salon.

Đây là một tòa nhà cũ kỹ, chỉ có ba tầng, phía trước là một tiểu khu 8 tầng, vừa vặn ngăn trở cửa sổ duy nhất trong phòng hẩn, khiến cho quanh năm ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới.

Bởi vì công tác thường xuyên ngày đêm đảo lộn, Cao Thông cũng không để ý đến điểm này, trái lại hẩn đã rất lâu không kéo rèm cửa sổ ra.

Lúc này là đúng giữa trưa, căn phòng nho nhỏ một phòng khách một phòng ngủ lại có vẻ âm lãnh khác thường. Cao Thông nằm một hồi vẫn không ngủ được, hẩn nhớ tới lời nói của Từ Nhân Thuyền. Vì vậy hẩn đứng lên kéo màn cửa sổ.

Thế nào cũng được, lúc này cho dù chỉ là một tia ánh sáng cũng có thể làm cho hẩn an lòng.

Không khéo chính là bên ngoài mưa dầm liên miên, bầu trời xám xịt, nước mưa hắt vào cửa kính, đem hình bóng của hẩn chia thành nhiều mảnh.

Một tia chớp cắt ngang bầu trời, hẩn đột nhiên cảm giác có chỗ khác lạ.

Hẩn từ phản xạ mặt kính nhìn thấy phòng khách phía sau lưng, bên cạnh cái ghế salon, một cây dù màu đen lẳng lặng dựa vào.

Chú thích:

(20) Tam vô sản phẩm : là sản phẩm ba không, có thể hiểu đơn giản là sản phẩm không có ngày sản xuất, không đạt chỉ tiêu chất lượng, không có nhà sản xuất (không rõ nguồn gốc).

Có một cách hiểu khác về sản phẩm ba không là không có tên nhà sản xuất, không có địa chỉ sản xuất và không có giấy chứng nhận vệ sinh an toàn thực phẩm. Sản phẩm theo quy định của pháp luật Trung Quốc là trên đó phải có tên sản phẩm bằng tiếng Trung, địa chỉ nhà máy sản xuất bằng tiếng Trung, số điện thoại, số giấy phép, logo sản phẩm, ngày sản xuất, hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Trung, nếu cần thiết đòi hỏi phải có mô tả định tính (hóa học),Nếu thiếu một trong những yếu tố kể trên thì được coi là “Sản phẩm ba không”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không biết phương thức diễn đạt của chương này có thể tiếp thu được hay không...Ách, cơ bản có thể nhìn ra năm xưa đã xảy ra chuyện gì, còn có mẹ hiện tại của Cao Thông đã chết như thế nào... Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: CÂY DỪ ĐEN (TRUNG)

Bởi do trời mưa lớn, ở vùng lân cận trung tâm thành phố, hàng loạt xe cộ nối đuôi xếp thành hàng dài.

Thành phố Z là thành phố thuộc vùng duyên hải, đường không rộng, xe riêng cũng rất nhiều. Giữa tiếng kèn vang lên không ngừng, Từ Nhân Thuyền có vẻ đặc biệt thoải mái.

Kết cấu thành phố này rất đặc biệt, khu thương mại, giải trí, ăn uống đều tập trung tại trung tâm thành phố. Ra khỏi trung tâm thành phố, đi về hướng bên trái là khu Lão Thành, hàng loạt ngôi nhà ngói thấp bé, thậm chí còn có các căn nhà kết cấu bằng gỗ tập trung thành đại viện. Đi về hướng bên phải là Tân Thành nội, Tân Thành nội còn được gọi là khu nhà giàu, biệt thự khang trang san sát nhau, đây là khu vực khai thác trọng điểm của chính phủ thành phố Z. Nhưng vài năm nay bởi vì không được phát triển đến nơi đến chốn, các công trình vẫn chưa hoàn thành đúng thời hạn, vì thế có chút vắng vẻ. Từ Tân Thành nội đi xuống một chút là vùng ngoại thành.

Doanh nghiệp Tần gia có tiếng lại có sắc, nhưng không qua lại với chính phủ. Hàn Giai Doanh chạy đôn chạy đáo khắp nơi, cuối cùng cũng bảo lãnh được Ngu Thánh Nhã. Sau khi nộp tiền bảo lãnh, liền đem người về nhà.

Tần Tử Giác sau khi nhận được điện thoại liền chạy về nhà, hai mẹ con nhìn nhau không nói gì, Ngu Thánh Nhã hé miệng nhưng lại không biết nói từ đâu. Cuối cùng bà chỉ thở dài nói: “Tử Giác, con phải tin tưởng mẹ”.

Tần Tử Giác cảm thấy trong lòng cực kì khó chịu. Y là người lãnh đạm, không thích thân thiết với người trong nhà, cũng chưa từng tâm sự với mẹ, nhưng việc này không biểu thị y không tôn kính, không quan tâm Ngu Thánh Nhã.

Ngu Thánh Nhã là mẹ của y, hiểu con không ai bằng mẹ, mặt khác, hiểu mẹ không ai bằng con. Mặc dù bà không dạy y đạo lí làm người, đối nhân xử thế. Nhưng ở trong mắt y, bà vẫn là tấm gương rất tốt: có nguyên tắc, có giáo dục, biết tiến lùi. Cuộc sống không cầu xa hoa nhưng phải có phẩm chất.

Có thể nói, toàn bộ tính cách của Tần Tử Giác đều kế thừa từ Ngu Thánh Nhã. Kiêu ngạo nhưng không kiêu căng, lạnh lùng nhưng quang minh chính đại. Cho nên y tuyệt đối tin tưởng Ngu Thánh Nhã, bởi vì bọn họ là người rất kinh thường chuyện nói dối.

Nhưng y tin tưởng thì có ích lợi gì? Cái cảnh sát muốn chính là bằng chứng!

Nghĩ tới đây, Tần Tử Giác phiền muộn đứng lên.

Đúng lúc này, điện thoại di động của y vang lên. Nhấn nút nghe, bên kia truyền tới một âm thanh thông thả: “Hey”.

Làm sao cậu ta biết số điện thoại của y?

Người đầu dây bên kia tựa như biết nghi ngờ của y, lập tức giải đáp: “Tôi hỏi cháu họ anh”.

Trong lòng Tần Tử Giác nói hai người quen nhau lúc nào. Bên kia Từ Nhân Thuyền tự mình nói ra một tràng dài, câu cuối cùng đi vào trọng điểm: “Tôi muốn cho anh thuê đồ”.

“Không cần”. Tần Tử Giác không chút nghĩ ngợi dứt khoát từ chối.

“Không cần không được”. Từ Nhân Thuyền kiên trì.

Tần Tử Giác lười nhiều lời, ngay lúc y muốn cúp điện thoại, Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên thả ra một câu: “Có lẽ giúp được mẹ anh”.

Đây mới thật sự là trọng điểm.

Nhưng tôi dựa vào gì để tin tưởng cậu? Mặc dù không lập tức cúp máy, nhưng thái độ Tần Tử Giác không tin tưởng cho lắm.

“Anh không có biện pháp khác đúng không?”. Khẩu khí Từ Nhân Thuyền rất ung dung.

Chính xác. Y đã đến bệnh viện tìm Từ Nhân Thuyền, ôm hi vọng đối phương có thể biết được chút gì đó hoặc nghĩ ra cách, vân vân. Nhưng không phải lúc đó cậu ta nói bản thân không biết gì hết sao? Vì sao bây giờ lại thay đổi chủ ý?

“Vậy ngày mai đến ký hợp đồng”. Bên kia lưu lại một câu nhẹ bồng rồi cúp máy.

Nghe được ba chữ “Ký hợp đồng”, Tần Tử Giác nhẹ nhõm rất nhiều. Nguyên lai là muốn báo thù, lúc đó không nói chắc chắn là muốn tăng giá. Nhưng vô luận thế nào, giá cả ít nhiều sẽ xác nhận được đầu mỗi có đáng tin hay không.

Có lẽ do vậy nên tâm tình Tần Tử Giác đột nhiên như trời trong mây tạnh.

Vì thế, rạng sáng ngày thứ hai, Tần Tử Giác đã bị điện thoại của Từ Nhân Thuyền đánh thức. Vốn tưởng là cái tên thích giả thần giả quỷ này muốn ký hợp đồng ở trong nghĩa trang, đi rồi mới biết người này cực kỳ lười biếng, chẳng qua nghi ngờ cái nơi không tốt này không gọi được xe, nên trực tiếp kêu y đi làm tài xế.

Từ mộ viên đi vào trung tâm thành phố ước chừng chỉ hơn một tiếng, rồi đi thêm mười phút nữa sẽ đến khu Lão Thành. Nhưng có chết hay không chứ, cứ nhiên lúc này trời lại đổ mưa xối xả, mất hơn hai tiếng bọn họ mới ngừng xe ở phường Bách Lý gần đó.

Phường Bách Lý đều là nơi ở của các cụ già, có nhiều hẻm nhỏ nên không thể xác định được nơi đỗ xe. Xe mới vừa dừng lại, Từ Nhân Thuyền không biết lời từ đâu ra một cây dù đen, kéo theo Tần Tử Giác chạy tới hẻm Quan Tiền. Khi đến cửa hàng, một thân hình ướt nhem nhào tới bọn họ ——

“Thu Thu”.

Từ Nhân Thuyền luống cuống tay chân đỡ được người, đợi khi thấy rõ thì không khỏi la hoảng lên: “Điểm Điểm?!”.

Người lao tới chính là Úc Điểm, em họ Từ Nhân Thuyền. Năm Từ Nhân Thuyền mười tám tuổi, dì của cậu, cũng chính là mẹ Úc Điểm đã giao lại cửa hàng cho cậu sau đó mang theo Úc Điểm rời đi. Từ đó về sau bọn họ chỉ thông qua dì nuôi trao đổi thư từ vài lần, hiện tại hai bên đã lâu không còn liên lạc nữa. Lúc này nhìn thấy em họ chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nói không ngạc nhiên thì là nói dối.

Từ Nhân Thuyền kéo hai người vào trong cửa hàng, lấy chén trà nóng đưa Tần Tử Giác, còn mình cùng Úc Điểm trò chuyện: “Điểm Điểm, sao em lại tới đây?”

Úc Điểm cố gắng suy nghĩ rồi thành thật trả lời: “Em làm mất ngọc bội của mẹ rồi”.

“Sau đó?”. Đối với hành động gieo họa nhân gian lần này của Úc Điểm, Từ Nhân Thuyền chỉ lạng lẽ chờ đợi màn hay phía sau.

“Sau đó hả, em liền chạy trốn chết”. Úc Điểm sợ vồ vồ ngực.

“Oh”. Từ Nhân Thuyền bắt động thanh sắc uống một ngụm trà. Úc Điển cũng không nói “Sau đó em liền tới nhờ vả anh”, vậy rõ ràng ngay từ đầu nó không định đến cửa hàng, nhưng hiện tại đến đây, chắc chắn trong lúc nó chạy trốn đã xảy ra chuyện gì đó.

“Tiếp sau đó nữa em gặp phải một người”.

Cứ tiếp tục tị trọng tự khinh(21) đi, để anh nhìn xem em có thể chống đỡ tới lúc nào. Từ Nhân Thuyền nghĩ thầm.

(21) Tị trọng tự khinh: cụm từ này có thể dùng trong rất nhiều ngữ cảnh: “tránh nặng tìm nhẹ”, “dễ làm khó bỏ”, “trốn tránh gánh vác chuyện trọng đại”,..., trong hoàn cảnh này thì nó có nghĩa là “tránh nói vào vấn đề chính”.

“Được rồi”. Thấy Từ Nhân Thuyền bình tĩnh như thế, Úc Điển không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, “Ngay sau đó, em liền nhìn trúng hắn”.

“Ừ?”

“Anh không thể ngăn cản em, đây là vận mệnh an bài!”. Úc Điển bỗng nhưng nhảy dựng lên, làm ra một bộ dạng bi phẫn.

Tần Tử Giác ở một bên này giờ vẫn không hề lên tiếng, nhìn thấy tâm tình nó đột nhiên kích động, có hơi khó hiểu nhìn qua Từ Nhân Thuyền.

“Thân phận của nó bây giờ là một thiếu gia nhà giàu, cùng đầy tớ trong nhà nói chuyện yêu đương bị tai mắt cha mẹ nó phát hiện”. Từ Nhân Thuyền kiến quái bất quái(22) mà giải thích, “Thân phận của tôi bây giờ là người cha cầm bóng đả uyên ương(23)”.

(22) Kiến quái bất quái: thấy nhưng không thể trách, không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, ở đây có thể hiểu là Từ Nhân Thuyền thờ ơ, không quan tâm lắm.

(23) Bóng đả uyên ương: gây đánh uyên ương, chia ương rẽ thúi.

Vừa dứt lời, Úc Điển liền nhào tới ôm bấp đùi Tần Tử Giác: “Mẹ! Mẹ phải làm chủ cho con!”.

Tần Tử Giác nhìn xuống xung động một cước đá bay nó, chán ghét đem chân rút ra.

“Đủ rồi, Điểm Điểm”. Thấy Tần Tử Giác sắp bị kéo xuống đất, Từ Nhân Thuyền không thể làm gì khác hơn là lôi Úc Điển đặt lại trên ghế, “Muốn gì thì cứ nói thẳng”.

“Được, em nói, em muốn mượn Nhan Như Ngọc”. Úc Điển bình tĩnh nói ra đòi hỏi của nó.

“Không được”. Từ Nhân Thuyền kiên quyết cự tuyệt.

“Đây là vận mệnh an bài!”. Úc Điển lại nhảy dựng lên.

Từ Nhân Thuyền lần thứ hai ấn nó trở về chỗ ngồi: “Dì đã nói qua không được cho em chạm vào những thứ này”.

“Lần này thực sự rất nghiêm trọng”. Úc Điển giãy giụa nói, “Nếu không cho em mượn thì thực sự sẽ chết người đó”.

“Em biết là anh chưa bao giờ quan tâm có bao nhiêu người phải chết”. Lúc Từ Nhân Thuyền nói những lời này, vẻ mặt mơ hồ.

“Thu Thu...”. Trong nháy mắt thái độ Úc Điển mềm nhũn ra, mắt nó ươn ướt, “Em thực sự không muốn hắn chết...”

Nó liếc trộm Từ Nhân Thuyền vài lần, thấy cậu vẫn không có phản ứng gì, lại bắt đầu ăn vạ: “Em mặc kệ, anh không cho mượn em liền đi chết cho anh xem”.

...

Náo loạn một lúc lâu, cuối cùng Từ Nhân Thuyền cũng rút xuống một quyển sách trên giá, “Lão còn đang ngủ, gọi không tỉnh, mấy hôm trước vừa bị một tiểu nam sinh vứt bỏ”. Cậu thở dài, đưa sách cho nó, “Đây

là dùng để bắt hẩn lại, tìm được thì cứ việc cầm lấy dùng đi”. Thế nào cuối cùng vẫn là cậu tới thu thập cục diện hỗn loạn này.

“Thu Thu”. Úc Điển vui vẻ nhào vào ***g ngực cậu, thậm chí hôn cậu vài cái, “Thu Thu của em là tốt nhất!”.

Sau khi tổng Úc Điển đi, Từ Nhân Thuyền rốt cuộc cũng có thể ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với Tần Tử Giác.

Trước khi đi, Úc Điển cũng thành thật đem chuyện xảy ra ở Kiều gia nói qua cho cậu biết. Mặt khác còn nói đến một sự kiện kì lạ, cậu nghĩ nó có liên quan tới chuyện của Tần Tử Giác.

Đang định mở miệng, Tần Tử Giác đột nhiên hỏi: “Vừa rồi cậu đặt cây dù ở chỗ nào?”

Dù? “Hình như ném ở trước cửa”.

Tần Tử Giác không nói lời nào chỉ chỉ phía sau lưng cậu.

Cậu ngỡ vực xoay người, chỉ thấy một cây dù cán dài màu đen đang treo ở giữa nhà.

Tí tách, tí tách.

Nước mưa trong suốt theo mặt dù chảy xuống, những giọt nước màu đỏ bắn tung tóe trên mặt đất.

“Thật là lớn mật nha...”. Từ Nhân Thuyền nhìn một hồi rồi nghi ngờ nói: “Đầu tháng bảy, chẳng phải còn chưa tới sao...”.

Một trận gió lùa vào, cán dù lung lay, nước chảy xuống trên mặt đất càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, cuối cùng tạo thành một chữ số thật to trên mặt đất ——

9.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi...chương vừa rồi là một chương nói nhảm.....OTL...

Được rồi...Được rồi...Ta thừa nhận là ta chỉ muốn khơi ra nhũ danh của tiểu Từ —— Thu Thu (chiêm chiếp, lú lo =))))

Ừ...Tự kỷ một chút....Ta nghĩ thật đáng yêu.....>. Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Cây Dù Đen (hạ)

CHƯƠNG 16: CÂY DÙ ĐEN (HẠ)

Một trận gió lùa vào, cán dù lung lay, nước chảy xuống trên mặt đất càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, cuối cùng tạo thành một chữ số thật to trên mặt đất ——

9

9? Cứu?

Ngoại trừ cái này, Từ Nhân Thuyền không nghĩ ra bất kỳ khả năng nào khác.

Cửa hàng nhỏ đúng là Quỷ môn quan, vào quan thì phải đi qua nó, ngoài trừ đầu tháng bảy hằng năm thì không còn dịp nào khác. Một vài cô hồn dã quỷ ở lại dương gian sở dĩ cấm kỵ Từ Nhân Thuyền cũng bởi vì trên người cậu có khí tức của quỷ môn.

Hôm nay dã quỷ nương nhờ trong cây dù, bất chấp khả năng có thể bị áp tải lên đường tới Quỷ môn quan mà xin giúp đỡ, rốt cuộc là ai cần được cứu?

Đang nỗ lực suy nghĩ, Tần Tử Giác đã đi tới nhìn thoáng qua, dè lại cây dù đang lay động rồi đi ra cửa, nhàn nhạt nói: “Đi thôi”.

Đi đâu? Về mặt Từ Nhân Thuyền đặt dấu chấm hỏi.

Tần Tử Giác không để ý nghi vấn của cậu, trực tiếp nhắc chân rời đi.

Suy nghĩ một chút, Từ Nhân Thuyền cũng vọt chạy theo vào trong màn mưa.

Dù đen không nhỏ nhưng không thể che hết hai người đàn ông cao lớn. Nhìn vóc dáng Tần Tử Giác thon dài nhưng thực ra rất tráng kiện, mặc dù cơ bắp trên người không khoa trương nhưng vô cùng rắn chắc. Mà y hoàn toàn không có ý tứ cùng Từ Nhân Thuyền chia sẻ đồ che mưa, vì vậy Từ Nhân Thuyền phải cố gắng nép sát vào người y.

Ngõ Quan Tiền hẹp dài, hai người dính sát vào nhau. Cho dù như vậy, nửa người bên phải của Từ Nhân Thuyền gần như ướt đầm. Cậu liếc nhìn Tần Tử Giác, chỉ thấy đối phương mặt vô biểu tình, bước chân kiên định, bộ dáng hoàn toàn không chú ý tới người bên cạnh. Từ Nhân Thuyền bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu không ngừng đẩy đẩy người qua bên phía Tần Tử Giác. Đi được nửa đường, đoán chừng Tần Tử Giác bị cậu đẩy đến phiền, dứt khoát đem tán dù nghiêng qua bên phía cậu.

Bỗng nhiên dù đen nghiêng qua không chỉ che lại trên đầu cậu mà còn mang theo tia nước mưa mát lạnh, nhiệt độ cơ thể Tần Tử Giác thật là ấm áp, chính Từ Nhân Thuyền cũng không phát hiện, khóe miệng cậu lặng lẽ cong lên.

...

Cao Thông đứng trước cửa kính, mắt nhìn thẳng vào hình ảnh phản chiếu màu đen kia. Bởi vì nghe được dù đen có khả năng thu hồn, sau khi ra khỏi mộ viên hắc đã ném cây dù vào ven đường, thậm chí còn không xếp dù lại.

Hắn dầm mưa về nhà, quần áo trên người vẫn còn rất ẩm ướt, vậy cây dù này, từ đâu mà tới?

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối đen như mực. Cao Thông nhìn ra cửa sổ, tầng mây dày cộm tích tụ lại một chỗ, nhìn như cách mặt đất rất gần khiến cho hắn cảm thấy khó thở.

Đèn huỳnh quang chớp chớp, trong nháy mắt tối sầm, một luồng hơi âm lạnh từ gót chân trườn lên sống lưng hắn.

So với bên ngoài, trong phòng tựa hồ còn tối hơn, Cao Thông không dám cử động, hắn chỉ thấy rằng mình đánh vào nhau nghe lộp cộp. Có vật gì chạm vào lỗ tai, lạnh như băng, trơn trượt, nó bắt đầu di chuyển qua lại trên tai của hắn. Chỉ trong một thoáng tất cả âm thanh đều biến mất, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, hắn có cảm giác mình đã bị nhốt vào một nhà tù ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Hắn nhìn thấy hạt mưa lớn nện mạnh vào cửa kính ngoài thế giới kia. Trên đường phố xe cộ xếp hàng đông nghịt, đèn đường vừa chuyển sang màu xanh đoàn xe chậm rãi di chuyển. Trên vỉa hè đủ loại dù hình dạng màu sắc sắc sỡ, đối diện chợ là một quán ăn nhỏ nhỏ tấp nập người ra vào, xa xa trên tòa nhà cao tầng có một biển quảng cáo nữ minh tinh xinh đẹp, phía trước tiểu khu các học sinh tiểu học đang tan học về nhà... Tất cả đều hiện ra dưới sức sống tràn trề. Hắn đứng bên trong cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy rất rõ ràng nhưng cái gì hắn cũng không nghe thấy, tiếng mưa rơi, tiếng kèn xe, tiếng động lớn ồn ào. Thế giới của hắn yên lặng không có bất cứ âm thanh nào.

Người là ai? Hắn há miệng, không có âm thanh.

Hắn phát hiện mình không cử động được, hình như có vật gì đặt ở trên người hắn, trói hắn lại.

Hắn cảm thấy nặng nề khó thở.

Ai đến, mau đến cứu tôi?

...

“Cao Thông?!” Từ Nhân Thuyền ngồi cạnh ghé tai xé, lạnh đến run người.

Một cái khăn lông ném tới, rơi vào cái đầu ướt nhẹp của cậu. “Đừng làm bẩn ghế”. Tần Tử Giác nói.

Với thời tiết tương phản như vậy, tâm trạng Từ Nhân Thuyền vô cùng tốt, mặc kệ khăn bông rơi trên đầu, cậu nhẹ nhàng ngâm nga hát.

Bịch, bịch.

Giọt nước theo tóc lướt qua gương mặt cậu, tụ lại như một viên ngọc trai nhỏ trên cái cằm nhọn, một giọt một giọt rơi xuống ghế trắng, sau đó nghịch ngợm rơi lả tả.

Tần Tử Giác “hừ” một tiếng, trực tiếp duỗi một tay tới dùng khăn lông bọc cả đầu cậu lại rồi hung hăng chà xát.

“Đừng”. Từ bên trong khăn truyền ra giọng nói buồn bực của Từ Nhân Thuyền, “Nhanh quá, tôi không thở được”.

Buông lỏng lực đạo, Tần Tử Giác nhìn gương mặt ghen đỏ của Từ Nhân Thuyền, đột nhiên cảm thấy người này nhìn cực kì thuận mắt, so với bất luận kẻ nào bản thân đã từng gặp cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Hai người ngây ngốc nhìn nhau, trong thoáng chốc không gian nho nhỏ bay lên những nhân tử kì diệu.

“A!”. Từ Nhân Thuyền đột nhiên kêu lên, “Tôi nhớ ra rồi, ngày đó trong tay Cao Thông có cầm một cây dù đen!”. Sau đó Cao Kiệt liền xuất hiện. Nói cho cùng thì cũng là anh em sinh đôi, nếu như người gặp chuyện không may là Cao Thông, cũng khó trách Cao Kiệt bằng lòng mạo hiểm đi tìm trợ giúp.

Tần Tử Giác lúng túng thu tay về, suy nghĩ một hồi thì liền trừng mắt liếc Từ Nhân Thuyền.

Đây coi như là thẹn quá hóa giận chăng? Từ Nhân Thuyền hướng mặt về bên kia, lén cười thầm.

“Nhà hắc ở đâu?”. Cuối cùng Tần Tử Giác lạnh giọng hỏi.

“A, đến giao lộ phía trước rẽ phải, chạy thẳng rồi rẽ phải lần nữa...”

Chiếc xe ổn định chạy trên đường, đã rất lâu hai người cũng không nói gì thêm. Từ Nhân Thuyền liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, phát hiện ghế sau chỉ còn một vùng nước nhỏ —— cây dù đen đã biến mất.

...

Cao Thông cảm giác cơ thể càng lúc càng nặng nề, hắc còn nghĩ muốn té quy xuống đất, nhưng vô luận đại não phát ra mệnh lệnh thế nào, cơ thể cứng ngắc vẫn cứ đứng thẳng không nhúc nhích.

Đây là cơ thể của chính mình sao? Hắc cảm giác tim mình đang đập thành thịch, suy nghĩ rất rõ ràng, hắc có thể thấy rõ thế giới bên ngoài, nhưng thân thể vì sao cứ như không phải là của chính hắc?

Sấm chớp lóe sáng trên mây, sau đó không lâu một đạo tia sét đánh xuống. Nương theo ánh sáng của tia sét, hắc nhìn thấy bóng mình in trên cửa sổ, và, có một nữ nhân dựa trên người hắc.

Gương mặt tái nhợt đang tựa trên vai trái của hắc, đôi môi đỏ tươi, cái lưỡi nhỏ dài trượt qua trượt lại ở lỗ tai hắc, sau đó chậm rãi đưa vào bên trong.

Ầm!

Hắc bị tiếng sấm nổ bất chợt làm kinh động, sau đó hắc mất đi ý thức.

Cao Thông vẫn đứng thẳng tắp, sau một lát hắc mở mắt.

“Xuống ngay khỏi người tôi!”. Hắc lạnh lùng nói.

Tay của người kia khoác lên vai hắc, móng tay dài màu đỏ lê chậm chậm trên áo, tựa như một khắc tiếp theo sẽ đâm vào ***g ngực hắc.

“Xuống ngay”. Hắc gắng từng chữ, vẻ mặt rất xấu, “Tôi là một người nóng tính, không yếu ớt giống như Cao Thông”.

“Khắc khắc”. Nữ nhân cười quái dị, “Nghĩ không ra trong một cỗ thi thể lại có những hai con quỷ”. Miệng của ả không thấy cử động, âm thanh phát ra từ trong cổ họng, “Người đầu không lại ta”.

“Có người có thể”. Hắc cũng không phủ nhận, nếu chỉ là cô hồn dã quỷ hắc cũng không cần mạo hiểm xin giúp đỡ.

Hai người kia thực sự là chậm muốn chết. Hắc trong lòng thầm chửi mắng, biểu hiện vẫn như cũ bất động thanh sắc.

“Ta sẽ giết ngươi trước khi có người tới”. Ả bỗng nhiên quăng ra cái lưới thật dài.

Hắn nhanh chóng di chuyển tránh qua một bên: “Ngươi có thể thử xem”.

“Leng keng”, lúc này tiếng chuông cửa đột ngột vang lên.

Ngu ngốc, lúc nào rồi mà còn bấm chuông, trực tiếp đập cửa xông vào không phải tốt hơn sao. Hắn chửi bới trong lòng.

Trong thời gian hắn phân tâm, đầu lưới quấn lấy hắn, kéo một cái rồi ném hắn vào góc tường.

Lần này rơi không nhẹ, hắn cảm giác nội tạng rất nhanh sẽ rơi ra. Đầu lưới lần nữa đánh tới, hắn đã vô lực tránh né...

Bỗng nhiên “ầm ầm” một tiếng, cửa bị đập ra. Một sợi dây hồng tuyền bay về phía hắn, quấn vào người hắn, trong nháy mắt lôi hắn đi thật xa.

Tách. Tần Tử Giác dè chốt mở, đèn sáng.

Từ Nhàn Thuyền đã thấy tình huống trong phòng, theo phản xạ có điều kiện cậu núp phía sau Tần Tử Giác. Trên tay cậu vẫn còn quấn mấy dây hồng tuyền, trong đó sợi dài nhất chính là buộc Cao Thông. Làm một động tác giống như người đánh cá thu lưới, Từ Nhàn Thuyền kéo Cao Thông về phía mình.

Tháo dây hồng tuyền trên người, Cao Thông hung tợn nói: “Lần sau làm việc có hiệu suất chút đi”.

“A?”. Từ Nhàn Thuyền kinh ngạc nhìn hắn: “Anh là Cao Kiệt?”

Ném một ánh mắt đã biết rõ còn hỏi, Cao Kiệt tiến lên một bước, đứng sánh vai với Tần Tử Giác.

Lưng ả dán trên tường cách mặt đất chừng nửa thước, vẻ mặt có chút do dự.

Từ Nhàn Thuyền đâm đâm vào lưng Tần Tử Giác, từ phía sau thò tay tới đưa cho y vài cục đá: “Này, cầm cái này ném vào người cô ta”.

Ả sốt ruột vịn vẹo người, Tần Tử Giác cầm một cục đá, dùng sức ném đi. Hành động của y rất nhanh lại ra tay bất ngờ, ả căn bản không kịp tránh.

Kích cỡ cục đá không đồng nhất rơi vào trên người, dĩ nhiên toàn bộ bị vỡ nát.

“Khắc——”. Ả hét một tiếng hét chói tai rồi tan biến trong không khí.

Cao Kiệt mơ hồ ngửi được mùi đáng sợ, hắn cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Đây là thứ gì?”

Từ Nhàn Thuyền đẩy Tần Tử Giác ra, rồi đi tới chỗ nữ quỷ biến mất, nhặt lên một viên đá còn sót lại, nói: “Tôi móc xuống từ cửa nhà tôi”.

“Quý môn quan mà cậu cũng dám phá hư!”. Cao Kiệt khó có thể tin mà cao giọng nói —— người nam nhân này, là đầu óc không phát triển sao? Quý môn quan chỉ có tiến vào không thể đi ra, bởi vì vật liệu xây dựng nên nó có công hiệu rất đặc biệt, chuyên dùng để đối phó ma quỷ, đừng nhìn cánh cửa chỉ là một cái khe nhỏ, vạn nhất có vật lợi hại lao ra, có thể không đơn giản chỉ là bách quỷ dạ hành.

“Cho nên tôi cũng nạy xuống có mấy viên thôi mà”. Từ Nhàn Thuyền nhún vai, rõ ràng là không nghiêm túc.

Cao Kiệt chỉ kịp nói một câu: “Tùy cậu”. Rồi gục ngã ở trong ngực cậu.

Từ Nhàn Thuyền không chút do dự ném hắn xuống đất, hỏi Tần Tử Giác: “Có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác”. Tần Tử Giác nói.

“Làm sao giải thích?”

“Ảo giác”.

“...”. Anh không thể tìm lí do nào khác sao.

“Đừng”. Cao Thông tỉnh lại, phát hiện mình chẳng biết lúc nào nằm trên sàn nhà. Đèn sáng trưng, hướng hồ hắc còn có thể nghe thấy âm thanh. Hắc ra sức chớp chớp mắt vài cái, dần dần thấy rõ hai người trước mặt.

Người kia hơi cao, mặc áo sơ mi đen, quần âu, vẻ mặt lạnh lùng.

Còn người thấp hơn, hai tay đưa ra phía trước, hai mắt trắng dã, nhảy nhảy tới gần hắc: “Ta —— tới —— tìm —— người——”.

“Ahhh!”. Hắc hoảng sợ la lên một tiếng, trước mắt tối sầm, tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có bạn học nói trong chương 14 thái độ Tần tiểu công bỗng nhiên ôn hòa. Vì vậy ta tốn hai ngày để nghĩ xem phải sửa như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, kết quả còn sửa thành củi mục, ...Xin mọi người khoan dung cho ta đi ..OTL..

Chương ngày hôm nay...lại càng thêm rối rắm...thấy chỗ nào không ổn thỏa thỉnh nói cho ta biết...Cảm tạ...
Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Trùng Họa (bức Tranh Sâu) (thượng)

CHƯƠNG 17: TRÙNG HỌA (BỨC TRANH SÂU) (THƯỢNG)

Dương Diệp quanh quẩn trong ngõ hẻm này đã gần một tiếng. Trên tay của hắc giữ chặt một tờ giấy ố vàng, trên đó viết ngoáy vài chữ: Khu Lão Thành phường Bách Lý hẻm Quan Tiền số 109.

Hắc đi hết con hẻm, tới tới lui lui vô số lần, đếm tới đếm lui cũng chỉ có 108 số.

Sắc trời dần tối, trên mặt hắc xuất hiện biểu hiện lo lắng. Hắc e ngại buổi tối, từ khi cha nuôi gặp chuyện không may đến nay, khi trời tối hắc sẽ mở hết tất cả đèn, khóa chặt cửa phòng, lấy chăn che kín người. Hắc thậm chí không dám đi ngủ, hắc sợ có vật gì thừa dịp lúc hắc ngủ say đơn giản lấy đi mạng của hắc...

Khi tia nắng cuối cùng biến mất nơi chân trời, hắc rốt cuộc cũng bỏ cuộc.

Người ta thuật lại hẻm Quan Tiền sở dĩ gọi “Quan Tiền” là bởi vì nó nằm trước Quỷ môn quan. Vì quanh năm đã bị oán khí ăn mòn nên vùng này vào thời xưa rất hiếm vết tích con người, đến một ngọn cỏ cũng không có, mãi đến khi có một vị cao tăng đem tràng hạt của mình chôn trước Quỷ môn quan thì mới có thể khôi phục.

Tràng hạt có tất cả 108 hạt, đại biểu cho 108 công đức của Tôn phật, đương thời quan thủ lại mời tới 108 vị môn đồ Khổng Thánh đến đây lạc cư, dùng Hạo Nhiên Chính Khí trên người bọn họ áp chế tà khí, lúc này mới có thể làm cho vùng này khôi phục lại phần vinh.

109, không phải là một con số tốt lành.

Ngay khi Dương Diệp định rời đi, phía trước không xa thấp thoáng có một ngọn đèn sáng lên. Đây không phải loại đèn được mọi người sử dụng phổ biến hiện nay, ánh sáng tối hơn một chút, mơ hồ giống như một vầng hào quang màu vàng.

Đó là ánh sáng tỏa ra từ trong đèn ***g.

“Ken két” ——

Có thứ gì đó mở ra. Một nhóm rồi một nhóm tiếng bước chân tới gần, đi qua bên cạnh hắc rồi hướng tới phía ngọn đèn ***g.

Dương Diệp dán người vào tường, dè dặt nhìn chung quanh, rõ ràng nghe được tiếng bước chân nhưng lại không nhìn thấy bất cứ người nào.

Ánh sáng đèn ***g bừng sáng, chiếu đến dưới chân hắc, hắc nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều bóng đen đang xếp hàng, bọn họ tập năm hoặc tập ba hoặc lũ lượt đi sâu vào trong con hẻm nhỏ.

Hắn sợ dĩ có thể phân biệt rõ ràng là bởi vì đó không phải bóng mà là một lập thể! Những “cái bóng đen” có hình dạng của “con người”, đầu, thân thể, tứ chi. Nhưng bọn họ đều không có ngũ quan, không mặc quần áo, tựa như một đám mô hình cơ thể màu đen. Bọn họ đang giẫm trên mặt đất giống như hắn, nhưng là mặt đất bất đồng nhau. Tựa như bạn đứng ở trên sàn nhà làm bằng thủy tinh, sàn nhà bạn đang đứng chính là trần nhà của tầng lầu dưới, mà bọn họ đang đi lại ở trên đó.

Đó là thế giới bên kia!

Dương Diệp ngừng thở, hắn sợ sẽ làm thức tỉnh những “người” này, hắn sợ bị “người” này phát hiện sau đó mang hắn đi, đi về thế giới của họ.

Đúng lúc này, có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

“Tiên sinh, anh thoát nhìn cần được giúp đỡ”. Một người thanh niên cười híp mắt chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

Hắn nhảy dựng lên, một tay bịt miệng người kia, một tay làm động tác “Xuyt” —— nghìn vạn lần không thể kinh động đến những “người” này!

Thanh niên nghi ngờ trừng mắt nhìn, sau đó tựa như đã hiểu rồi hướng hắn gật đầu. Hắn buông tay ra, người nọ đỡ tường thở dốc từng ngum.

Dương Diệp có chút áy náy vỗ vỗ lưng người nọ, hắn biết vừa rồi bởi vì khẩn trương mà ra tay quá mạnh, siết đến người thanh niên này thiếu chút nữa là thở không nổi.

Từ Nhân Thuyền hít một hơi thật sâu, sau đó lấy tiếng hét to lên: “Tần —— Tử —— Giác ——! Cứu —— mạng —— a ——!”

Dương Diệp kinh hoàng nhìn lại mặt đất thì phát hiện những bóng đen ngằm kia đã biến mất.

Hắn vội vàng muốn giải thích, nhưng lại nhìn thấy một nam nhân mặc áo sơ mi màu đen nổi giận dưng dưng bước tới.

“Lần này là chuyện gì”. Nam nhân hung dữ nói, hắn là nói với người thanh niên đứng sau lưng Dương Lá.

“Thỏa thuận đã ghi là anh phải bảo vệ tôi khỏi thương tổn”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì nói.

Nghe cậu ta nói như vậy, Tần Tử Giác càng giận mà không có chỗ phát tiết.

Thỏa thuận quy định là y phải bao ăn bao ở, phòng trưng bày của y đã chính thức đi vào hoạt động, có thu nhập cố định nên y cũng không tính toán số tiền này. Ai ngờ Từ Nhân Thuyền lại nói không – rời khỏi cửa hàng, yêu cầu y dọn sang đây. Được rồi, cũng chẳng muốn phí lời nên y nhận, ngày thứ hai bắt tay chuyển đồ đến. Ngay sau đó người kia được một tắc lại muốn tiền một thước, nói là chỗ ở hiện tại của hai người chính là địa bàn của mình nên không được tính là bao ở, vì vậy đem yêu cầu sửa lại thành y sẽ làm tài xế cho cậu. Y đã đến ở một tuần lễ mà cũng không thấy tên lười biếng này ra khỏi cửa. Vì thế y cũng chẳng muốn lại nói nữa, cùng lắm về sau không cần để ý tới cậu ta là được.

Mặc dù là như vậy nhưng hành động của Từ Nhân Thuyền vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn. Thế nhưng vừa rồi y vừa mới lột quần áo đang định đi tắm, chợt nghe thấy âm thanh quỷ kêu của người này. Bởi vì thỏa thuận, y liền vội vã mặc quần áo vào rồi chạy tới, thế nhưng người kia nào có xảy ra chút chuyện gì?

Tần Tử Giác y không phải cái gì gọi là chính nhân quân tử, nhưng chuyện y đáp ứng Từ Nhân Thuyền cũng đều làm xong rồi. Thế nhưng còn Từ Nhân Thuyền thì sao? Trước đây nói có cách giải quyết chuyện kia của mẹ hắn, nhưng tại sao không thấy cậu ta có chút động thái nào?

Trong lúc Tần Tử Giác đang cân nhắc hủy bỏ thỏa thuận, Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên đem Dương Diệp đẩy tới trước mặt y: “Cái này không phải là đầu mối tìm tới sao”.

Dương Diệp bối rối nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia: “Xin hỏi...”

“Tôi là Từ Nhân Thuyền”. Người thanh niên híp mắt cười nói, vừa chỉ chỉ y: “Y là Tần Tử Giác, là biểu thúc của tiểu thư Hàn Giai Doanh”.

Thật ra trước kia hắn cũng đã từng nghe nói qua về Tần Tử Giác. Tần gia mấy đời theo đuổi thương nghiệp, đến đời này cũng chỉ có một dòng độc đinh là Tần Tử Giác, mà y hết lần này tới lần khác cũng không quan tâm công việc làm ăn của gia tộc, lại chạy đi Ý du học bộ môn mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Ngành thương nghiệp của thành phố Z luôn được mọi người biết đến, tuy rằng mấy năm gần đây chính phủ chú trọng đến giáo dục, nhưng việc coi trọng thương nghiệp đã tồn tại rất lâu. Khi thi đậu một trường đại học trọng điểm là có thể chiếm được trang lớn nhất trên mặt báo, càng nói chi đến ngôi trường được xưng là “Trường đại học tốt nhất thế giới” – Học viện Mỹ thuật Florence. Năm đó mặc dù chuyện này không được truyền thông đưa tin, nhưng “Người giàu có nhất” trong thành phố Z lại trở thành trọng tâm hấp dẫn của câu chuyện. Một giây đầu tiên vừa nói tới tiền đồ của tiểu tử Tần gia, giây tiếp theo lập tức lại nói việc học Mỹ thuật tạo hình sau này chả dùng tới được, không bằng tốn chút tiền đi học ngành Thương mại còn tốt hơn.

Đối diện với đủ loại ngôn luận, từ đầu đến cuối Tần gia chưa từng bày tỏ thái độ, chẳng qua Ngu Thánh Nhã chỉ hẹn người cùng nhau uống trà nói một câu, nếu như Tử Giác không có bản lĩnh, việc chi nhiều tiền để được vào trường học kia, nếu nó không thích thì cũng chẳng thể học hành đằng hoàng được. Ở trong mắt người Tần gia, dùng tiền để mua bằng cấp là việc làm không có chút ý nghĩa nào. Đối lại Ngu Thánh Nhã thà rằng chi tiền mua sách vở cho Tần Tử Giác, mời người dạy kèm. Đêm trước khi thi bà nói với Tần Tử Giác, nếu thi đậu thì con phải đi ngay. Không thi nổi thì có thể lựa chọn trở về hoặc tiếp tục thi, nhưng ta sẽ không mua bằng cấp cho con.

Kết quả Tần Tử Giác không chỉ thi đậu, vài năm sau trở về thành phố Z còn mở một phòng trưng bày tranh có quy mô lớn.

Không giống với Dương Diệp, hắn là do mẹ nuôi lớn, sau khi gặp Dương Kiên thì được ông ấy nhận làm con nuôi. Từ đó trở đi, mục tiêu cuộc sống của Dương Diệp cũng chỉ là sau khi lớn lên cùng với cha nuôi xử lý công việc làm ăn. Không ngoài suy đoán, hắn thi đậu Học viện Thương mại, sau khi học thành tài dần dần tiếp nhận sòng bài của cha nuôi, cũng thành công vang dội. Hắn chưa bao giờ suy nghĩ đến khát vọng, hắn chỉ có mục tiêu, đó chính là hiếu thuận với mẹ và báo đáp cha nuôi.

Thế nhưng cha nuôi đối với hắn ân trọng như núi cư nhiên không biết tại sao đã chết.

Theo kết quả điều tra của cảnh sát là do nhồi máu cơ tim nên dẫn đến cái chết bất ngờ, nhưng hắn tuyệt đối không tin. Cha nuôi rất coi trọng việc chăm sóc sức khỏe, cơ thể từ trước tới nay đều rất khỏe mạnh, hơn nữa cũng không có tiền sử bệnh tim, làm sao có thể nói chết là chết?

Cuối cùng hắn cũng phát hiện dị dạng trong thư phòng cha nuôi.

Đó là một bức tranh vẽ một con sông nhỏ, mặt sông lấp lánh ánh sáng, là một phong cảnh rất yên bình. Thế nhưng ở giữa bức tranh này thiếu mất một mảng lớn, làm lộ ra một mảng trắng tinh của vải vẽ tranh, giống như là họa sĩ cố ý để trống ra vậy. Hắn càng xem càng cảm thấy kỳ quái, thẳng đến vài tuần lễ sau mới chợt nhớ tới, nơi chỗ trống kia, hình dạng rất giống một người đang nằm trên tảng đá lớn.

Nghĩ tới đây hắn lập tức lái xe về nhà, qua nhiều lần kiểm tra thư phòng cha nuôi, thậm chí gọi người dọn đi gần hết đồ vật trong phòng thì mới tìm được mấy con sâu màu trắng ở dưới chân bàn đọc sách.

Loài sâu này hắn đã từng thấy qua, thời điểm cảnh sát vừa mới tới đã phát hiện rất nhiều thứ này trên bàn sách của cha nuôi. Khi đó họ mang sâu về xét nghiệm, vài ngày sau chứng thực đây là một loại kí sinh trùng rất thích hút máu. Nhưng cảnh sát cũng nói không phát hiện loại sâu này bên trong cơ thể của Dương Kiên, hơn nữa trên người Dương Kiên cũng không có vết thương.

Khi đó hắn tuy rằng vô cùng đau đớn, nhưng cũng không để ý nhiều, thế nhưng bây giờ hắn phát hiện loài sâu kia với loại sâu hắn tìm được không giống nhau —— trên người mấy con này có dính thuốc màu nhàn nhạt.

Trực giác hắn cho thấy có sự khác thường nhưng hắn không làm ầm lên, mà lập tức liên lạc với thư kí trước đó của cha nuôi thì mới biết bức họa này đến từ phòng tranh của Tần Tử Giác. Sau đó hắn liên lạc với Hàn Giai Doanh, dựa theo cô tìm được ngõ hẻm Quan Tiền, dự định tìm Tần Tử Giác để hỏi rõ ràng.

Lúc này hắn đã được Từ Nhân Thuyền mời vào cửa hàng, ba người ngồi quanh bàn, Dương Diệp cẩn thận từ trong túi công văn lấy ra một cái hộp sắt, mở ra bên trong là mấy con sâu màu trắng.

Tần Tử Giác bắt một con để lên mũi người, sau đó nhứ mảy. Mùi này đúng là mùi của thuốc màu y thường sử dụng. Loại này được sản xuất ở Châu Âu, màu sắc tinh khiết, độ bão hòa và độ bảo quản màu sắc khá cao, ở trong nước cũng không thấy có nhiều.

Từ Nhân Thuyền cầm mấy con sâu còn lại mà loay hoay chơi đùa trên bàn, qua một lúc sau mới nghe cậu “A” một tiếng.

Dương Diệp ghé người nhìn....mấy con sâu nhỏ dài bị Từ Nhân Thuyền bẻ cong tạo thành hình dạng giống như nhang muỗi, trên người bọn nó lại có thuốc màu, rõ ràng hiện ra gương mặt của một đứa bé trai!

“Việc này vẫn chưa xong...”. Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu lên, ngoài cửa mây đen bay đầy trời, tối tăm không thấy ánh sáng trắng —— đầu tháng bảy tới rồi.

“Tần tiên sinh?” Dương Diệp thử kêu một tiếng.

Tần Tử Giác không có phản ứng, trái lại Từ Nhân Thuyền xoay đầu lại hỏi: “Mấy ngày nay anh có gặp chuyện gì lạ không?”

Những ngày gần đây...Dương Diệp rung mình thật mạnh. Mấy ngày nay là những ngày gian nan nhất từ lúc hắn chào đời đến nay. Hắn luôn cảm thấy có người nói chuyện sát bên tai hắn, có lúc là xì xào bàn tán, có lúc là những tiếng động lớn ồn ào. Những âm thanh này cũng không phải nói chuyện với hắn, nội dung cũng không liên quan tới hắn, nhưng chính là hắn có thể nghe được. Hắn biết những âm thanh này đến từ thế giới bên kia, bởi vì hắn nghe thấy tiếng kêu bi thương của những “người” trước khi chết. Bọn họ lưu luyến, không cam lòng, oán hận,... Bọn họ tiếp tục nói khắp mọi nơi, vô số âm thanh làm cho Dương Diệp gần như muốn sụp đổ. Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Trùng Họa (bức Tranh Sâu) (hạ)

CHƯƠNG 18: TRÙNG HỌA (BỨC TRANH SÂU) (HẠ)

Dân gian có một loại cách nói thế này, tháng Bảy âm lịch tức là tháng của ma quỷ, đầu tháng Bảy là ngày Quỷ môn quan mở rộng cửa. Đêm này, chín Chí âm đại huyệt ở khắp mọi nơi sẽ được mở ra, quỷ hồn trong âm phủ có thể đi qua chúng nó mà tự do ra vào dương gian, hưởng thụ dương gian bởi vì đó là cống phẩm mà chúng nó chuẩn bị, duy trì liên tục cho đến hừng đông 12 giờ ngày 15 tháng 7 Quỷ môn quan đóng lại mới thôi.

Tập tục hoạt động trong ngày lễ Cô hồn, mọi người đều đã quen thuộc cách cúng bái, cách thực hiện và thả đèn trên sông.

Cúng bái thông thường chia làm hai loại, một loại là cúng quỷ hồn, một loại là cúng tổ tiên.

Quỷ hồn trong tháng Bảy âm lịch cũng có hai loại, một loại là ác quỷ, còn lại là quỷ chết không bình thường mà dân gian thường gọi là quỷ chết oan. Loại quỷ này có oán khí nặng nhất, vì để bọn nó không đi ra ngoài gây hại nhân gian, mọi người đành phải cúng tế bọn nó, để cho bọn nó đi về thi thể và huyệt mộ.

Một loại khác, hay còn gọi là “thiện quỷ”. Loại quỷ này bình thường đều là tổ tiên thân nhân trong nhà mọi người qua đời. Mọi người tin rằng người thân huyết mạch tương liên nên cho dù đã biến thành quỷ hồn cũng sẽ không làm hại gia đình của mình, chẳng những sẽ không làm thế mà còn trở thành lực lượng bảo vệ cho con cái trong nhà. Bởi vậy mọi người thông qua cúng bái để gọi quỷ hồn người thân trở về hưởng dụng đồ cúng, cũng như cầu khẩn quỷ hồn phù hộ và ban phước lành. Lễ cúng bái “thiện quỷ”, cũng chính là lễ giỗ tổ.

Giai đoạn đầu, lễ giỗ tổ và lễ cúng ma quỷ giống nhau, sau đó tập tục mỗi nơi không còn đồng nhất. Cách tương đối phổ biến tại thành phố Z là ăn bánh giáo bính đồng(24). Trong thành phố Z, hết mười người thì có chín người buôn bán làm ăn, bất luận làm kinh doanh lớn hay nhỏ, thương nhân luôn luôn vô cùng tin tưởng vào quỷ thần. Cho nên người dân trong thành phố Z đặc biệt coi trọng lễ giỗ tổ, giỗ tổ dùng giáo bính đồng cũng được chú trọng vô cùng. Giáo bính đồng tương tự như chả giò chiên, vỏ bánh được làm từ bột mì, ở bên trong có thịt, trứng rán xắt sợi, nấm mèo, giá đỗ và các loại thực vật khác. Đợi sau khi nhang

đèn đã cháy xong, giấy tiền vàng bạc đã được đốt, lễ cúng kết thúc cả nhà có thể bắt đầu dùng đồ ăn và rượu đã được cúng trước đó.

Theo sự thay đổi của thời gian, khu vực nội thành của thành phố Z đã không còn thói quen này, nhưng ở nông thôn vẫn được thực hiện vô cùng long trọng. Có một số thôn làng còn mời gánh hát đến biểu diễn liên tục hơn nửa tháng, đương nhiên là diễn các vở tuồng liên quan đến quỷ thần.

Giống như phong tục thả đèn trên sông vẫn còn thường thấy ở nông thôn. Rất nhiều người tin tưởng nước có sự liên kết giữa cõi âm và dương gian, mọi người dùng giấy làm thành nhiều loại đèn đủ màu rồi thả trên sông, để chúng nó trôi theo dòng chảy, hi vọng những ánh sáng nhỏ nhoi có thể mang theo nỗi nhớ của người trên dương gian đến cho người dưới cõi âm.

Trừ việc đó ra thì bất luận là thành thị hay nông thôn, mọi người cũng sẽ đặt bên đường một ít hương nến và đồ cúng, đồ cúng đa phần là cơm nắm và cao hương, cách mỗi trăm mét sẽ gặp một chỗ. Làm như vậy gọi là “Thí thực”, là để lấp đầy bụng cô hồn đã quỷ trên phố, làm cho chúng không thể tới hại người.

Sáng sớm đầu tháng Bảy, Từ Nhân Thuyền vội vàng mở cửa, sau đó chuẩn bị hương nến, làm bánh giáo bính đồng, ***g đèn...bạn đến tối mày tối mặt.

9 giờ sáng, Tần Tử Giác đúng giờ đi xuống lầu, ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn thì đã bị Từ Nhân Thuyền kéo đi hỗ trợ. Công việc của y rất đơn giản, vẽ đồ án lên ***g đèn mà Từ Nhân Thuyền đã làm. Dựa theo cách nói của Từ Nhân Thuyền, những đồ án khác nhau đại diện cho những nguyện vọng khác nhau, có nhân nhữ tướng niệm, cũng có khẩn cầu phù hộ. Khi y vẽ xong, Từ Nhân Thuyền còn muốn viết lên đó một số cái tên. Đợi khi Dương Diệp rời giường Từ Nhân Thuyền sẽ đem công việc này giao cho anh ta, còn bản thân thì đi sao chép kinh văn.

Dương Diệp cảm thấy bản thân đều bận rộn cả buổi trưa, thế nhưng nếu hỏi hấn bận rộn cái gì thì hấn lại không trả lời được. Ngày hôm qua đợi ở cửa hàng đến tối khuya vì vậy được Từ Nhân Thuyền giữ lại. Nguyên cả một đêm không ngừng nghe thấy tiếng bước chân vang lên, hấn sợ đến mức không ngủ được, khó khăn lắm mới chợp mắt được mấy tiếng, mới vừa thức dậy thì lại bị Từ Nhân Thuyền sai bảo. Bận mãi cho đến ba giờ chiều, Dương Diệp mới nhớ ra mục đích mình tới chỗ này.

“Tần tiên sinh, tôi muốn biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?”. Nhìn một hồi, Dương Diệp đi đến hỏi Tần Tử Giác.

“Hỏi cậu ta”. Tần Tử Giác không ngẩng đầu lên, chỉ lấy tay chỉ qua chỗ Từ Nhân Thuyền.

Dương Diệp nhìn Từ Nhân Thuyền đang chỉnh lý công việc ở phía bên trong, lòng có chút do dự —— Từ Nhân Thuyền người này rất nổi danh trong giới nhà giàu thành phố Z. Cậu ta đã từng xem qua phong thủy cho những người tai to mặt lớn, chỉ cần cậu xuất thủ chiêu tài trận, chưa có lần nào mà không kiếm được nhiều tiền. Thế nhưng cũng có nhiều người qua lại với cậu ta rồi bỗng dưng chết bất đắc kỳ tử. Tiếng đồn về Từ Nhân Thuyền nhiều lắm, nhưng mặc kệ thế nào Dương Diệp cũng không muốn có quan hệ gì với người này.

Lúc này Từ Nhân Thuyền bước tới, trong tay ôm một cái rương lớn, hỏi hấn: “Anh có xe không?”

Dương Diệp theo bản năng gật đầu.

“Đưa tôi đi tới một nơi”. Nói xong đem cái rương đưa cho hấn, còn mình ôm một cái khác, dẫn đầu ra cửa.

Dương Diệp cảm thấy vô cùng không ổn, theo lý tuổi tác của hấn lớn hơn Từ Nhân Thuyền, lại còn lẫn lộn nhiều năm trong thương trường như vậy, không có khả năng lại bại trước khí thế của Từ Nhân Thuyền. Nhưng sự thật đúng là chỉ cần Từ Nhân Thuyền lên tiếng, hấn sẽ không tự chủ được mà nghe theo, hình như không có lý do gì mà hấn phải lép vế ở trước mặt đối phương như vậy.

Mở cửa xe, bộ dáng Từ Nhân Thuyền hoàn toàn xem hấn là người lái xe, cậu ôm cái rương ra ngồi phía sau. Dương Diệp sờ sờ mũi, cam chịu số phận mà khởi động xe.

Nguyên lai Từ Nhân Thuyền muốn đi tới các “Hộ khách”(25) để đưa ***g đèn và kinh văn, đi được nửa đường cậu đột nhiên hỏi: “Gần đây có phải anh hay nghe được một vài tiếng nói chuyện kỳ quái phải không?”

(25) Hộ khách: mồi hàng, khách hàng,...

Dương Diệp cả kinh, thiếu chút nữa đã buông tay lái, một lát sau hắn mới nói: “Đúng vậy...có chút kỳ quái”
“Chỉ nghe thấy âm thanh nhưng không nhìn thấy người?”

“...Phải”.

“Uh, hẳn anh đã biết âm thanh này đến từ đâu”.

Dương Diệp dứt khoát dừng xe bên đường, xoay người ra sau, thần tình kích động nói: “Có phương pháp nào có thể giải quyết không? Tôi thực sự...không chịu nổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ phát điên mất!”.

Từ Nhân Thuyền không trả lời mà tiếp tục đặt câu hỏi: “Một bên tai hay cả hai bên?”

“Cả hai, cả hai đều nghe thấy”. Dương Diệp nắm đầu vò tóc, “Hơn nữa càng lúc càng rõ”.

“Khi nào bắt đầu?”

“Sau khi cha nuôi tôi qua đời!”. Dương Diệp bùm mặt kêu to.

...

Trong một khoảng thời gian rất dài, trên xe không có bất kỳ âm thanh nào, Dương Diệp từ từ bình ổn lại tâm tình, sau đó khởi động xe.

Trên đường trở về, Từ Nhân Thuyền nói: “Ah”.

Ah.

Là có ý gì? Là biểu thị cậu ta đã biết hay là biết rõ chân tướng của chuyện này? Hoặc là, cậu ta đã có phương pháp giải quyết? Trong đầu Dương Diệp có trăm nghìn dấu hỏi, nhưng ngoài miệng một câu cũng không có gan nói.

Lúc xuống xe, Từ Nhân Thuyền nói: “Mấy ngày nay anh ở chỗ này đi”.

Dương Diệp đang muốn cự tuyệt, cậu ta lại nói: “Lập tức có đáp án”.

Một câu này đã giữ Dương Diệp lại. Hắn thấp thỏm bất an chờ từ mùng một đến 11 giờ đêm mùng sáu. Từ Nhân Thuyền không làm bất cứ điều gì, Tần Tử Giác cũng không có dấu hiệu gì đặc biệt, cứ theo thường lệ ăn rồi tắm sau đó về một chút.

Gần tới 12 giờ, Dương Diệp rốt cuộc không nhịn được mà hỏi: “Rốt cuộc còn phải chờ bao lâu nữa?”

Từ Nhân Thuyền nhìn vào cái đồng hồ kiểu cũ đang nằm trên mặt đất, nói: “Mười lăm phút”. Còn mười lăm phút nữa sẽ đến ngày thứ bảy đầu tiên của tháng bảy âm lịch, đây là ngày người mới vừa qua đời trở về dương gian. Những người mới qua đời này, có thể là ma quỷ chết chưa tới ba năm, cậu đang đợi một con quỷ, cậu tin tưởng nó có thể cho cậu đáp án, chỉ ít là điều máu chốt nhất.

Mười lăm phút này đối với Dương Diệp qua rất là lâu, đợi tới 0 giờ, tiếng chuông đồng hồ rốt cuộc cũng vang lên, thần kinh hắn cũng căng thẳng theo.

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Tiếng chuông trong cửa hàng vang vọng từng tiếng, ở sâu bên trong truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Dương Diệp lắng tai nghe, tựa hồ có một đám “người” đang xếp hàng, không nhanh không chậm đi về phía cửa hàng. Thanh âm kia chứa đầy tử khí, khi nghe thấy làm cho da đầu hắn tê dại.

Đèn ***g treo bên ngoài cửa hàng chẳng biết đã sáng tự bao giờ, Từ Nhân Thuyền cầm trong tay một cái hộp không ngừng loay hoay. Cậu ngồi rất gần cửa ra vào, mấy phút sau, cậu ngừng loay hoay rồi chìa tay ra giữa cửa chính, sau đó chậm rãi từ trong túi móc ra một sợi dây đỏ cột vào cổ tay mình.

Một đầu khác của sợi dây treo giữa không trung, Từ Nhân Thuyền bắt đầu từ từ thu lại sợi dây, một màn không thể tưởng tượng được xuất hiện, cậu từ trong không khí kéo ra một đứa bé trai! Mà đầu kia của sợi dây đỏ đang cột trên cổ tay cậu bé này!

Sắc mặt cậu bé trắng bệch, đôi mắt đen nhánh, không có tròng mắt, giống như đúc gương mặt mà quái trùng tạo nên lúc trước. Dương Diệp lặng lẽ xoay đầu, không dám nhìn nữa.

Tần Tử Giác không nói một lời, cọ vẽ trên tay cũng không ngừng lại, tựa hồ chẳng hề quan tâm đến việc này.

Về mặt cậu bé đại ra, đứng im như một con rối gỗ, Từ Nhân Thuyền cầm một con quái trùng màu trắng đưa qua đưa lại trước mặt nó, sắc mặt cậu bé dần dần có biến hóa. Ánh mắt của nó rất tham lam, giống như một người sắp chết đói được cho ăn thức ăn ngon.

Từ Nhân Thuyền hài lòng thu tay về, nói: “Giao dịch”.

Cậu bé dừng một hồi, sau đó chậm rãi gật đầu.

“Cơ thể sống ký sinh?”

Cậu bé gật đầu, sau đó ngậm thật nhanh con sâu trong tay Từ Nhân Thuyền, hành động giống như đang hút một sợi mì vào trong miệng rồi nhai nuốt.

Từ Nhân Thuyền cầm lấy con sâu thứ hai: “Một lần một?”

Lắc đầu, thêm một con sâu vào bụng cậu bé.

...

Theo số lượng sâu trong tay vơi dần đi, Từ Nhân Thuyền cũng đã hỏi gần đủ các vấn đề.

“Nói cho tôi biết, ngọn nguồn ở đâu”.

Lần này, cậu bé có chút do dự, nó gắt gao nhìn chăm chăm con sâu cuối cùng trong tay Từ Nhân Thuyền, không hề nhúc nhích.

“Tiểu Nam”. Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên thốt ra một cái tên.

Ánh mắt của cậu bé trong nháy mắt rực sáng, nhưng một khắc sau lại trở về ngây ngẩn như cũ.

“Tiểu Nam, nói cho tôi biết”. Giọng nói của Từ Nhân Thuyền rất nhẹ nhàng, thậm chí có chút mơ hồ.

Tần Tử Giác dừng cọ nhìn qua phía cậu.

Đúng lúc này, cậu bé bỗng nhiên dồn sức nhào lên cắn lấy con sâu rồi nuốt xuống. Sau đó, tựa như cái buổi tối cách đây không lâu kia, lần thứ hai nó dung hòa vào bức tranh sơn dầu trước mặt Tần Tử Giác rồi biến mất.

Vấn đề sau cùng đã hỏi xong, Từ Nhân Thuyền tháo xuống sợi dây đỏ trên tay.

“Dương tiên sinh, anh xoay người lại đi”. Cậu kéo cái ghế ngồi bên cạnh Tần Tử Giác rồi bắt đầu giải thích.

“Đó không phải là sâu”. Cậu nói, “Đó là khôn xà”.

“Khôn xà là một loài vật chỉ có ở cõi âm, “Khôn” giống như “Khôn”(26), là âm, xà lại là động vật cực âm, cho nên ma quỷ đều rất thích ăn nó”.

(26) Khôn: Quả Khôn (một quả trong Bát quái, tượng trưng cho đất).

“Nhưng theo tôi được biết, đã hơn hai mươi năm dưới cõi âm chưa từng xuất hiện qua thứ đồ chơi này”.

“Vậy nó...”. Dương Diệp ập a ập ứng không nói ra nữa câu sau — và tôi có quan hệ gì?

Từ Nhân Thuyền nở nụ cười rồi nói: “Khôn xà sống ký sinh trên cơ thể người”.

Dương Diệp tròn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được: “Tôi đây...”

“Không sai. Anh bị ký sinh”. Từ Nhân Thuyền nâng cằm tựa ở trên bàn, nói, “Người bị khôn xà ký sinh, chẳng khác nào có quan hệ với cõi âm. Nếu như tôi đoán không sai, anh bị ký sinh ở vị trí lỗ tai”.

Nói cách khác, nếu như khôn xà ký sinh trên mắt người, thì người đó có thể thấy được ma quỷ? Nghĩ tới đây, Dương Diệp cảm thấy vui mừng, may là không phải ở mắt, bằng không mà nói hẳn không chừng đã điên rồi.

Thế nhưng, vì sao vô duyên vô cớ hẳn lại bị khôn xà ký sinh?

“Khôn xà chỉ có thể ký sinh trên cơ thể người sống”. Từ Nhân Thuyền tiếp tục giải thích, “Cũng chính là chỉ khi người nó ký sinh bị tử vong, chúng nó mới có thể đi tìm vật chủ thứ hai, mà vật chủ thứ hai chính là người đứng gần người chết nhất. Thi thể của Dương lão tiên sinh, là cậu phát hiện đầu tiên đúng không?”

Trong quá trình cậu giải thích, Tần Tử Giác vẫn luôn lắng nghe. Vì vậy, cậu hướng mắt qua phía Tần Tử Giác, nói: “Mẹ của anh, chắc là bị ký sinh ở tay và đại não. Cùng côi âm có liên hệ, còn có một phương thức khác, chính là người bị ký sinh có thể thông qua khổng chế khôn xà đi ký sinh trên cơ thể người khác”.

Tần Tử Giác mím môi không nói lời nào, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Dương Diệp đã triệt để ngu ngốc: “....Tôi phải làm sao thì mới có thể...không bị ký sinh?”

Sau khi giải thích một đồng lớn, Từ Nhân Thuyền rất không chịu trách nhiệm mà mở hai tay ra than: “Tôi không biết”.

“Hả?”

“Ah. Có lẽ nên đến chỗ này thử một chút”. Từ Nhân Thuyền chỉ vào bức tranh để phía trước Tần Tử Giác, cười híp mắt nói.

END 18

Chú thích:

(24) Bánh giảo bính đồng:

Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Hồn Liệt(27) (thượng)

CHƯƠNG 19: HỒN LIỆT(27) (THƯỢNG)

(27) Hồn liệt: liệt có nghĩa là nhóm, hàng, đoàn

.

Vài đội viên của đội trinh thám đại đội ba đã mất tích!

Cao Thông chán nản đi ra từ phòng làm việc của cục trưởng, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, ba người cảnh viên thân thể cường tráng, làm sao nói biến mất là biến mất chứ?

Hắn bắt đầu nhớ lại tình cảnh lần cuối cùng gặp ba người đó. Khi đó là ở trong ngôi chùa nhỏ của hòa thượng Không Phá, lúc ấy chỗ đó xảy ra án mạng, hắn cấp tốc dẫn thủ hạ chạy tới hiện trường...Hắn nhớ rất rõ, ba người mất tích kia bị hắn phái đi kiểm tra tình hình xung quanh.

Vụ án này còn chưa được phá, nay đội viên của mình lại mất tích, mấy ngày nay Cao Thông như nuốt sống một thùng xăng, thấy ai cũng phun lửa.

Mới sáng sớm lại bị cục trưởng cho ăn một chầu giáo huấn, hắn cảm thấy mình cách bạo tạc không xa, hết lần này đến lần khác đều có người chặn họng hắn.

“Con mẹ nó mày...”. Mấy chữ kể tiếp vừa tới bên miệng đã bị nuốt xuống, Cao Thông nhìn người đang cười híp mắt trước mặt, cơn tức giận đã bị hù dọa mất đi phân nửa.

Hắn nhanh chóng nhảy xa hai bước, thấp giọng hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

Từ Nhân Thuyền nửa người dựa trên tường, quơ quơ quyển truyện màu sắc sỡ trên tay, nói: “Mua truyện tranh”. Sau đó cố tình bước tới vài bước, “Nhân tiện cung cấp chút tin tức”.

Tôi không muốn nghe tin tức của cậu, xin cậu có thể đi thật xa thì liền đi đi, hay tốt nhất đến nơi nào mà tôi không nhìn thấy cậu, muốn xem truyện gì đều được. Cao Thông ở trong lòng len lén nói, ngoài mặt không biểu lộ nửa phần.

“Ba người đội viên kia bị mất tích phía sau núi, đúng không?”. Từ Nhân Thuyền nói.

Nếu vậy thì sao? Nói thật lúc đó rất hỗn loạn, Cao Thông căn bản không chú ý đến hướng đi của mấy người kia, sau khi hỏi vài đội viên khác, bọn họ nói là nhìn thấy ba người đi về phía sau núi, nhưng cũng không khẳng định lắm. Vì sao Từ Nhân Thuyền lại chắc chắn như vậy?

“Có thể tôi biết bọn họ đang ở đâu”. Từ Nhân Thuyền tiếp tục ném mồi nhử.

Nói đến đây, Cao Thông đã có hơi tin tưởng. Trong mắt hắn, Từ Nhân Thuyền là một người có năng lực quý dị, người bình thường không thể giải quyết được sự tình, vậy tin tưởng cậu ta là đúng rồi.

“Nói đi, cậu muốn thế nào?”. Cao Thông thỏa hiệp hỏi.

“Chỉ cần anh đi với tôi để dẫn bọn họ trở về”. Từ Nhân Thuyền ung dung nói.

Chỉ vậy thôi sao? Cao Thông không nghĩ thế, nhận thức có hạn đối với Từ Nhân Thuyền nói cho hắn biết, bình thường người này nói càng đơn giản, lại càng nguy hiểm tới tính mạng.

Không muốn phải chết sớm, Cao Thông lơ đãng phất tay một cái, lên giọng hách dịch: “Cảm ơn cậu đã cung cấp đầu mối cho cảnh sát, tôi sẽ phái người đi theo”.

Từ Nhân Thuyền không hề cử động.

Cao Thông khẩn trương hơn: “Mời cậu về trước”.

“Hình như anh hiểu sai ý tôi rồi”. Từ Nhân Thuyền đứng thẳng người, vỗ vỗ bụi trên quần áo, “Tôi đến “kêu” anh, chứ không phải đến “mời” anh”.

Để coi tôi đứng im một chỗ, cậu có thể làm gì tôi? Cao Thông ở trong lòng tự cổ vũ bản thân.

“Tôi sẽ thả quỷ theo anh”. Từ Nhân Thuyền hí mắt cười nói.

...

“Các vị hàng khách xin chú ý, các vị hành khách xin chú ý, đoàn tàu T3160 đến thành phố D sắp rời ga, vui lòng hãy mang theo hành lý của bạn...”

Sau khi kiểm tra tấm vé cuối cùng, Lưu Ái Hà thở dài một hơi. Nấn nắn cái cổ, khi cô đang chuẩn bị tan tầm thì lại phải vội vội vàng vàng chạy tới ngăn cửa để xét vé của bốn nam một nữ. Vì gấp gáp đi đón con, Lưu Ái Hà chỉ nhìn sơ qua rồi liền cho đi.

Nhìn mấy người nối đuôi nhau đi về phía sân ga, Lưu Ái Hà đột nhiên cảm thấy có chỗ không thích hợp. Trong mấy người kia, ngoại trừ một nam một nữ có ngoại hình tương đối bắt mắt, ba người còn lại nhìn cũng bình thường. Đi ở phía trước là một người mặc T-shirt màu trắng, khuôn mặt tươi cười ôn hòa, nhìn rất thuận mắt. Phía sau là một người đàn ông mặc cánh phục, dáng vẻ khôn khéo giỏi giang. Phía sau nữa là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc nguyên bộ tây trang, gọng kính mạ vàng, là dáng vẻ của một người thành đạt. Đi ở sau cùng là một nam một nữ kia, người nam cao to đẹp trai, còn người nữ xinh đẹp thời thượng. Nhìn thế nào cũng không thấy đám người này có quan hệ gì với nhau, Lưu Ái Hà không khỏi nhìn lại mấy lần.

Đi được vài bước, Lưu Ái Hà dừng lại chân —— cô đã biết chỗ nào không đúng rồi!

Mấy người vừa rồi đã nhận sai số tàu! Vé trên tay bọn họ là T3180 chứ không phải là T3160!

Thay vì lên tiếng giao ca, Lưu Ái Hà lao nhanh xuống bậc thang —— hiện tại đi gọi bọn họ hẳn là còn kịp.

“Ô ——”.

Ngay khi cô vừa bước qua bậc thang cuối cùng thì xe lửa đã xuất phát.

Xem ra những người đó đã lên xe, Lưu Ái Hà chống hai tay lên gối thở dốc, cô vừa nghĩ trạm kế tiếp cách thành phố Z không xa, chỉ mất nửa giờ đường xe, hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng phát hiện rồi xuống xe ở trạm kế tiếp.

“Cậu bị ngớ ngẩn sao?” Một giọng nói bực bội truyền đến, lạnh như băng.

Lưu Ái Hà ngẩng đầu nhìn lại —— là người thanh niên đẹp trai kia! Bọn họ vẫn chưa lên xe!

Mấy người vừa kéo hành lý vừa chạy, chàng trai mặc áo T-shirt không thở ra hơi, cười híp mắt tiếp lời: “Nhìn nhầm”.

Mặt người thanh niên đẹp trai lại càng đen hơn.

“Được rồi, đừng cãi cò nữa, chạy mau đi”. Cô gái xinh đẹp mang giày cao gót, tốc độ không hề chậm chút nào.

“Ồ ——” lại một âm thanh réo dài, xe lửa khác sắp chạy. Năm người gia tăng tốc độ, Lưu Ái Hà hướng bọn họ la to “Dừng lại”, nhưng hình như không ai nghe thấy. Không còn cách nào khác, Lưu Ái Hà đành phải chạy theo.

Tranh thủ một khắc cuối cùng, mấy người nọ nhảy lên xe lửa.

Dương Diệp đem hành lý quăng lên sàn nhà, không quan tâm mà ngồi tê liệt trên mặt đất. Hàn Giai Doanh còn tệ hơn, cô quăng luôn đôi giày cao gót, sắc mặt trắng bệch. Tần Tử Giác mở nắp chai nước rồi đưa cho cô, đang muốn nói chuyện thì có một người từ bên ngoài nhào đến.

“Ầm!”. Cửa xe đóng lại, đoàn tàu chậm rãi lăn bánh.

Từ Nhân Thuyền đi đến đỡ người kia đứng dậy, Cao Thông nãy giờ không lên tiếng, hẩn nhìn người nọ, ngạc nhiên nói: “Cô không phải là nhân viên soát vé khi nãy sao?”

“Đúng là tôi”. Lưu Ái Hà vỗ ngực một cái, lấy hơi nói: “Tôi gọi các cậu nãy giờ nhưng không ai để ý, tôi quýnh quá nên chạy theo các cậu”.

“Như vậy, chị có chuyện gì không?” Từ Nhân Thuyền hỏi.

“Các cậu đi nhầm chuyến rồi!”. Lưu Ái Hà nói, “Vé xe của các cậu là T3180, sau 21h đêm nay mới khởi hành, khi nãy chỉ có một chuyến xe lửa xuất phát đến thành phố T, mang số hiệu T3160”.

“Vậy thì lạ thật”. Hàn Giai Doanh sau khi uống mấy ngụm nước, cuối cùng cũng nói lên lời: “Vé xe của chúng tôi ghi rất rõ ràng, trạm Tân Thành, ngày 25 tháng 8, 13h40”.

“Làm sao có thể!”. Lưu Ái Hà kinh hô, “Tôi vẫn soát vé từ trưa đến giờ, tôi nhớ rõ ràng là chỉ có T3160, không có khả năng nhớ lầm được!”

“Không tin chị xem thử đi”. Hàn Giai Doanh lấy vé từ trong túi đưa ra, “Đây”.

Lưu Ái Hà cầm lấy, sau đó cẩn thận nhìn, đúng là vé tàu hôm nay. Hàn Giai Doanh đưa mắt ra hiệu, mấy người còn lại đều lấy ra vé xe của mình, tất cả đều là T3180, 13h40.

“Tại sao có thể như vậy?”. Lưu Ái Hà đem 5 vé xe lật qua lật lại nhiều lần, “Vé là thật, nhưng...”

Tại sao có thể như vậy?

Không chỉ cô, trong bụng mấy người khác cũng có nghi vấn giống vậy.

“Các cậu có phát hiện là lúc chúng ta đi vào, ở cửa không có nhân viên nào sao?” Dương Diệp cẩn thận nói.

Nghe hẩn nhắc tới, mọi người cuối cùng cũng cảm giác có điều bất thường.

“Còn nữa, các cậu không cảm thấy chiếc xe lửa này quá mức yên tĩnh sao?”. Cao Thông tiếp lời.

Đúng lúc này, Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên ngồi sụp xuống, cả người đông đưa trái phải theo đoàn tàu, mềm nhũn giống như một đồng bùn. Tần Tử Giác vừa nhìn thì đã biết có chuyện gì xảy ra —— tám phần mười người kia lại đang choáng váng đầu. Chỉ là...xe lửa đi với tốc độ nhanh đến nỗi làm cho Từ Nhân Thuyền cảm thấy cực kì khó chịu như thế này sao?

Hàn Giai Doanh thấy thế liền vội vàng nói với Cao Thông và Dương Diệp mang người vào bên trong buồng xe trước đã.

Không ngoài dự liệu, bên trong không người nào, Dương Diệp nhẹ nhàng đặt Từ Nhân Thuyền lên ghế, sau đó cởi áo vét ra rồi cuộn tròn lại để dưới đầu Từ Nhân Thuyền, thấy sắc mặt của cậu thư giãn hơn rất nhiều, hẳn do dự chút rồi mới nói: “Tôi...hình như nghe được một chút âm thanh”.

“Anh nói là ...những thứ kia?”. Cao Thông trong nháy mắt khẩn trương lên.

Dương Diệp gật đầu: “Có rất nhiều người đang nói chuyện...Đủ mọi loại người...Có người đánh bài...Trẻ con đang khóc...”

Lưu Ái Hà hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nghe cũng nổi da gà.

“Trạm kế tiếp là huyện K, hẳn rất nhanh sẽ đến thôi”. Cô an ủi. Các tuyến xe lửa sau khi khởi hành, trên căn bản trạm dừng đầu tiên đều là huyện K, lộ trình cách thành phố Z chỉ có nửa giờ đồng hồ.

Không ngờ vài người chẳng những nghe xong lại không an tâm, trái lại càng thêm lo lắng. Hàn Giai Doanh nặng nề thở dài một hơi rồi nói: “Từ khi chúng ta lên xe đến bây giờ đã được hơn một tiếng”.

“Cái, cái gì?!”.

Một bên Dương Diệp khẩn trương lấy tay bịt chặt miệng cô lại, thấp giọng quát: “Đừng la lớn!”.

Lưu Ái Hà hoàn toàn choáng váng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đầu tiên cô phát hiện vé xe lửa của mấy người này có số tàu sai, qua kiểm tra thì thấy không phải vé giả, càng không giải thích được là toa hành khách, dù thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng đến một hành khách cũng không có? Nhân viên phục vụ ở đâu? Đi nơi nào rồi? Còn nhóm người kia, vốn đã nghĩ bọn họ rất kì lạ, hiện tại đúng là mỗi người bọn họ đều thần thần bí bí mà nói gì đó. Quỷ tha ma mất nhất là mình, bất quá là thay mặt cho chuyển xe, ở bên ngoài gọi bọn họ thì cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ...con của mình vẫn còn ở nhà trẻ chưa đón về, vì sao mình lại nhảy luôn lên xe chứ?

Theo....nhảy lên xe?

Suy nghĩ của Lưu Ái Hà bỗng nhiên dừng ở đây.

Nghĩ lại kỹ càng, thật là chính cô nhảy theo lên xe sao?

Cô vốn chỉ tính toán là ở bên ngoài xe lửa mà gọi bọn họ xuống, thế nhưng...Có người ở phía sau đẩy cô một cái...

Không sai! Cô nhớ ra rồi! Là có người đẩy cô lên xe!

Cô vẫn nhìn xung quanh, mấy người kia đều đã tự tìm chỗ ngồi xuống, ngồi rải ra nhưng vẫn trong tầm nhìn của nhau.

Sau nhiều lần đấu tranh, Lưu Ái Hà rốt cuộc cũng phải lên tiếng: “Các người...vừa nãy có người nào thấy ai đó đẩy tôi lên xe không?”

Mọi người trao đổi ánh nhìn, cuối cùng Hàn Giai Doanh nói: “Lúc đó ở bên ngoài chỉ có một mình chị”. Bọn họ thấy rất rõ ràng, bởi vì tự nhiên ở đầu nhào tới một người, bọn họ theo bản năng đều nhìn ra ngoài, sân ga trống không, một cái bóng ma cũng không nhìn thấy, cho nên bọn họ chỉ nghĩ là do chị ta chạy nhanh quá nên vấp té mà thôi.

Lẽ nào...Không phải như thế sao?

“Tôi...hình như có người ở đằng sau đẩy tôi...”. Lưu Ái Hà do dự nói.

“Tôi thề là lúc đó không có ai ở phía sau chị”. Hàn Giai Doanh nói một cách chắc chắn.

“Cái này...”

“Cao Thông nói: “Chúng ta hình như đã gặp phải chuyện kì quái”.

Từ khi lên xe lửa tới giờ, hấn vẫn tự mắng bản thân vô số lần, hấn thực sự là bị cửa kẹp đầu, bị lừa đá mà, tại sao lại muốn đi cùng chứ! Chuyện này căn bản không có chút quan hệ nào với hấn, chỉ vì Từ Nhân Thuyền nói sẽ thả quỷ theo, hấn liền ù chạy vào cục để xin nghỉ, kết quả mới có một buổi mà đã xảy ra chuyện quỷ dị như thế, kể tiếp lại càng không biết sẽ phát sinh cái gì. Hấn thực sự còn có mạng để trở về sao? Càng nghĩ càng thấy sợ, hấn không khỏi nhích đến gần Dương Diệp. Mà Dương Diệp so với hấn cũng không tốt hơn. Bên tai Dương Diệp không ngừng nghe thấy tiếng nói chuyện, mà một lời tao một lời, thoải mái lại náo nhiệt! Thế nhưng, Dương Diệp nhìn xung quanh, trong xe trừ bọn họ ra thì không có người nào khác nữa! Những âm thanh này, đều không phải là người phát ra a! Dương Diệp thống khổ bịt kín hai tai, cuộn người lại.

Bên trong toa xe nhất thời yên lặng, qua một hồi lâu, rốt cuộc Hàn Giai Doanh không nhịn được hỏi: “VẬY làm sao bây giờ?”. Ngu Thánh Nhã lo lắng cho Tần Tử Giác, cô cũng vậy cho nên liền kiên quyết muốn đi theo, thế nhưng việc này cũng không có nghĩa là cô không sợ gì! Trời biết cô sợ nhất ngoại trừ chuột ra thì chỉ có ma quỷ thôi.

“Chờ”. Tần Tử Giác nhìn Từ Nhân Thuyền cả người vô lực ở chỗ ngồi, y cau mày trả lời.

END 19 Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Hồn Liệt (trung)

CHƯƠNG 20: HỒN LIỆT (TRUNG)

.

Xe lửa lung lay rất dữ dội, dọc đường đi Từ Nhân Thuyền đã tỉnh lại, đầu vô cùng choáng váng. Trong lúc mơ mơ màng màng, cậu chú ý xe lửa vẫn không dừng lại. Cậu gắng gượng mở mắt, chỉ thấy mọi người đang cong cong vẹo vẹo tựa trên ghế mà ngủ.

Cậu kéo kéo khoe miệng, thầm nghĩ những người này thực sự rất lớn gan mà, dưới tình huống này mà còn có thể ngủ được.

Suy nghĩ một hồi, ý thức của cậu bắt đầu lẫn lộn, mơ mơ màng màng lại muốn thiếp đi...Đúng lúc này, một chiếc xe đẩy nhỏ bán cơm xuất hiện trước mắt. Người phụ nữ trung niên mặc đồng phục làm việc đưa một hộp thức ăn nhanh tới trước mặt cậu.

Cậu không cử động, được một khoảng thời gian, mới cười lắc đầu.

Người phụ nữ trung niên đem hộp cơm đặt lại trên xe, đẩy xe tới phía trước. Đầu óc choáng váng của Từ Nhân Thuyền bắt đầu hoạt động —— Tần Tử Giác bọn họ không phải đang ngủ.

Gác mình và Tần Tử Giác qua một bên không nói tới, ba người còn lại ít nhiều cũng e ngại Quỷ hồn, đặc biệt là Cao Thông, thử hỏi một người bị Từ Nhân Thuyền tùy tiện dọa một câu đã sợ hãi vô cùng, thì làm sao có thể ngủ say trong tình huống như vậy?

“Xem ra cậu hoàn toàn thanh tỉnh”. Có người đi tới ngồi đối diện với cậu, Từ Nhân Thuyền giương mắt nhìn, Cao Thông khoanh hai tay trước ngực, “Như vậy cũng tốt, tôi đỡ phải động thủ”.

“Cao Kiệt?”. Từ Nhân Thuyền yếu ớt hỏi.

“Ừ”. Cao Kiệt tựa lưng vào ghế ngồi, “Các người có phiền toái” .

Từ Nhân Thuyền cười khổ: “Tôi biết”.

Trên thực tế, chuyện bọn họ đang làm, có chuyện nào mà không phiền phức đâu?

“Lần này không giống”. Cao Kiệt nói, “Thế tử, cậu cũng không lạ gì”.

Từ Nhân Thuyền nghe vậy thì cả kinh, lập tức ngồi bật dậy. Quả nhiên không biết lúc nào “người” đã ngồi đầy xe.

Thế tử, là người khi còn sống làm nhiều việc ác, khi chết đi hóa thành lệ quỷ quanh quẩn ở nhân gian, không ngừng tìm kiếm người sống để làm con thí cho mình, người bị nó hại chết, sẽ phải đi đến cõi âm để thay nó chịu hình phạt.

Đây là một loại phương thức rất ác độc, một khi đã bắt đầu thì không thể ngừng lại.

Nếu như những thứ đang ngồi trong xe đều là ma quỷ đang tìm kiếm thể thân, vậy thì mấy người bọn cậu ngay cả mảnh vụn cũng không thể lưu lại.

Cao Kiệt giơ tay nhìn đồng hồ: “Thời gian tôi có thể đi ra ngoài không còn bao nhiêu nữa, cậu đã tỉnh, vậy tôi trở về đây”.

“Chờ đã”, Từ Nhân Thuyền gọi hần lại, “Có chuyện muốn xác nhận một chút”.

Đầu óc của cậu đang hoạt động với tốc độ cực nhanh, nếu những người ngồi ở đây không phải lệ quỷ, mà là kẻ chết thay thì sao?

“Vậy thì cũng không được xuất hiện ở chỗ này”, Cao Kiệt liếc mắt nhìn cậu, “Kẻ chết thay đều là chết oan”.

Kẻ chết thay tìm kẻ chết thay, cũng là một tuần hoàn.

“Chung quy so với trước kia cũng như nhau”. Từ Nhân Thuyền uể oải tựa vào bàn.

“Tôi đi, các cậu phải chú ý”. Nói xong câu này, Cao Kiệt té nằm trên bàn.

Từ Nhân Thuyền suy nghĩ một chút, miễn cưỡng giang hai tay lay lay Tần Tử Giác ngồi gần cậu nhất, cậu sử dụng hết khí lực cả người mà liều mạng lay động: “Tần —— Tử —— Giác——”.

Thanh âm của cậu không lớn, lực tay càng yếu ớt thế nhưng Tần Tử Giác rất nhanh đã tỉnh. Không chỉ tỉnh, mà còn nhanh tay nhanh mắt kéo cái người sắp trượt xuống đất lên.

Lúc này, xe đẩy bán cơm hộp khi nãy đã vòng về, vẫn là người phụ nữ trung niên mặc đồng phục đưa hộp cơm tới trước.

“Không nên nhận”. Từ Nhân Thuyền khẩn trương thốt ra lời nhắc nhở.

Tần Tử Giác không phản ứng, người phụ nữ kia đem hộp cơm bỏ lại chỗ cũ rồi đẩy xe đi xa dần.

Từ Nhân Thuyền đứng dậy dự định đi rửa mặt để cho mình tỉnh táo lại. Cậu lão đảo lắc lư đuổi thẳng chân, từ chối sự giúp đỡ của Tần Tử Giác mà dặn dò: “Anh đi đánh thức những người khác, trước khi họ hoàn toàn tỉnh táo thì đừng đi bất cứ đâu”.

Vừa rồi Cao Kiệt vẫn coi chừng bọn họ, lần này sẽ không may mắn như vậy.

Từ Nhân Thuyền hắt nước lên mặt rồi ra sức vẩy vẩy đầu, cuối cùng cũng có chút khoan khoái.

Cửa sổ phía trên bồn rửa mặt hở ra một cái lỗ, gió đêm mát mẻ, thổi tới trên mặt cảm thấy rất thoải mái.

Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên có một ý tưởng, nếu không thể chọc vào, vậy thì trốn đi thôi!

Mặc kệ chiếc xe lửa này xảy ra điều gì, thế nhưng gió bên ngoài có thể thổi tới, điều này nói rõ nó và bên ngoài tương thông! Như vậy, chỉ cần theo cửa sổ leo ra bên ngoài, thì sẽ không có việc gì rồi?

Việc này không thể chậm trễ, phải nhanh chóng trở về toa xe, mọi người cùng nhau leo ra ngoài, trễ hơn một phút thì càng nguy hiểm. Nghĩ vậy Từ Nhân Thuyền chạy vào trong toa xe. Thế nhưng chưa được mấy bước, cậu lại bắt đầu văng đầu hoa mắt. Mắt thấy sắp ngã xuống, một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy cậu.

“Bọn họ tỉnh hết rồi sao?”. Từ Nhân Thuyền không chịu nổi, dứt khoát dựa cả người vào Tần Tử Giác.

Vùng xung quanh lông mày Tần Tử Giác nhả lại thành hình chữ “Xuyên”, nhưng y không đẩy cậu ra.

“Nhanh đỡ tôi quay về, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây”. Nói thì nói như vậy, thế nhưng Từ Nhân Thuyền hầu như đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt trên người Tần Tử Giác.

Đi được mấy bước, Tần Tử Giác không nhẫn nại liền nâng Từ Nhân Thuyền lên, cứ như vậy một đường nâng cậu trở về toa xe.

Thấy hai người trở về, Hàn Giai Doanh là người đầu tiên chạy tới, khẩn trương nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Trên xe thoáng cái xuất hiện nhiều người như vậy”.

“Đó không phải là người”. Từ Nhân Thuyền khó khăn nói.

“Cái gì?!” Cao Thông nhảy dựng lên, “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Tần Tử Giác ném Từ Nhân Thuyền vào ghế rồi ngồi xuống bên cạnh. Từ Nhân Thuyền nhìn y một lúc lâu, từ từ dùng vai mình đụng vào vai y một cái, thấy y không có phản ứng gì thì mới an tâm dựa vào.

Cậu thoải mái dựa trên vai của Tần Tử Giác, chậm rãi nói: “Đi”.

“Loại tình huống như vậy, đi như thế nào đây?”. Dương Diệp rầu rĩ nói. Người nào mà có biện pháp làm cho xe lửa dừng lại chứ?

“Nhảy ra cửa sổ”. Từ Nhân Thuyền nói.

“Không được!”. Cao Thông phản đối, “Nhảy xuống như vậy, không chết thì cũng bị thương nặng!”.

“Lẽ nào anh muốn chết ở nơi này?”. Từ Nhân Thuyền hỏi vặn lại.

Cao Thông nhất thời nổi nóng, hắn rất muốn nhào tới nắm cổ áo Từ Nhân Thuyền mà điên cuồng nói một câu, rốt cuộc là người nào đã đặt hắn vào trong tình cảnh như vậy?

Từ Nhân Thuyền nhìn mọi người xung quanh, Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà mặc dù không lên tiếng nhưng nhìn vẻ mặt thì biết là không muốn. Dương Diệp nhìn thật ra rất trấn định, nhưng cũng đồng dạng là không đồng ý. Sau khi xem xét một vòng, tựa hồ chỉ có Tần Tử Giác mới có thể ủng hộ quyết định này.

Cậu thở dài, mềm giọng nói: “Phải nhanh lên, không thì tôi cũng không biết tiếp sau sẽ xảy ra chuyện gì”.

Vừa dứt lời, phía trước đoàn tàu bỗng nhiên vang lên một tiếng “Ầm” thật lớn.

Đoàn tàu, dừng lại.

Bởi vì...tiếng nổ này, những con rối “người” vốn vẫn đang ngồi yên lặng, nay đã đứng lên hết. Tay chân cứng đờ của bọn họ quờ quạng xung quanh, miệng há to tựa hồ đang hô hoán gì đó.

Dương Diệp che lại hai lỗ tai, dùng sức đập đầu thật mạnh vào tường —— hắn không chịu nổi nữa! Rất nhiều âm thanh sắc nhọn cứ như đâm vào lỗ tai hắn, đến nỗi hắn chỉ muốn làm cho mình ngất đi.

Từ Nhân Thuyền vội vàng kéo tay hắn xuống, vừa mới nhìn thì đã phát hiện lỗ tai Dương Lá đang chảy máu.

“Thừa dịp bây giờ, đi mau!”. Cậu dùng lực kéo cửa sổ, đem người đứng gần nhất là Lưu Ái Hà mà đẩy vào.

Nhưng mà chuyện quỷ dị xảy ra.

Mặt của Lưu Ái Hà trở nên bằng phẳng trong không khí, giống như là đang dán chặt vào mặt của thủy tinh. Từ Nhân Thuyền gia tăng khí lực, thế nhưng vô luận có đẩy như thế nào thì Lưu Ái Hà vẫn không đi ra được.

Từ Nhân Thuyền buông Lưu Ái Hà xuống, hướng về phía khoảng không trước cửa sổ mà đấm một quyền.

“Ầm”.

Tay của cậu không duỗi ra ngoài được, đã bị cái gì đó cản lại.

Gió thổi qua, cành cây ngoài cửa sổ phát ra tiếng “sàn sạt”, thế nhưng lúc này, Từ Nhân Thuyền đứng trước cửa kính mở toang, lại không có cảm giác nào là gió đang thổi đến.

Cậu chậm rãi xoay người, hỏi gần từng chữ: “Trong các người, là ai đã cầm thứ gì đó trên xe?”

Trong nháy mắt mọi người lâm vào trầm mặc, một lát sau, Hàn Giai Doanh mới lấy ra từ trong túi một cái trứng đóng gói chân không, nhỏ giọng nói: “Tôi mua...”.

“Xin các vị hành khách chú ý, do sự xuất hiện của sạt lở đất ở đường ray phía trước, đoàn tàu sẽ dừng lại...”. Lúc này từ loa phát thanh ở giữa toa xe truyền đến một giọng nói vô hồn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, qua một lúc lâu Lưu Ái Hà như chợt nhớ ra điều gì, run rẩy móc ra 5 cái vé xe. Đợi khi thấy rõ nội dung phía trên, bỗng nhiên cô kêu lên một tiếng rồi ném chúng ra xa, giống như muốn thoát khỏi thứ gì đó rất kinh khủng.

Cao Thông nhặt vé lên, xếp chúng nó thành một hàng, mọi người đến gần nhìn ——

T3180, ngày 16 tháng 7, 1h40.

“Tại sao có thể như vậy?”. Cao Thông không thể tin được mà nói, “Vé của chúng ra rõ ràng là ngày 25 tháng 8 mà!”.

Lưu Ái Hà co người ngồi ở ghế, lưng dựa vào góc tường, không kiềm được run rẩy nói: “Hơn một năm trước, trạm ga của chúng tôi có một chiếc xe lửa trên đường đi đến huyện N đã gặp phải sạt lở. Lúc đó, cả người điều khiển và nhân viên phục vụ, tổng cộng đã có 76 người chết. Cũng là vào lúc nửa đêm 1 giờ 40 phút, khi đó tôi vừa tan tầm...”. Cô không nhịn được mà khóc lên, “Rõ ràng chỉ sạt lở một diện tích nhỏ, sao lại có thể chết nhiều người như vậy...”

Từ Nhân Thuyền càng nghe càng kinh hãi. Ngày đó Tiểu Nam đưa ra manh mối cuối cùng là một bức họa. Bức họa này cậu và Tần Tử Giác không xa lạ gì, bởi vì nó là tự tay Tần Tử Giác vẽ ra —— thôn nhỏ bị sương trắng bao phủ, con đường màu vàng, nhà ngói đỏ, một không gian tĩnh lặng.

Ban đầu bức tranh kia đã bị Tần Tử Giác thuận tay cầm lên đập Ngô Thiển, nó đã bị chia năm xẻ bảy. Sau đó cũng không có đem về phục hồi lại, thế nhưng bức tranh vốn không nên xuất hiện lại hoàn chỉnh phơi bày trước mắt bọn cậu.

Khôn xà của còi âm gì đó, khi cậu hỏi Tiểu Nam ngọn nguồn xuất hiện, Tiểu Nam trả lời là bức tranh này chứ không phải địa phủ. Rất rõ ràng, bởi vì nguyên nhân gì đó, khôn xà xuất hiện ở dương gian. Nói cách khác, người vẽ bức tranh này, lúc đó đang có mặt tại thôn nhỏ.

Không thể nghi ngờ đây là một tin tức tốt. Còn hơn cái thế giới quỷ muội dưới lòng đất, nơi có ánh sáng có người thì phải nói yên tâm nhiều hơn.

Thế nhưng vấn đề theo đó cũng kéo đến. Diện tích lãnh thổ Trung Quốc mệnh mông bát ngát, có biết bao nhiêu thôn trang, mà phù hợp với nội dung bức tranh thì ít nhất cũng hơn mười vạn, nếu điều tra từng bước từng bước thì e rằng có tìm được thì cũng đã chậm.

Mọi người ở đây sứt đầu mẻ trán bận rộn mấy ngày nhưng lại không có chút thu hoạch nào, ngay lúc bản thân hết đường xoay sở, cậu nhận được tín hiệu liên lạc của em họ Úc Điển. Đó là một con hồ điệp rực rỡ sắc màu, là thức thần chuyên dùng của mẹ Úc Điển, khả năng bảo vệ rất yếu, nhưng để dùng làm thư từ qua lại mà nói thì thức thần là một trong những thứ đáng tin cậy nhất. Hồ điệp đậu ở ngón trên của Từ Nhân Thuyền rồi hóa thành một viên ngọc lưu ly. Từ trong ngọc lưu ly truyền đến âm thanh hỗn loạn của Úc Điển, có thể biết là nó ghi lại ở trong tình huống rất khẩn cấp.

Úc Điển nhấn lại, nó và bạn nó bị lạc trong núi, rồi lại lạc vào một cái thôn nhỏ, nó phát hiện người trong thôn rất kỳ quái. Trong đền thờ của bọn họ chỉ thờ phụng một bài vị duy nhất, mỗi ngày đều có người đem vào bên trong đó một hộp cống phẩm.

Tình cờ Úc Điển phát hiện được bên trong cái hộp đó có chứa khôn xà!

Nói tới đây ngọc lưu ly bỗng nhiên không có âm thanh nào nữa. Bất luận là xuất phát từ sự lo lắng cho Úc Điển hay là cam kết với Tần Tử Giác, cậu quyết định phải đi đến thôn nhỏ để dò xét đến tận cùng.

Căn cứ vào miêu tả của Úc Điển, thôn nằm ở dưới ngọn núi vô danh thuộc một huyện nhỏ ở phía Bắc. Mà huyện nhỏ này, chính là đích đến lần này của bọn họ —— huyện N.

Chẳng lẽ —— có thứ gì đó muốn ngăn cản bọn họ điều tra?

Trầm tư một hồi, Từ Nhân Thuyền hỏi Lưu Ái Hà: “Lấn sạt lở kia phải dọn dẹp mất bao lâu?”

“Không tới 4 tiếng”.

“Được, chúng ta có 4 tiếng đồng hồ”. Từ Nhân Thuyền mượn sức của Tần Tử Giác để đứng thẳng dậy, nói: “Như mọi người đã thấy, trên xe lửa ngoại trừ mấy người chúng ta, những thứ khác đều không phải là người.”

Nếu tôi đoán không sai thì bọn họ đều là những kẻ chết thay. Kẻ chết thay sẽ đi tìm thể thân, cho nên mọi người phải hết sức cẩn thận”.

“Bởi do chết oan, cho nên bọn họ một lần rồi lại một lần ở khắp mọi nơi mà tái diễn lại những việc xảy ra trước khi bọn họ chết đi”. Cậu thở hổn hển rồi lại nói, “Trước khi sạt lở được thu dọn sạch sẽ, bọn họ chưa được tính là đã thực sự tử vong. Vì thế chuyện chúng ta cần làm là trong vòng 4 tiếng này, phải tìm cho được chiếc xe đẩy bán thức ăn, rồi trả lại cái trứng kia, sau đó lấy lại tiền thuộc về dương gian”.

“Như vậy chúng ta có thể rời khỏi sao?”. Hàn Giai Doanh áy náy hỏi.

“Đúng vậy”. Từ Nhân Thuyền nói chắc chắn.

“Còn phải chú ý gì không?”.

“Đừng chết”.

END 20 Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Hồn Liệt (hạ)

CHƯƠNG 21: HỒN LIỆT (HẠ)

.

Thời gian bất tri bất giác đã qua hơn một tiếng, Từ Nhân Thuyền đi qua đám “người” trên xe lửa tìm một lần nhưng vẫn không thấy cái xe đẩy lưu động kia.

Chuyện gì đã xảy ra? Từ Nhân Thuyền đứng suy tư ở giữa chỗ tiếp nối hai toa xe lửa, theo lý thuyết, quỷ hồn chết oan chỉ có thể đi hai nơi, một là thông qua Quỷ môn quan đi tới Hoàng tuyền lộ, hai là quanh quẩn ở nơi mình tử vong.

Không giống vong hồn chết đi do tự mình hại mình, quỷ chết oan có thể trở lại dưới âm phủ —— trừ phi bọn chúng không muốn.

Dựa theo lời nói của Lưu Ái Hà, vào ngày 16 tháng 7 của một năm trước, cùng là khoảng thời gian giống nhau, đoạn đường giống nhau, chiếc xe lửa mang số hiệu T3180 gặp sạt lở, 76 người gặp nạn. Ban nãy Lưu Ái Hà nói “bao gồm cả người điều khiển và nhân viên phục vụ”, nghe thì rất bình thường nhưng đi sâu vào một chút thì tựa hồ không đơn giản như vậy.

Mọi người đều biết buồng lái của xe lửa nằm ở đầu xe, bởi do quán tính cho nên nếu phát hiện phía trước có sạt lở thì trong nhất thời cũng rất khó làm cho xe lửa dừng lại hoàn toàn. Như vậy buồng lái là thứ hứng mũi chịu sào đầu tiên, chịu lực va đập rất lớn. Do đó người điều khiển tử vong là hoàn toàn hợp lý.

Nhưng theo cậu biết, theo nguyên tắc trong nghề, vì lý do an toàn nên cửa buồng lái sẽ được khóa lại. Vậy thì nhân viên phục vụ đến từ đâu?

Bọn họ đã đi từ đầu đến đuôi xe lửa một lần, phát hiện được chỗ làm việc của xe lửa nằm ở toa thứ 8, trừ toa đó ra thì còn lại đều là toa hành khách. Nói cách khác, khi nhân viên phục vụ cần nghỉ ngơi, bọn họ cũng sẽ ở trong toa thứ 8 này, vậy thì tại sao nhân viên phục vụ lại xảy ra chuyện.

Từ Nhân Thuyền nghĩ tới một khả năng, hay là nhân viên đang làm việc trong toa khách cách buồng lái không xa. Thế nhưng suy nghĩ này rất nhanh bị cậu phủ định, mấy người bọn cậu ở toa thứ 10, khi bọn cậu tỉnh lại thì phát hiện “người” ngồi đầy trong xe, có lẽ người khác cũng không để ý, cho là quỷ hồn muốn hù chết người sống. Nhưng mà Từ Nhân Thuyền lại hiểu rất rõ, hiện tượng này cho thấy một thực tế, đó là tại thời điểm xảy ra tai nạn chết người, ngoại trừ người điều khiển ở phía trước thì còn có tất cả hành khách ở trong toa 10 này!

Nếu nghĩ như vậy thì vấn đề tiếp tục phát triển theo hướng kì lạ hơn —— vì sao hết lần này tới lần khác tai nạn cứ một mực xảy ra ở chính giữa chiếc xe lửa?

Tình cảnh nằm đó ra sao thì Lưu Ái Hà không nói rõ, cho nên Từ Nhân Thuyền chỉ có thể dựa vào suy đoán của bản thân, mà kết quả suy đoán là — quỷ tác quái!

Có rất nhiều người đã bị gặp qua, nhất là những người đi xe vào ban đêm. Bọn họ phát hiện trong nháy mắt con đường mình đi không dưới trăm lần bỗng dưng biến thành một nơi xa lạ, bọn họ bị rơi vào một vòng luẩn quẩn, không ngừng đảo đi đảo lại cùng một chỗ.

Hiện tượng này thông thường được gọi là “Quỷ đả tường”, lúc đó người lái xe sẽ cảm thấy bản thân mất đi phương hướng, bọn họ sẽ nghe được một vài âm thanh kỳ quái, đa số nghe thấy tiếng cười hoặc tiếng khóc của trẻ con và phụ nữ. Phàm là người có chút cảnh giác, thông thường bọn họ sẽ lái xe đi thật xa, thế nhưng không lâu sau đó lại phát hiện, tiếng khóc tiếng cười này cứ mãi bám theo bọn họ, chưa từng biến mất. Vì vậy bọn họ bắt đầu hoảng loạn, không quan tâm mà liều mạng tăng tốc độ....Cuối cùng dẫn tới cái chết!

Kỳ thực đó cũng là một trong những phương thức Quỷ Hồn tìm kiếm thể thân — đi đêm để khiến con người mệt mỏi, tinh thần cũng không minh mẫn bằng ban ngày, trong bóng tối mênh mông vô tận, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng đủ khiến tinh thần sụp đổ.

Thế nhưng trong ấn tượng của Từ Nhân Thuyền, “Quỷ đả tường” thường xuất hiện ở đường quốc lộ, bởi vì thể tích ô tô nhỏ lại dễ khống chế. Có thể làm cho cả chiếc xe lửa gặp tai nạn, vật kia rất cuộc lợi hại đến mức nào?

Từ Nhân Thuyền xoa xoa huyết Thái Dương, dự định sẽ đi tìm một lần nữa để xem có chỗ nào bị bỏ sót hay không — hiện tại không có thời gian suy nghĩ chuyện đó, chạy thoát thân mới là quan trọng nhất!

Lúc này, Tần Tử Giác nắm tay Hàn Giai Doanh kéo đến.

“Chị tự hỏi”. Y đẩy Hàn Giai Doanh đến trước mặt Từ Nhân Thuyền, còn bản thân khoanh tay đứng qua một bên.

Hàn Giai Doanh ngượng ngùng xoa xoa tay một hồi mới dè dặt hỏi: “Uhm...nếu như, tôi nói là nếu như chúng ta không tìm được cái xe đấy kia, uhm, quỷ...chúng ta sẽ như thế nào?”

“Đương nhiên là sẽ chết”. Từ Nhân Thuyền kéo kéo khóe miệng, khẩu khí có chút ác liệt.

Không rõ vì sao từ lần đầu tiên cậu nhìn thấy Hàn Giai Doanh thì đã có một cảm giác không thoải mái. Ban đầu cậu nghĩ nguyên do là bản thân chưa từng tiếp xúc với nữ giới, nên còn có thể lấy thái độ ôn hòa, mặt tươi cười mà cư xử với chị ấy. Nhưng thời điểm Hàn Giai Doanh lấy ra cái trứng kia, cảm giác khó chịu của cậu đạt tới đỉnh cao nhất.

Không nói đến việc ban đầu chiếc xe lửa trống không, khi cậu tỉnh dậy lại thấy “người” ngồi đầy toa thì có biết bao nhiêu sợ hãi, gương mặt cơ thể đều cứng ngắc, ánh mắt đại ra, làm sao mà một người xa lạ quỷ dị như vậy đưa tới một món đồ, sẽ có người thực sự sợ hãi tay nhận lấy chứ?

Cũng không phải ngu ngốc!

Từ Nhân Thuyền càng nghĩ càng không thể tin được, cậu chưa từng thử bài xích qua một người, cũng không phải là nhắm vào dung mạo hay hành vi của Hàn Giai Doanh, loại bài xích này xuất phát từ bản thân cậu, cơ thể cậu, ý thức của cậu, mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một tế bào của cậu đều kháng cự lại người này!

Nghiêm chỉnh mà nói, Hàn Giai Doanh là một người con gái hiếm thấy, biết cách đối nhân xử thế, biết tiến lùi đúng lúc, hơn nữa bề ngoài và phẩm chất đều xuất sắc, đúng là loại hình mẫu này cực dễ khiến cho đàn ông động tâm. Điểm này từ thái độ ân cần của Cao Thông và Dương Diệp dành cho chị ấy là có thể nhìn ra. Huống hồ, người lãnh khóc như Tần Tử Giác, đối với chị ấy chiếu cố có thừa...

Tần Tử Giác?

Chẳng lẽ bởi vì Tần Tử Giác?

Bởi vì người lãnh đạm như Tần Tử Giác cũng thích chị ấy, cho nên mình mới mất hứng?

Từ Nhân Thuyền nhìn thoáng qua Tần Tử Giác, đưa ra một kết luận — làm sao có thể?

“Tôi...đã tìm kiếm khắp nơi...Nhưng vẫn không tìm được...”. Giọng của Hàn Giai Doanh mang theo tiếng nức nở.

Dù sao cũng là con gái, dưới tình huống như vậy bị áp lực tinh thần thì có thể tưởng tượng được!

Thở dài, Từ Nhân Thuyền chậm rãi nói: “Chiếc xe này không chạy đi đâu được, nó nhất định ở trên xe lửa, chúng ta tiếp tục tìm”.

Dương Diệp lấy di động ra, thời gian không còn tới nửa tiếng.

“Cậu không nghe được gì sao?”. Cao Thông đốt một điếu thuốc, hỏi.

“Đúng, chú ý nghe thử xem! Có tiếng bánh xe lăn hay không?”. Hàn Giai Doanh tựa hồ nhìn thấy một tia hi vọng, cầm lấy tay áo hần mà nhanh chóng hỏi.

Lỗi tai Dương Diệp đã ngừng chảy máu, thế nhưng âm thanh cũng giống như máu mà rời khỏi hần —— hần dần dần không còn nghe thấy gì.

Hần mất tự nhiên mà đẩy tay Hàn Giai Doanh ra, người phía sau thấy hần lắc đầu, thất vọng buông vai.

Thời hạn 4 tiếng đồng hồ sắp đến gần, bọn họ không còn dám tới gần toa xe số 10. Bây giờ xe đẩy còn chưa tìm được, nếu như không trả vật đó về, bọn họ đều phải chết!

Ở nơi nào?

Ở nơi nào?

Người phụ nữ trung niên kia rốt cuộc ở nơi nào?

Chuyện nay xét đến cùng là lỗi do mình, tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm, Hàn Giai Doanh nắm chặt tay, dự định lần nữa đi vào toa số 10 —— chiếu theo suy đoán lúc trước Từ Nhân Thuyền nói cho mọi người, tai nạn chỉ xảy ra ở toa hành khách, cho nên vô luận như thế nào người phụ nữ trung niên kia nhất định đang ở bên trong.

Tần Tử Giác này giờ vẫn tựa ở trên tường nay cũng đứng thẳng người lại, hiển nhiên là muốn đi cùng.

“Tiểu biểu thúc?”. Hàn Giai Doanh biết người biểu thúc này sẽ không để mình xảy ra chuyện, thế nhưng cô cũng vậy, cô cũng không hi vọng Tần Tử Giác gặp chuyện không may. Cô dựa vào sự giúp đỡ của Tần Tử Giác, nhưng không muốn nhất là gây thêm phiền toái cho y.

Tần Tử Giác chẳng hề trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn cô. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu tới Từ Nhân Thuyền.

“Nếu muốn đi thì mọi người cùng nhau đi là được rồi”. Từ Nhân Thuyền nhún nhún vai nói.

“Có thể không đi được không?”. Cao Thông nhỏ giọng hỏi.

“Nếu như anh muốn ngồi đợi một mình”.

...

Đi qua toa số 9, vừa mới tiến vào toa số 10, bọn họ đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

T3180 gặp nạn vào lúc 3h30 sáng, Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử treo phía cuối toa, chữ số đỏ tươi —— 6:45.

Trong không khí tràn ngập thứ mùi khiến kẻ khác bất an, những “người” tán loạn khi này giờ đã yên tĩnh trở lại, bọn họ người nằm trên đất hoặc trên ghế ngồi,...Thậm chí có người đọng ở trên cửa sổ, nửa người hướng ra bên ngoài. Trên mặt bọn họ là sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Đây là cảm giác trước khi chết của một người.

Sợ hãi và tuyệt vọng.

Tiến thêm một bước, trong tầm mắt của Từ Nhân Thuyền chỉ còn lại ba màu sắc —— đen, trắng, đỏ.

Cậu biết đó là cảnh tượng nhìn thấy sau cùng của một vong hồn trước khi chết. Thế giới đen trắng, màu đỏ duy nhất, màu của máu tươi, chính là máu của bọn họ.

Dương Diệp bắt đầu nghe thấy một ít âm thanh, có ai đó kêu gào, rên rỉ, phối hợp với biểu tình của những “người” này, sinh động đến mức làm cho hắn thấy sợ, rồi lại thương xót, bởi vì...ít nhiều chúng đã từng được sống, từng là con người có máu có thịt.

“Đừng chạm vào bọn họ, cũng đừng nói chuyện với bọn họ”. Từ Nhân Thuyền đi ở phía trước nói vọng lại, như vậy sẽ phá hư quy luật.

Những thứ này cũng chỉ là kí ức của người đã chết, bọn họ liên tục tái diễn lại hồi ức ở khắp mọi nơi.

Cái gọi là “Quỷ”, hay còn gọi là kí ức và niệm tưởng còn sót lại, nhưng khi kí ức biến thành chấp niệm, niệm tưởng trở thành oán hận, đó là một sức mạnh hết sức đáng sợ. Chúng ta chỉ có thể kính sợ nó, càng phải cách xa nó.

“Tôi nghe được”. Dương Diệp từ phía sau kéo lấy Từ Nhân Thuyền, nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”.

“Nước. Có tiếng nước”.

“Ở đâu?”

“Nơi đó”.

Nhìn theo hướng Dương Diệp chỉ, đó là vị trí tiếp nối giữa toa 10 và toa 11 —— WC.

WC trên xe lửa và nhà vệ sinh công cộng có sự khác biệt rõ ràng, chỉ cần có người khóa cửa từ bên trong, cái ô vuông nhỏ ở phía dưới tay nắm cửa sẽ biến thành màu đỏ, nói với người bên ngoài cần phải đợi. Lúc này, cái ô vuông nhỏ hiển thị màu đỏ.

Ngay từ đầu mọi người không hề chú ý tới, bởi vì lực chú ý của mọi người đều đặt hết bên trong xe, lại quên đi WC cũng là một bộ phận của toa xe. Thứ hai là bởi vì lúc mới đầu, mắt của bọn họ chỉ có thể nhận diện được ba loại màu sắc, trong đó thì màu đỏ là dễ nhận thấy nhất. Sở dĩ dù cho chỉ là một mảnh rất nhỏ, bọn họ cũng sẽ nhìn thấy nó trước tiên.

Dương Diệp và Cao Thông nhìn nhau, hai người bắt đầu ra sức đập thật mạnh vào cánh cửa.

Rầm!

Cửa mở ra, người phụ nữ kia quả nhiên ở bên trong. Người bà ta vất trên bệ cửa sổ, mảnh thủy tinh còn sót lại đâm vào động mạch trái bên cổ.

Máu chảy đầy trên đất, bà ta đã chết. Nhưng mắt vẫn mở to trừng trừng, con ngươi đã to hơn so với người bình thường.

Hàn Giai Doanh nuốt nước bọt rồi bước vào. Cô bỏ quả trứng vào bên trong túi của người phụ nữ kia, sau đó nhanh chóng đi ra cửa —— tử trạng bà ta quá mức kinh khủng, hai mắt giống như cứ nhìn chăm chăm vào cô!

Từ Nhân Thuyền hiềm thấy mà nhúu mày, chịu đựng buồn nôn vừa định vươn tay, nhưng có người nhanh hơn cậu một bước.

Tần Tử Giác từ một bên túi khác của người đàn bà móc ra tờ tiền của Hàn Giai Doanh, cũng không thèm nhìn tới mà bỏ vào trong túi quần của mình.

Sự tình tựa hồ đã được giải quyết tốt đẹp, cho dù có nhìn về phía cảnh tượng đáng sợ bên trong, mọi người cũng không nhận được thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng vui mừng quá sớm”. Cao Thông không dám nhìn bên trong mà đưa lưng về phía mọi người nói, “Các người đều lầm ...”.

“Tôi nói là không tới 4 tiếng đồng hồ”. Lưu Ái Hà cuối cùng lên tiếng.

Không tốt!

“Đi mau!”. Từ Nhân Thuyền kêu lên.

“Không, đừng đi trở về”. Dương Diệp cuống quít gọi mọi người lại, “Tôi nghe thấy tiếng vang bên trong xe...”. Chỉ sợ là những “người” này đã đứng lên!

Đã đến giờ!

Từ Nhân Thuyền quay đầu nhìn thoáng qua tình cảnh bên trong toa xe, cắn răng một cái, đẩy ngã người đàn bà ra khỏi bệ cửa sổ: “Đi ra từ nơi này”.

Nói xong một tay kéo Hàn Giai Doanh đẩy ra bên ngoài. Ngay sau đó, Lưu Ái Hà, Cao Thông, Tần Tử Giác đều nhảy xuống.

Tần Tử Giác đứng dưới cửa sổ, đưa tay cho Từ Nhân Thuyền, không còn thời gian!

Từ Nhân Thuyền không đưa tay tới mà đem Dương Diệp đẩy ra ngoài —— nếu như cậu không may bị ở lại, chỉ ít còn có hi vọng sống sót, nhưng nếu người ở lại là Dương Diệp, như vậy hẳn chết là không thể nghĩ ngờ.

Dương Diệp quay đầu liếc mắt nhìn Từ Nhân Thuyền đầy cảm kích, sau đó được người bên dưới cổ sức mà lôi ra ngoài.

Ngay tại thời điểm cơ thể hắn gần ra khỏi cửa sổ, một bàn tay nắm lấy cổ chân của hắn.

Tay của người phụ nữ trung niên khóa chặt trên cổ chân của hắn, mắt mở thật to, lộ ra một nụ cười quái dị.

Chấp niệm nhiều như vậy! Từ Nhân Thuyền khẽ rửa một tiếng, cầm lấy mảnh thủy tinh khá lớn trên mặt đất, ra sức cứa đứt cổ tay bà ta.

Người phụ nữ xem hành động của Từ Nhân Thuyền giống như chỉ là gãi ngứa, bà ta vẫn như trước sống chết kéo lấy Dương Diệp, mắt thấy hắn sắp bị kéo vào bên trong xe...Đúng lúc này, Dương Diệp đột nhiên dùng tay bẻ một mảnh thủy tinh. Bàn tay nắm mảnh thủy tinh tràn đầy vết máu, hắn nhắm mắt lại, dứt khoát cắt đứt lỗ tai của mình.

Hắn run rẩy tự tay mình cắt rời lỗ tai trái rồi nhét vào bàn tay của người phụ nữ vẫn đang lôi lấy chân hắn, sau đó dùng hết hơi khí lực cuối cùng kéo lấy Từ Nhân Thuyền, cả hai cùng ngã xuống phía dưới...

END 21 Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Kiên Đăng (đèn Trên Vai) (thượng)

CHƯƠNG 22: KIÊN ĐĂNG (ĐÈN TRÊN VAI) (THƯỢNG)

.

Cao Thông chợt nhớ tới khi còn bé, mẹ đã từng nói với hắn ——

“Dạ hành lộ, mạc hồi đầu, mạc hồi đầu...”(27)

(27) “Dạ hành lộ, mạc hồi đầu, mạc hồi đầu”: Đi đường ban đêm, chớ quay đầu, chớ quay đầu

Vì sao không được quay đầu lại?

Là do trên cơ thể con người có ba ngọn đèn.

Người ta truyền nhau trên cơ thể người có ba ngọn đèn, ngọn đèn thứ nhất nằm trên đỉnh đầu, hai ngọn đèn còn lại nằm hai bên vai. Mẹ hắn nói rằng, đó là dương hỏa trên thân người sống, chỉ cần ba ngọn đèn chiếu sáng rực rỡ, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể thương tổn được hắn.

Khi đó hắn còn nhỏ, vẫn thích đuổi theo cái bóng của mình ở dưới ánh đèn đường, vừa nhảy vừa theo sát mẹ. Có một lần hắn phát hiện cái bóng của mình luôn ở phía trước nay đã không thấy đâu, vì vậy hắn la to: “Mình không có bóng!”.

Mẹ quay đầu lại mà quát vào mặt hắn, mắng: “Không được nói bản thân không có bóng! Đó là do ngọn đèn đã đem cái bóng của con giấu ra phía sau”. Bà ôm hắn lên, đặt vào trong lòng, thấp giọng nói: “Con có bóng, con có...”

Khi đó hắn không biết rằng chỉ có ma quỷ mới không có bóng.

Hắn nói: “Con nghe có người gọi tên con”.

Bà ôm chặt lấy hắn, liên tục nói thầm: “Dạ hành lộ, mạc hồi đầu, mạc hồi đầu...”.

Kì thực ở nơi đó có người gọi hắn, hắn chỉ muốn chuyển trọng tâm câu chuyện để giảm bớt căng thẳng của mẹ.

“Tiểu Thông, con nhớ kỹ, thời điểm đi đường vào ban đêm, nếu có người gọi tên của con, nghìn vạn lần không được quay đầu lại”.

Bởi vì nếu như con quay lại, ngọn đèn trên vai sẽ tắt. Đã không còn đèn, người sẽ bị quỷ chiêu hồn.

Dạ hành lộ, mạc hồi đầu, mạc hồi đầu...

...

Sau khi trốn ra khỏi chiếc xe lửa kinh hoàng kia, bọn họ chạy như điên, đợi đến khi lấy lại tinh thần, bọn họ mới phát hiện cả đám đã bị mất phương hướng trong đêm tối.

Theo thời gian hiển thị trên đồng hồ đeo tay, bây giờ là 2h15 nửa đêm, xem ra khi bọn họ ra khỏi xe lửa, thời gian liền trở về lúc bọn họ vừa mới lên xe.

Cao Thông ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh trăng ảm đạm, bóng tối vô biên, ngay cả một ngôi sao cũng chẳng có. Nơi bọn họ đang đứng thoạt nhìn rất hiếm dấu vết con người, xung quanh yên tĩnh, không nghe thấy tiếng côn trùng vẫn thường xuất hiện trong những ngày hè. Cao Thông rung mình — quá yên tĩnh.

Tựa như có gì đó ẩn núp trong bóng đêm, ngăn lại tất cả âm thanh chỉ vì chào đón bọn họ.

Lưu Ái Hà được coi là ngoài ý muốn mà gia nhập nhóm, cả nhóm sáu người, tình hình đều không được tốt. Trong đó nghiêm trọng nhất là Dương Diệp và Từ Nhân Thuyền.

Lúc đó, Dương Diệp từ trên cửa xe ngã xuống, tiện thể kéo theo Từ Nhân Thuyền, trước không nói lỗi tai trái của Dương Diệp đã không còn, trên cơ thể hai người chằng chịt vết cắt lớn nhỏ của thủy tinh, những vết thương này rất khó xử lý. Dương Diệp vẫn còn đang hôn mê, này giờ được Cao Thông cõng. Từ Nhân Thuyền nằm trên lưng Tần Tử Giác, vết thương chồng chất không thể cử động. Hàn Giai Doanh trong lúc hoảng loạn đã đánh mất giấy, đôi chân bị cọ xát đã không rõ huyết nhục, Lưu Ái Hà bị kinh sợ, tinh thần rất kém, toàn bộ đều hốt hoảng...Một đám người tàn tàn, thương thương, bất đắc dĩ bọn họ phải dừng lại nghỉ ngơi.

Vậy mà khi đã thanh tỉnh lại, tình trạng còn tồi tệ hơn. Trước đó bọn họ đều đang trong trạng thái tinh thần khẩn trương cao độ nên không thấy mệt cũng chẳng thấy đói, hiện tại dừng lại, các cơ quan đều đang kêu gào ầm ĩ — cơ bắp trên người run rẩy co giật, đau nhức đến nỗi không thể đứng lên được. Dạ dày sôi trào, muốn nôn ra nhưng lại không nôn được gì. Trải qua vận động quá mức, thể lực bọn họ đã tiêu hao, thể nhưng trong tình huống trước mắt, không có thứ gì có thể cung cấp năng lượng. Nước, đồ ăn, quần áo, vật dụng hằng ngày...Tất cả mọi thứ đều ở bên trong xe lửa.

Thật ra bọn họ không thể không dừng lại, bởi vì ngoại trừ không còn thể lực chống đỡ cơ thể, vài người đã nhận ra được một việc — bọn họ đã đi vòng đi vòng vài vòng ở cùng một chỗ.

Lưng của Từ Nhân Thuyền bị thương nghiêm trọng, đang nằm trên chân của Tần Tử Giác, ngoan ngoãn cho đối phương kiểm tra vết thương.

Tần Tử Giác cầm lấy di động chiếu sáng, cố hết sức để thấy rõ vết thương nông sâu trên người Từ Nhân Thuyền, y không tự chủ được mà nhú mày. Màu da của Từ Nhân Thuyền trắng hơn y rất nhiều, bởi vậy từng vết máu phá lệ nhìn thấy mà giật mình.

Từ Nhân Thuyền chợt nhớ đã rất lâu rồi mình chưa từng hỏi y câu hỏi: “Này, lần này giải thích thế nào?”

Tần Tử Giác đứng lên, đem người ném cho Cao Thông: “Trò chơi giết người”.

Y nhớ tới lúc còn ở đại học, bản thân thường xuyên chơi game trên máy game cầm tay, “Núi hoang cổ堡, Đoàn tàu không người, Bệnh viện bỏ hoang”,...Một màn rồi lại một màn, y luôn là người tạo ra tử vong. Bốn năm đại học, y vẫn là sát nhân giữ vững kỉ lục cao nhất. Trong không gian ảo, y gặp một người giết một người. Nhưng những cái này cũng chỉ là số liệu, y chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ đau đớn thế nào nếu có một sinh mạng sinh động biến mất ở trước mắt mình.

Tựa như khi đó, y thấy Từ Nhân Thuyền không vươn tay ra mà lại đẩy Dương Diệp ra trước, trái tim của y co rút, đau đớn đến mức không thể kiểm soát nổi.

Y nghĩ, y cũng sợ hãi tử vong.

Tử vong là một điều rất kì diệu, nó có thể xảy ra trong một quá trình dài hay có thể chỉ trong nháy mắt. Nó có thể chia rẽ rất nhiều thứ, người yêu thương nhất, trần thế hỗn loạn. Trước đây y cho rằng chết là một quá trình mỗi người đều phải trải qua, oán hận và không cam lòng thì cũng không có ích gì, y nghĩ chết không phải là mất đi, mà nó là một điều hiển nhiên.

Tử vong cách y xa xôi như vậy, với y mà nói, nó là một từ ngữ rất nhợt nhạt, thậm chí còn không nằm trong bảng màu quan trọng của y. Song khi nó thực sự đến gần, khi y thực sự có thể cảm thấy nó, thời điểm chạm đến, y không nhận được mà tự hỏi, nếu như lúc đó Dương Diệp không kéo theo Từ Nhân Thuyền?

Nếu như Từ Nhân Thuyền đã chết?

...

Cao Thông luống cuống chân tay tiếp được người bị ném tới, chẳng biết tại sao hấn lại lảo bầm: “Không có gì việc gì phải tức...”

Kim phút yên lặng di chuyển, vô luận hấn chờ đợi cỡ nào, thời gian vẫn cứ thông thả trôi qua.

“Tiểu Thông”. Trong bóng tối có người gọi hấn.

Giọng nói khe khẽ ôn nhu, cực kì giống giọng nói ở trong trí nhớ hấn.

“Tiểu Thông”. Giọng nói kia tiếp tục vang lên.

“Mẹ?”. Giọng Cao Thông run run hỏi, giọng nói này, giọng nói này...Là của mẹ hấn!

“Tiểu Thông”. Giọng nói kia dịu dàng mà êm ái.

Mẹ...mắt Cao Thông đã ướt ướt.

Đã bao lâu? Đã bao lâu hấn không được nghe giọng nói của mẹ?

Khi còn bé, chính giọng nói này, mẹ ôn nhu vuốt đầu gọi hấn “Tiểu Thông”, mẹ nói, “Tiểu Thông nhà chúng ta là một đứa bé rất ngoan và rất vâng lời”.

Chính giọng nói đặc biệt này đã khích lệ hấn, giáo dục hấn. Khi hấn phạm lỗi thì quở trách hấn, nói với hấn phải biết sửa sai. Khi hấn gục ngã thì cổ vũ hấn, bảo hấn phải kiên cường. Khi hấn kiêu ngạo thì nhắc nhở hấn, bảo hấn phải khiêm tốn.

Giọng nói này đã cho hấn rất nhiều thứ.

Làm sao có thể nào quên? Đây là giọng nói hay nhất và tốt đẹp nhất trên thế giới.

Nước mắt ướt đầm mặt mũi, hấn không hề biết, bản thân lại ỷ lại và thương nhớ bà như vậy.

“Đừng quay đầu lại”. Đúng lúc đó, Từ Nhân Thuyền kéo hấn lại.

“Vì sao!?”. Đó là mẹ của hấn mà!

“Dạ hành lộ, mạc hồi đầu”. Từ Nhân Thuyền lạnh mặt nói, “Mẹ anh không dạy anh sao?”

Nghe được một tiếng “mẹ” này, Cao Thông gần như không khống chế được tính tình của mình: “Đó là mẹ tôi”.

Từ Nhân Thuyền còn muốn nói gì đó nhưng đã bị chấn động cách đó không xa hút đi lực chú ý ——

Bên phía Hàn Giai Doanh, tựa hồ đã xảy ra chuyện.

Lúc dừng lại, mọi người rất tự nhiên mà chia ra làm hai. Mấy người đàn ông ngồi xuống cùng nhau, Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà nghỉ ngơi cách đó một chút.

Dừng chân ở nơi vùng hoang dã thế này không phải là một biện pháp an toàn, nhưng bởi vì thân thể không được khỏe nên Từ Nhân Thuyền lười xía vào. Dù sao thì binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, đến lúc đó dù sao cũng sẽ có biện pháp giải quyết.

Thế nhưng có câu nói như thế này, nhà đột mà còn gặp mưa suốt đêm, đúng là đã có chuyện xảy ra!

Ở bên kia, Hàn Giai Doanh đang ra sức kéo chân Lưu Ái Hà, bởi vì lực kéo rất nhỏ cho nên cô lại bị đối phương kéo đi.

Ra hiệu Cao Thông đỡ dậy, Từ Nhân Thuyền đi tới hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi không biết”, Hàn Giai Doanh vội vàng nói, “Chị Lưu bỗng nhiên đứng lên, tôi hỏi chị ấy định đi đâu nhưng chị ấy không để ý đến tôi”.

Cao Thông ở một bên chột Từ Nhân Thuyền: “Tình hình không được đúng lắm”.

“Đúng vậy, mọi người đều đã nhìn ra”. Từ Nhân Thuyền lạnh lạnh nói.

Tình hình đúng là bất thường. Lưu Ái Hà cứ đi thẳng về phía trước, kéo cũng không kéo được, ai kêu cũng không để ý.

Tần Tử Giác đi tới chế trụ Lưu Ái Hà, Lưu Ái Hà dưới sự khống chế của y không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ kinh người.

Từ Nhân Thuyền nhìn một hồi, trong lòng đã có đáp án.

Trên thân người sống có dương khí, mà loại “dương khí” này có năng lực xua đuổi ma quỷ, “dương khí” tập trung ở trán và hai bên vai, ở trong mắt của Quỷ hồn, nó như là ba ngọn đèn sáng, có thể dẫn đường cho người không đi đến chỗ nguy hiểm.

Thông thường “dương hỏa” trên người nữ giới yếu hơn nam giới một chút, “dương hỏa” của người già trẻ nhỏ sẽ yếu hơn thanh niên trai tráng một chút, “dương hỏa” của người bệnh và người sắp chết nếu so với người khỏe mạnh thì yếu hơn rất nhiều, “ngọn đèn” trên người bọn họ tựa như ngọn nến sắp tắt, rất dễ tạo cơ hội cho cô hồn dã quỷ thừa dịp đó mà chiếm lấy.

Hiện tượng của Lưu Ái Hà, trong tiếng địa phương ở vùng nông thôn thành phố Z gọi là “Quỷ câu hồn”, kỳ thực cùng với “Quỷ đả tường” cũng không khác biệt lắm. Người đi đường vào ban đêm, nhất là ở những chỗ vắng vẻ rất dễ gặp phải “Quỷ đả tường”, người bình thường vào lúc này sẽ bắt đầu sợ hãi, nồn nóng, bất an,...tinh thần có xu hướng sụp đổ. Mà thường thường vào lúc này, ma quỷ tìm kiếm thể thân sẽ bắt chước theo một giọng nói quen thuộc với người đó rồi ở phía sau mà kêu to. Mục đích chính là làm cho người đó quay lại. Khi người đó đã quay lại, “đèn” trên vai sẽ tắt, quỷ có thể chiếm lấy người.

Trong ấn tượng của Từ Nhân Thuyền, “Quỷ câu hồn” không phải là một phương thức lợi hại, nhưng lại là một trong những phương thức hại chết rất nhiều người. Rất dễ nhận thấy Lưu Ái Hà đã bị gọi và chị ta đã quay đầu lại. “Đèn” trên vai tắt, người bị khống chế, nếu như không phải Hàn Giai Doanh phát hiện sớm, khả năng là chị ta đã tự giết chết mình.

Thật ra phương pháp phá giải “Quỷ câu hồn” rất đơn giản, Từ Nhân Thuyền đi tới, nắm ngón tay chụm lại, bắt đầu từ trán Lưu Ái Hà, dùng sức mà chải đi lên. Động tác của cậu cực nhanh, chải ba lần, ánh mắt Lưu Ái Hà dần dần lấy lại tiêu cự.

“Có chuyện gì thế?”. Lưu Ái Hà thấy Tần Tử Giác đang nắm chặt lấy tay mình, kì lạ hỏi.

Cô nhớ là mình đang kiểm tra vết thương ở chân Hàn Giai Doanh, rồi nghe được một ít âm thanh...Sau đó, giống như cái gì cũng không biết.

Đúng rồi! Giọng nói kia! Cô nghe được giọng nói của con mình!

“Đó là ‘Quý câu hồn’”. Từ Nhân Thuyền vỗ vỗ tay Tần Tử Giác, ra hiệu cho y buông ra, giải thích: “Vừa gọi chị không phải là người, mà là quỷ”.

“Hả?”

“Ồ trong rừng núi hoang vu, nếu nghe có người gọi thì ngàn vạn lần không được quay lại”.

“Tôi vừa mới.....”

“Không sao rồi”. Từ Nhân Thuyền giống như xoa dịu mà cười cười.

Trán của Lưu Ái Hà ửng hồng, đó là do kết quả ra sức rất mạnh của Từ Nhân Thuyền. “Đèn” trên vai phải của chị ta đã tắt, cho nên Từ Nhân Thuyền chỉ còn nghĩ cách làm cho “ngọn đèn” trên trán sáng rực hơn.

...

Bước vài bước, Cao Thông lấy tay đè lại trán của mình, dùng sức mà chải lên ba lần...

END 22 Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Kiên Đăng (hạ)

CHƯƠNG 23: KIÊN ĐĂNG (HẠ)

.

Muộn phiền của một thằng nhóc mười lăm tuổi sẽ là những gì?

Bài tập? Tình yêu? Tiền tiêu vật?

Cao Thông chống tay lên bàn học, nâng cằm suy nghĩ. Hắn nghĩ không phải là việc học cũng chẳng phải bạn gái, hắn nghĩ phiền não của mình thâm sâu hơn so với các bạn xung quanh ——

Hắn suy nghĩ về sinh mệnh.

Sinh mệnh là gì?

Theo khoa học, sinh mệnh được tạo thành từ các chất hữu cơ và nước, là một loại vật chất ổn định và có khả năng chuyển hóa năng lượng. Theo từ điển, sinh mệnh dựa vào sự tồn tại và khả năng hoạt động của cơ thể.

Sinh mệnh của một cá thể thông thường đều phải trải qua ba giai đoạn sinh ra, lớn lên và chết đi. Hắn được sinh ra từ trong cơ thể mẹ rồi đến với thế giới này, mười lăm năm sau trở thành một thiếu niên bồng bồng sức sống.

Như vậy, cái chết đâu?

Hắn chết lúc nào? Và dùng phương pháp nào chết đi?

Hắn ngẩng đầu, ngoài cửa sổ là ánh nắng rực rỡ chiếu rọi. Một tia ánh sáng bắn thẳng đến con người của hắn, trong nháy mắt hắn ngất xỉu. Đường như hắn nhìn thấy ở trên cửa sổ bằng kính có một người đang lạnh lùng nhìn mình.

...

Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy “Hắn”.

Cao Thông đứng ở chỗ rửa mặt, nhìn chằm chằm vào cái gương phía trước, người trong gương cũng mang bộ dáng ngây ngốc.

Hắn buồn bực nắm tóc, người trong gương không phải là mình.

Chẳng biết từ lúc nào hắn trở nên thích soi gương, hắn thích tất cả các hình ảnh phản chiếu trong đó. Nguyên nhân là do hắn thường xuyên nhìn thấy một người khác ở những nơi đó. Người kia không phải là

hắn —— người trong gương có gương mặt giống y đúc với hắn, dung mạo như nhau, vóc người như nhau, quần áo cũng như nhau. Nhưng hắn biết, người kia không phải là mình.

Người kia luôn lạnh lùng, mím môi nhìn hắn, vùng xung quanh lông mày thường xuyên nhíu lại. Hắn cảm giác được khí thể bén nhọn trên người người kia, đó là năm 15 tuổi chưa trưởng thành của hắn —— hắn thoạt nhìn luôn rất ngơ ngác, ngây ngốc, lằng lằng.

Hắn biết bên trong người kia cũng không phải là hắn.

Hắn hắn là phải sợ hãi, thế nhưng trên thực tế, hắn rất thích người kia. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như là người đã cô độc rất lâu bỗng nhiên gặp lại người thân đã nhiều năm xa cách, người thân huyết mạch tương liên. Hắn thậm chí tưởng tượng người trong gương kia chính là anh em của hắn. Anh và em cùng ở chung trong một cơ thể, mối quan hệ vì đó lại càng thân thiết hơn.

Cao Thông ở trước gương nháy mắt một cái, người trong gương cũng làm động tác như vậy, hắn biết không phải là người kia, vì vậy thất vọng bỏ đi.

Nếu như Cao Thông xoay đầu nhìn, “hắn” đứng bên trong gương, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của hắn

Sinh mệnh của một người, rốt cuộc là kéo dài bao lâu?

Vì sao nó phức tạp rồi lại giản đơn, mạnh mẽ rồi lại yếu đuối?

Cao Thông nghĩ như vậy khi đi trên con đường nhỏ về nhà. Đây là một con đường rất tĩnh mịch, đi qua nó rồi đi thêm mười phút nữa thì sẽ tới nhà hắn. Nhớ tới người mẹ đang ở nhà chờ, hắn bước nhanh hơn.

Hai bên con đường nhỏ rải đầy đá xanh có trồng rất nhiều tre trúc, che khuất bầu trời, che luôn cả hắn. Một tia nắng xuyên qua lá trúc rọi đến, hắn ngẩng đầu giơ tay bắt lấy, hắn nghĩ trong tay mình đều là ấm áp.

Song lúc hắn cúi đầu về, chẳng biết từ lúc nào đã có một đứa bé đứng ở giữa con đường. Đứa bé mặc áo T-shirt màu vàng nhạt, trên chiếc quần yếm màu thủy lam có vẽ một hình con thỏ rất lớn, đôi mắt long lanh đang ngửa đầu nhìn hắn.

Đứa nhỏ khả ái như vậy khơi dậy lòng yêu thích của Cao Thông, hắn đi tới, ngồi xổm trước mặt đứa bé, ôn nhu hỏi: “Em trai nhỏ, có phải bị lạc đường không?”.

Đứa bé nhìn hắn không nói lời nào, hắn đưa tay qua muốn kéo tay nó, thì lại bị nó tránh đi.

“Sẽ chết người, không nên đụng vào tôi”. Đứa bé nói.

Không biết sao trong nháy mắt Cao Thông cảm thấy tức giận, hắn thậm chí muốn ra tay giáo huấn thằng nhóc con không biết lễ phép này một chút, nhưng ngay khi hắn vừa giơ tay lên, trong lúc vô tình liếc thấy sự thay đổi trong đôi mắt đứa bé đó, hắn dừng lại tất cả cử động ——

Trong khoảnh khắc đó hắn đã nhìn thấy được sinh và tử.

Hắn vội vã đứng lên, chớp lấy cái túi xách bị ném qua một bên khi nãy, hắn muốn rời khỏi nhưng lại bị cái tay nhỏ của đứa bé bắt lấy. Hắn không dám quay đầu nhìn vào mắt của đứa bé đó, chỉ có thể mặc kệ nó bám lấy ống quần, một mạch theo hắn về tới nhà.

Mẹ đang dọn cơm tối ở trên bàn, khi nhìn thấy một đứa trẻ con thì kỳ lạ mà hỏi Cao Thông là ai vậy.

“Con gặp phải trên đường, chắc là bị lạc đường”. Hắn trả lời có lệ, sau đó chạy như trốn về phòng.

Khi hắn đi ra, đứa bé đã không thấy đâu, mẹ hắn nói người nhà của nó đã tới dẫn nó về. Giống như không muốn tiếp tục đề tài này, mẹ nhét vào tay hắn chén cơm to, rồi bản thân cũng vui đầu vào ăn cơm.

Cao Thông biết sự tình không đơn giản như vậy, bởi vì hắn thấy sâu trong ánh mắt của mẹ mang theo nỗi lo âu.

...

Mùa hè năm ấy oi bức khác thường, Cao Thông nằm ở trên giường gỗ nhỏ, lăn qua lăn lại mà vẫn không ngủ được.

Cốc cốc. Cửa được mở ra, mẹ hắn bước vào, hắn liền nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hắn cảm giác được mẹ đang đến gần, nửa quỳ dưới giường của hắn, giúp hắn sửa sang lại mái tóc trên trán. Bà cúi xuống kề sát mặt của hắn — gương mặt của bà lạnh lẽo vô cùng. Một đôi tay nhẹ nhàng xốc lên cái chăn đang đắp trên cổ, rồi phủ lên cổ hắn, sau đó từ từ siết chặt. Hắn cảm thấy khó thở, giãy giụa mở to hai mắt.

Hắn thấy một gương mặt dữ tợn hiện ra trước mắt.

Người mẹ luôn dịu dàng nhu hòa nay vẻ mặt lại vặn vẹo mà nhìn hắn rống to: “Mau biến đi! Mau rời khỏi con trai của tao! Có nghe hay không!”.

Hắn há miệng, mẹ, lại không có âm thanh nào phát ra. Nguyên lai đây là cảm giác khi sinh mệnh gần kết thúc, toàn bộ thế giới đều phai màu, chỉ còn lại trắng đen.

Màu đen là đêm tối, màu trắng chính là bàn tay đang bóp lấy cổ của hắn. Hắn cảm thấy thần trí đang dần dần rời xa.

Lực đạo trên cổ biến mất, bà ôm lấy hắn, hắn nghe bà đang gào khóc....nhưng đã không còn làm được bất kỳ phản ứng nào.

Hắn cảm giác mình trở nên nhẹ bâng, nhẹ đến nỗi có thể bay lên cách xa nơi này vài tấc. Hắn thấy phía trước không xa có vài ngọn đèn ***g tỏa ra tia sáng ấm áp, làm hắn không tự chủ được mà muốn bay theo cùng. Hắn ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, mùi gỗ tinh tế lại vừa ngọt ngào. Giống như mùi đàn hương hắn thường ngửi thấy khi mẹ dẫn hắn đến chùa cúng bái lúc còn bé. Hắn nuốt nước bọt, cảm thấy thật là đói bụng.

Hắn theo đèn ***g bay đến trước một cánh cửa gỗ to cao, kết kết —

Cửa mở, một bé trai mặc quần yếm màu thủy lam cầm theo đèn ***g đứng ở bên trong, nhìn hắn vẫy vẫy tay.

Hắn muốn đi vào nhưng lại nghe thấy tiếng mẹ gào to.

“Tiểu Thông...Tiểu Thông”.

Hắn đứng trước cửa cẩn thận lắng nghe, đó là bài hát mẹ thường hay hát cho hắn nghe, “Hành lộ kiên đăng chiếu, nương đăng hài nhi quy lai gia, hài nhi kiến nương hi hi tiểu”(28)

(28) “Hành lộ kiên đăng chiếu, nương đăng hài nhi quy lai gia, hài nhi kiến nương hi hi tiểu”: Đèn trên vai soi rõ đường, mẹ chờ trông con trở về nhà, con được gặp mẹ cười hi hi.

Hài tử kiến nương, hi hi tiểu.

Có thứ gì đó từ chảy ra từ trong mắt của hắn, trước mắt tối sầm, hắn mất đi tri giác.

...

Khi hắn tỉnh lại, hắn thấy mình đang nằm trên giường bệnh, mẹ đang nắm chặt lấy tay hắn. Thấy hắn tỉnh lại, người mẹ dịu dàng của hắn “Oa” lên một tiếng, rồi nhào vào người hắn khóc òa lên: “Hù chết mẹ, con hù chết mẹ rồi...”.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng bà, nói: “Không phải sợ, con có kiên đăng soi sáng đường về nhà”.

Lần đó hắn nằm trong bệnh viện đúng một tuần lễ, hắn nằm trên giường nhìn ra bên ngoài, bóng hắn in trên cửa sổ thủy tinh, tiêu tụy và đờ đẫn — hắn không còn nhìn thấy bản thân của mình, hắn cảm thấy đau lòng tựa như bản thân đã chết đi rồi.

...

Bầu trời trong vắt có màu xanh lam nhàn nhạt, đó là lần đầu tiên hắn gặp Từ Nhàn Thuyền.

Năm mười lăm tuổi đó, hấn gặp phải đứa bé khả ái mang bộ dáng con thỏ nhỏ, thể nghiệm được tư vị của cái chết.

Mười lăm năm sau, hấn gặp Từ Nhân Thuyền vài lần, mỗi một lần người kia xuất hiện luôn luôn mang đến tai nạn và tử vong.

Từ Nhân Thuyền ở trong mắt hấn tựa như một vị tử thần trong thần thoại Hy Lạp, hấn e ngại tử vong thế nào thì cũng e ngại Từ Nhân Thuyền thế đấy, đứa bé thỏ nhấp nháy đôi mắt long lanh nước, nói với hấn: “Sẽ chết người”. Thời khắc nó nói như vậy với hấn, trong mắt đã nhìn thấu sinh tử bụi trần.

Kỳ thực hấn không biết, hấn đã là “một người chết”.

Từ Nhân Thuyền sau khi trấn an Lưu Ái Hà, nhìn Cao Thông đang ở phía xa mà chải ba lần trên trán. Cậu không nói cho Cao Thông rằng làm vậy cũng không có lợi ích gì, bởi vì trên người hấn không có “Dương hỏa”.

35 năm trước, hai chị em cùng nhau yêu một người đàn ông, người đàn ông kết hôn với người chị.

31 năm trước, người chị mang song bào thai, người đàn ông yêu người em gái.

30 trước, người chị sinh khó, chỉ sinh ra được người anh trai, người đàn ông gọi tên con là Cao Thông.

Người em gái và người đàn ông không hề biết đứa nhỏ vừa mới sinh ra nằm trên tay kỳ thực có đến hai linh hồn. Anh trai gọi là Cao Thông, em trai gọi là Cao Kiệt. Bọn họ cũng không biết, thật ra người chị có thể không cần chết, nhưng bà đã đem 35 năm tuổi thọ còn lại của mình đưa cho đứa con không được sinh ra trên cõi đời này —— Cao Kiệt.

Cao Thông không biết, kỳ thực sinh mệnh của hấn chỉ có 15 năm ngắn ngủi, hấn vốn đã chết trong năm đó, mười lăm năm sau, thân thể này sẽ do Cao Kiệt nắm giữ. Nhưng mà năm đó, người em gái, hay còn gọi là mẹ của hấn đã đem 15 năm tuổi thọ của bà cho hấn. Bà không cho hấn toàn bộ sinh mệnh của bà, bởi vì bà sợ. Trước khi Cao Thông vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nếu như bà chết đi, con của bà phải làm sao bây giờ? Ai sẽ chăm sóc nó?

Nói đi nói lại thì chỉ có người mẹ mới có thể làm được việc này, là kéo dài sinh mạng của con mình.

Các bà mẹ đều yêu con mình rất nhiều, hận không thể đem hết những thứ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt chúng nó, các bà có thể vì con mình mà làm bất cứ chuyện gì, dâng ra sinh mệnh cũng không hối tiếc.

Tình thương của mẹ là một trong những tình cảm vĩ đại nhất trên thế giới, vô luận các bà là người như thế nào, nhưng khi đã trở thành một người mẹ, các bà chính là một người mẹ ôn nhu và tốt đẹp.

Ở trong mắt của con, mẹ chính là người mẹ tốt nhất.

...

Ánh bình minh xuất hiện, Cao Thông nhìn mặt trời đang từ từ lên cao, cảm giác trên người nó tỏa ra một độ ấm, không hiểu sao lại thấy cảm động.

Hấn nhớ tới bài hát mẹ vẫn thường hát cho hấn nghe.

Dạ hành lộ, mạc hồi đầu.

Quỷ ảnh trọng trọng, kiên thượng đăng chiếu.

Nương đăng hài nhi quy lai gia, hài nhi kiến nương hi hi tiếu.

...

Mẹ, ở bên thế giới kia, người có khỏe không?

END 23

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này giải thích một số vấn đề ở những chương trước —— vì sao Cao Thông lại sợ Thu Thu, Thu Thu đã làm gì Cao Thông.

Kỳ thực người ta sợ hãi nhất là tử vong, ở trong mắt Cao Thông, Thu Thu giống như là tử vong vậy.

Lần này tiếp tục duy trì văn phong nhẹ nhàng, chủ yếu là để biểu đạt tình yêu thương của mẹ. Mặc dù người em đã gián tiếp hại chết chị gái và một đứa con của chị, thế nhưng khi trở thành người mẹ, cô đối đãi với đứa con không phải của mình rất tốt. Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Lạc Hồng(29) (thượng)

CHƯƠNG 24: LẠC HỒNG(29) (THƯỢNG)

Trước ngực tân lang đeo một đoá hoa đỏ thắm, che cả nửa người, môi nở nụ cười tươi rói: “Lão...lão bà, lên...kiệu bái...”.

Tân nương tử mặc hỉ phục ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, bất động và không lên tiếng, đôi tay lặng lẽ đặt trên đùi, áo khoác ngoài có màu sắc diêm lệ, trang sức bằng kim loại lay động leng keng, làm tôn thêm đôi tay trắng nõn tinh tế.

“Lão bà, lão bà”. Tân lang bước nhanh tới nắm lấy tay nàng, dùng sức kéo nàng ra bên ngoài, “Đi bái...đi bái...đi nhà của ta...Ăn, ăn ngon”.

“Ôi, đừng nóng lòng a, Đông thiếu gia”. Bà mối ở bên không nhẹ không nặng mà vỗ vỗ vào tay tân lang, rồi thì thầm gì đó bên tai nương tử.

“Đi bái, đi bái...”. Tân lang không chịu buông tay, lắc lắc làm nũng.

Người chung quanh cười vang cả lên. Rốt cuộc, tân nương tử ở dưới khăn trùm đầu gật đầu, mọi người hô nhau ôm lấy nàng lên kiệu hoa.

“Khởi —— kiệu —— !”. Theo tiếng hô to, pháo hoa đỏ thắm vang lên đùng đùng.

...

Lúc tới giữa trưa, ánh nắng gay gắt chiếu rọi đến người nào cũng đầu vầng mắt hoa. Từ Nhàn Thuyền và mọi người gần như đã một ngày đêm chưa ăn uống. Cả đám nhếch nhác kinh khủng, quần áo bám đầy bụi bẩn, bùn nhão, còn có mùi mồ hôi. Cơ thể thì càng không cần phải nói, mỗi người đều có vài vết xước, môi nứt nẻ, thậm chí Dương Diệp trong tình trạng hôn mê cũng bắt đầu mất nước.

Mấy người chỉnh lại đôi chút, ngoại trừ Tân Tử Giác và Hàn Giai Doanh, di động của những người khác đều không thể sử dụng. Hàn Giai Doanh mở di động, phát hiện tín hiệu nơi này rất kém, một cú điện thoại cũng không gọi được. Đoàn phải mở phần mềm định vị dẫn đường trong di động Tân Tử Giác, sau khi dùng hết mọi biện pháp, tìm tới nửa ngày mới biết được bọn họ đang ở trong phạm vi thuộc về thành phố X, cách huyện N muốn tới còn cả một đoạn đường dài.

Phóng tầm mắt ra xa thì thấy chỗ này đều tràn đầy các tảng đá lớn nhỏ, đừng nói là người, ngay cả một gốc cây để che nắng cũng không có. Từ Nhàn Thuyền bị phơi nắng đến choáng váng, thiếu chút nữa đứng không vững, may là Tân Tử Giác kề bên đỡ lấy, cậu mới không đột ngột ngã xuống.

“Tìm được rồi!”. Hàn Giai Doanh hưng phấn kêu lên nhưng lại lập tức thất vọng.

“Thế nào?”. Từ Nhàn Thuyền hỏi.

“Gần đây có một thượng nguồn, cách chỗ này không tới một giờ đi bộ”. Hàn Giai Doanh liếc mắt nhìn Dương Diệp, khó xử nói: “Nhưng chỗ kia là một sơn cốc nhỏ, ngõ ngách rất nhiều...người không quen thuộc địa hình rất khó đi tới được”.

Tư liệu cho thấy chỗ bọn họ hiện tại nằm ở vùng biên thành phố X, ngôi làng gần đây nhất cũng phải đi bộ cả ngày mới tới. Tình huống của Dương Diệp rất nguy hiểm, nếu còn tiếp tục phơi dưới cái nắng chói chang thì cái mạng này khẳng định là không qua khỏi. Thế nhưng bọn họ không có đồ ăn, nếu bị lạc đường trong sơn cốc nhỏ, nhất định là toàn quân bị diệt.

Phải làm sao bây giờ?

Từ Nhân Thuyền cắn răng, tình huống rất khó xử. Lúc này, Tần Tử Giác đột nhiên nói: “Đi sơn cốc”.

“Nhưng mà...”. Hàn Giai Doanh còn muốn nói rõ tình hình một chút, bị ánh mắt Tần Tử Giác cản lại.

“Được rồi”. Từ Nhân Thuyền và Cao Thông mỗi người một bên nhắc Dương Diệp lên, nói: “Thật ra chúng ta không còn lựa chọn khác”.

Tần Tử Giác đem cánh tay của Dương Diệp đang gác trên vai Từ Nhân Thuyền xuống, rồi đẩy tay Từ Nhân Thuyền lên Lưu Ái Hà trước mặt: “Đỡ cho tốt”. Sau đó bản thân đỡ lấy Dương Diệp rồi đi dần dần.

Từ Nhân Thuyền được Lưu Ái Hà dìu, chậm rãi theo sau. Cậu nhìn bóng lưng kiên nghị của Tần Tử Giác, liếm liếm đôi môi khô nứt, nhin không được cười rộ lên — người kia, thật sự rất biết quan tâm.

...

Giống như đã đi lâu tới mấy chục năm, khi Cao Thông cảm giác mình sắp tan chảy thì bọn họ cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nước.

“Là tiếng nước!”. Cao Thông quăng luôn Dương Diệp rồi kích động chạy tới. Trước mắt quả nhiên là dòng suối nhỏ, nước cạn mà trong vắt, hần không kịp chờ đợi mà vốc một ít lên uống, chỉ thấy nước ngọt không gì sánh được.

Từ Nhân Thuyền quan sát hần một hồi mới nói: “Xem ra không có độc, mọi người yên tâm uống đi”.

Cao Thông nghe xong ở trong lòng hung hăng giơ ngón giữa — Đệt, dám lấy tôi ra làm châm thử độc.

Qua một hồi, mọi người đều đã uống no nê, tất cả đều nằm ở bên dòng suối không thèm đứng dậy. Quãng đường này thật sự rất mệt mỏi, lại trải qua sự việc kia, cơ hội thở dốc một chút cũng không có, lúc này tuyệt xử phùng sinh(30), bọn họ không muốn làm cái gì, thậm nghĩ phải chi có nơi nào cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt.

(30) Tuyệt xử phùng sinh: tìm được đường sống trong chỗ chết.

Từ Nhân Thuyền xê dịch đến bên người Tần Tử Giác, nhỏ giọng hỏi: “Kế tiếp làm thế nào?”

Cậu phát hiện bản thân càng ngày càng y lại đối phương. Theo lý, những chuyện này cậu phải hiểu rõ hơn Tần Tử Giác, cho nên để cậu quyết định thì cũng dễ hiểu. Mà trên thực tế thì cũng như vậy, trước khi bị thương, phần lớn chuyện tình cũng do cậu quyết định, Tần Tử Giác tựa hồ cũng không phát biểu ý kiến, y chỉ nhận định là đồng ý hay không đồng ý với cậu.

Nhưng từ từ, nhất là khi đã chạy trốn khỏi đoàn tàu về sau đó, Từ Nhân Thuyền phát hiện Tần Tử Giác không giống như trước đây. Y không còn lạnh lùng đứng một bên lắng nghe, cũng không còn lộ ra biểu tình chuyện không liên quan tới mình nên lười để ý...ít nhất...y đã chú ý tới tình trạng cơ thể cậu, chủ động giúp cậu giảm bớt gánh nặng — nghĩ tới đây Từ Nhân Thuyền không khỏi có chút hạnh phúc. Cậu không biết mình hạnh phúc vì điều gì, chẳng qua chỉ là cảm thấy, Tần Tử Giác như vậy rất tốt.

“Nghỉ ngơi, tôi đi ra ngoài”. Tần Tử Giác trước sau vẫn ngắn gọn như vậy. Kỳ thực Từ Nhân Thuyền chưa từng nghĩ qua, Tần Tử Giác là một họa sĩ, một người thường xuyên lên núi xuống biển để chọn cảnh vẽ, vô luận là thể lực, sức phán đoán hay năng lực sinh tồn đã ngoại, đều trội hơn người thường một khoảng rất lớn.

Có bóng mát che phủ, lại còn có nước uống, tình hình của Dương Diệp ổn định lại. Cái lỗ tai bị mất từ lâu đã không còn chảy máu, nhất là phía ngoài vết thương đã kết một tầng da mỏng, đây đã là tình trạng tốt nhất.

Tần Tử Giác quyết định nghỉ ngơi xong rồi sẽ lập tức lên đường, dù sao không ai dám vỗ ngực bảo chứng nói sau khi trời tối còn có thể bình an ra khỏi sơn cốc này. Ban đầu bọn họ lo lắng nhất là thương thế của Dương Diệp, hiện tại xem ra cũng không cần nữa, người này có sức sống rất ngoan cường, tin rằng không bao lâu hần sẽ tỉnh lại.

Đối với Dương Diệp, Từ Nhân Thuyền rất cảm kích, nếu như Dương Diệp không bỏ lại lỗ tai trái của hần, khả năng bây giờ hai người bọn họ đều đã chết. Một ngày đầu tháng bảy, Từ Nhân Thuyền bắt lấy Tiểu Nam trao đổi tin tức khôn xà, chính là mấy con sâu mà Dương Diệp tìm thấy trong phòng cha nuôi của hần.

Từ Nhân Thuyền nói rằng ma quỷ đều rất thích ăn loài vật này, vốn là người bình thường khi nghe qua rồi sẽ nhanh chóng quên đi, nhưng hết lần này tới lần khác Dương Diệp vẫn nhớ rất kĩ. Khi bọn họ bị nữ quỷ đó quần lấy, mắt thấy thời gian sắp hết, Dương Diệp lại chợt nhớ đến khôn xà ký sinh bên trong lỗ tai của hắn... Từ Nhân Thuyền trăm triệu không thể ngờ, trong nháy mắt Dương Diệp có thể nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, đồng thời còn có thể kiên quyết mà hạ tay trên cơ thể mình.

Không thể không nói Dương Diệp vẫn còn trẻ, chưa tới ba mươi thì đã tiếp quản sản nghiệp của cha nuôi, cũng có năng lực xử lý công việc, không chỉ là do sự bồi dưỡng của cha nuôi, mà nhiều hơn là xuất phát từ ưu điểm tính cách của hắn: cẩn thận, ẩn nhẫn, dũng cảm.

Đối với người như vậy, cho dù không nhất định phải ngưỡng mộ hắn, cũng chắc chắn sẽ bội phục hắn.

Cao Thông nhắm mắt nằm ngửa trên đất, cố gắng thả lỏng thân thể hết mức, làm cho tâm trí được thoải mái... Hắn tin tưởng đối với bản thân, vô luận là cơ thể hay tinh thần đều không có loại phương thức nào tốt hơn để khôi phục lại.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy bầu trời phía trên tối sầm, vừa mở mắt ra nhìn, không tốt! Hắn bật dậy —— trên đỉnh đầu là một đám mây đen rất to, mây đen còn đang ùn ùn đổ về đây, lập tức sẽ có mưa rất to!

Hắn nhanh chóng đánh thức những người khác, ngược lại hắn không lo lắng những cái khác, chỉ sợ vết thương của những người kia chưa kịp khép miệng hoàn toàn, nếu như còn mắc mưa thì chắc chắn sẽ phát sốt, đây là mạng sống con người! Huống chi trong nhóm bọn họ còn có hai nữ giới. Thân thể nữ giới chắc chắn không thể so với nam giới rồi, hôm qua còn lấm lộn quá chừng, lại thêm phơi nắng một lúc lâu, khẳng định sẽ gặp chuyện không may.

Vài người thật vất vả mới có cơ hội nghỉ ngơi, bất luận Cao Thông gọi ra sao, vẫn tê liệt như bùn nhão trên mặt đất, không làm sao mà bò dậy nổi. Cuối cùng, Tần Tử Giác lạnh lùng nói một câu: “Đứng lên”.

Chỉ nói hai chữ như vậy, mấy người vẫn còn nằm trên mặt đất lập tức bật đứng dậy.

Cao Thông sờ sờ mũi, lấy di động từ tay Hàn Giai Doanh rồi đi trước dẫn đường. Quẹo trái quẹo phải nhưng không có chỗ nào có thể tránh mưa. Ngay khi hắn bực bội muốn đập cái di động, Hàn Giai Doanh bỗng nhiên “A” lên một tiếng.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, ở giữa bóng cây mơ hồ hiện ra một góc nóc nhà màu xám tro. Cao Thông vui mừng quá đỗi, thúc giục mọi người mau chóng chạy tới.

Nóc nhà nhìn không xa lắm, nhưng bọn hắn đi nhanh cũng phải gần mười phút. Đến nơi thì thấy hóa ra là một am ni cô.

Am ni cô này vô cùng đồ nát, chắc chắn là không có người ở. Từ Nhân Thuyền cảm thấy kì lạ, ở hai bên cổng chính có hai cây cột, trên đó trích dẫn một câu thơ:

Đào hoa hảo, chu nhan xảo, phượng bào hà bí uyên ương áo

Phong bất định, nhân sơ tĩnh, minh nhật lạc hồng ứng mãn kinh(31)

Câu thứ nhất miêu tả tình cảnh lúc nữ tử xuất giá, câu kế tiếp trích từ “Thiên tiên tử”, ý nói nhân sinh gặp phải trắc trở nên tâm tình sa sút.

Vì sao cột trụ phía trước am ni cô sẽ đề thơ như vậy?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, từng hạt mưa lớn đã bắt đầu rơi xuống, Cao Thông công Dương Diệp là người đầu tiên vọt vào. Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà cũng bất chấp chạy theo, Tần Tử Giác đến gần khe đẩy Từ Nhân Thuyền, nhàn nhạt nói: “Đi vào”.

Thở dài, Từ Nhân Thuyền xoắn bước đi vào. Dù sao thì binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, không ngăn được nữa thì còn Tần Tử Giác. Cậu nghĩ vậy rồi khẽ mỉm cười.

“Ầm ầm”. Bên ngoài am mưa đông vừa đến, một đạo sấm sét cắt ngang chân trời, rọi sáng ba chữ màu xám tro trên tấm biển treo ngoài cửa ——

Tuệ Tâm Trai.

END 24

(29) Lạc hồng: lạc là rơi, hồng là màu đỏ. Ở thời cổ đại, lạc hồng ngoài ý nghĩa là hoa rơi, còn mang ý chỉ máu của những cô gái trinh trắng. Lạc hồng đại biểu cho cô gái còn trinh trắng, thời xưa vô cùng coi trọng thứ này, phạm là người sau khi động phòng không có lạc hồng đều bị coi là không còn trinh trắng, nhẹ thì người đời nhạo báng khinh thường, cả đời không ngóc đầu lên được, nặng thì bị cầm gậy đuổi ra khỏi nhà, dìm sông, ngâm ***g heo. Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Lạc Hồng (trung)

CHƯƠNG 25: LẠC HỒNG (TRUNG)

Dương Diệp bị tiếng mưa rơi làm cho tỉnh lại, hần mở mắt, đợi khi mắt đã thích ứng với bóng tối thì liền quan sát xung quanh, mấy người kia nằm ngổn ngang trên mặt đất. Trải qua mấy ngày ở chung, Dương Diệp nhận ra là mấy đồng bạn trong chuyến đi này — bọn họ dĩ nhiên là mệt muốn chết rồi.

Bởi Dương Diệp bị thương nghiêm trọng nhất, mọi người đều đồng ý nhường cái bàn duy nhất trong đại điện cho hắn. Được ngủ đầy đủ nên Dương Diệp cảm thấy tinh thần rất tốt, hần nghiêng người lấy tay gối đầu, từ trên cao nhìn xuống mọi người đang ngủ say — Cao Thông gần hần nhất, nằm ngửa mặt lên trời, ngáy ầm ầm đến rung chuyển trời đất. Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà nằm co rút dưới cây cột, có thể nhìn ra ngủ không được yên giấc. Từ chỗ các cô nhìn ra ngoài, là Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền. Dương Diệp nghĩ có chút kỳ quặc, rõ ràng là hai người con trai trưởng thành, hơn nữa chỗ này cũng rất rộng, nhưng hai người kia vẫn nằm ghé sát vào nhau. Chỉ thấy Từ Nhân Thuyền cuộn tròn người dán sát vào tường, cái ót phía sau vừa đúng chạm vào cằm của Tần Tử Giác nằm phía ngoài. Cái tư thế này...cũng quá là thân mật đi...Dương Diệp không nhìn được mà nghĩ.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này Dương Diệp không phải hoàn toàn hôn mê, trong lúc mơ hồ, hần hình như nghe thấy âm thanh của mấy người đi cùng nhưng rất đứt quãng, tỷ như Cao Thông nói liên miên cần nhần phải vác hần đi một quãng đường, tỷ như Hàn Giai Doanh trấn an Lưu Ái Hà, lại tỷ như bầu không khí kì quái giữa Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền...

Dương Diệp biết nơi bọn họ đang trú là một am ni cô, dưới tình huống như thế này mà có thể tìm được một nơi có thể tránh mưa tránh gió, hần cảm thấy rất may mắn. Cánh tay hơi tê dại, hần đổi sang tư thế khác. Vừa lúc đó, hần cảm thấy mát lạnh, giống như chạm phải nước. Hần lắc lắc cánh tay, sờ lên mặt gỗ dưới người, lạnh như băng, lại có cảm giác dính dính.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Dương Diệp đưa ngón tay lên ngửi, một mùi tanh nồng nặc len vào mũi hần...

Là máu!

Không chỉ có vậy, còn có...Còn có thứ khác...

Da gà nổi khắp cả người, Dương Diệp chà xát lên cơ thể lạnh lẽo, khe đảo mắt, cẩn thận tìm kiếm.

Không sai, có một ánh mắt!

Có người đang chăm chú nhìn hần! Vẫn luôn nhìn hần!

Hần xoay người rơi xuống mặt đất. Hần ngồi dưới đất, hai tay chống phía sau, đối diện với hương án hần nằm khi nãy, hàm răng run rẩy đánh vào nhau “Lộp cộp”.

Tầm nhìn hướng về phía trước, hần thấy trước hương án, có một nữ nhân lẳng lặng đứng đó, trên người khoác hủ phục...

...

Từ Nhân Thuyền tỉnh dậy từ trong mơ, cậu gần như hoảng sợ nhảy dựng lên, đánh thức luôn Tần Tử Giác nằm bên cạnh.

Trời mới tờ mờ sáng, không khí mát mẻ sau cơn mưa làm cho tinh thần hai người phấn chấn. Ra dấu cho đối phương đi theo, Từ Nhân Thuyền nhẹ nhàng ra khỏi đại điện.

“Ồ đây không được bình thường”. Đây là câu nói đầu tiên khi cậu mở miệng.

Người này hình như cảm thấy ở bất kì chỗ nào cũng không được bình thường, Tần Tử Giác nhíu mày, không nói gì.

“Tôi có một giấc mơ kì quái”. Từ Nhân Thuyền nói, “Trong mơ tôi mặc trang phục của tân lang, trước ngực đeo một bông hoa rất to...”. Cậu cố gắng nhớ lại, “Tôi cưới một người con gái, nhưng không nhớ rõ hình dáng...Chúng tôi ngồi trên giường uyên ương, uống chén rượu giao bôi...Sau đó...”.

Tần Tử Giác đột nhiên cảm thấy khó chịu, lòng nói cậu ngủ một giấc có thể mơ thấy được cưới vợ thì cũng hiệu suất quá đi. Y làm động tác cắt đứt lời Từ Nhân Thuyền, không nhận được lên tiếng: “Trọng điểm”.

“Anh không cảm thấy kì quái sao?”. Từ Nhân Thuyền đối với âm tình bất định của y cũng chỉ là thấy nhưng không thể trách, “Câu thơ ở trước cửa kia, rõ ràng là miêu tả cảnh nữ tử xuất giá, nhưng nơi này chính là am ni cô”.

“Làm sao xác định?”. Ý của Tần Tử Giác là làm sao cậu xác định đây là am ni cô?

Cái này không phải rất rõ ràng sao! Từ Nhân Thuyền lên giọng: “Ồ trong đại điện không phải thờ cúng...”.

Nói đến đây cậu dừng lại, thờ cúng ai nhỉ?

Ngày hôm qua lúc bọn họ tiến vào thì trời đã mưa xối xả, sắc trời tối mịt, căn bản không có người nào chú ý tới thần linh được thờ phụng có phải là Na tôn Bồ Tát hay không, chỉ vội vàng bố trí ổn thỏa cho Dương Diệp, rồi mệt đến lăn quay ra ngủ, ai mà lại ngẩng đầu nhìn xem thần linh được thờ phụng là ai cơ chứ!

Từ Nhân Thuyền kéo Tần Tử Giác qua một bên rồi chạy vào đại điện. Cậu rút cuộc cũng thấy rõ ràng người được thờ phụng không phải là tượng Phật, mà là một nữ tử mặc hỉ phục!

Chỉ nhìn trong chốc lát, lòng tơ của Từ Nhân Thuyền dựng hết cả lên, cậu nghĩ pho tượng này là vật sống.

Am ni cô này được thiết kế khéo léo, vật liệu cũng là loại rất tốt, cho dù lâu năm không được tu sửa, đây vẫn là một nơi dừng chân nghỉ ngơi hay tránh mưa khá tốt. Nhưng dù sao cũng là một công trình kiến trúc lâu đời, các vật trang trí trong đại điện đều đã cũ nát, phía trên còn bám một lớp bụi rất dày. Lúc này nhìn tới pho tượng nữ tử, cảm giác khác thường đã xuất hiện — pho tượng này sạch sẽ đến kỳ lạ. Bàn tay trắng nõn, móng tay được sơn màu đỏ tươi, trên cổ tay là chiếc vòng tinh xảo, hoa văn đơn giản nhưng lịch sự tao nhã...Mỗi một đường nét đều rất rõ ràng và đầy đủ, giống như người nữ tử này thường xuyên vào lúc nửa đêm tự mình tỉ mỉ trang điểm vậy.

Mà gay go hơn nữa là, Dương Diệp đã biến mất!

Từ Nhân Thuyền cuống quýt đánh thức những người khác, mọi người phân công nhau tìm trong am ni cô này một lần nhưng không có chút thu hoạch nào. Dương Diệp là người bị thương, anh ta có thể đi đến chỗ nào?

“Hay là anh ta ra bên ngoài hít thở không khí trong lành?”. Hàn Giai Doanh thử thăm dò hỏi.

Cao Thông lập tức phản bác: “Ồ ngoài cửa ngậy ngấn một hồi không tốt sao, làm sao có thể đi xa”.

Lời này khiến Từ Nhân Thuyền nhận thức được rằng cậu và Tần Tử Giác ngủ ở trong góc phòng gần sát cánh cửa, nếu có người đi ra ngoài, cậu nhất định sẽ nghe được. Huống chi trời mưa tới sáng sớm mới dừng, Dương Diệp lại bị thương nặng, có thể đợi mưa mà đi được nơi nào?

“Ra ngoài tìm”. Tần Tử Giác nói. Lời của y luôn luôn có tác dụng, lời vừa ra khỏi miệng, mọi người hô một tiếng rồi tản ra.

Nghĩ đến việc Dương Diệp có thể trở về, Từ Nhân Thuyền an bài Lưu Ái Hà ở lại chờ, sau đó sắp xếp cho Cao Thông và Hàn Giai Doanh đi cùng nhau.

Lại nói tiếp, kì thực Hàn Giai Doanh và Tần Tử Giác phải đi cùng nhau, dù sao bọn họ cũng là chú cháu. Nhưng Từ Nhân Thuyền tận lực bỏ quên điều hiển nhiên này, việc này hình như đã thành thói quen, cậu và

Tần Tử Giác, từ khi bắt đầu quen biết thì vẫn gắn liền với nhau. Kì quái hơn chính là hai người cũng chưa từng phản đối, tựa hồ hai người cũng nghĩ bọn họ ở chung một chỗ vốn là chuyện đương nhiên. Đường đi hơi nhỏ, mặt của Từ Nhân Thuyền hơi nóng lên.

Họ đi tới phía con suối nhỏ, dọc đường đi không ai nói chuyện. Lúc tới gần bên dòng suối, Từ Nhân Thuyền lơ đãng nhìn thoáng qua mặt nước, bỗng nhiên có một ý nghĩ xuất hiện, có thể có một nữ tử, lúc đi ngang qua nơi này, hình ảnh phản chiếu trên mặt nước chính là gương mặt xinh đẹp của nàng?

Cậu nhớ lại giấc mộng kia, dung mạo của cô gái trong mộng không rõ ràng lắm, nhưng giống như vô số cảnh trong mơ trước đây, cậu không thấy rõ bộ dáng của đối phương nhưng lại luôn có thể biết được biểu tình của bọn họ. Lúc đó nàng ta rất bình tĩnh, đúng hơn là không cam lòng.

Điều gì khiến cho một tân nương tử không cảm thấy vui vẻ?

Hôn lễ? Người nhà? Hay là...tân lang của nàng?

Bản thân vẫn đang suy nghĩ, cho nên không để ý mà giẫm lên một khoảng không, thiếu chút nữa là té ngã vào trong nước.

Vừa lúc Tần Tử Giác cứu được cậu, y cau mày nhìn qua: “Đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì”. Từ Nhân Thuyền không hất tay đối phương, đi được mấy bước, đột nhiên hỏi: “Một tân nương tử, vì sao lại không hạnh phúc?”

“Không được gả cho người mình yêu”. Tần Tử Giác không hề suy nghĩ mà trả lời ngay.

“Vậy như thế nào mới được coi là gả đúng người?” Từ Nhân Thuyền hơi ngẩng đầu lên, hỏi.

Tần Tử Giác dừng bước, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Từ Nhân Thuyền, tự tiếu phi tiếu nói: “Cậu thử nhìn một chút”.

...

Từ Nhân Thuyền đỏ mặt, một mạch bước nhanh về am ni cô, hai người kia cũng đã trở về, kết quả tìm kiếm vẫn là con số không.

Tần Tử Giác chậm rãi theo ở phía sau, thấy cậu không nói lời nào thì bất đắc dĩ hỏi thay cậu: “Thế nào?”.

Cao Thông lắc đầu: “Không có”.

Mưa to qua đi, đường lầy lội vô cùng, nếu có người đi qua, nhất định sẽ để lại dấu chân.

“Vậy chúng ta...”. Ở lại hay là rời đi?

Cùng Tần Tử Giác trao đổi ánh mắt, Từ Nhân Thuyền nói: “Đợi một đêm nữa”.

Không phải bọn họ tuyệt tình, chỉ là dưới tình huống có nước nhưng lại không có thức ăn, bọn họ nhất định sẽ chết đói, không thể không rời đi. Cách tốt nhất bây giờ là chỉ có thể chờ thêm một đêm, một đêm đã là cực hạn. Dù sao qua đêm nay vẫn còn có hành trình một ngày đường đang chờ bọn họ, bọn họ cần đi tới ngôi làng gần nhất, đầu tiên giải quyết vấn đề thức ăn, sau đó mới quay về tìm Dương Diệp.

Để giữ gìn thể lực, ba người nam nhân thay nhau kiểm tra những nơi gần đây, hoạt động cả ngày không chỉ đói bụng đến tay chân như nhũn ra, đầu óc cũng bắt đầu không được minh mẫn.

Mọi người ngủ thật sớm, tới nửa đêm Lưu Ái Hà tỉnh giấc. Bụng đói đến mức kêu thành tiếng, cô ần ần cái bụng, nằm trần trọc trên hương án. Cô xoay người, rồi bỗng nhiên dừng lại. Phía thân dưới có cảm giác nhóp nhúa, quen thuộc vô cùng — thật đáng chết, kinh nguyệt lúc này lại đến. Lưu Ái Hà sờ sờ vết máu trên quần, khẽ lặng lẽ bước xuống đất, cô quyết định ra khỏi đại điện tìm một cái góc để nhìn một chút.

Đầu ngón chân vừa chạm đất, Cao Thông nằm gần đó lẩm bẩm một câu rồi trở mình ngủ tiếp. Tiếng ngáy của hắn thật vang vọng. Lưu Ái Hà lắc đầu cười. Sau đó cẩn thận từng li từng tí né hắn ra rồi đi ra ngoài.

Cao Thông lạnh còng đến tỉnh dậy. Trong đêm khuya, sàn nhà lạnh lẽo làm hắn run cầm cập. Hắn mơ mơ màng màng ngồi dậy, thấy trên hương án không có ai. Khí tức ẩm áp của gỗ cây mê hoặc hắn, Cao Thông ngáp một cái, sử dụng cả tay chân mà bò lên.

Rít.

Hình như hần đã đè trúng vật gì.

Cao Thông híp mắt, đưa tay sờ soạng ở dưới người, là cảm giác nhầy nhụa. Hần dừng hai giây, bỗng đứng nghĩ đến gì đó, hần chậm rãi đưa tay lên trước mặt, máu!

Mùi hương này hết sức quen thuộc, đúng là máu rồi!

Đinh linh.

Có cái gì đó vang lên giòn giã. Cao Thông ngẩng đầu, vô thức nhìn tới nơi phát ra âm thanh ——

Một cánh tay trắng nõn, phía trên đeo đủ loại trang sức lớn nhỏ, xinh đẹp hoa mỹ.

Mà chủ nhân của cánh tay này là nữ nhân trên người mặc hỉ phục đỏ như máu, trông đen nổi bật giữa mắt, lẳng lặng nhìn hần.

Nàng đứng im không nhúc nhích, tựa như đã nhìn hần thật lâu, thật lâu...

END 25 Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Lạc Hồng (hạ)

CHƯƠNG 26: LẠC HỒNG (HẠ)

.

Lưu Ái Hà từ ngoài đi vào trong, ván cửa cũ nát không khép lại được, gió từ bên ngoài thổi qua khe cửa làm cho cô cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Pho tượng đặt ở đối diện cửa ra vào, ở ngay phía trước là hương án để đặt đồ thờ cúng. Lưu Ái Hà nhẹ nhàng di chuyển tới gần hương án, sau thì ngồi xuống thì mới nhớ lại —— thật là kỳ lạ, cô không có kinh nguyệt, vậy thì máu từ đâu mà tới?

Suy nghĩ một chút, tay cô không thể khống chế mà sờ soạng bề mặt hương án, rất khô ráo.

Máu đâu rồi?

Lưu Ái Hà rung mình rồi dừng lại —— Cao Thông đâu?

Ngay từ ban đầu cô đã cảm thấy có gì đó không đúng, hiện tại giật mình một cái thì mới hoàn toàn thanh tỉnh, là tiếng ngáy! Từ khi vào cửa tới giờ, cô không hề nghe thấy tiếng ngáy của Cao Thông!

Với lại người cũng không thấy đâu, cô nhảy xuống hương án, luống cuống lay tỉnh ba người kia.

Đem tình huống đại khái nói lại một lần, Lưu Ái Hà không nói thêm gì nữa mà lẳng lặng đợi Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền an bài. Theo lý, cô đến cái tuổi này, nếu nói ăn muối còn nhiều hơn người khác ăn cơm thì cũng không quá đáng, thế nhưng rất kỳ lạ, đi suốt cả đoạn đường cô chưa từng dám nói lên suy nghĩ của mình, ngược lại cứ theo bản năng mà dựa vào hai người trẻ tuổi.

Trong am ni cô không có đèn, nương theo ánh trăng cô nhìn thấy Từ Nhân Thuyền vẫn còn ngái ngủ, chớp mắt rồi lại chớp mắt. Tốc độ chớp mắt của cậu ta rất chậm, nhìn có chút ngây ngô, hành động này của một người con trai mà nói là quá mức đáng yêu. Chính nhờ cái biểu tình ngốc lẳng này làm cho Lưu Ái Hà trong nháy mắt không còn cảm giác khẩn trương sợ hãi, trái lại còn có chút buồn cười.

Lúc này Tần Tử Giác đã hoàn toàn tỉnh táo, y đứng lên, xoa xoa trán, giọng nói khàn khàn: “Này, đứng lên”.

Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu nhìn y, thần sắc mờ mịt, dĩ nhiên là vẫn chưa tỉnh ngủ.

Tần Tử Giác cúi đầu nhìn cái người ngây ngô ngồi dưới đất, khom người xách cậu lên, thô lỗ lấy tay chà xát hai má của cậu.

“Đừng...”. Gò má của Từ Nhân Thuyền bị nhào nặn đến đỏ bừng, hậu tri hậu giác hỏi: “Làm sao vậy?”.

Hàn Giai Doanh lập lại lời của Lưu Ái Hà, Từ Nhân Thuyền sờ sờ cằm, suy tư một hồi chậm rãi nhìn qua phía pho tượng.

Ba người nhìn theo cậu thì liền phát hiện pho tượng nữ tử vốn nên đứng im ở phía trên, bây giờ lại không thấy đâu.

Từ Nhân Thuyền hắng giọng, ngồi xuống xếp bằng: “Đào hoa hảo, chu nhan hảo, phượng bào hà bí uyên ương áo...Tưởng tượng một chút, ngày xuân tháng tư, đúng lúc hoa đào vừa nở, có một cô nương xinh đẹp mặc vào giá y. Mũ phượng, khăn quàng vai rất hoa mỹ. Nàng ngồi một mình trong phòng, chờ đợi tân lang đến...”.

Lưu Ái Hà không rõ vì sao đến lúc này cậu ta còn nhàn hạ ngồi kể chuyện xưa, đã có hai người mắt tích rồi! Cô sốt ruột hé miệng, vừa muốn nói thì lại bị ánh mắt Tần Tử Giác ngăn lại.

Từ Nhân Thuyền vẫn như cũ không nhanh không chậm nói: “Cuối cùng tân lang tới. Họ hàng đứng ở cửa cười đùa ồn ào, hắc vội vàng công tân nương lên kiệu hoa. Kiệu đón dâu đi qua một con suối nhỏ, tân nương vén màn lên, nhìn thấy dáng dấp xinh đẹp của mình in trên mặt nước, hàng lông mày thanh mảnh khẽ nhú lại —— nàng không hạnh phúc”.

Là cái gì đã khiến cho tân nương không hạnh phúc?

Tân lang của nàng.

Tại sao như vậy?

Bởi vì hắn là một người ngu si.

“Tân nương tử được đưa vào cửa. Bái thiên địa, vào động phòng”. Chuyện cũ của Từ Nhân Thuyền vẫn còn tiếp tục, “Trượng phu của nàng không hiểu được thế nào là thiếu khấn, tân nương tử liền tự tay lấy khăn trùm đầu xuống. Nàng nhẹ nhàng hướng dẫn trượng phu uống rượu giao bôi rồi hầu hạ hắn nằm lên giường uyên ương đỏ chói”.

“Lão bà, lão bà, nương ta nói phải động phòng”. Tân lang ngồi dậy, vội vàng nói.

“Chúng ta bây giờ không phải là đã động phòng rồi sao”. Tân nương tử cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Không đúng”. Tân lang nắm tóc, “Nương nói phải cởi, cởi quần áo”.

“Sẽ lạnh”. Tân nương tử sau khi lau mặt cho hắn xong, nói: “Đi ngủ sớm”.

“Không muốn! Ta muốn động phòng!”. Tân lang cao to giơ hai chân hai tay, uốn tới ẹo lui ở trên giường, “Phải động phòng! Phải động phòng!”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan của lão phu nhân, là âm điệu thúc giục, uy hiếp. Tân nương tử khép chặt mắt, hỉ phục đỏ thắm rơi trên mặt đất.

Nam nhân ăn vạ trên tường “vèo” một tiếng rồi ngồi dậy, xít lại gần, tỉ mỉ quan sát.

“Rõ ràng là bánh bao! Rõ ràng là bánh bao!”. Hắn cao hứng kêu lên, cổ sức cắn vào hạt đậu đỏ nằm trên bánh bao, cười hắc hắc, “Hôn nhẹ bánh bao, thơm thơm!”.

Hắn vui sướng ôm bánh bao mà gặm, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khúc khích. Không ai nhìn thấy những giọt nước mắt tuyệt vọng của tân nương.

Nam nhân tựa như trời sinh chỉ biết cách xâm lược nàng ra sao, cho dù hắn là một kẻ ngu si, nhưng đây cũng là bản năng bức thiết của hắn. Hắn thô bạo kéo nàng lên giường, không biết tiết chế lực đạo đè siết đến cánh tay nàng xuất hiện một mảnh bầm đen. Hắn đè lên người nàng, nắm lấy tóc nàng, không nhận được nôn nóng lay động nửa thân dưới.

“Lão bà, thoải mái, thoải mái!”. Hắn nói, dùng một tay hung hăng bóp ngực của nàng.

Nàng đau đến rơi lệ. Nàng biết, không chỉ thân thể đau, tim càng đau hơn.

Đa...Nường...Nàng nghiêng đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy lên gối uyên ương, con đau...

Ngày thứ hai mặt trời vừa nhú thì nàng liền thức dậy, nàng nhìn trượng phu đang ngủ say sưa nên không dám đánh thức hắn. Nàng ngồi ở đầu giường nhìn hắn, đây là trượng phu của nàng, một kẻ ngu si, người này, sẽ chỉ làm cho nàng cảm thấy thương xót. Nàng lấy ra khăn tay lau đi bãi nước bọt trên miệng hắn, vòng tay trên cổ tay rung động leng keng đã đánh thức hắn.

“Tình chưa? Đứng lên đi, ta mặc quần áo tử tế cho chàng, rồi chúng ta phải ra đại đường bái kiến bà bà”. Nàng nhẹ giọng nói.

Hắn đưa tay vào trong nách gãi gãi vết ghẻ lở, sau đó đem ngón tay đã chạm qua vết lở mà bỏ vào trong miệng, há miệng cười khúc khích, hắn mập mờ không rõ nói: “Lão bà, ta đi tiểu một chút, nước tiểu rơi ra rồi”.

Nàng há miệng nói không ra lời, nàng lẳng lặng đem tới một cái quần mới rồi giúp sỏ nhân đang ngồi trên giường mặc vào. Nàng nghĩ, dù cho lòng khổ bao nhiêu, đau bao nhiêu, chịu đựng rồi chịu đựng, một đời cứ như vậy mà qua.

Nhưng số phận không cho nàng cơ hội này.

Nàng vào cửa bất quá chỉ một ngày đêm, nàng đã bị kéo tóc lôi đến trước mặt bà bà. Một chén trà nóng hắt vào mặt nàng, phụ họa thêm tiếng mắng chửi của bà bà: “Tiểu tiện nhân!”.

Nàng quỳ trên mặt đất, mái tóc dài rối tung che khuất nửa gương mặt, che giấu đôi mắt vô hồn của nàng.

Nàng đã làm sai điều gì?

Từ Nhân Thuyền tựa ở trên tường, nhìn cái dài xa xa nói: “Nàng không có lạc hồng”.

Trên giường uyên ương, không có lạc hồng của nàng.

Trượng phu hắn không hiểu được, thế nhưng những người khác hiểu. Tất cả mọi người đều nói gia môn bất hạnh, đây là một nữ nhân phóng đảng đến cỡ nào. Bà bà bị người bên ngoài chỉ trích, giận không kìm được, đem nàng nhấn trên mặt đất, tàn nhẫn mà bạt tai. Nàng cứ một lần rồi một lần nói mình không có, mỗi một câu lại nhận lấy một cái tát, gương mặt mịn màng của nàng sưng lên thật to, âm thanh của nàng nhỏ dần, không một ai tin tưởng nàng còn trinh trắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hướng bên kia của đại đường, trượng phu của nàng sợ hãi trốn đằng sau cây cột, ánh mắt của hắn nhìn nàng không có phần nộ, không có tin tưởng, cũng không có yêu thương. Trong mắt hắn chỉ có nỗi sợ hãi —— hắn sợ chịu đòn. Hình dáng thê thảm của nàng làm hắn nhớ tới tình cảnh mình bị đánh lúc bé, hắn không dám tiến lên, hắn sợ nường cũng sẽ đánh hắn, hắn sợ đau.

“Phong bất định, nhân sơ tính, minh nhật lạc hồng ứng mãn kính”. Từ Nhân Thuyền khẽ thở dài một hơi rồi nói: “Nàng rất thích dòng suối nhỏ cách nhà không xa, bởi vì trên mặt nước trong vắt yên bình đó, nàng thấy được hình dáng xinh đẹp nhất trong cuộc đời mình. Một ngày kia, nàng chết, bên dòng suối hoa đào rơi tán lạn”.

Chuyện xưa kể xong, Lưu Ái Hà và Hàn Giai Doanh vẫn còn chìm đắm trong câu chuyện, vẻ mặt của hai người tràn đầy đau thương. Các cô cảm thấy thương xót thay cho cuộc đời đau khổ của nữ nhân kia lúc còn sống. Đối với trượng phu vô tri nhu nhược và bà bà quyết tuyệt ác độc kia càng thêm phần nộ —— vì sao hắn không đứng lên bảo vệ cho thê tử của mình? Vì sao không tra rõ mà đã xuống tay tàn nhẫn như thế? Phải biết rằng, đêm đầu tiên của xử nữ không có lạc hồng, cũng không phải là không có chuyện đó!

Từ Nhân Thuyền thấy biểu tình trên mặt bọn họ: “Thời đại kia, có nói cũng không sao rõ ràng được”. Cậu đứng lên phất phất bụi trên móng, cười híp mắt quay người ra cửa nói: “Cô nói có đúng không?”

Lưu Ái Hà và Hàn Giai Doanh kinh ngạc vô cùng mà xoay người —— ngoài cửa đại điện, chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng đó. Nửa người của người kia ẩn trong bóng tối, các cô chỉ nhìn thấy người kia mặc hỉ phục màu đỏ.

“Mười mấy năm rồi, vẫn chưa buông bỏ được sao?”. Từ Nhân Thuyền nhìn người kia, chậm rãi nói.

Người ngoài cửa không trả lời, Từ Nhân Thuyền cũng không ngại mà lên tiếng hỏi tiếp: “Đi qua dòng suối nhỏ kia rồi chứ?”. Cậu từng bước đi về phía trước, lộ ra bộ dáng muốn gây sự, “Cô có nhìn qua bộ dáng của mình chưa?”.

Cậu lại đi thêm một bước: “Khăng định là chưa rồi. Cô biết không? Lúc nhìn thấy gương mặt của cô phản chiếu trên mặt nước, tôi sợ hết cả hồn”.

Người nọ cuối cùng cũng giật mình, dường như muốn thoái lui, Từ Nhân Thuyền càng đi càng đến gần, cậu không nhanh không chậm nói: “Bởi vì dáng vẻ này của cô, thật sự rất xấu”.

“Mặt cô vừa trắng lại vừa sừng...Cô đã thấy qua bánh màn thầu trắng bóc được ngâm qua nước sôi chưa? Nó nở phình ra, một đồng rồi một đồng, mặt của cô chính là cái dạng này. Còn tay của cô nữa...”. Ngực khí của cậu dần dần cay nghiệt, người ngoài cửa kia cuối cùng không chịu nổi, rít lên một tiếng rồi đẩy cậu ngã nhào xuống đất, mười ngón tay sừng to gắt gao bóp chặt cổ cậu. Con ngươi xám trắng của nữ nhân cách cậu rất gần, cậu nghe được mùi hôi thối, dạ dày nhất thời quay cuồng cả lên.

Bất quá cảm giác buồn nôn không duy trì lâu lắm, chỉ có mấy giây lực đạo trên người liền biến mất —— giống như rất nhiều lần trước đó, Tần Tử Giác đem nữ nhân quăng ra ngoài.

Từ Nhân Thuyền ngồi dậy, phù phù thở dốc, Tần Tử Giác thuận tay đem cậu kéo lên.

Sau khi thuận khí, Từ Nhân Thuyền nói: “Đi thôi, bọn người kia đã sớm chết rồi”.

Nữ nhân ngẩng đầu lên, Hàn Giai Doanh hét lên một tiếng, quay lưng lại, ngồi chồm hổm dưới đất mà run lấy bầy.

“Nào có đạo lý người làm cha mẹ phải quỳ lạy thắp hương cho con”. Từ Nhân Thuyền nói, “Nếu như cô còn muốn gặp mặt họ lần cuối, phải đi đến trước mộ phần của bọn họ”.

Thấy nữ tử bất động, cậu thở dài, còn nói: “Bất quá tôi liều mạng với cô, nhưng chưa chắc việc này có lợi gì cho cô. Ngày hôm nay tôi gặp cô, bất quá sau này cô muốn làm gì cũng được, chỉ cần không đụng đến tôi, tôi sẽ không xen vào”.

Lời nói của cậu là thật, kỳ thực tim của cậu so với bất luận kẻ nào đều lãnh đạm hơn nhiều. Cho tới bây giờ cậu cũng không phải là người hướng về chính nghĩa gì đó, càng không có suy nghĩ trừ ma vệ đạo, từ nhỏ đã thường xuyên nhìn thấy sinh tử, trên thực tế, cậu hầu như không quan tâm đến bất cứ chuyện tình hay người nào không có quan hệ với bản thân. Sinh hay tử cũng được, may mắn hay đau khổ cũng được, cậu cho rằng đó chính là vận mệnh của bọn họ.

Nữ nhân tựa hồ cũng đã suy nghĩ minh bạch, cuối cùng nàng liếc mắt nhìn Từ Nhân Thuyền rồi dần dần biến mất.

Nghe động tĩnh sau lưng, Hàn Giai Doanh run run hỏi: “Nàng ta đi chưa vậy?”.

Từ Nhân Thuyền rất nhẹ nhàng mà trả lời: “Sẽ còn trở lại”.

“A!”. Hàn Giai Doanh nhảy dựng lên.

Phía đông hiện lên một tầng trắng bạc, ngày mới đã bắt đầu. Lưu Ái Hà nơm nớp lo sợ nhìn chung quanh, nhỏ giọng đề nghị: “Nhanh tìm hai người kia, chúng ta mau đi thôi!”.

“Không phải ở chỗ kia sao?”. Từ Nhân Thuyền cười chỉ chỉ.

Lưu Ái Hà nhìn lại trên đài án, “A!” một tiếng, kia không phải Cao Thông và Dương Diệp sao?! Hai người bọn họ đang nhắm mắt ngủ ngon lành.

Lay bọn họ tỉnh lại, cả đám dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi am ni cô.

Đi được chốc lát, Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên nói: “Tôi quên một việc”.

“Việc gì?”. Hàn Giai Doanh hỏi.

“Mọi người cứ đi trước”. Từ Nhân Thuyền cười cười, xoay người trở về.

Không ngoài dự liệu, Tần Tử Giác đi theo phía sau cậu.

Nguyên lai hai người trở lại am ni cô, quả nhiên chỗ đó trống trơn.

Từ Nhân Thuyền nghĩ thật ra đây chẳng qua chỉ là một tòa mộ, nữ nhân đáng thương kia vì bản thân mà kiến tạo nên mộ phần. Nàng bị chết thảm, không ai quan tâm nàng, nàng liền tự chế tạo cho mình một ngôi mộ. Ở trong đó nàng khoác lên giá y mà nữ nhân nào cũng hằng tha thiết mơ mộng, hương án chính là hôn sàng của nàng, là nơi nàng để lại lạc hồng.

Nàng xinh đẹp, trong sạch, thuần khiết.

Tần Tử Giác chẳng biết từ nơi đâu nhặt được một tấm gỗ đưa tới, Từ Nhân Thuyền cầm lấy, rồi dùng một cục đá bén nhọn mà khắc chữ lên trên. Sau khi khắc xong, cậu ném tấm gỗ lên mặt đất, quay qua nói với Tần Tử Giác: “Đi thôi”.

Sau lưng bọn họ, nữ tử mặc hỉ phục đỏ thắm lẳng lặng đứng nhìn bọn họ càng lúc càng đi xa.

Đợi khi không còn nhìn thấy nữa, nàng cúi người xuống, nhẹ nhàng nhặt tấm gỗ bị ném xuống đất khi nãy, trên mặt có khắc vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo — Tuệ Tâm chi mộ.

Nàng ôm tấm gỗ vào lòng, nở nụ cười.

END 26 Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Hắc Thủ Ấn (dấu Bàn Tay Đen) (thượng)

CHƯƠNG 27: HẮC THỦ ẤN (DẤU BÀN TAY ĐEN) (THƯỢNG)

.

Chập tối mùa hè oi bức, Cổ lão gia tựa vào tảng đá trước cửa nhà hút thuốc, tẩu thuốc làm từ tre nên rất nhẹ, đi đâu Cổ lão gia cũng mang theo. Thậm chí sáng sớm thức dậy, chuyện đầu tiên Cổ lão gia làm không phải đánh răng rửa mặt mà là cầm tẩu thuốc kéo một hơi.

Ông nheo mắt nhìn ánh nắng sắp tắt dần, bàn tay gầy nhúm rút từng sợi từng sợi thuốc lá màu vàng đồng rồi vò nát trong tay, biểu tình có chút nặng trĩu. Thân của tẩu thuốc màu đỏ tím, phía trên là miệng tẩu thuốc tựa hồ đã dùng rất lâu, bị khói thuốc hun tới không còn màu sắc ban đầu. Cổ lão gia phun ra một hơi khói, thoải mái ngẩng đầu lên, khẽ ngâm nga một lão điệu(32) mà chỉ có những người già như ông mới biết được.

(32)Lão điệu: Một loại hình hí khúc ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

Khói trắng lượn lờ, tản đi, bay tới đoàn người phía xa. Ở phía trước, con chó Đại Hoàng sủa lên điên cuồng, Cổ lão gia đứng lên.

“Ông ơi, ông có thể cho chúng cháu xin chút nước và đồ ăn được không?”. Một cô gái trong đoàn người lên tiếng hỏi, cô nằm trên lưng một nam nhân gầy gò, chân không mang giày, “Chúng cháu đến đây du lịch, trên đường không cẩn thận nên đã đánh mất hành lí”.

Cổ lão gia cho Đại Hoàng đang gầm gè một đạp, chậm rãi rít một hơi thuốc.

Cô gái cười lên, giọng nói mềm hơn: “Trên người chúng cháu không có tiền, thế nhưng còn có mấy cái điện thoại di động, ông xem trước tiên có thể sắp xếp cho chúng cháu một chút, khi chúng cháu quay về sẽ bảo người mang tiền đến đây”.

Lão gia tử đánh giá đám người trước mặt, chật vật và chật vật nhưng phong thái vẫn còn, vừa nhìn đã biết là người thành phố, về mặt tiền nong chắc chắn sẽ không keo kiệt. Chỉ là...Ông đưa mắt nhìn người nam nhân ở phía sau — cậu ta thiếu mất một lỗ tai, xung quanh cổ áo đều là vết máu.

Chẳng lẽ đám người này thua cuộc khi giao đấu với kẻ ác nên chạy đến đây lánh nạn sao?

“Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, xe của chúng cháu bị lật giữa đường, người bạn này bị cửa sổ cắt mất một cái lỗ tai”. Trong đám người có một gã thanh niên trẻ tuổi đi ra, híp mắt cười nói. Gương mặt tươi cười vô cùng thuận mắt, Cổ lão gia suy nghĩ một chút rồi cao giọng gọi cháu trai nhà mình.

Đây là một thôn nhỏ nằm ngoài vùng ven của thành phố X, đi tiếp ra bên ngoài sẽ nhìn thấy núi non hoang dã. Nhà trong thôn cũng không khá lắm, đa số là dựng từ gỗ. Giữa cánh đồng trải dài, vài người tùm ba tùm năm làm công việc đồng áng. Cháu trai của Cổ lão gia là Cổ Tiểu Nhị dẫn bọn họ đi vào trong thôn, dọc đường đi giới thiệu đơn giản: “Qua mảnh ruộng này là tới nhà của em, nhìn thấy cái kia không? Cái nóc nhà màu đỏ đó. Ba em ở trong thành phố, ở nhà chỉ có em, mẹ và cô nên còn dư rất nhiều phòng”.

“Em không sống với ông nội sao?”. Cao Thông hỏi.

Cảnh phục trên người hần làm cho Cổ Tiểu Nhị mới chừng mười tuổi cảm thấy sợ, nhưng vẫn trả lời: “Ông nội không muốn ở cùng”.

Trên tivi nói không phụng dưỡng người già là phạm pháp, chú cảnh sát tới bắt gia đình nó sao? Nghĩ tới mình và ba mẹ có thể bị bắt lại, Cổ Tiểu Nhị vội vàng giải thích: “Ông nội em đã ở đầu thôn mười mấy năm nay. Mẹ em nói, khi bà chưa gả vào nhà thì ông nội đã dọn ra ngoài ở rồi”.

“À?”. Nghe nó nói như vậy, Từ Nhân Thuyền sinh ra hứng thú, “Tại sao vậy?”

“Em cũng không biết”. Cổ Tiểu Nhị cúi đầu, “Mẹ nói ông nội chỉ về nhà đúng hai lần, một lần là ba em và mẹ em lấy nhau, một lần là lúc em sinh ra”.

“Quan hệ giữa ông nội nhóc và người trong thôn không tốt sao?”. Hàn Giai Doanh nằm trên lưng Cao Thông, hào hứng hỏi.

“Mới không phải!”. Cổ Tiểu Nhị lúc này cũng không thêm đoái hoài đến chú cảnh sát đáng sợ kia, nó lớn tiếng giải thích: “Ông nội của em là thôn trưởng, mọi người thích ông nội nên mới chọn ông nội làm thôn trưởng!”

Suy nghĩ một chút nó lại nhấn mạnh: “Trước đây sức khỏe ông nội vẫn còn tốt, thường cùng với ông Hoa và ông Bành lên núi chơi”.

Nói tới chỗ này thì cũng đã đến nhà Cổ Tiểu Nhị, nó đẩy cửa sắt rồi đi vào sân, cao giọng reo lên: “Mẹ ơi! Ông nội bảo chúng ta tiếp đãi khách!”.

“Tới đây!”. Một người phụ nữ trung niên đi ra từ trong nhà, ngơ vực nhìn bọn họ một hồi rồi mới nói, “Mau vào đi”.

Nhà Cổ Tiểu Nhị có ba tầng, tầng trệt là phòng khách và bếp ăn, bên trái có một gian phòng nhỏ nghe nói là chỗ ở của cô Cổ Tiểu Nhị. Lầu hai tổng cộng có 5 gian phòng, trong đó theo thứ tự hai phòng là của Cổ Tiểu Nhị và mẹ. Còn dư lại 3 gian phòng, một lớn hai nhỏ, phòng nhỏ nhất chỉ có một cái giường thì dành cho Cao Thông. Hai phòng kia là cho năm người còn lại.

Phòng Từ Nhân Thuyền chỉ có một cái giường, hiển nhiên ba người đàn ông to cao chẳng thể nào ngủ hết được. Cậu đi thương lượng nhường lại giường ngủ thì Cổ Tiểu Nhị kéo vào một cái giường nhỏ. Nó buông cái chăn mỏng trên vai xuống, nói: “Mẹ em nói địa khí mấy căn phòng nhà em rất nặng, ngủ dưới đất không tốt”.

Một nhọc mấy ngày liền, vừa chạy như điên vừa gặp mưa, cho dù là ba nam nhân cường tráng cũng không dám nói là chịu đựng nổi. Vì vậy ba người đem hai giường hợp lại với nhau, dự định sẽ nằm ngang.

Sau khi làm xong, ba người đã đói bụng đến choáng váng, cũng chính vào lúc này, Cổ Tiểu Nhị bắt đầu gọi mẹ làm cơm tối.

Trên bàn đều là các món ăn dân dã, số lượng rất nhiều nhưng không thể nói là ngon. Bọn họ đã rất đói bụng, bao gồm hai người nữ nhân, đều như lang thôn hổ yết mà tiến tới.

Sau khi ăn xong, Hàn Giai Doanh gác đĩa rồi nói với mẹ Cổ: “Chị, chúng em đã gọi điện thoại, chỉ là thành phố Z cách đây khá xa, người bên kia đoán chừng khoảng hai ba ngày mới tới được, chị xem...”.

Mẹ Cổ nghe xong, mỉm cười trả lời: “Các cô các cậu cũng đã mệt muốn chết rồi, chỗ chúng tôi cũng không có gì tốt lắm, cần gì thì cứ nói”.

Hai bên khách khí vài câu rồi liền ai nấy quay về phòng của mình. Cổ Tiểu Nhị tựa hồ rất thích Từ Nhân Thuyền, nó theo cậu đi vào phòng nói chuyện: “TV của nhà em nằm ở phòng ba mẹ, bắt quá cả nhà em không ai thích xem”.

Từ Nhân Thuyền nằm lì ở trên giường, giương tai lắng nghe. Cao Thông đưa Dương Diệp đi tìm bác sĩ trong thôn để băng bó. Tần Tử Giác tắm ở dưới lầu, trong phòng chỉ có cậu và Cổ Tiểu Nhị.

“Ba em ở thành phố X làm quản lý của một khách sạn lớn, mẹ em trông trọt còn phải nuôi heo, bận rộn muốn chết thì làm sao có thời gian rảnh để coi TV”.

“Vậy còn nhóc?”. Từ Nhân Thuyền hỏi, “Cũng không thích xem?”

Cổ Tiểu Nhị nhún nhún vai nói như người lớn: “Bình thường thôi, xem hay không cũng không sao cả”.

“Oh...Chỗ kia của ông nội nhóc có TV không?”

“Không có, ông nói trong TV có người, rất đáng sợ”.

“Có người?”.

“Là mấy bộ phim trên TV đó”. Cổ Tiểu Nhị học bộ dáng nâng cằm của Từ Nhân Thuyền, nói: “Ông nội nói người ở bên trong giống như người sống vậy, nhìn thấy là sợ”.

Từ Nhân Thuyền phốc một tiếng bật cười: “Trong TV đúng là người sống biểu diễn mà”.

“Em cũng nói vậy đó!”. Cổ Tiểu Nhị nói, “Nhưng ông nội lại nói không đúng không đúng, hỏi ông không đúng chỗ nào thì ông lại không nói”.

Nói chuyện một hồi, Từ Nhân Thuyền tựa hồ phát hiện mình bỏ sót một người: “Cô của nhóc đâu? Thế nào lại chưa từng thấy qua?”

Lúc mà Cổ Tiểu Nhị nói rằng nó và mẹ còn có cô cùng sống chung một nhà, nhưng từ lúc vào cửa cho đến bây giờ, tính luôn lúc ăn cơm, cậu vẫn không nhìn thấy người.

“Ở trong phòng”. Cổ Tiểu Nhị ngồi bên mép giường, lắc lư cái chân nói: “Cô không ra được”.

Đang nói đến đó thì Tần Tử Giác đi vào, trên người mặc quần áo cũ của ba Cổ, tóc ướt nhem. Y đứng ngoài cửa rồi nhìn vào trong phòng, Cổ Tiểu Nhị lập tức nhảy xuống giường, vội vàng vàng đi ra ngoài.

Từ Nhân Thuyền thay đổi tư thế nằm, ánh mắt xoay chuyển đến Tần Tử Giác.

Tần Tử Giác rất cao, quần áo của ba Cổ mặc trên người y ngắn hơn một đoạn, trên chân mang đôi dép lê màu nâu, vốn khi bước đi phải phát ra tiếng lộp bộp, nhưng hết lần này đến lần khác Tần Tử Giác lại có biện pháp bước đi vô thanh vô tức.

Trên thế giới này nhất định sẽ có một loại người như vậy, lên núi xuống biển không gì là không làm được, một khắc trước đó vẫn còn quần áo tả tơi, một khắc sau tắm rửa thay quần áo khác là có thể lên CCTV. Quần áo không hợp mặc trên người y được gọi là cá tính, ngay cả dép nhựa còn có thể mang theo một chút thanh lịch.

Dựa vào quần áo trên người Tần Tử Giác, Từ Nhân Thuyền dự đoán ba của Cổ Tiểu Nhị phải là một người đàn ông thấp bé, áo sơ mi của ông mặc trên người Tần Tử Giác, ống tay áo dài chỉ còn bảy phân, phần thân áo không vừa, nút thì càng không gài được.

Tần Tử Giác không thích mặc như vậy, nhất là khi có những người khác ở đây. Đối mặt với loại tình huống này, y không thể làm gì khác hơn là đem hai cái vạt áo sơ mi thắt thành một nút buộc miễn cưỡng che lại bụng. Chỉ là mặc như thế này làm cho cơ ngực của y thoát nhìn càng thêm rắn chắc, đường thắt lưng lại càng đẹp mắt hơn. Áo sơ mi cũ của ba Cổ quả thực được y mặc thành kiểu mẫu của một người mẫu chuyên nghiệp.

Từ Nhân Thuyền nhìn mà không khỏi cảm thấy ghen tỵ, người như thế cần phải bị bắt lên trời cai quản bích họa, lưu ở nhân gian không chỉ uống phí mà còn gieo họa cho vô số người trần.

Đối với ánh mắt “vô cùng nhiệt tình” của cậu ta, Tần Tử Giác không có biểu thị gì, bản thân đi tới một bên giường rồi nằm xuống. Do nằm ngang nên bàn chân của y bị đưa ra ngoài.

Thời điểm Từ Nhân Thuyền muốn mở miệng nói về chuyện của cô Cổ Tiểu Nhị thì Dương Diệp đã trở về.

“Không có việc gì chứ?”. Từ Nhân Thuyền hỏi.

“Có một chút”. Dương Diệp sờ sờ vào tầng vải dày quần ở tai trái, cười khổ nói, “Hình như tôi vẫn còn nghe thấy một ít âm thanh”.

Tần Tử Giác không có động tĩnh gì, có lẽ chẳng hề hứng thú với lời nói của bọn họ, Từ Nhân Thuyền ngồi dậy hỏi: “Âm thanh gì?”.

“Nghe không rõ lắm”. Dương Diệp ngồi xuống bên kia rồi nói, “Chẳng qua là trên đường trở về đây, càng tới gần thì âm thanh càng lớn”.

“Hiện tại thế nào?”

Dương Diệp hơi nghiêng đầu sang bên phải, cẩn thận nghe một lúc rồi nói: “Có vật gì đó xẹt qua trên không trung, rồi rơi xuống mặt đất...Chắc là kim loại, âm thanh rất trong...Có một bộ quần áo, cũng có thể là chăn, chắc là vải bố, bị ném đi...Phốc —— ? Không đúng...Phải là hai người lôi kéo một cái chăn nên mới phát ra loại âm thanh này”.

“Còn gì nữa không?”.

“Còn có âm thanh lộp bộp”.

“Giống như có vật gì đó bị vỡ”.

“Đúng rồi”. Trán Dương Diệp dần dần chảy mồ hôi, “Có một vài thứ bị đổ xuống, toàn bộ căn nhà đều đổ sập”.

Hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, hai mắt nhắm nghiền, giống như bản thân đang chìm sâu vào căn nhà đổ nát, hắn cảm thấy tuyệt vọng, sợ hãi...Thân thể không khống chế được run rẩy.

Đúng lúc đó, một đôi tay đặt lên vai của hắn, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, có một người nhẹ giọng xoa dịu hắn: “Được rồi, Dương Diệp, đừng nghe nữa...Nào, mở mắt đi”.

Hắn căng thẳng mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt tươi cười.

“Được rồi, anh đừng suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi trước đi”. Từ Nhân Thuyền vỗ nhẹ vào vai hắn.

Dương Diệp lập tức há miệng thở hắt ra, cảm kích nhìn đối phương nở nụ cười.

“Mau ngủ đi, anh mệt mỏi rồi”. Từ Nhân Thuyền nói. Thanh âm của cậu dường như mang theo ma lực, Dương Diệp dần dần an tâm, mệt mỏi ngã xuống giường.

Cốc, cốc, cốc. Có người gõ cửa.

Từ Nhân Thuyền đè lại Dương Diệp muốn đứng lên, cậu cất cao giọng hỏi: “Ai đó?”.

“Là em, Cổ Tiểu Nhị”. Âm thanh của Cổ Tiểu Nhị từ ngoài truyền đến.

“Có chuyện gì sao?”

“À. Mẹ em nhắc mọi người là nếu buổi tối nghe được âm thanh thì đừng nên mở cửa”.

Từ Nhân Thuyền và Dương Diệp liếc mắt nhìn nhau, cậu xuống giường, đứng ở cửa hỏi vọng ra: “Âm thanh gì?”.

“Cô em”. Cổ Tiểu Nhị có chút ảo não nói, “Mẹ em nói cô bị bệnh, buổi tối thường sẽ quấy phá âm ĩ, các anh ngàn vạn lần đừng có đi ra”.

“Cô của nhóc sẽ làm người khác bị thương sao?”. Từ Nhân Thuyền tựa đầu trên cửa, tựa như đang suy tư gì đó.

“Em không biết, cho tới bây giờ em vẫn không dám đi ra ngoài”. Cổ Tiểu Nhị thành thật nói.

“Được rồi, tụi anh đã biết”.

“Vậy các anh nghỉ ngơi đi, em đi nói cho những người khác”.

Nghe tiếng bước chân Cổ Tiểu Nhị dần dần đi xa, Từ Nhân Thuyền thở dài. Cậu vốn cho là có thể an tâm nghỉ ngơi một đêm, ai ngờ đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Tối nay, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

END 27 Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Hắc Thủ Ấn (dấu Bàn Tay Đen) (trung)

CHƯƠNG 28: HẮC THỦ ẤN (DẤU BÀN TAY ĐEN) (TRUNG)

Cao Thông lần qua lần lại trên giường gỗ nhỏ nằm sát tường, hắn vẫn không ngủ được.

Hắn cảm nhận được một tầm nhìn, trong một khắc chủ nhân của tầm nhìn không ngừng nhìn chăm chú vào hắn. Hắn nhắm chặt hai mắt, trong đầu bắt đầu tưởng tượng. Có lẽ là một nữ quý, mặc quần dài màu trắng, tóc dài che cả gương mặt, chỉ lộ ra một con mắt trắng đen rõ ràng... Có lẽ là một đứa bé, chân trần xuyên tường đi vào phòng hắn, cười hi hi nắm tóc của hắn...

Cao Thông nắm chặt tấm chăn mỏng trên người, mặt hắn đối diện với cửa, hắn nghĩ có thể lúc này có một thứ gì đó đứng ở đầu giường lẳng lặng nhìn hắn? Có thể... hay là nữ quý đáng sợ kia, nó ngồi xổm ở đầu giường, cầm đặt trên mép giường đối diện với hắn, lộ ra hàm răng trắng hếu.

Hoặc giả là đứa trẻ con khi nãy, biết đâu lúc này nó nằm ở sau lưng hắn, cánh tay lạnh như băng từ trong vách tường vươn tới ôm lấy hắn, mỉm cười áp đầu vào lưng hắn...

Hàng loạt ý tưởng kinh khủng tràn vào đầu óc, Cao Thông cấp tốc kéo cái chăn mỏng che lại đầu, gắt gao bao bọc lấy toàn thân. Cả người nóng nực đỏ mồ hôi, ngay cả một cử động nhỏ hắn cũng không dám, hắn nghĩ miễn là trong chăn thì sẽ an toàn, chỉ cần thân thể không lộ ra bên ngoài thì sẽ không có thứ gì thương tổn được hắn. Hô hấp bắt đầu khó khăn, hắn kiên trì nhưng chẳng qua đã quá mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

...

“Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nương kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Tử yên can, hỏa nhi quang, đường thượng nhất oản vô đầu thang. Đầu tại na lý? Đầu tại na lý? Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh...Hi hi, hi hi...”.

Có người cất tiếng hát.

Cao Thông tỉnh lại, nghe thấy ca từ đầy u ám thì vô cùng sợ hãi. Đây là người cô mắc bệnh mà Cổ Tiểu Nhị nói sao? Đang muốn đứng lên đóng cửa chặt một chút, hắn đột nhiên cảm thấy có vật gì đó rất nặng đè lên cơ thể mình, phảng phất là một vật thể vô hình, ép tới hắn không thở nổi. Muốn mở miệng gọi nhưng không được, muốn động cũng không động được.

Quý áp sàng?

Ý nghĩ này lập tức xông ra, Cao Thông sợ hãi vô cùng, ở trong lòng vội vã dùng lý luận khoa học trấn an bản thân. Hắn từng nghe nói qua, khi một người đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, đại não ở trung khu thần kinh đã tỉnh, nhưng trung khu thần kinh chi phối cơ thể vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, cơ thể không theo kịp đại não, cho nên tuy rằng đầu óc đã thanh tỉnh nhưng cơ thể vẫn không có cách nào cử động.

Đúng rồi, đúng rồi, chính là cái lý do này. Đây chỉ là một hiện tượng sinh lý bình thường, không hề có quan hệ tới ma quỷ. Đúng vậy, đây không phải là quỷ, không phải quỷ, không phải, tuyệt đối không phải...

Tiếng hát vẫn còn tiếp tục, tựa như ở ngay bên tai hắn. Giọng hát kia không ngừng cười, vừa cười vừa hát, hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh. Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh(33).

(33) “Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh”: Dấu bàn tay đen, muốn mạng người.

Ngay cả rung rẩy cũng không làm được, Cao Thông cảm thấy mình đang chảy nước mắt, ai tới đẩy tôi một cái đi? Lay cho tôi tỉnh, van cầu bạn, nhanh đến đánh thức tôi!

Hình như tiếng kêu cứu của hắn đã được nghe thấy, có người vỗ nhẹ nhẹ vào chân của hắn: “Này, dậy đi”.

Thấy hắn không hề động, người kia gia tăng sức lực: “Này! Cao Thông!”.

Lúc này đây người kia đã vỗ rất mạnh, Cao Thông lập tức mở mắt.

“Gặp ác mộng hả?”. Từ Nhân Thuyền đứng ở đầu giường, mỉm cười hỏi.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Cao Thông hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi?”.

“Mười hai giờ trưa”.

Sao? Cao Thông nghi ngờ, hắn cảm giác mình ngủ nhiều nhất cũng chỉ có 2 tiếng đồng hồ, thế nào đã là buổi trưa rồi?

Nhìn dáng vẻ của hắn bị dọa đến không nhẹ, Từ Nhân Thuyền nhún vai, ném một câu “Dậy dùng cơm” rồi xoay người đi. Cao Thông nhanh chân nhảy dựng lên kéo cậu lại, Từ Nhân Thuyền nghi ngờ xoay người.

Cao Thông có chút lúng túng buông tay ra: “Tôi, tôi mơ thấy ác mộng”.

“Uh?”. Từ Nhân Thuyền ngồi xuống bên giường.

“Kì thực tôi cũng không biết rốt cuộc là thật hay là mộng...Nếu nói là mộng thì cái loại cảm giác này có phần rất thật, nếu nói không phải là mộng thì thời gian lại không chính xác”. Cao Thông không biết giải thích sao cho rõ ràng, hắn đành phải nói ra trọng điểm: “Tôi nghe thấy tiếng người hát”.

“Uh, hát cái gì?”

“Hắc thủ ấn”. Cao Thông cố gắng suy nghĩ một chút, nói rằng, “Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh. Còn có Nguyệt Nhi...”.

“Cái gì?”. Không đợi hắn nói xong, Từ Nhân Thuyền nhảy dựng lên, “Hắc thủ ấn?!”

Cao Thông chưa từng thấy qua Từ Nhân Thuyền kích động như thế, đang muốn lên tiếng giải thích thì vừa vặn Tần Tử Giác đứng ở cửa.

“Ăn cơm”. Có vẻ như mẹ Cổ thúc giục xuống lầu, Tần Tử Giác đối với hành động chậm chạp của hai người vô cùng bất mãn, nghiêm mặt quăng lại hai chữ rồi đi xuống trước.

Nhìn theo ánh mắt Từ Nhân Thuyền, Cao Thông rốt cuộc hiểu rõ vì sao cậu ta lại kích động như vậy —— cái quần ngắn không che được đôi chân dài, Cao Thông nhìn thấy trên cổ chân của y có một cái dấu màu xanh nhạt, nhìn cẩn thận hình dáng thì giống như, một...dấu tay.

Không chỉ Tần Tử Giác, không lâu sau đó Cao Thông còn thấy trên cổ chân Dương Diệp cũng có một dấu tay giống vậy. Hắn vội vã kéo ống quần của mình, nhìn một hồi rồi ánh mắt nghi hoặc chuyển sang Từ Nhân Thuyền.

“Là tôi sơ sót”. Từ Nhân Thuyền thở dài, khổ não mà dựa vào mép bàn: “Từ nhỏ tôi đã bắt đầu dưỡng thành thói quen không để tay chân đưa ra ngoài giường, sớm tập mãi thành quen. Nhưng lại quên nhắc nhở bọn họ”.

Kỳ thực cái này cũng không trách cậu được. Từ Nhân Thuyền lớn lên ở Quỷ môn quan, từ bé đã được dì dạy bảo, bất tri bất giác dưỡng thành rất nhiều thói quen. Tay chân không được vượt quá giường, đối với rất nhiều người thường mà nói thì có lẽ đây là điều kiêng kỵ nhất, nhưng với Từ Nhân Thuyền thì chỉ là chuyện đương nhiên, cho nên cậu không có ý thức phải đi nhắc nhở những người khác.

Tối hôm qua, Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà cùng ngủ chung một giường, hai người đều là nữ cho nên tay chân cũng không vươn ra tới ngoài. Mà ba người đàn ông bọn họ, đáng người Tần Tử Giác và Dương Diệp đều cao ráo, tuy rằng ghép lại hai giường, nhưng đều là giường đơn, làm vậy chỉ tăng thêm chiều rộng, cho nên chân của hai người họ không thể tránh khỏi lộ ra bên ngoài. Từ Nhân Thuyền co chân lại ngủ, về phần Cao Thông...

Phát giác ra ý tứ của Từ Nhân Thuyền, Cao Thông không biết nên tức giận hay là nên cảm thấy may mắn — giường của hắn vừa hẹp lại vừa ngắn, sợ dĩ chân hắn không lọt ra ngoài là bởi vì, hắn quá thấp!

Từ Nhân Thuyền hoàn toàn không lo lắng cho tâm tình của Cao Thông, cậu xấu xa cười rộ lên, càng cười càng phách lối, cuối cùng cười hết ga đi ra phía sau.

Sau buổi cơm trưa, Tần Tử Giác ra đứng ở cái sân nhỏ nằm phía sau. Vầng mặt trời chói chang lặn xuống dần, y ngửa đầu ngắm nhìn ngôi nhà —

Hiện tại y đang đứng ở chỗ đối diện với phòng của Cao Thông tối qua, căn phòng nằm ở phía bên phải ngôi nhà, nhìn lần đầu thì không thấy có gì đặc biệt, thế nhưng Tần Tử Giác hẳn cảm nhận ra cửa sổ phòng này so với cửa sổ những phòng kế bên có chút thấp hơn.

Tại sao phải làm vậy?

Cho dù là người thiết kế ở dưới nông thôn xây dựng một ngôi nhà thì cũng không có sai lầm như vậy mới đúng. Kiến trúc là một môn học đòi hỏi sự tỉ mỉ cẩn thận, chỉ cần sai một đường nét hay thậm chí chỉ là một điểm nhỏ, có thể dẫn tới khả năng toàn bộ công trình kiến trúc bị đổ sập, hậu quả không thể lường được. Cái cửa sổ kia nhìn thoáng qua có chút thấp hơn những cái khác, mặc dù không xảy ra hậu quả nghiêm trọng gì nhưng tuyệt đối không phải ý định muốn thể hiện mỹ cảm thiết kế. Trước tiên không nói làm thế thì có mỹ cảm thiết kế gì, chỉ nói đây chỉ là một ngôi nhà ở trong một thôn nhỏ, thực dụng là điều đầu tiên cần suy tính, mà những người trong nhà này thực sự sẽ chú trọng đến vẻ bề ngoài sao?

Hay là nói, thiết kế như vậy là có dụng ý khác?

Bên trái phòng Cao Thông là phòng Cổ Tiểu Nhị, kế tiếp nữa là phòng của mẹ Cổ và phòng của Hàn Giai Doanh và Lưu Ái Hà. Ba phòng này không có vấn đề gì, mà vấn đề ở chỗ căn phòng cuối cùng, cũng chính là phòng ngủ của y.

Phòng ba người bọn họ ngược lại với phòng Cao Thông, nó nằm ở bên trái căn nhà. Nếu như y không nhớ lầm thì ở phía dưới chính là phòng của cô Cổ Tiểu Nhị. Cầu thang dựa vào vách tường bên trái, đối diện với cửa phòng ba người bọn họ, đi hết hành lang tối om thì sẽ tới căn phòng cuối cùng của Cao Thông.

Nói cách khác, nếu có người từ tầng 1 đi lên tầng 2, lựa chọn đi vào đầu tiên chắc chắn là phòng bọn họ — Tần Tử Giác không quên cái người gọi là “Cô” kia, trên thực tế, y suy xét nhiều nhất chính là người này. Từ đầu đến cuối họ chưa từng thấy qua người “Cô” kia, ngay cả âm thanh cũng chưa từng nghe qua. Vậy mà buổi tối hôm qua, Cổ Tiểu Nhị lại dùng lí do “Cô phát bệnh” mà yêu cầu bọn họ không nên ra khỏi cửa, y thất lễ mà lớn mật giả thiết một chút, thật ra căn bản không có người này?

Có lẽ nên giả thiết nhiều hơn, có người mượn thân phận thần bí “Cô” rồi tiến vào phòng của khách mà làm một vài hành động gì đó? Tỷ như là ăn cắp?

Phải là một người đàn ông hơn nữa còn phải có sức lực rất lớn, nếu không thì làm sao có thể để lại một vết tay lớn như vậy ở trên chân mình? Chắc hẳn là muốn dẫn dắt ánh mắt mọi người hướng về bên quý thần.

“Đang suy nghĩ gì đó?”. Phía sau truyền đến giọng nói của Từ Nhân Thuyền.

Tần Tử Giác không quay đầu lại, chỉ là hơi hợt nói: “Kết cấu sai”.

Từ Nhân Thuyền đi tới bên cạnh y và cùng nhìn. Nhìn một hồi thì cũng nhìn ra vấn đề, nhưng cậu cũng chẳng có ý định thảo luận với Tần Tử Giác, hai người thì một người hiện thực luận, một người quỷ thần luận, có cái gì để nói chứ?

“Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nương kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Tử yên can, hỏa nhi quang, đường thượng nhất oản vô đầu thang”. Từ Nhân Thuyền chợt đọc một đoạn thơ ngắn, sau đó quay qua nhìn Tần Tử Giác hỏi: “Đây là bài hát Cao Thông nghe được tối qua, có ý kiến gì không?”.

“Không có”. Tần Tử Giác trả lời dứt khoát. Chẳng qua chỉ là một bài hát mà thôi.

“Anh không chú ý đến sao? Ông nội của Cổ Tiểu Nhị, khi đó ông ấy cầm trên tay tẩu thuốc tử trúc”(34)

(34) Tử trúc: Tử là tím, trúc là cây trúc.

Vậy thì sao?

“Được rồi”. Từ Nhân Thuyền đầu hàng, “Theo suy nghĩ của anh, phải chăng có người muốn mượn bài hát này nhắc nhở chúng ta điều gì hay không?”.

Tỷ như người cô chưa bao giờ lộ diện kia?

Nếu như cô là người biết chân tướng...Tần Tử Giác chăm chú tự hỏi.

Câu đầu tiên tạm thời không có vấn đề gì, chẳng qua ý tứ câu thứ hai rất rõ ràng. Tử yên can, chính là tẩu thuốc tử trúc, hỏa nhi quang có thể lý giải là ánh lửa ngút trời. Giả thiết “tử yên can” là chỉ ông Cổ, vậy có nên hiểu thành ông ấy là người làm nên ánh lửa ngút trời?

Suy nghĩ của Từ Nhân Thuyền và y không mưu mà hợp, tiếp tục phân tích: “Đường thượng nhất oản vô đầu thang, có thể lý giải là có ai đó giết người rồi chặt đứt đầu thi thể, bộ phận còn lại thì làm thành canh...liên hệ với sáu chữ ở trên thì cố sự hẳn là như vậy: Có kẻ phóng hỏa ngôi nhà, bị người khác nhìn thấy. Vì vậy kẻ phóng hỏa trở thành kẻ giết người”.

Phải chăng sự thật là như thế này?

“Tôi nghĩ còn cần phải xác nhận một chút”. Từ Nhân Thuyền xoa xoa đôi mắt đau buốt của mình, cười híp mắt nói.

END 28

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:chương này cho ra rất nhiều đầu mối....hẳn là cách chân tướng không còn xa.....

P/S: ta quả nhiên không thích hợp viết câu đố...OTL... Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Hắc Thủ Ấn (hạ)

CHƯƠNG 29: HẮC THỦ ẤN (HẠ)

.

Bạn biết không?. Người ở quê tôi thuật lại như vậy. Thuật rằng tay chân người nào để lộ ra ngoài giường thì sẽ bị quỷ kéo đi. Chúng nó chờ bên giường của bạn, chờ bạn đang ngủ, ngay thời điểm bạn không hề để phòng chúng nó sẽ kéo bạn đi.

Cao Thông co người trên chiếc giường nhỏ, nhớ lại lời bạn học hồi cao trung. Sáng sớm Dương Diệp đã tự mình đi tới trung tâm y tế, Từ Nhân Thuyền đi ra ngoài, những người khác đều trở về phòng. Hắc không dám đứng ở tầng 1 vì nơi đó có người “cô” khiến cho hắc thấy rất bất an. Không tìm được Dương Diệp và Từ Nhân Thuyền, lại không dám theo Tần Tử Giác, vừa không tiện ở cùng một chỗ với mấy người nữ giới kia, cho nên hắc chỉ có thể trở lại phòng mình.

Tuy rằng nằm nghỉ nhưng thần kinh của hắc vô cùng căng thẳng. Hắc ở đang ở trong trạng thái nôn nóng, mâu thuẫn —— hắc không dám đóng cửa. Hắc thủy chung cảm thấy có một ánh mắt trong căn phòng này, nếu lúc này hắc bị nhốt lại bên trong căn phòng nhỏ thì hắc quả đoán là hắc đã tự mình hại mình. Nhưng đồng thời hắc cũng không dám mở cửa, bởi vì hắc sợ vạn nhất mình đang ngủ, người “cô” ở lâu dưới sẽ xông vào.

Hắc nằm ở trên giường, dùng chăn bọc lại cả người, hai mắt mở to gắt gao nhìn chằm chằm ra cửa.

“Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nương kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Tử yên can, hỏa nhi quang, đường thượng nhất oản vô đầu thang. Đầu tại na lý? Đầu tại na lý?(35) Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh...”.

(35) “Đầu tại na lý? Đầu tại na lý?": Đầu ở nơi nào? Đầu ở nơi nào?

“Ai đó?!”. Cao Thông hét lớn.

“Đầu ở nơi nào? Đầu ở nơi nào?”.

Cao Thông từ từ ngồi dậy —— cùng lắm thì đồng vu quy tận! Hắn nghĩ thầm.

“Đầu ở chỗ này. Đầu ở chỗ này”. Cái âm thanh kia nói, “Hì hì, đầu ở chỗ này, hì hì, ở chỗ này”.

Đi theo âm thanh này, Cao Thông ra khỏi phòng.

Âm thanh vui cười xuyên qua cánh cửa phòng bên cạnh, là phòng Cổ Tiểu Nhị. Cao Thông do dự một hồi, khê đẩy cửa đi vào. Trong phòng bày biện rất đơn giản, một cái giường đơn, một cái bàn và một cái ghế dựa. Trừ những cái đó ra, còn có một tủ sách lớn đến khoa trương. Sở dĩ nói tủ sách lớn đến khoa trương là vì nó cao đụng đến trần nhà. Nhiều năm kinh nghiệm phá án khiến Cao Thông cảm thấy không thích hợp. Vì vậy hắn cẩn thận khóa cửa lại, thử đẩy một cái. May mà bên trong tủ không có nhiều sách, làm từ gỗ nên khá nhẹ, Cao Thông không dùng khí lực quá lớn, cẩn thận từng li từng tí mà đẩy ra. Quả nhiên, có một chiếc thang dây rũ xuống từ phía sau bức tường.

Cái thang kéo dài từ cái lỗ hình vuông trên bức tường, lỗ hổng không lớn, vừa đủ một người nằm bò mà đi. Cao Thông ngẩng đầu nuốt nước bọt, cẩn thận bò lên.

Cái lỗ không hề sâu, vừa bò một chút thì đã thấy đích. Ở trong này tối đen, không có một chút ánh sáng, Cao Thông chặt vật móc ra chuỗi chìa khóa trong túi. Cái khâu chìa khóa có treo một cái đèn nhỏ, Cao Thông lần mò tìm kiếm, tiếng va chạm leng keng quang quắc trong không gian vừa tối lại vừa nhỏ, làm kẻ khác rợn cả tóc gáy.

Rốt cuộc Cao Thông cũng tìm được. Hắn đề cái nút, một luồng sáng rọi thẳng về phía trước.

Nương theo ánh sáng hắn nhìn thấy cách chỗ hắn vài cm có một, cái, đầu.

Chính xác mà nói là một cái hộp sọ của con người, chỉ là bên ngoài được dán giấy, vẽ lên ngũ quan khiến nó thoát nhìn tựa như là một cái đầu người. Cái ót của “đầu người” hướng về phía trước, giống như một người nằm úp sấp trên mặt đất rồi bị chặt đứt đầu. Nó nhòm ngó căn phòng phía dưới. Mà nơi nó “nhìn chăm chú” vừa vặn là giường của Cao Thông.

Nguyên lai đây là ánh mắt.

Hai mắt Cao Thông tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

...

Vào buổi chiều, Từ Nhân Thuyền tìm được Cổ Tiểu Nhị, nó đang ngồi câu tôm ở bờ ruộng.

Loài tôm so với những loài cá khác thì ngu ngốc hơn nhiều, câu chúng nó căn bản không cần dùng mồi. Cổ Tiểu Nhị cầm trong tay một cây cỏ dài, cột một chút thịt ở phía đầu, rồi thả vào trong nước, chỉ chốc lát là đã bắt được vài con.

Từ Nhân Thuyền cũng không ngại bẩn, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Cổ Tiểu Nhị, đợi đến khi tôm gần đầy sọt, mới mỉm cười hỏi: “Đồ ăn tối nay sao? Thoạt nhìn rất ngon”.

Cổ Tiểu Nhị quay đầu nhìn cậu rồi đứng lên phủi bùn đất trên quần, nói: “Đây là cho ông nội em”.

“À?”. Từ Nhân Thuyền đi theo, “Mỗi ngày nhóc đều đi đưa cơm cho ông nội sao?”.

“Cũng không phải mỗi ngày”. Cổ Tiểu Nhị suy nghĩ một chút rồi nói, “Ông rất thích nấu những cái này”.

Từ Nhân Thuyền kinh ngạc há miệng, trong quan niệm của cậu, người như Cổ lão gia chắc hẳn phải chán ghét việc làm bếp mới đúng.

“Mẹ em nói khi bà mới vừa gả vào nhà, ông nội chưa bao giờ ăn đồ ăn mà bà nấu cả”.

“Hửm? Vì sao?”.

“Không biết”. Cổ Tiểu Nhị vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ bên đường, “Có một lần ông nội ăn vào rồi bị đau bụng, ông chỉ vào mặt của mẹ rồi mắng bà hạ độc ông”.

Quái gở, sống một mình, bệnh đa nghi nặng. Từ Nhân Thuyền quy kết những đặc điểm miêu tả Cổ lão gia từ lời kể của Cổ Tiểu Nhị. Ngôi nhà lớn vậy lại không sống, một mình chạy đến ở trong ngôi nhà gỗ cũ nát

ngoài cửa thôn. Không thích nhiều người, cho rằng chỉ khi một mình thì mới an toàn nhất. Đối với sự tình lại có tâm lý bài xích mãnh liệt, thậm chí ngay cả con dâu và cháu trai của mình cũng hoài nghi...

Tất cả đều nói cho cậu biết đây là một lão nhân có tố chất thần kinh rất thận trọng. Cổ lão gia đã đến cái tuổi này thì còn có điều gì để sợ chứ?

Trên thực tế là có.

Ví dụ như là, cái chết.

Sinh mệnh càng đến gần kết thúc thì càng dễ nhìn thấu. Loại thấu triệt này thông thường chia làm hai loại. Một loại là đã nhìn ra, một loại là vẫn chưa nhìn ra. Người đã thông suốt thì mặc số phận mà tận hưởng lạc thú trước mắt. Còn người vẫn chưa thông suốt thì giãy dụa, không từ thủ đoạn liều mình với mọi thứ, chỉ vì muốn sống sót.

Bản thân đang nghĩ như vậy thì đã đến ngôi nhà gỗ nhỏ của Cổ lão gia. Ông ấy vẫn giống như hôm qua, ngồi hút thuốc ở tảng đá trước cửa thôn. Cổ Tiểu Nhị đưa tới cái sọt tôm, Từ Nhân Thuyền để ý cái tẩu thuốc trên tay Cổ lão gia. Hình như đã được dùng rất lâu nên mặt ngoài của tẩu thuốc bám một lớp màu đen, nhìn không ra diện mạo ban đầu. Nhưng cũng may những hoa văn phía trên vẫn còn thấy sơ sơ, Từ Nhân Thuyền cẩn thận nhìn rõ hai hình vẽ, một cái ở ngay chính giữa tẩu thuốc, có hình tròn, một cái ở dưới góc phải, có hình bầu dục, ở trên là một cây cột, vẽ không theo quy luật nào cả, phía trên còn có vài cái sừng nhỏ.

Thấy được ánh mắt dò xét của cậu, Cổ lão gia trừng mắt liếc cậu rồi bước nhanh vào trong nhà, ra sức đóng sầm cửa lại.

Trên đường trở về, Từ Nhân Thuyền vẫn mãi suy nghĩ tới hai cái hình vẽ, thực sự là không nghĩ ra cái, cậu hỏi Cổ Tiểu Nhị: “Nhóc có biết tẩu thuốc của ông nội nhóc vốn có hình dáng thế nào không?”

Cổ Tiểu Nhị suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, vì vậy Từ Nhân Thuyền lại vùi đầu suy nghĩ. Kết cục của chuyện xưa là kẻ phóng hỏa trở thành kẻ giết người, nhưng mấu chốt nhất là kẻ giết người và người bị giết vẫn chưa có chút manh mối nào. Giả thiết Cổ lão gia là kẻ giết người, như vậy, người bị giết là ai?

“Cái tẩu thuốc kia không phải của gia gia tôi”. Cổ tiểu nhị bỗng nhiên nói, “Nó vốn là của Hoa gia gia”.

Hoa? Từ Nhân Thuyền tựa hồ nghĩ tới điều gì, cậu hỏi: “Vậy tại sao nó lại ở trong tay ông nội nhóc?”

“Đó là di vật của Hoa gia gia”.

“Di vật? Nhóc nói là....Hoa gia gia đã chết?”.

“Đúng vậy”. Cổ Tiểu Nhị đẩy cửa nhà mình bước vào, “Chết lúc em còn rất nhỏ”.

“Ông ấy chết như thế nào?”.

“Bị thiêu chết”.

Tìm được rồi, người bị giết là Hoa gia gia. Từ Nhân Thuyền mỉm cười sờ sờ đầu Cổ Tiểu Nhị rồi bước nhanh lên lầu hai.

Tần Tử Giác nằm nghỉ trên giường nhỏ, lần này là nằm thẳng nên may mắn chân không bị đưa ra ngoài. Từ Nhân Thuyền đi tới, đem cánh tay Tần Tử Giác đặt ở mép giường đẩy vào bên trong, suy nghĩ một chút lại kéo cổ tay của y tới, nhìn xem có dấu màu xanh nhạt hay không. Nhìn từ trên xuống dưới, khi ngẩng đầu lên thì Tần Tử Giác đã tỉnh, y đang mở to hai mắt nhìn cậu. Từ Nhân Thuyền lúng túng ho khan một tiếng, nói cho y nghe chuyện của Cổ Tiểu Nhị. Lúc nói đến tẩu thuốc của Cổ lão gia, Từ Nhân Thuyền dứt khoát kéo tay Tần Tử Giác qua, vẽ vẽ ở lòng bàn tay y.

Vẽ qua loa hình dáng, Từ Nhân Thuyền hỏi, “Thế nào? Anh xem chúng giống cái gì?”.

Tần Tử Giác không trả lời, thực tế thì tâm tư của y căn bản không đặt ở việc này. Lúc này, toàn bộ lực chú ý của y đều đặt trên ngón tay của Từ Nhân Thuyền. Ngón tay kia sạch sẽ thon dài, mềm mại, lạnh lạnh. Nếu dùng để xoa bóp thì hẳn là rất thoải mái. Suy nghĩ của Tần Tử Giác bay đi rất xa.

Từ Nhân Thuyền đương nhiên không biết suy nghĩ của y, cậu đưa tay quơ quơ trước mặt Tần Tử Giác: “Tần Tử Giác? Anh có nghe tôi nói gì không?”.

“Cậu gọi tôi làm gì?”. Tần Tử Giác hiển nhiên vẫn chưa lấy lại tinh thần, nhẹ nhẹ bay bổng hỏi.

“...”. Bị ngốc sao?

Rất rõ ràng, Tần Tử Giác hoàn toàn không thèm để ý Từ Nhân Thuyền trả lời như thế nào. Bởi vì trong đầu của y biến thành hình ảnh như thế này —— Từ Nhân Thuyền quỳ gối bên cạnh y, một bên ra sức đấm chân cho y, một bên nịnh hót nói: “Ông chủ, ngài thấy thoải mái không?”. Thanh âm kia còn mang theo tia gợn sóng nho nhỏ.

“Này!”. “Bản thể” của Từ Nhân Thuyền bị y làm lơ, cậu thở phì phò lên giọng.

Tần Tử Giác nhìn lòng bàn tay được Từ Nhân Thuyền vẽ lên, như là đang nhìn một tác phẩm tinh tế.

“Họ Hoa?”. Tần Tử Giác hỏi.

Nhận được đáp án chắc chắn, y thu bàn tay, nói: “Hoa”.

“Hả?”. Từ Nhân Thuyền có chút không theo kịp suy nghĩ của y.

Tần Tử Giác vẽ lại đồ án khi nãy lên ván giường. Không giống với nét vẽ thô cứng của Từ Nhân Thuyền, y tỉ mỉ biến hóa bức tranh, những đường cong nhẹ nhàng liên tiếp, dần dần Từ Nhân Thuyền đã nhìn ra.

“Là hoa sen sao?”. Cậu hỏi.

Tần Tử Giác gật đầu.

Vật tròn tròn phía trên là ——

Mặt trăng?

Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nương kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Đúng rồi, là ánh trăng.

Các cô nương trong thôn khi yêu thường đem khuê danh của mình thêu lên ví tiền và khăn tay. Vậy thì, bọn họ có thể cho rằng hình vẽ trên tấu thuốc kia kỳ thực là tên của một người không?

Ánh trăng, hoa sen. Nguyệt và hoa. Người bị giết họ Hoa...Hoa Ánh Nguyệt?

Từ Nhân Thuyền liếc nhìn, thế nào nghe như tên của con gái. Ông Hoa, tên gọi thực sự là thế sao?

“Đi hỏi”. Tần Tử Giác nói.

Đi nơi nào hỏi? Không phải Hoa gia gia chết rồi sao? Từ Nhân Thuyền chán nản nghĩ. Không, không đúng...Thấy ánh mắt của Tần Tử Giác, Từ Nhân Thuyền lập tức hiểu rõ, không phải đi hỏi Hoa gia gia.

Vậy thì nếu hỏi thì hỏi ai?

Người cô kia!

Vì sao?

Bởi vì cô ta là người hát bài hát này.

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đi xuống lầu.

...

Đây là...Cổ Tiểu Nhị?

Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền nhẹ nhàng đi xuống lầu một, Từ Nhân Thuyền chẳng biết từ đâu lấy ra một cái kẹp màu đen, đưa vào trong ổ khóa gian phòng bên trái vặn một cái, cửa phòng mở ra.

Chỉ là bọn họ trăm triệu không thể ngờ, người ở bên trong lại là Cổ Tiểu Nhị! Nó vô thanh vô tức nằm ở trên giường cây, tựa như một búp bê vải rách nát.

Hai người tiến tới kiểm tra tình trạng của Cổ Tiểu Nhị, đúng lúc đó, cửa phía sau “Thịch” một tiếng đóng lại.

Lộp cộp. Có người khóa cửa bên ngoài.

“Các người không nên nhiều chuyện như vậy...”. Ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài của “Cổ Tiểu Nhị”.

Phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài! Hai người lập tức hành động, nhưng mà qua một hồi đập gõ, bọn họ bất đắc dĩ phát hiện ngoài trừ cửa chính thì không có đường nào khác. Hai người bèn thử phá cửa, nhưng bất kể bọn họ làm như thế nào, cánh cửa kia một chút cũng không dao động.

Bọn họ đành chịu mà dừng lại, không thể làm gì khác hơn là dựa vào cạnh giường để lấy lại sức. “Cổ Tiểu Nhị” trên giường vẫn còn hô hấp, đồng thời còn rất thông thuận, xem ra giống như đang ngủ vậy. Từ Nhân Thuyền nâng cằm nhìn nó, thấy cổ họng nó nhô lên một chút.

“Tần Tử Giác”.

“Nói”.

“Anh có từng chú ý tới Cổ Tiểu Nhị, ý tôi là Cổ Tiểu Nhị bên ngoài kia, nó có hầu kết hay không?”

END 29 Đăng bởi: admin

30. Chương 30: Tử Nhân Bồn(36) (thượng)

CHƯƠNG 30: TỬ NHÂN BỒN(36) (THƯỢNG)

(36) Tử nhân bồn: Tử nhân: người chết, bồn: gốc ghếch, đàn độn.

.

Cổ lão gia rửa sạch tôm và đang chuẩn bị cho vào chảo dầu. Có người gõ cửa, ông bực mình mắng nhỏ một tiếng rồi đi ra mở cửa. Đứng ở ngoài cửa là hai người thanh niên, một thấp một cao. Người cao thiếu mất một lỗ tai, người thấp thì mặc cảnh phục. Ông nhận ra đây là hai trong những người khách đang ở nhờ nhà ông.

“Có chuyện gì thì nói nhanh, tôi còn phải nấu cơm”. Cổ lão gia lớn tiếng nói.

“Hoa Tri Viễn?”. Người cảnh quan có vóc dáng thấp lên tiếng.

Nhân thân Cổ lão gia biến hóa, đôi mắt đầy minh bạch của viên cảnh quan đã làm cho ông hiểu có nhiều lời cũng vô ích.

Viên cảnh quan đẩy Cổ lão gia qua một bên rồi ngông nghênh đi vào nhà: “Thú nhận đi”.

Cổ lão gia, hiện tại phải gọi là Hoa Tri Viễn, ông lau mặt rồi bắt đầu tự thuật ——

“Tôi và Cổ Nghị lớn lên cùng nhau. Hấn vốn là người trong thôn, tôi và mẹ đến từ thành phố X. Mẹ tôi là vợ nhỏ của ba tôi, vì sinh ra con trai nên bị vợ cả dồn ép đến nông thôn. May là đất thôn này là của ba tôi cho nên mẹ con chúng tôi cũng không khổ cực lắm. Mẹ tôi mới đến đã được Cổ gia giúp đỡ rất nhiều, lâu ngày, tôi và Cổ Nghị cũng trở thành bạn bè. Hấn là người rất tốt, nhiệt tình, thiện lương, người trong thôn đều thích hấn. Trái lại mọi người đều nói tôi là đứa nhỏ vừa lười vừa u ám. Cả đời của tôi chỉ có hấn là bạn”.

“Vậy ông...”. Dương Diệp đang đi trên đường thì bị Cao Thông chặn lại, còn chưa hiểu sự tình thì đã biết Cổ lão gia không phải là Cổ lão gia mà là Hoa Tri Viễn, Dương Diệp khó tránh nổi lên lòng hiếu kỳ.

Hoa Tri Viễn nở nụ cười, như là đang nghĩ đến điều gì rất tốt đẹp: “Sau đó, chúng tôi trưởng thành. Trẻ con mười mấy tuổi đầu rất thích chơi đùa, hấn kéo tôi đi chơi khắp núi, trời chưa tối đen thì tuyệt đối chưa trở về. Ở trong núi rất tốt...Chúng tôi uống nước suối, ăn chim sẻ nướng, ngày ngày tự do tự tại. Chúng tôi đều nói rằng sẽ luôn sống như vậy”. Hoa Tri Viễn đem tẩu thuốc cầm trong tay đưa tới trước mặt hai người, “Các cậu nhìn xem, cái này là hấn làm cho tôi. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi hút thuốc”.

“Thế nhưng con người luôn luôn phải lớn lên. Có một ngày hần nói với tôi, hần phải kết hôn, cô dâu chính là Vương Liên Hoa của Vương gia. Cô gái kia tôi đã gặp qua, tướng mạo bình thường, nhưng tính tình rất tốt. Ngày đó hần kết hôn cũng không gọi tôi đến. Tôi ở xa xa nhìn nhà bọn hần khua chiêng gõ trống, lòng rất buồn bã. Bọn bè vài chục năm cũng chỉ vậy thôi”.

“Sau đó, vợ hần mang thai. Đêm đó hần rất vui vẻ đem hai bình rượu lớn đến nhà tôi, nói với tôi xem chừng chắc là thai sinh đôi. Tôi ngồi một bên lắng nghe, trong lòng không rõ tư vị gì. Thoảng một cái đã nhiều năm như vậy. Hần con cháu viên mãn, mà tôi vẫn là người cô đơn. Hần thấy tôi không thoải mái, liền lôi kéo tay tôi nói rằng nếu thực sự sinh đôi, hần sẽ cho tôi một đứa, cũng sẽ đặt tên theo họ của tôi”.

Lão nhân gia nói liên miên, Cao Thông không nhịn được nhú mày, vừa muốn lên tiếng thì bị Dương Diệp kéo một cái. Dương Diệp nhìn Hoa lão gia bĩu môi, biểu tình trên mặt Hoa Tri Viễn hai người chưa từng thấy qua, hoài niệm, hoang mang, đau thương...một loại tình cảm sâu đậm mười mấy năm trời. Tựa như có người đem một hạt giống thả vào trong hồ, mặt hồ bằng phẳng rung động, rồi từ từ khôi phục bình thường. Ai cũng không biết, ở dưới đáy hồ, hạt giống bén rễ nảy mầm, bắt đầu nở ra những bông hoa xinh đẹp.

Chuyện cũ của Hoa Tri Viễn vẫn còn tiếp tục: “Tôi bắt đầu chờ mong ngày đứa bé được sinh ra. Tôi thường xuyên có một loại ảo giác, tôi chính là cha ruột của đứa bé đó. Dĩ nhiên so với tôi thì Cổ Nghị lại càng khắt khe hơn, suốt ngày lo hết cái này đến cái kia...Cuối cùng, con cũng ra đời, là một nam một nữ. Cổ Nghị đã thực sự cho tôi đứa bé gái, tôi hạnh phúc vô cùng. Tôi đặt cho con gái một cái tên, gọi là Hoa Ánh Nguyệt, hần nghe xong liền nói người có học vấn như tôi so ra với thằng thất học như hần thì tốt hơn nhiều. Có con, mối quan hệ giữa hai chúng tôi cũng tốt lên, tựa như khi còn bé, ngày ngày ở cùng một chỗ”.

Cao Thông mím môi im lặng lắng nghe, lòng của Dương Diệp lại không bình tĩnh được như vậy. Hần chợt nhớ tới Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền, hần nhớ tới ngày đó ở trong am ni cô, tư thế ngủ của hai người kia rất thân thiết. Mà tính cách hai người kia rõ ràng không hợp nhau nhưng rồi lại có vẻ hòa hợp như thế đấy. Dương Diệp bắt đầu ướt áo, hai nam nhân, cả đời làm bạn bè.

“Đêm đó tôi đến nhà Cổ Nghị. Tôi đứng ở cửa nhìn cả nhà bọn họ hòa thuận vui vẻ, không biết nên tiến hay nên lùi. Hần nhìn thấy thì liền mời tôi vào rồi lại kêu vợ đi làm mấy món nhắm, lôi kéo tôi uống rượu. Càng uống càng say, tôi thuận lý thành chương ở lại nhà của hần. Vợ hần phải chăm sóc con nên tôi và hần ngủ chung phòng. Hần say đến không còn biết gì, lắc lắc Ánh Nguyệt, miệng không ngừng nói, ‘Ánh Nguyệt, con phải nghe lời ba ba nói, phải đối tốt với ba ba, chuyện gì cũng phải giúp ba ba làm, con biết chưa?’. Tôi biết “ba ba” trong miệng hần không phải nói bản thân hần mà là nói tôi”. Hoa Tri Viễn nói đến đây rồi ngừng lại, do dự một hồi rồi hạ quyết tâm, “Tôi cũng...uống rất nhiều rồi. Tôi nghe hần nói với Ánh Nguyệt những lời này thì cảm thấy thực sự rất vui vẻ. Tôi, tôi, tôi đầu óc mê muội mà tiến tới hôn hần”.

Dương Diệp nghe đến đó, ngực hít vào một hơi lạnh, Cổ Nghị và Hoa Tri Viễn đều là đàn ông, đàn ông và đàn ông...

“Không sai, chúng tôi đều là đàn ông”. Hoa Tri Viễn cười khổ, “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, tôi chính là...uống nhiều rồi khinh suất như vậy”.

Cảm giác mình phản ứng quá mức, Dương Diệp vội vã thoải mái cười cười rồi dùng giọng khuyến khích hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Cổ Nghị đang ngủ nên không biết gì, nhưng tôi lại nhớ rất rõ. Sau ngày hôm đó, tôi bắt đầu né tránh Cổ Nghị, hần chỉ coi tính tính cổ quái của tôi lại tái phát nên cũng không để ý. Ngày hai đứa con tròn một tuổi, hần tới tìm tôi, thương lượng rằng tiệc rượu nên tổ chức ở nhà của hần, làm sao tôi có thể không đồng ý, tôi ôm Ánh Nguyệt đi đến nhà hần. Tôi đứng ngồi không yên, tôi cảm giác được ánh mắt vợ hần nhìn tôi rất kỳ lạ, tựa như đã biết hết tất cả. Tôi rất sợ, bèn đứng lên ra về, hần kéo tôi, vô luận thế nào cũng không buông. Tôi nóng nảy buộc miệng hỏi hần muốn gì. Bầu không khí nhất thời lạnh xuống, tôi nhìn về mặt kinh ngạc của hần, phát giác bản thân mình đã quá kích động. Hần kéo tôi lên lầu hai rồi đóng cửa phòng, hạ giọng nói rằng tìm con trai đầu lòng của hần xảy ra vấn đề, cần phải thay tim khác”.

Tim của trẻ mới sinh so với người lớn yếu ớt hơn rất nhiều, cho dù nhà bọn họ có mua được tim của người trưởng thành thì trẻ con cũng không thể sử dụng. Dương Diệp nghe đến đó thì cũng đoán được sự tình phát triển tiếp theo.

“Hắn vậy mà muốn Ánh Nguyệt nhà tôi nhường tim lại cho con hắn”. Giọng Hoa Tri Viễn run rẩy, “Đương nhiên là tôi không đồng ý, chúng tôi liền tranh chấp. Hắn nói Ánh Nguyệt vốn là con của nhà bọn họ, không liên quan gì tới tôi. Tôi giận điên lên, lao tới đánh nhau với hắn. Chúng tôi đánh rất dữ dội vì thế không nghe thấy âm thanh khóa cửa. Chờ khi tôi cảm thấy có điểm không đúng thì đã không còn đường ra. Vợ Cổ Nghị, Vương Liên Hoa, đứng ngoài cửa hỏi tôi có đem con giao cho cô ta hay không, nếu như tôi đồng ý, cô ta sẽ mở cửa, còn nếu không thì cả nhà cùng nhau đồng vu quy tận. Khi đó tôi cũng nổi điên lên, bắt chấp Cổ Nghị có khuyên thế nào thì tôi vẫn gắt gao ôm lấy con gái mà nói không đồng ý. Tôi nghe thấy tiếng quẹt diêm bên ngoài cửa của Vương Liên Hoa, cô ta thực sự muốn đốt lửa!”.

Nói đến đây, nước mắt Hoa Tri Viễn đã tung hoành ngang dọc, ông ta ngồi trên ghế, vừa khóc vừa kéo thuốc. Dương Diệp thấy thế, vội vàng làm cho ông ta thuận khí.

Đợi đến khi hơi thở đã thông thuận lại, Hoa Tri Viễn tiếp tục nói: “Cổ Nghị nhào tới bên giường, muốn chụp lấy cái khăn trải giường, khăn trải giường đã được ngâm nước, bọn họ đã sớm có chuẩn bị! Nếu như hắn lấy được, có thể khoác nó lên chống đỡ qua một lúc, chờ tôi sắc khói bất tỉnh, có thể đoạt lấy con rồi đi ra. Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết! Tôi nhào qua định cướp lấy, từ nhỏ khí lực của tôi đã không bằng hắn, hiện tại còn ôm theo Ánh Nguyệt, hiển nhiên là không giật được gì. Tôi vừa tức vừa nóng ruột, thuận tay cầm lấy một cái gì đó rồi đâm vào người hắn...Tôi không nhớ rõ, tôi không nhớ là mình đã đâm nhiều hay ít, chờ khi tôi phát hiện việc mình đang làm, hắn đã bất động...”.

Hoa Tri Viễn lau nước mắt đang chảy ra không ngừng, hít một hơi thật sâu: “Lúc này tôi mới nhìn rõ thứ mà tôi dùng để đâm hắn chính là cái tẩu thuốc mà hắn đã tặng tôi. Miệng tẩu thuốc làm bằng đồng thau ghim sâu vào cổ hắn. Tôi rất sợ hãi nhưng lửa càng cháy càng lớn, tôi không kịp làm gì khác, tôi rút cái tẩu thuốc ra rồi khoác cái chăn ướt lên người, ôm Ánh Nguyệt từ lầu hai nhảy xuống.”

Thì ra là thế.

Hung thủ giết người: Hoa Tri Viễn. Người bị giết: Cổ Nghị. Người phóng hỏa: Vương Liên Hoa.

Dấu bàn tay đen là do thân thể bị thiêu cháy khét.

Hoa Tri Viễn khóc không thành tiếng, Dương Diệp cảm thấy bản thân giống như đang nhìn thấy một trận bách chuyển thiên hồi trong phim ảnh. Hắn theo bản năng nhìn qua phía Cao Thông, chỉ thấy đối phương không có biểu tình gì, mặt lạnh bước ra ngoài.

“Cao Thông?”. Đi được mấy phút, Dương Diệp kéo Cao Thông lại, là một cảnh viên hắn không tin Cao Thông có thể dễ dàng buông tha cho một kẻ mang tội giết người như vậy.

Người đi phía trước nhàn nhạt hất tay hắn ra, nói: “Tôi là Cao Kiệt”.

Cao Thông đương nhiên sẽ không bỏ qua hung thủ giết người, nhưng Cao Kiệt sẽ. Kì thực thay vì nói bỏ qua, không bằng nói hắn không thêm để ý. Hắn chỉ muốn đáp án, pháp luật và chính nghĩa không nằm trong phạm vi lo nghĩ của hắn.

...

“Ầm ầm”.

Cửa bị đập ra một cách thô bạo, Dương Diệp trợn mắt há mồm nhìn hai người trong phòng —— Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền cư nhiên dựa sát vào nhau mà ngủ.

Cái này là loại thần kinh nào đây! Dương Diệp khổ não đỡ trán, Cao Kiệt trực tiếp bước lên giẫm một cái.

Từ Nhân Thuyền rốt cuộc bị đánh thức, cựa dụi dụi hai mắt, ngáp một cái, mềm nhũn dựa trên người của Tần Tử Giác mà nói: “Ồ, Kiệt ca”.

Cao Kiệt chú ý tới đầu tiên chính là ánh mắt của Tần Tử Giác, thanh tỉnh, lạnh lùng, hoàn toàn không phải bộ dáng người vừa mới ngủ dậy.

Giả bộ ngủ sao? Hắn ném tới ánh mắt tự tiếu phi tiếu.

Người quần ta. Y ném trả ánh mắt kiêu ngạo.

“Cậu có biết hay không”. Cao Kiệt chuyển ánh mắt tới bên người Từ Nhân Thuyền, “Người chết, rất là ngu”.

Từ Nhân Thuyền luống cuống tay chân tiếp lấy người ngã xuống, đỡ khóc đỡ cười nói thâm: “Không nên lần nào cũng bất tỉnh trên người tôi a, Cao cảnh quan...”.

END 30 Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Tử Nhân Bồn (người Chết Ngu Ngốc) (trung)

CHƯƠNG 31: TỬ NHÂN BỒN (NGƯỜI CHẾT NGU NGỐC) (TRUNG)

.

Trong phương ngữ của thành phố Z, khi muốn nói một người ngu ngốc thì còn phải thêm một từ —— tử nhân.

Tử nhân, kỳ thực rất ngu ngốc.

Làm sao không phải chứ? Họ không hiểu thế nào là buông bỏ, một khắc trước khi chết vẫn còn chấp niệm, không biết suy xét, lại không biết linh ngộ. Theo một loại ý nghĩa nào đó, tử nhân so với ma quỷ còn đáng sợ hơn. Quỷ hồn âm ngoan, tinh quái giảo hoạt, nhưng chúng nó đều biết xem xét thời thế. Chúng nó rất thông minh, biết ẩn tránh và chạy thoát khi gặp phải nguy hiểm, nhưng tử nhân lại không giống như thế. Họ tựa như một cái máy, bấm phím lệnh, sau đó hết sức chấp hành, không hoàn thành nhiệm vụ thì quyết không bỏ qua.

Tử nhân bồn là một từ rất nghiêm trọng. Trong trí nhớ của Dương Diệp, cha nuôi chỉ mắng hấn hai lần như vậy, mà mỗi lần đều là rất tức giận mới nói ra. Nghĩ đến cha nuôi lúc sinh tiền, Dương Diệp vẫn còn rất đau buồn. Nhưng hấn nhanh chóng đè xuống tâm tình, đem đầu đuôi gốc ngọn sự tình của Hoa Tri Viễn nói lại, ngay cả thần tình động tác của Hoa Tri Viễn cũng mô phỏng lại.

Sau khi nghe xong, Từ Nhân Thuyền dăm chiêu —— “chân tướng” trong miệng Hoa Tri Viễn, chợt nghe thì rất hợp tình hợp lý, nhưng nếu cân nhắc kỹ lại, thật ra vẫn còn sơ hở. Hoa Tri Viễn giết Cổ Nghị, từ nay về sau thay thế thân phận Cổ Nghị, cũng chính vì nguyên nhân này nên Hoa Tri Viễn phải che dấu mình, tránh xa mọi người. Nếu là cố ý giấu diếm thì người ngoài thực sự không có cách nào biết được, nhưng qua thời gian lâu như vậy, lẽ nào người nhà không hoài nghi chút nào hay sao?

Hơn nữa vợ của Cổ Nghị là Vương Liên Hoa, cô ta thấy chồng mình đã quá lâu mà vẫn chưa thành công, chẳng nhẽ thực sự mờ mịt sao? Cô ta chưa bao giờ nghĩ tới việc mở cửa để nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao? Sau đó phát hiện chồng mình đã chết, cô ta cũng không làm gì cả? Thông thường khi gặp phải sự tình này, phản ứng đầu tiên của người bình thường là sẽ đi tìm Hoa Tri Viễn, Vương Liên Hoa chẳng những không làm vậy, trái lại còn thâm chấp nhận Hoa Tri Viễn thế chỗ Cổ Nghị? Làm sao có thể như vậy!

Trừ phi ở giữa vẫn còn xảy ra những chuyện khác.

Cao Thông vẫn đang bất tỉnh, hấn bị Từ Nhân Thuyền ném tới bên cạnh Cổ Tiểu Nhị, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Cho dù tỉnh lại cũng vô ích, Từ Nhân Thuyền đưa tay chợt chợt má Cao Thông, tỉnh dậy cũng không phải Cao Kiệt...Nói đến Cao Kiệt, câu nói “Người chết rất ngu ngốc” trước khi ngất xỉu là có ý gì?

Từ Nhân Thuyền quanh năm ở tại Quỷ môn quan, đối với khí tức ma quỷ rất quen thuộc, vô luận là quỷ mị hay tinh quái, chúng nó có suy nghĩ, có hành động cho nên có “khí tức”. Vạn vật trên thế gian chỉ cần có “khí tức” là có thể cảm giác được. Thế nhưng tử nhân lại không như vậy, họ như một vật chết, không phải người cũng không phải quỷ, vì vậy họ không có cái gọi là “Khí tức”.

Việc này rất khó, Từ Nhân Thuyền không cảm nhận được nên không thể nào phán đoán. Bọn họ cứ như vậy mà đi ra ngoài, không ăn không uống, đây không phải tự chuốc lấy phiền khổ sao?

Tuy nói ăn uống không lo, thế nhưng lại là nguy hiểm tiềm ẩn mà con người cần đề phòng. Chết tiệt nhất chính là, con người cũng không biết rốt cuộc là phải đề phòng ai?

Nghĩ tới nghĩ lui không ra manh mối, Từ Nhân Thuyền quyết định đi tới tìm Hoa Tri Viễn một chuyến. Tay trái kéo Tần Tử Giác, tay phải lôi Dương Diệp, bọn họ đi tới ngôi nhà gỗ nhỏ trước cổng thôn. Trong nhà truyền đến tiếng dầu sôi ùng ục, ba người không gõ cửa mà đi thẳng vào. Hoa Tri Viễn đứng trước bếp lò, hai tay đặt trên tấm ván, trên đó để rổ tôm đã được rửa sạch. Dầu bên trong chảo đã rất nóng, thoáng cái văng tung tóe, Hoa Tri Viễn động tác chậm chạp, ông ta đứng đưa lưng về phía cửa, giống như không hề hay biết sự hiện diện của ba người. Bỗng nhiên cả người ông ta ngã về phía trước, cả gương mặt ập thẳng vào trong chảo dầu!

Đám người Từ Nhân Thuyền đều bị giật mình, đợi khi bọn họ kéo Hoa Tri Viễn ra thì ông ta đã tắt thở. Dương Diệp hoảng sợ phát hiện, ở phía dưới mái tóc thưa thớt của Hoa Tri Viễn, có một dấu tay màu đen nhạt.

“Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nường kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Tử yên can, hỏa nhi quang, đường thượng nhất oản vô đầu thang. Đầu tại na lý? Đầu tại na lý? Hắc thủ ấn, yếu nhĩ mệnh...”. Có người ở ngoài cửa cười hi hi hát lên.

“Ầm!”. Lần thứ hai của ngày hôm nay Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác bị nhốt lại. Lúc này sẽ không ai đến cứu bọn họ.

Dương Diệp khấn trương chộp lấy tay của Từ Nhân Thuyền, lực đạo mạnh đến nỗi làm cho Từ Nhân Thuyền cảm thấy đau. Cậu vỗ vỗ vai Dương Diệp trấn an hẳn, nhẹ giọng hỏi: “Anh có thể nghe được gì sao?”

“Tiếng bước chân, nó bước vào...Đi tới trước bếp lò...Hoa Tri Viễn bị nó giết chết! Nó vỗ vào ót của Hoa Tri Viễn...Nó đi ra, đóng cửa lại...”. Dương Diệp phản xạ có điều kiện nghe theo lời nói của Từ Nhân Thuyền, cẩn thận phân biệt.

Dương Diệp có thể nghe thấy... Dương Diệp có thể nghe thấy!

Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên hiện ra linh quang, đứng rồi, Dương Diệp có thể nghe được!

Lỗ tai Dương Diệp bị khò xà ký sinh, nói cách khác hẳn có liên hệ với cõi âm, hẳn có thể nghe thấy âm thanh của quỷ hồn. Vào tối ngày thứ nhất ở nhà Cổ gia, hẳn nghe được âm thanh hai người tranh nhau một tấm chăn, sau đó xác định chính là Cổ Nghị và Hoa Tri Viễn ...Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ Cổ Nghị và Hoa Tri Viễn đều đã chết! Nếu không chết thì làm sao Dương Diệp lại nghe được.

Vậy thì người trước mặt là ai?

Hoa Tri Viễn? Như vậy ngày đó người đoạt chăn với Cổ Nghị là người nào?

Có người khác? Thế thì từ đâu hẳn biết được chuyện của Cổ Nghị và Hoa Tri Viễn? Mà hẳn sắm vai gì ở giữa chuyện tình năm đó?

“Trước đây sức khỏe ông nội vẫn còn tốt, thường cùng với Hoa gia gia và Bành gia gia lên núi chơi!”. Câu nói của Cổ Tiểu Nhị bỗng nhiên hiện ra trong đầu cậu.

Cổ gia gia, Hoa gia gia, còn có Bành gia gia.

Người này, là “Bành gia gia” sao?

Từ Nhân Thuyền miễn cưỡng nhận thấy “khí tức” ở trong căn nhà gỗ, “khí tức” này rất yếu ớt. “Khí tức” yếu ớt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, đúng là chỉ có thể xuất hiện trên người tân quý. Từ Nhân Thuyền lấy ra từ trong túi sợi dây hồng tuyến, buộc ở trên tay Dương Diệp rồi nói với hắn: “Tiếp tục nghe, nếu như còn có âm thanh, anh cứ quấn sợi dây này tới hướng đó”.

Vì để Dương Diệp chuyên tâm, Từ Nhân Thuyền dùng tay che lại hai mắt của hắn. Một lát sau, Dương Diệp nắm lấy dây hồng tuyến, do dự quăng nó vào một góc nhà, hồng tuyến rơi trên mặt đất không có động tĩnh gì, ngay khi Từ Nhân Thuyền muốn rút lại, hồng tuyến động. Đầu tiên nó di động vắn vẹo như con rắn ở trên mặt đất, sau đó từ từ leo lên. Nó leo lên thứ gì đó, quấn quanh một vòng cuối cùng thắt một cái kết.

Từ Nhân Thuyền buông tay che mắt Dương Diệp, kéo dây hồng tuyến về phía mình. Tựa như cái lần tháng bảy kéo Tiểu Nam kia, lúc này ở trong góc nhà trống không kéo ra được một người — Hoa Tri Viễn, có lẽ nên nói là Bành gia gia.

Từ Nhàn Thuyền bắt chéo hai chân ngồi ngay ngắn trên ghế, cảm thấy chưa đủ khí thế nên bèn kéo thêm Tàn Tử Giác đến bên người. Đợi khi bày xong tư thế, mới cười híp mắt nói: “Bành lão, nói đi”.

Người ngồi chồm hổm dưới đất mờ mịt nhìn cậu, không nói gì.

Trong tay đã không còn khôn xà để dụ con quỷ này nói chuyện, Từ Nhàn Thuyền cho tay vào túi móc móc rồi lấy ra một vật, cười hì hì cầm trong tay chơi đùa —— dù đồ đúng không, vẫn còn thứ dùng để đe dọa đây. Cái vật cậu ngấm nghĩa trong tay chính là thứ dùng để đối phó nữ quỷ ở nhà Cao Thông trước kia, hòn đá nhỏ ở cửa Quỷ môn quan vẫn còn dư một viên, dùng để dọa con tân quỷ này cũng đủ rồi.

Quả nhiên, Bành lão nao núng lui về phía sau, nhưng lại bị sợi dây đỏ siết chặt.

“Không đi qua Quỷ môn quan, sẽ không mất đi ý thức. Bành lão, chớ giả bộ”. Từ Nhàn Thuyền nói. Sau đó cậu thấy ánh mắt của Bành lão thay đổi.

Bành lão đứng dậy, vẫn vẫy tay muốn thoát khỏi sợi dây đỏ, mắt thấy không được thì đành chấp nhận, thở dài một hơi: “Ngày đó, hai đứa con của Cổ Nghị vừa tròn 1 tuổi, có mời tôi và Tri Viễn. Đứa bé gái được Hoa Tri Viễn nuôi tốt lắm, so với anh trai của nó thì khỏe mạnh hơn nhiều. Sau đó tôi ở ngoài phòng nghe thấy bọn họ nói chuyện thì mới biết được hóa ra đứa bé trai bị bệnh. Nhắc tới cũng thật khéo, con trai của Cổ Nghị và con tôi mắc cùng một chứng bệnh, đều cần phải thay tim mới”.

Vậy nên người phóng hỏa thật ra là Bành lão sao? Dương Diệp choáng váng.

“Tôi trở lại dưới lầu, đánh ngất Vương Liên Hoa, lấy diêm từ trong phòng bếp rồi đi lên lầu. Tôi nghe tiếng bọn họ đánh nhau rất dữ dội, rồi nhân cơ hội đó mà khóa cửa lại. Tôi đốt cỏ khô ở bên ngoài, chỉ dự định hù dọa bọn họ một chút. Tôi nghe thấy tiếng khóc của đứa bé gái truyền đến, tôi nói với Cổ Nghị và Hoa Tri Viễn hãy đem tim của con gái họ cho tôi. Hai người họ tất nhiên không đồng ý, Tri Viễn ở bên trong chửi ầm lên rất khó nghe, lòng tôi lúc đó cũng có lửa...Khi tôi còn bé, ba người chúng tôi làm gì cũng cùng một chỗ, nhưng tôi lại thấy Tri Viễn thân thiết với Cổ Nghị hơn. Sinh nhật của hắn, tôi đi khắp núi để tìm trúc làm tấu thuốc cho hắn, ai ngờ tặng hắn chưa được hai ngày, hắn đã đem trả lại. Tri Viễn nói Cổ Nghị không cho hắn hút thuốc. Tôi tức giận đến mấy năm không thêm để ý tới bọn họ, nhưng mà bọn họ ở đâu? Hừ! Có hay không có tôi thì cũng giống nhau!”. Bành lão gãi về mặt phần nộ, “Không, không có tôi lại càng tốt! Không có tôi đi theo, hai người bọn họ có thể chẳng kiêng nể mà hôn nhau!”.

Từ Nhàn Thuyền quơ cục đá nhỏ đến trước mặt Bành lão. Bành lão lập tức bình tĩnh tiếp tục kể rõ: “Trong lúc tức giận tôi đã châm lửa đốt. Không bao lâu chợt nghe tiếng thủy tinh vỡ, nhất định là hai người bọn họ đập cửa sổ chạy trốn. Tôi nghĩ không xong rồi, nếu như bọn họ tố giác với người trong thôn, tôi nhất định sẽ bị xử bắn! Vì vậy tôi vội vàng chạy tới trong sân, nhìn thấy Hoa Tri Viễn khoác chăn ôm đứa bé gái chạy ra bên ngoài, hắn bị thương nên chạy rất chậm. Dưới tình thế cấp bách, tôi dùng cái tấu thuốc đâm tới tấp vào cổ của hắn. Hắn lập tức gục xuống, cứ như vậy mà gục xuống trước mắt tôi, tôi rất sợ hãi...Chờ lúc tôi tỉnh táo lại, nhà cũng đã cháy toàn bộ, Tri Viễn...Tri Viễn đã chết”.

“Đứa bé khóc rất lớn, tôi sợ tiếng khóc của nó sẽ kinh động tới người trong thôn, nên vội vàng ôm nó về nhà. Về tới nhà nhưng sau đó nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa an tâm, lại đi đến nhà của Cổ Nghị. Lửa đã được dập tắt, tôi thừa dịp đi ra sau sân nhà, tôi biết Tri Viễn vẫn còn nằm ở đó, trên cổ hắn vẫn còn cắm tấu thuốc của tôi. Tôi rút mũi vẫn không ra được, tôi sợ bị người phát hiện, liền...liền chặt đầu của hắn”.

“Tôi kéo Hoa Tri Viễn giấu trong phòng bếp, dự định chờ người đi hết rồi tìm chỗ chôn. Thế nhưng tính trái tính phải, đã mấy ngày trôi qua nhưng vẫn không có cơ hội. Tôi sợ thi thể lâu ngày hư thối bốc mùi, không thể làm gì khác ngoài đem cắt nhỏ hắn ra, làm thành canh thịt”.

Nói đến đây, mặt Dương Diệp đã không còn chút máu —— thật là độc ác! Tại sao có thể hành động mất trí đến thế!

“Nếu mà tôi biết ngày sau sẽ xảy ra chuyện như vậy...”. Bành lão ra sức nắm lấy tóc của mình, bộ dạng vô cùng thống khổ, “Nếu như tôi biết ngày sau sẽ xảy ra chuyện như vậy...”

Tiếp theo xảy ra chuyện gì? Trong lòng ba người đồng thời nghĩ.

END 31 Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Tử Nhân Bốn (hạ)

CHƯƠNG 32: TỬ NHÂN BỐN (HẠ)

Từ trong phòng bếp phía sân sau của nhà Cổ gia tỏa ra mùi thịt thơm ngon, đậm đà, gần như hấp dẫn hầu hết những người trong thôn.

Bành Kiến Đức bưng ra cái nồi to đầy ắp đặt lên bàn vuông đã được kê sẵn, cười nói: “Mấy ngày nay phải xây dựng lại nhà, mọi người vất vả rồi”.

Những thôn dân đứng chờ ở phòng khách phát tay tổ về không để ý, mắt mở to nhìn cái nồi thịt trên bàn — hương vị thực sự rất hấp dẫn, Bành Kiến Đức nghe thấy âm thanh có người nuốt nước bọt. Hắn nhanh chóng thay đổi biểu tình, vẻ mặt bi thương: “Tôi thay mặt Cổ Nghị cảm ơn mọi người...Tôi là một thô nhân, không có gì để báo đáp mọi người, chỉ có tay nghề nấu canh vẫn còn dùng được, mọi người nếu không ngại thì xin mời nếm thử!”.

Lời vừa dứt, những thôn dân vốn vẫn đang đứng yên nhất loạt chen nhau mà lên, không kịp múc ra chén mà đã dùng muỗng uống luôn. Bành Kiến Đức đứng ở phía ngoài đám người, lẳng lặng nhìn đám người đang tranh nhau, hắn hài lòng nở nụ cười. Vài ngày sau, thi thể Hoa Tri Viễn sẽ được những người này tiêu hóa không còn một mảnh, chứng cứ đã không có thì không có gì có thể uy hiếp được hắn.

Nụ cười của hắn điên cuồng, mang theo sự đắc ý bệnh hoạn. Giờ phút này hắn đã quên mất ánh lửa hiện lên trước mắt, quên mất Cổ Nghị thống khổ rên rỉ, quên mất lỗ thủng đầy máu trên cổ Hoa Tri Viễn...Hắn chỉ cảm thấy thủ đoạn của mình thực sự rất cao minh. Con của hắn đã có thể thay tim mới, hắn có thể ở ngôi nhà lớn của Cổ Nghị, cuộc sống cả nhà bọn hắn từ nay về sau không còn phải lo ăn lo nghĩ.

Uống xong canh thịt, thi thể của vợ chồng Cổ Nghị được mang ra ngoài. Hai cổ đều là tiêu thi, đặt song song ở giữa nhà. Mức độ cháy sém của thi thể bên trái so với thi thể bên phải nhẹ hơn rất nhiều, vẫn còn có thể nhìn ra đó là Vương Liên Hoa, chiếc nhẫn cưới vẫn còn nằm trên ngón tay áp út. Nhớ tới cảnh tượng năm đó cô gả cho Cổ Nghị, vài người phụ nữ bắt đầu lặng lẽ gạt nước mắt. Ai cũng không nghĩ tới số phận của gia đình tốt nhất trong thôn cuối cùng sẽ bi thảm như thế này.

Tay Vương Liên Hoa dán lên tay của Cổ Nghị, giống như cơ thể, bàn tay hắn đã hoàn toàn cháy rụi. Ngón tay mất đi lượng nước vừa nhỏ vừa dài, giống như nhánh cây khô âm trầm kinh khủng. Bành Kiến Đức đứng ở xa nhìn lại, vô cớ rung mình một cái.

“Các hương thân, nhà đã xây xong, tấm lòng của mọi người Cổ Nghị và Vương Liên Hoa nhất định đã hiểu rõ”. Bành Kiến Đức đẩy mọi người qua hai bên rồi đi tới, vài giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt hắn, “Chúng ta, để cho bọn họ...thanh thản mà đi thôi...”.

Ánh mắt của hắn đầy bi thương, khiến cho người khác không đành lòng. Mọi người nghĩ, Bành lão gia thực sự là người rất trọng tình trọng nghĩa, mấy ngày nay hắn vì chuyện của Cổ Nghị mà chạy ngược chạy xuôi, cũng không thấy than vãn gì. Nghĩ như vậy, ánh mắt của mọi người nhìn Bành Kiến Đức lại thêm vài phần kính trọng.

Bành Kiến Đức hưởng thụ ánh mắt của thôn dân nhìn hắn, hắn xoay người, ánh mắt nhìn về phía thi thể không hề có chút hổ thẹn hay sợ hãi, mà là một loại cảm giác ưu việt cao cao tại thượng. Cổ Nghị, mày nhìn thấy không? Đứa con của mày, trái tim của nó sẽ rất nhanh trở thành vật sở hữu của con tao. Nhà của mày, rất nhanh sẽ biến thành của tao. Nhìn thấy không? Bố trí toàn bộ nơi này, đều là sở thích của tao.

Bỗng nhiên, bàn tay khô đen của Cổ Nghị bắt lấy chân hắn. Các thôn dân kinh sợ lui về phía sau, Bành Kiến Đức mạnh mẽ trấn định, hắn ngồi xổm xuống, đẩy từng ngón tay của Cổ Nghị ra khỏi chân hắn. Chỗ lớp da bị chạm phải, để lại một vết dấu màu đen nhàn nhạt.

“Cổ Nghị, mày vĩnh viễn đau không lại tao”. Hắn hạ giọng nói, khóe miệng nhếch lên độ cong quỷ dị.

Thi thể Cổ Nghị và Vương Hoa lấy tốc độ nhanh nhất có thể mà mang đi hạ táng. Bành Kiến Đức ôm đứa con đã được thay tim mới đứng trước mộ hai người. Hôm đó hắn đứng rất lâu, trước khi đi, hắn khom lưng chào trước bia mộ của đôi vợ chồng đã từng là bạn bè chí cốt của hắn —

Cổ Nghị, Liên Hoa, cảm ơn các người đã cho tôi một cuộc sống tốt đẹp như thế. Cảm ơn vì hai người đã chết.

Khi hắn đứng thẳng người dậy, trên mặt của hắn đã không còn vết tích bi thương. Hắn ôm chặt lấy đứa con đang khóc không ngừng, bước nhanh xuống núi. Quá khứ đã là quá khứ, từ nay về sau, tôi chỉ muốn sống tốt. Hắn nghĩ.

...

“Tôi trở lại làng thì phát hiện những người ngày đó uống canh thịt người ở nhà Cổ Nghị đều đã chết hết”. Bành Kiến Đức chậm rãi nói, “Tôi biết, Cổ Nghị và Tri Viễn sẽ không bỏ qua cho tôi”.

Ngữ điệu của hắn rất thông thả, Từ Nhân Thuyền nghe đến mệt mỏi, cả người hầu như nghiêng qua bên Tần Tử Giác. Dương Diệp tận lực cúi thấp đầu không nhìn hai người kia, bởi vì mỗi lần hắn không cẩn thận liếc mắt nhìn qua bọn họ, Tần Tử Giác luôn là người đầu tiên giương mắt nhìn hắn. Động tác của Từ Nhân Thuyền rất tự nhiên, ánh mắt Tần Tử Giác cũng là thản nhiên, bất quá lại làm cho Dương Diệp cảm thấy rất xấu hổ.

“Nữ nhân kia nói với tôi, Tri Viễn là do tôi giết, chỉ cần tôi giữ lại tẩu thuốc đã giết hắn, hắn sẽ không thể làm gì được tôi”. Bành Kiến Đức nói, theo thói quen sờ sờ bên hông.

Từ Nhân Thuyền đã có thể khẳng định người nằm trong phòng kia không phải Cổ Tiểu Nhị. Trên thực tế, căn bản không có người nào gọi là “Cổ Tiểu Nhị”! Nếu như cậu đoán không sai thì người trong phòng kia chính là con trai của Cổ Nghị và Vương Liên Hoa. Nó vốn có thể nhờ vào tim của em gái mà sống tiếp. Trước khi Cao Kiệt phá cửa, cậu từng cẩn thận kiểm tra qua tình huống của nó, kết quả kiểm tra làm cho cậu kinh ngạc — nó có hô hấp nhưng lại không có nhịp tim.

Từ Nhân Thuyền chưa từng gặp qua tình huống này, cậu không thể giải thích cho nên mới dè dặt nghi ngờ của mình xuống. Mà bây giờ đáp án đã được tháo ra — sở dĩ Cổ Nghị không tìm Bành Kiến Đức trả thù là bởi vì Cổ Nghị đang ở trong thân thể của con mình. Đây là một lí do rất phù hợp, Hoa Ánh Nguyệt bị Bành Kiến Đức ôm đi, trái tim của nó được đưa cho con trai của hắn, con trai của Cổ Nghị dĩ nhiên là không có tim mới để thay. Nếu như Cổ Nghị và Vương Liên Hoa vẫn còn sống, cho dù không có tim của Hoa Ánh Nguyệt, để cứu con trai của mình, hai vợ chồng nhất định sẽ nghĩ tới phương pháp khác. Nhưng bây giờ bọn họ đã chết, đứa con trai tự nhiên cũng sẽ không có người nào trông coi. Nhìn con trai bị Bành Kiến Đức ném ở căn phòng nhỏ tự sinh tự diệt, mắt thấy nó rất nhanh cũng sẽ tắt thở, dưới tình thế cấp bách, Cổ Nghị đem chính mình buộc vào cơ thể của con.

Con người một khi bị quỷ bám thân, ở một mức độ nào đó mà nói, thân thể đã không còn là của mình. Mọi người đều biết, loài người thông qua mệnh lệnh phát ra từ đại não để điều khiển tứ chi hoạt động, nhưng Quỷ Hồn không thể dùng đại não mà khống chế cơ thể con người. Cho một ví dụ sinh động, người bị quỷ nhập vào người giống như thằng hề trong khu vui chơi, cơ thể là lớp áo Mickey và mũ trùm đầu ở bên ngoài. Người chân chính điều khiển cái túi da là nhân viên ở bên trong. Cơ thể con người vào lúc này, giống như là đạo cụ để chứa nhân viên. Đạo cụ bị hư, cũng sẽ bị vứt bỏ rồi thay bằng một cái mới. Bản thân nhân viên làm việc bên trong không có khả năng khống chế đạo cụ mới sẽ luôn hoàn hảo mà không bị phá hỏng.

Vì thế mặc dù Cổ Nghị ở trong cơ thể của con trai, nhưng cũng không ngăn được tim ngừng đập. Điều mà hắn có thể làm là lẳng lặng đợi ở trong cơ thể con trai, có người đến thì tận lực làm ra bộ dáng có hô hấp, để tránh khỏi bị Bành Kiến Đức phát hiện con hắn đã chết, cuối cùng bị đem đi chôn. Cổ Nghị liên tục an ủi bản thân, một ngày nào đó sẽ có người đến cứu con hắn.

Nhưng mà dù sao người cũng đã chết, không lâu sau Cổ Nghị phát hiện thân thể con hắn sẽ bị thối rữa. Ngay thời điểm hắn lo lắng hoang mang, một bé gái xuất hiện. Nói là một bé gái, kỳ thực chỉ là một đứa bé vừa tròn một tuổi. Trước ngực bé gái có một cái lỗ thật lớn, Cổ Nghị nhìn thấy huyết mạch và kinh mạch phức tạp bên trong ***g ngực nó, hắn thậm chí còn nhìn thấy cả cột sống. Hai mắt con trai không

thể khóc, nhưng Cổ Nghị ở bên trong có thể rơi lệ —— đứa trẻ sơ sinh trước mắt này, cách đây không lâu hẳn còn ôm lấy nó. Đây là, con gái của hắn.

“Ba ba?”. Bé gái không có mở miệng, nhưng Cổ Nghị lại nghe được tiếng hỏi thăm non nớt của nó.

“Đúng vậy, ta là ba ba, Ánh Nguyệt ơi, là ba ba của con”. Cổ Nghị ghen ngào đáp.

Bé gái bình tĩnh nhìn người nằm trên giường, máy móc nói: “Ánh Nguyệt phải nghe lời ba ba nói, sẽ đối tốt với ba ba, chuyện gì cũng sẽ giúp ba ba”.

...

“Người chết rất ngu ngốc”. Bành Kiến Đức nói, “Nếu như tôi biết cuối cùng Hoa Ánh Nguyệt sẽ biến thành cái dạng này, trước đây cũng sẽ đem nó cắt nát”.

Dương Diệp ngẩng đầu nhìn biểu tình âm hận của Bành Kiến Đức, cảm thấy lạnh cả người. Người đàn ông này chưa bao giờ cảm thấy mình đã sai sao? Hắn đã giết chết hai người bằng hữu tốt nhất của mình, một đốt trại, một nấu canh. Thậm chí ngay cả con của bọn họ hắn cũng không buông tha, hắn không cảm thấy cần rút lương tâm sao? Không sợ sao? Làm sao hắn có thể hùng hồn nói ra câu phải băm vằm đứa bé đó?

“Tôi đương nhiên biết mình đã sai”. Thấy biểu tình của Dương Diệp, Bành Kiến Đức lộ ra một nụ cười cổ quái, “Nhưng sai thì cũng đã làm rồi. Hối hận có ích lợi gì? Không bằng tiếp tục sống tốt? Cậu xem, tôi vốn không định giết chết bọn họ. Cậu cũng biết, Vương Liên Hoa cô ta vốn cũng dự định phóng hỏa hù dọa Tri Viễn, cho dù không phải tôi thì Cổ Nghị cũng sẽ bị thiêu chết thôi. Còn về phần Tri Viễn, Hoa Ánh Nguyệt cũng không phải con hắn, nếu như hắn ngoan ngoãn đem con giao cho tôi thì hắn cũng sẽ không chết. Hoa Ánh Nguyệt cuối cùng cũng phải chết, không bằng đem trái tim cho con tôi, coi như tích đức, cậu nói có đúng hay không? Còn đứa con trai kia của Cổ Nghị, chỉ là vận khí của nó không tốt, làm sao có thể trách tôi?”.

Dương Diệp bất khả tư nghị, bản thân đang muốn phản bác thì bị Từ Nhân Thuyền ngăn lại.

“Hoa Ánh Nguyệt trở nên không chết không sống, là bởi khi nó còn sống, cậu nói cuối cùng mà Cổ Nghị nói với nó là phải đối tốt với ba ba, cho nên chỉ cần Hoa Ánh Nguyệt nhận thức được có người hay thứ gì làm hại đến Cổ Nghị thì cũng sẽ bị nó diệt trừ, có đúng không?”.

“Đúng”. Bành Kiến Đức cười ha ha đứng lên, “Nó còn muốn giết con tôi. Ha ha, may là tôi đã sớm đem con đưa cho người khác. Nó không rời khỏi Cổ Nghị thì sẽ không tìm được con tôi. Cổ Nghị vĩnh viễn không đầu lại tôi, kể cả con hắn cũng vậy! Ha ha ha ha...”

“Đứa bé gái đang ở đâu?”. Từ Nhân Thuyền hỏi. Cậu đoán không sai, Bành Kiến Đức đã giết Hoa Ánh Nguyệt. Mà người đẩy hắn vào chảo dầu, không ai khác chính là Cổ Nghị. Sự tình đã bại lộ, không cần phải...tiếp tục ngụy trang nữa, Cổ Nghị rời khỏi thân thể con trai, Hoa Ánh Nguyệt cũng đi theo. Đối phó với cô hồn dã quỷ như Cổ Nghị mà nói, Từ Nhân Thuyền cũng coi là một chuyên gia. Nhưng Hoa Ánh Nguyệt là một phiền toái lớn, Từ Nhân Thuyền không nắm chắc là có thể hoàn toàn giải quyết được nó.

Từ nhân không giống với Quỷ Hồn, chúng nó có thân thể, đồng thời chấp niệm cũng rất sâu. Có lẽ bởi vì chúng nó là một vật chết, không có cảm giác đau đớn, cho dù bị cắt thành mấy mảnh thì vẫn sẽ dây dưa không nghĩ, không thể không hung ác. Cho nên cách tốt nhất bây giờ là cố gắng liên lạc được với nó.

Khi Từ Nhân Thuyền đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao biểu đạt với Hoa Ánh Nguyệt là “Bọn họ chỉ là đi ngang qua, chuyện không có liên quan tới bọn họ, xin bỏ qua cho”, lúc tìm được cách thì cửa được mở ra.

Bà chủ của Cổ gia, mẹ Cổ Tiểu Nhị đang đứng ở bên ngoài, cứng nhắc nói, “Ba ba kêu các người đi”.

Cái gì?!

Dương Diệp ngây ngốc nhìn chị Cổ, có ý tứ gì?

“Ba ba kêu các người đi”. Chị Cổ lặp lại, thời khắc này nhìn bà như một cái máy, không lộ ra vẻ gì, không có tâm tình gì.

Ba ba?

Từ Nhân Thuyền ngoẹo cổ suy nghĩ một chút rồi kéo Tần Tử Giác và Dương Diệp đi ra ngoài.

Chị Cổ nhanh chóng đi vào trong phòng, Dương Diệp nghe được tiếng bước chân của người khác. Chắc là Cổ Nghị, hẳn nghĩ. Cánh cửa lần thứ hai khép lại sau lưng bọn họ, lúc này đây, Dương Diệp nghe thấy âm thanh hoảng sợ của Bành Kiến Đức.

“Thời gian đến rồi”. Từ Nhân Thuyền nhàn nhạt cười nói, thoát nhìn tâm tình rất tốt. Cậu cảm thấy Tần Tử Giác thoáng cầm lấy tay cậu, lực đạo nhẹ vô cùng, nhưng không phải ảo giác.

Cậu kinh ngạc quay đầu, Tần Tử Giác vẫn mang bộ dáng lãnh đạm bình thường, nhưng chẳng biết tại sao Từ Nhân Thuyền nhìn thấy sự thấu hiểu trong mắt Tần Tử Giác.

Đúng vậy, Từ Nhân Thuyền không nhẹ nhõm như biểu hiện bên ngoài. Sự tình tựa hồ đã là quá khứ, chỉ ít tính mạng mấy người bọn họ cũng giữ lại được. Nhưng mà, nếu như chị Cổ là Hoa Ánh Nguyệt...vậy thì “Cổ Tiểu Nhị” kia là ai?

END 32 Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Thỏ Oa Oa (búp Bê Thỏ) (thượng)

CHƯƠNG 33: THỎ OA OA (BÚP BÊ THỎ) (THƯỢNG)

Thiên phán vạn phán(37),xe từ thành phố Z cuối cùng cũng tới. Kể từ ngày đó, đám người Từ Nhân Thuyền không còn thấy qua bất kỳ người nào ở nhà Cổ gia, ngay cả đứa con trai bất động của Cổ Nghị trong căn phòng nhỏ cũng không thấy đâu. Lúc đầu Cao Thông và Dương Diệp vẫn còn lo lắng, nhưng thấy bộ dạng ung dung của Từ Nhân Thuyền, hai người cũng dần an tâm.

(37) Thiên phán vạn phán: chờ đợi đã rất lâu.

Đoàn người ăn cơm trưa rồi lên xe đi tới thành phố X. Trước đi đi, Hàn Giai Doanh đặt tờ tiền 100 đồng trên bàn ở nhà Cổ gia, Dương Diệp định nói không cần nhưng suy nghĩ một hồi thì lại nhịn xuống.

Tổng cộng có hai chiếc xe đến đón bọn họ, người Hàn Giai Doanh liên lạc đều là bạn bè của cô. Để tránh Ngu Thánh Nhã lo lắng, cô và Tần Tử Giác đều không kinh động Tần gia.

Ô tô chạy từ vùng ngoại ô đến khu vực thành thị, theo đường đi phong cảnh hoang vắng dần dần trở nên phồn hoa, Dương Diệp nhìn đường phố người đến người đi ngoài cửa xe, bỗng nhiên cảm khái vạn phần. Một loại kích động xa lạ xuất hiện từ tận đáy lòng hần. Giống như người mấy chục năm lưu lạc ở hoang đảo cuối cùng cũng trở về thành phố nơi mình sinh sống, đám đông náo nhiệt làm hần vừa mừng vừa sợ. Niềm vui chính là hần và người ở đây đều giống như nhau, sợ hãi chính là rời đi đã lâu, làm cho hần nghĩ mình không còn thuộc về thành phố này nữa.

Khi đi vào khu vực trung tâm thành phố thì cũng đã 6 giờ chiều. Lúc này là giờ cao điểm trong thành phố X, xe buộc phải dừng lại. Từ Nhân Thuyền chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ không biết suy nghĩ những gì. Trong xe tổng cộng có 4 người, tài xế là người rất ít nói, Tần Tử Giác đang nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng Từ Nhân Thuyền như đang có điều suy nghĩ, không khí ngột ngạt làm cho Dương Diệp đứng ngồi không yên, hần bắt đầu thử tìm đề tài nói chuyện: “Ồ đây thật náo nhiệt”.

Từ Nhân Thuyền nghe vậy quay đầu lại hỏi: “Anh nghe thấy được gì sao?”. Ánh mắt của cậu long lanh, tựa như đang mong chờ điều gì.

“Không, không có”. Thấy Tần Tử Giác hơi mở mắt, Dương Diệp vội vàng khoác tay phủ nhận.

“Oh...”. Từ Nhân Thuyền thất vọng quay đầu về, mắt mở to nhìn ra cửa sổ. Bộ dáng gục gục đầu của cậu làm cho Dương Diệp nhớ tới con thỏ nhỏ hần nuôi lúc còn bé. Con thỏ lông trắng tuyết, như tơ lụa nhẵn nhụi, sáng bóng, Dương Diệp rất thích ôm nó đặt trên đùi rồi xoa xoa. Không biết có phải loài thỏ trời sinh mẫn cảm nhất gan hay không, con thỏ mà Dương Diệp nuôi vô cùng khó chịu khi bị người khác chạm vào. Chỉ khi Dương Diệp hấp dẫn nó bằng quả hạch mà nó thích ăn nhất, nó mới có thể chạy đến nũng nịu như

con chó lớn. Đúng rồi, nó thích ăn quả hạch nhất, Dương Diệp thầm cười rộ lên. Mà khi ăn xong rồi, nó phát hiện Dương Diệp không có ý cho nó ăn nữa, nó sẽ rử hai lỗ tai, nhảy xuống từ đầu gối Dương Diệp, mở to đôi mắt long lanh nhìn hắn. Thần tình kia khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu, tựa như vẻ mặt Từ Nhân Thuyền vừa rồi. Nghĩ tới đây, Dương Diệp cúi đầu bật cười. Ánh mắt hắn nhìn Từ Nhân Thuyền quá mức ôn nhu sủng ái, khiến Tần Tử Giác lạnh lùng nhìn qua.

Ý thức được bản thân quấy rầy người khác nghỉ ngơi, Dương Diệp thu lại tiếng cười. Đã rất lâu hắn không cười vui vẻ như vậy, Từ Nhân Thuyền tò mò quay lại hỏi: “Có gì buồn cười à?”.

Hắn ngồi ở phía trước, lúc này cả người dựa sát vào ghế dựa, hai tay bọc quanh chỗ tựa lưng, dáng vẻ vô cùng sinh động.

Dương Diệp mỉm cười trả lời: “Thỏ”.

“Thỏ?”. Từ Nhân Thuyền hoang mang ngoẹo đầu nghĩ, thỏ ở đâu tới?

“Trước đây tôi có nuôi một con”. Dương Diệp vẫn chưa ngừng cười, “Nó rất thông minh, rất thích ăn quả hạch”.

“À?”. Từ Nhân Thuyền cảm thấy thích thú.

“Đúng vậy, nó chỉ thích ăn mỗi quả hạch. Sau đó, tôi cũng chỉ cho nó ăn quả hạch mà thôi”.

“Nhà anh có ai thích ăn quả hạch không?”.

“Không, không có”. Dương Diệp nghi ngờ liếc mắt nhìn Từ Nhân Thuyền, trả lời rằng: “Tôi sống chung với mẹ, hai người chúng tôi đều rất ghét mấy thứ như quả hạch”. Suy nghĩ một chút, hắn hỏi lại: “Vì sao lại hỏi vậy?”.

Từ Nhân Thuyền đặt cằm ở trên lưng ghế, quan sát tới lui Dương Diệp, mãi đến khi nhìn thấy nụ cười Dương Diệp cứng lên, mới cười hì hì nói, “Không có gì”.

Cậu xoay người ngồi xuống, trong xe khôi phục lại yên tĩnh.

Thông thường, động vật sẽ không làm trái với thiên tính của mình, tỷ như chó thích ăn thịt, dê thích ăn cỏ, đây đều là tính cách bẩm sinh của chúng nó. Việc này đã được định trước, hoặc là do cha mẹ chỉ bảo. Tựa như con người sinh ra, ăn thức ăn dành cho con người, đó là bởi vì, cha mẹ bọn họ, những người xung quanh đang dùng hành động và ngôn ngữ nói cho bọn họ biết, cái nào có thể ăn và cái nào không thể ăn. Vì thế có người thích ăn đồ mặn, có người thích ăn chay, nhưng không ai đi ăn gạch bùn. Hoàn cảnh sinh trưởng nói cho bọn họ biết, những thứ này không thể ăn được, vì sao lại như vậy? Hàm răng sẽ sinh ra phản ứng: Cứng rắn. Vị giác sẽ cho ra phản ứng: Khó ăn. Các cơ quan khác sẽ sinh ra phản ứng: Có hại.

Nhưng con người không giống với những sinh vật khác, bọn họ tình nguyện mạo hiểm. Ví dụ điển hình nhất là người đầu tiên ăn cua. Sinh vật này rất lạ lẫm, hình thù lại kỳ quái, không biết có độc hay không...Những yếu tố này tập trung lại một chỗ, còn có người cảm thấy nó có thể ăn được sao? Có! Mà kết luận là con vật này chẳng những không có độc hơn nữa còn rất ngon.

Thế thì động vật có dùng cảm ăn thử không? Sẽ không! Bởi vì thiên tính cơ bản nhất của chúng nó là cẩn thận. Trừ phi, ở trong hoàn cảnh sinh trưởng của chúng nó có người làm gương cho chúng nó. Tầm gương này phải nếm thử những thứ chúng nó chưa từng ăn qua, thậm chí chưa từng thấy qua rồi ăn vào, sau đó truyền đạt thứ đó ngon lành như thế nào. Thỉnh thoảng, còn có thể ném xuống một miếng nhỏ. Nếu như lúc này động vật ăn thử một miếng, mà cảm thấy ăn ngon, như vậy nó cũng sẽ có được thiên tính nhận ra các thứ đồ ăn khác.

Động vật không tiếp nhận qua làm mẫu mà vẫn tự mình yêu thích thì hơn phân nửa là đã thành tinh.

Thông thường những sinh vật thành tinh sẽ không hại con người. Từ Nhân Thuyền quanh năm sinh sống ở Quỷ môn quan, nhắc đến chuyện của Quỷ Hồn thì có thể nói quen thuộc như lòng bàn tay, nhưng nói đến tinh quái, cậu sợ mình không thể nói rõ. Nhận thức của cậu với tinh quái là từ người di của cậu. Tầng thư viết về loài này cất trữ trong cửa hàng Quỷ môn quan cũng không nhiều, từ khi di giao cho cậu quản lý cửa hàng, phần lớn thời gian cậu chỉ xem truyện manga. Thỉnh thoảng Không Phá cũng sẽ nói với cậu một ít,

nhưng phần lớn là những đạo lý dễ hiểu không đi sâu, Không Phá không muốn nói, cậu cũng không nguyện ý nghe.

Trong lí giải của Từ Nhân Thuyền, phần lớn tinh quái vượt lên trên con người. Chúng nó không như con người được trời ưu ái cho trí thông minh, nhưng mạng của chúng nó vượt gấp chục lần con người, thậm chí mấy trăm mấy nghìn. Thời gian trôi qua, trí tuệ sẽ được tích lũy, khi đạt đến mức độ nhất định, chúng nó sẽ hiểu, sẽ thấu. Dùng lời Không Phá mà nói, đó gọi là siêu thoát. Khi thực sinh vật thành tinh thành quái sẽ không cần tu luyện. Thậm chí chúng nó không cần cái gọi là tích thiện hành đức, chúng nó đánh giá cao việc tự thân tu dưỡng và thăng hoa. Trí tuệ theo thời gian dài đằng đẳng tiếp tục tích lũy, tinh quái sẽ học được phương pháp duy trì sinh mạng. Mà sinh mệnh càng kéo dài thì tri thức của chúng nó sẽ càng nhiều hơn. Chúng sẽ học được cách ẩn dấu, hiểu được cách dung nạp.

Cái gọi là dung nạp, tinh quái thường thường sẽ ngụy trang thành động vật bình thường, sống tại núi non rừng rậm, hay nương thân trong nhà nhân loại. Chúng nó thoát nhìn không khác biệt gì với động vật, nhưng tự thân chúng nó có một “cá tính” đặc biệt. Mà loại “cá tính” này không phải bình đạm lãnh tĩnh, mà là một loại ngạo mạn.

Chúng nó có trí tuệ vượt qua nhân loại và sinh mệnh trội hơn loài người. Chúng nó thường chẳng thèm cùng nhân loại dính dáng đến, đây cũng là nguyên nhân Không Phá nói tinh quái sẽ không dể thương con người. Chúng nó lựa chọn dung nạp, chẳng qua chỉ là một loại phương pháp tự bảo vệ bản thân, cũng không có nghĩa là bọn nó thích. Từ góc độ nào đó mà nói, chúng nó không thích con người.

Đương nhiên, điều này cũng không hoàn toàn đúng. Tựa như con thỏ Dương Diệp nuôi, có thể nhìn ra nó không ghét Dương Diệp, thậm chí nó còn cố gắng kéo ngắn khoảng cách giữa nó và Dương Diệp, mục đích là để bảo vệ Dương Diệp. Trước đó đã nói, động vật là loài có thiên tính. Vô luận chúng nó siêu thoát như thế nào, cũng không thoát khỏi bản chất của mình. Nói một cách khác, nếu như một người và một con chuột thành tinh ở cùng một chỗ trong một thời gian dài, trên người sẽ nhiễm lấy “Khí tức” của lão thử tinh, như vậy người này cũng rất dễ gặp phải công kích của mèo hay rắn thành tinh.

Thỏ là một loại động vật nhỏ yếu, rất dễ lọt vào công kích của các động vật ăn thịt. Từ Nhân Thuyền tuy rằng không biết tập tính của tinh quái, nhưng phân biệt được “Khí tức”, cậu vừa quan sát kĩ Dương Diệp, trên người Dương Diệp không có “Khí tức” của tinh quái. Xem ra con thỏ nhỏ rất bảo vệ Dương Diệp, Từ Nhân Thuyền cười híp mắt nghĩ.

Thành phố đã lên đèn, dòng xe cộ đã bắt đầu di chuyển, tài xế cũng khởi động xe. Từ Nhân Thuyền lách đầu qua một bên, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ. Trong đám đông nhộn nhịp, cậu nhìn thấy một người. Người kia khoảng chừng mười tuổi, mặc áo sơ mi quần đen đơn giản, nhưng trong đám người đông đúc lại vô cùng nổi bật. Người đó đi không nhanh không chậm, đầu cúi thấp không nhìn rõ mặt. Từ Nhân Thuyền cảm nhận được “Khí tức”, cậu nhìn người đó liên tục.

Mà khi vừa nhìn rõ, đã làm cho Từ Nhân Thuyền phải kêu to: “Dừng xe!”.

Tài xế đạp phanh xe theo phản xạ, Từ Nhân Thuyền mở cửa xe, xông ra ngoài thật nhanh.

Hàn Giai Doanh không có trong xe, tài xế theo bản năng nhìn sang Tần Tử Giác. Tần Tử Giác nhíu mày, bỏ lại một câu “Các người đi trước” rồi xuống xe đuổi theo Từ Nhân Thuyền.

Phía sau tiếng kèn vang lên liên tục, tài xế đành phải chở Dương Diệp đến khách sạn trước. Hàn Giai Doanh và Cao Thông đã đợi ở trước cửa, bởi vì Lưu Ái Hà kiên trì muốn trở về nhà, cho nên sau khi hai người xuống xe, Hàn Giai Doanh làm phiền bằng hữu lập tức đưa Lưu Ái Hà trở về.

Hàn Giai Doanh đặt 3 căn phòng đôi, có 1 phòng, Dương Diệp và Cao Thông 1 phòng, đều ở tầng 5. Phòng của Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác thì ở tầng 6. Đưa chìa khóa cho Dương Diệp, Hàn Giai Doanh liền trở về phòng. Cao Thông đối bụng đến luồng cuống kéo Dương Diệp đi nhà hàng. Ăn uống no căng, Cao Thông vỗ vỗ cái bụng, đề xuất nên đi cầu thang cho tiêu thực.

Hai người chậm rãi đi dọc theo tay vịn cầu thang, Dương Diệp vốn cho là không ai không đi thang máy mà đổi sang leo cầu thang, ai ngờ trước mặt có một người đi xuống. Đền ở cầu thang không tối lắm, nhưng người này giống như bị chôn vùi trong bóng tối. Lúc đi ngang qua bọn họ, người kia hướng Dương Diệp nở nụ cười.

Dương Diệp nhất thời cứng đờ, hần nghĩ hình như có vô số loài bò sát trườn vào trong thân thể hắn...

END 33 Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Thỏ Oa Oa (trung)

CHƯƠNG 34: THỎ OA OA (TRUNG)

Đuổi theo hết con đường, Từ Nhân Thuyền đã mất dấu người kia. Tần Tử Giác khí định thần nhàn không giống như Từ Nhân Thuyền đang thở hổn hển, hai tay khoanh trước ngực chờ giải thích.

Từ Nhân Thuyền chạy đến thiếu chút nữa là ngã xỉu, cậu đặt mông ngồi xuống bên đường. Tần Tử Giác thấy vậy, y đi đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua hai chai nước. Từ Nhân Thuyền mở một chai rồi vẩy nước lên mặt, nước mát lạnh làm cho tinh thần cậu trở nên thoải mái. Ngồi thư giãn chốc lát, cậu mở chai nước còn lại, cái miệng nhỏ uống từng ngụm từng ngụm, đợi đến khi cảm thấy đủ mới nói: “Anh đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai?”.

Tần Tử Giác lại bắt đầu liếc mắt nhìn.

Từ Nhân Thuyền cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: “Là Cổ Tiểu Nhị”.

Dĩ nhiên không phải con của Cổ Nghị, Từ Nhân Thuyền nhìn thấy “Cổ Tiểu Nhị”, là người đã nhốt cậu và Tần Tử Giác. Trước kia cậu vẫn cho rằng “Cổ Tiểu Nhị” là Hoa Ánh Nguyệt, nhưng cuối cùng chứng minh cậu đã sai. Mẹ của Cổ Tiểu Nhị, người không gây chút chú ý nào cho người khác mới chính là Hoa Ánh Nguyệt. Chân tướng vốn dĩ đã rất rõ ràng, mỗi người đều có tên gọi của mình, thế nhưng hết lần này tới lần khác, lại dư ra một người. Việc này tựa như một khối u ác tính, làm cho lòng người rất khó chịu. Nhất là Từ Nhân Thuyền bề ngoài nhìn bình tĩnh, kỳ thực còn tò mò hơn bất kỳ ai khác.

“Thật kỳ lạ, khoảng thời gian ở nhà Cổ gia, người kia cách tôi rất gần, vậy mà tôi hoàn toàn không cảm giác được sự khác lạ, khí tức cũng...”. Từ Nhân Thuyền nói đến đây thì dừng lại, bởi vì cậu phát giác Tần Tử Giác căn bản không lắng nghe.

Ánh mắt Tần Tử Giác hướng về cửa hàng nằm bên cạnh chỗ rẽ, dừng ở trên người một con búp bê. Từ Nhân Thuyền tất nhiên cũng chú ý đến. Phản ứng của cậu trực tiếp hơn một tí —— trực tiếp lôi Tần Tử Giác đi vào.

Cửa cửa hàng khép hờ, phía trước treo một cái chuông xinh xắn, mỗi khi có người vào sẽ phát ra âm thanh trong trẻo. Nội thất mặt trước cửa hàng được trang trí theo khuynh hướng ấm áp, tổng thể cảm giác như là một phòng ngủ của một cô nữ sinh nhỏ, hẳn là các cô gái rất thích.

“Chào mừng quý khách”. Nhân viên cửa hàng là một nữ sinh có gương mặt tròn, khi cười lộ lên nhìn rất khả ái, “Mời nhìn xem ạ”.

Từ Nhân Thuyền nhìn nữ sinh nở nụ cười, tận lực hạ thấp giọng: “Chúng tôi muốn xem con búp bê này”.

Thanh âm của cậu trong trẻo, đè thấp một chút sẽ khiến người khác có loại cảm giác ôn nhuận mềm mại, hết sức mê người. Gần như ngay lúc cậu đưa tay chỉ cái tủ kính kia, cô gái trẻ lập tức lấy con búp bê ra ngoài, đổ mặt đưa tới.

Từ Nhân Thuyền nhìn nữ sinh nở nụ cười, nói tiếng cảm ơn. Cậu bắt đầu cẩn thận quan sát con búp bê trong tay. Con búp bê lớn hơn hai bàn tay, tóc mềm mại, áo sơ mi trắng chỉnh tề, quần tây màu đen, thần thái trông rất sống động. Cái làm cho Từ Nhân Thuyền cảm thấy giật mình là gương mặt của nó. Gương mặt của nó và “Cổ Tiểu Nhị” giống nhau như đúc, chỉ là miệng của nó không phải hình dạng môi của con người, mà là hình ba múi miệng của thỏ. Nối liền với da đầu là hai tai thỏ kéo dài, Từ Nhân Thuyền đưa tay sờ da của nó, nhẵn nhụi, trơn tuột tựa như...da con người.

“Đây là búp bê mới được nhập vào, gọi là Đào Đào, hoàn toàn làm bằng tay, tay nghề rồi sự của chúng tôi rất tinh tế, có nhiều cô gái rất thích mua hàng ở chỗ chúng tôi”. Nữ nhân viên cửa hàng mỉm cười giải thích.

Từ Nhân Thuyền nhéo tai thỏ một cái, rồi lại nhéo nhéo mặt nó, đột nhiên hỏi: “Nó là nữ sao?”.

Câu hỏi này quá bất ngờ, có rất ít khách hàng đến mua búp bê ở chỗ bọn họ mà hỏi về vấn đề giới tính, nữ nhân viên nhất thời không biết trả lời làm sao.

Từ Nhân Thuyền mong đợi nhìn nữ nhân viên, nữ nhân viên đột nhiên cảm giác được, Từ Nhân Thuyền so với toàn bộ con rối trong cửa hàng này khả ái hơn rất nhiều. Nữ nhân viên lấy lại bình tĩnh rồi trả lời: “Đúng vậy, nó là nữ”. Nụ cười lại càng nhiệt tình, “Đừng thấy tóc nó ngắn, mặc quần tây áo sơ mi, thế nhưng nó là một cô gái thứ thiệt đấy”.

“Vậy sao...”. Từ Nhân Thuyền ném con búp bê thỏ lên rồi chụp lại, cười nói: “Chúng tôi mua nó”.

Tay chân của nữ nhân viên rất nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát đã gói xong, cuối cùng còn thắt một cái nơ bướm thật to ở trên.

Từ Nhân Thuyền cầm lấy búp bê thỏ, đương nhiên là chờ Tần Tử Giác trả tiền —— tròng tôi cũng vô dụng, tôi không mang theo tiền.

Không có tiền mà còn mua. Tần Tử Giác tròng mắt.

Hợp đồng quy định bao ăn bao ở bao chi tiêu. Từ Nhân Thuyền đắc ý cười.

... Tần Tử Giác móc ví.

Mang theo búp bê thỏ đã được đóng gói, hai người chậm rãi đi về. Dọc đường đi tâm trạng của Từ Nhân Thuyền rất tốt, khi trở lại khách sạn thì đã 10 giờ tối. Tần Tử Giác trực tiếp trở về phòng tắm rửa, còn Từ Nhân Thuyền đi đến nhà hàng.

Khách sạn này là tòa nhà cao nhất ở thành phố X, nhà hàng ở lầu 1 phục vụ suốt 24 tiếng đồng hồ. Nhưng khoảng 8 giờ tối là đã có rất ít người lui tới. Muốn giải trí thì có thể chọn quán bar, KTV ở tầng trên cũng có phục vụ thức ăn, phần lớn những người khác sẽ gọi thức ăn phục vụ tại phòng, cho nên lúc này ở nhà hàng chỉ có hai bàn đang dùng cơm.

Một bàn trong đó dĩ nhiên là của Từ Nhân Thuyền, cậu ngồi trong góc phòng gần cửa ra vào, trên bàn đầy ắp thức ăn. Vị trí người vừa mới vào trái ngược với cậu, nằm ở chỗ sâu nhất trong nhà hàng, ánh đèn không thể chiếu tới.

Ăn một bữa no, Từ Nhân Thuyền vỗ vỗ bụng, cái miệng nhỏ nhấm nháp ly sữa chua. Tư thế uống của cậu rất đặc biệt, một tay nâng đế ly, một tay cầm thân ly, kết hợp với thần sắc khí định thần nhân của cậu, thật giống như cậu không phải uống sữa chua trong nhà hàng mà là đang thưởng thức một chén trà xanh vậy.

Giải quyết xong ly sữa chua, Từ Nhân Thuyền “ợ” một tiếng nho nhỏ đầy thỏa mãn. Cậu chú ý người đối diện trong góc phòng kia hình như đang khẽ cười. Cậu không nhận được ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cậu cảm giác được “Khí tức” người kia không có vấn đề. Từ Nhân Thuyền vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đặt một phần thức ăn mang về cho Tần Tử Giác. Trong khi đang ngồi chờ, người bên kia đi tới chỗ Từ Nhân Thuyền.

“Xin chào, tôi là quản lý nơi này”. Người kia từ trên cao nhìn xuống, Từ Nhân Thuyền không thấy rõ mặt. “Xin hỏi ngài có hài lòng với cung cách phục vụ của nhà hàng chúng tôi?”.

Khuôn mặt ẩn trong bóng tối của người kia làm Từ Nhân Thuyền cảm thấy khó chịu, cậu miễn cưỡng cười cười, nói: “Tôi đến đây lần đầu”.

“Ồ?”. Người kia bật cười rồi tiến đến gần, “Như vậy thức ăn ở đây có hợp khẩu vị của ngài không?”.

Lúc này đồ ăn Từ Nhân Thuyền đặt khi nãy đã được mang đến. Cậu đứng lên nhận lấy rồi nhìn người kia nở nụ cười thật tươi, nói: “Nếu có thỏ muối tiêu thì càng tuyệt hơn”.

Từ Nhân Thuyền trở về phòng, Tần Tử Giác đã tắm xong, đang ngồi trên ghế salon xem TV. Từ Nhân Thuyền đi tới nhìn thoáng qua, trong TV đang phát quảng cáo —— Trung tâm khám và chữa bệnh dành cho các quý ông với các trang thiết bị hiện đại nhất, bệnh viện nam khoa OO thành phố X, sự lựa chọn tốt nhất của bạn.

...

“Phốc——”

Sắc mặt Tần Tử Giác rất khó coi, y thuận tay tắt luôn TV. Từ Nhân Thuyền đưa đồ ăn cho y, nhin cười đi vào phòng tắm. Búp bê thổ được để trên cái tủ đặt TV, ngoan ngoãn ngồi dựa vào tường.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, Tần Tử Giác nghiêng người dựa vào đầu giường, đưa mắt nhìn con búp bê thổ đang ngồi đối diện —— y tựa hồ nhìn thấy lỗ tai của nó di chuyển. Tần Tử Giác không nghi ngờ nhãn lực của bản thân, vì vậy tự nhiên liền nghĩ đến Từ Nhân Thuyền. Không biết cái tên kia vì muốn cho y tin tưởng mà quỷ có thật nên mới cố tình trối con búp bê thổ này bên người y. Trong lòng đang khinh bỉ đối phương quá vô vị, Từ Nhân Thuyền đã ra khỏi phòng tắm.

Tóc ẩm ướt, nước vẫn còn nhỏ giọt, trên đầu Từ Nhân Thuyền trùm một cái khăn thật to. Khăn trắng tinh che nửa gương mặt cậu, chỉ lộ ra cái cằm nhọn, Tần Tử Giác chợt phát hiện người trước mặt tựa hồ gầy đi rất nhiều. Y không hỏi chuyện búp bê thổ nữa, mà đem hộp sushi vẫn còn đầy ném lên đầu giường của đối phương.

Từ Nhân Thuyền ngồi xuống, nghi hoặc nghiêng đầu hỏi: “Anh không thích sushi hả?”

“No rồi”. Tần Tử Giác nghiêng người nằm xuống, đưa lưng về phía Từ Nhân Thuyền mà trả lời chắc chắn.

Từ Nhân Thuyền nhún vai rồi tiếp tục lau tóc. Tóc của cậu rất mỏng và mềm, cũng không dễ khô ngay, lau một hồi cậu liền mất kiên nhẫn. Thuận tay ném khăn lên giường, Từ Nhân Thuyền lắc lắc đầu, cầm sushi ăn ngon lành. Cậu không chú ý đến giọt nước bị hắt văng ra ngoài, nghịch ngợm lộn mèo trên không trung, cuối cùng rơi trên gò má Tần Tử Giác.

Giọt nước theo gò má rơi xuống dưới, Tần Tử Giác hơi nhúc nhích, giọt nước nghịch ngợm trườn trên đôi môi y.

Từ Nhân Thuyền từng cảm thán ngay cả lúc ngủ Tần Tử Giác cũng mang theo bộ dạng lạnh lùng nghiêm nghị, thế nhưng tối nay cậu không phát hiện, khỏe miệng Tần Tử Giác nhẹ nhàng câu dẫn.

Giải quyết xong hộp sushi, Từ Nhân Thuyền rất thỏa mãn. Cậu cảm giác đã thật lâu mình chưa hưởng thụ qua thể này, tắm có nước nóng, ngủ có nệm êm, khát có sữa chua, đói có đồ ăn ngon —— còn có cái gì có thể làm cho người ta hạnh phúc thể này? Cậu lén lút liếc nhìn Tần Tử Giác nằm trên chiếc giường khác, đưa tay tắt đèn.

Căn phòng lập tức lâm vào bóng tối, hai người rất nhanh tiến vào trong mộng.

Lộp cộp lộp cộp, có âm thanh gì đó vang lên.

Từ Nhân Thuyền chếp miệng, cậu mơ mình đang gặm cái chân thỏ, màu sắc vàng óng, mùi thơm hấp dẫn, cắn thêm một miếng, miệng tràn đầy hương vị.

Lộp cộp...lộp cộp...

Thịt đùi thỏ rất nhanh đã được ăn xong, Từ Nhân Thuyền vẫn chưa thỏa mãn mà gặm luôn xương.

Lộp cộp...

Chân thỏ bị gặm đến ngay cả một mảnh thừa cũng không còn sót lại, Từ Nhân Thuyền thỏa mãn trở mình.

Lộp cộp...

Lộp cộp...

Một bóng đen xuất hiện ở đầu giường của cậu, nhìn kỹ trên đầu bóng đen, hai cái lỗ tai thật dài rủ xuống ...

END 34

. Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Thỏ Oa Oa (Búp Bê Thỏ) (hạ)

CHƯƠNG 35: THỎ OA OA (BÚP BÊ THỎ) (HẠ)

Rắc rắc.

Một cái lỗ tai dài rơi trên mặt đất.

Tay bóng đen cầm một cây kéo may, nó nắm lấy lỗ tai trên đầu, một kéo cắt xuống, rắc rắc.

Nó nhắm cây kéo thẳng vào mặt mình, mũi kéo bén nhọn đâm vào giữa hai lông mày, vạch thẳng một đường xuống tới mũi...môi trên... cằm. Một gương mặt hoàn chỉnh bị chia làm hai nửa, bông vải ào ạt lộ ra bên ngoài.

Khóe miệng nửa gương mặt bên trái giật giật, nó bắt đầu cắt sửa những bộ phận khác trên cơ thể...

Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc,...

Tần Tử Giác bị đánh thức bởi tiếng va chạm, y bật cái đèn ở đầu giường, ánh sáng mờ nhạt lập tức tỏa ra.

“Đánh thức anh hả?”. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, Từ Nhân Thuyền ngồi ở đầu giường, mỉm cười xin lỗi.

Tần Tử Giác xoay người ngồi dậy, im lặng quan sát người đang ngồi xếp bằng kia, ánh mắt băng lãnh. Y luôn rất dễ thanh tỉnh, từ trạng thái ngủ đến khi hoàn toàn tỉnh táo hầu như mất chỉ vài giây.

“Xin lỗi”. Từ Nhân Thuyền gãi gãi mái tóc rối tung, ngượng ngùng nói: “Tôi có chút lạ chỗ”.

Tần Tử Giác vẫn im lặng, ánh mắt dời đến sàn nhà dưới giường đối phương — màu gỗ đỏ sậm lót sàn kết hợp với đồng bông vải trắng như tuyết có vẻ đặc biệt chói mắt.

“A, cái này...”. Từ Nhân Thuyền giơ cái chăn khô vắt lên, vô tội nói, “Nó từ trong chăn rơi ra”.

Khóe miệng Tần Tử Giác giật một cái, y chìa tay bấm tắt máy lạnh, lại đem chăn của mình ném qua bên Từ Nhân Thuyền. Động tác của y có hơi thô lỗ, cái chăn thật dày thoáng cái bọc hết lên người giường đối diện.

Nhanh chóng kết thúc một loại động tác, Tần Tử Giác nằm xuống đưa lưng về phía Từ Nhân Thuyền, không lâu sau đã đi vào giấc ngủ.

Từ Nhân Thuyền ba chân bốn cẳng kéo cái chăn phủ trên đầu mình xuống, chăn bông mềm mại vẫn còn lưu giữ nhiệt độ cơ thể Tần Tử Giác, Từ Nhân Thuyền áp mặt lên, lộ ra biểu tình nghi ngờ.

Khi Tần Tử Giác tỉnh dậy lần thứ hai, sắc trời đã sáng trưng, y nhu nhu mũi, ngoài ý muốn phát hiện Từ Nhân Thuyền vẫn là bộ dạng thức trắng đêm không ngủ — thậm chí tư thế người ở giường đối diện cũng chưa từng thay đổi. Từ Nhân Thuyền vẫn ngồi xếp bằng ở đầu giường, trong tay ôm chặt cái chăn y ném tới hôm qua, sắc mặt vô cùng đỏ ửng. Từ Nhân Thuyền như vậy làm kẻ khác cảm thấy khó chịu, nhú nhú mày, Tần Tử Giác cũng không định quan tâm đối phương, y đứng dậy đi rửa mặt.

Khách sạn cung cấp bữa ăn sáng miễn phí, dùng thẻ mở phòng là có thể lấy được thức ăn. Hàn Giai Doanh đặt phòng tiêu chuẩn, nên có thể tận hưởng dịch vụ mang thức ăn đến tận phòng. Thế nhưng năm người đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, vì thế không ai bảo ai đều lựa chọn tự mình đi đến nhà hàng dùng cơm. Nhà hàng lầu một vào buổi sáng cũng giống như ban đêm, không có bao nhiêu người, Tần Tử Giác liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi lui vào trong góc, trên người người kia tản ra khí tức nguy hiểm, và lại từ khi bọn họ tiến vào nhà hàng cho tới giờ, ánh mắt người đàn ông kia chưa từng rời khỏi người Từ Nhân Thuyền.

“Cậu biết người kia sao?”. Hàn Giai Doanh đến gần Từ Nhân Thuyền rồi nhỏ giọng hỏi.

Từ Nhân Thuyền ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: “Đêm qua có gặp”.

Theo đối thoại của hai người, Dương Diệp và Cao Thông cũng không thể không chú ý tới người kia.

“A! Là hắn”. Cao Thông kêu lên thất thanh.

“Nhỏ giọng một chút”. Hàn Giai Doanh bắt mắt trừng mắt nhìn, lập tức tò mò hỏi, “Anh cũng đã gặp qua?”.

Cao Thông lướt mắt nhìn qua phía người kia, hạ giọng nói: “Ngày hôm qua gặp ở hành lang”.

“Trùng hợp vậy...”. Hàn Giai Doanh nhéo cằm tự hỏi, “Anh nói xem vì sao hắn ta luôn nhìn chằm chằm mấy người chúng ta?”.

“Làm sao tôi biết”. Cao Thông bĩu môi, rồi như chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt liền đại biến, “Có phải mấy người chúng ta không được bình thường?”.

“Ý anh là gì?”.

“Tôi muốn nói chúng ta gặp phải những chuyện quỷ dị như vậy, có thể hay không, có thể trên người chúng ta xảy ra biến hóa gì đó?”. Cao Thông lấp bắp nói. Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, không chừng bọn họ đã bị bọn quỷ kia hại chết, chỉ là chính bọn họ vẫn không biết gì?

Hàn Giai Doanh nhất thời nhìn trân trân không nói nên lời, cả người ngây ngẩn. Bỗng nhiên mấy phút sau, cô vỗ bàn cười như điên: “Tôi van anh, anh còn dám có sáng ý như vậy sao? Ha ha ha”.

“Chúng ta đã tách rời con người rất lâu rồi”. Cao Thông giải thích.

“Được, vậy tôi hỏi anh. Nếu chúng ta chết rồi, vậy làm sao bạn của tôi lại nhìn thấy chúng ta? Anh đừng nói với tôi là có lẽ bạn của tôi trên đường tới đây đã xảy ra tai nạn rồi chết đi...Còn có, nếu như chúng ta là quỷ, người trong nhà hàng này tại sao lại thấy chúng ta. Ngược lại nếu không nhìn thấy thì cũng tốt, tôi đỡ được một khoản tiền thuê phòng”.

“Cái này...”.

“Được rồi, đừng có tự dọa bản thân nữa”. Hàn Giai Doanh hào khí vỗ vỗ vai Cao Thông, con người chuyển động, cười nói: “Không biết là coi trọng người nào trong chúng ta đây?”.

“A?”. Cao Thông chợt nhớ tới nụ cười quỷ dị của người đàn ông kia, ngay lập tức run lấy bầy.

“Nghĩ gì thế!”. Hàn Giai Doanh đẩy vai hắn một cái, “Nếu có thì cũng là coi trọng tôi!”. Đúng vậy, cô là người phụ nữ duy nhất ở đây, hơn nữa lại trẻ đẹp, phẩm vị không tầm thường, bị bốn người đàn ông đặc biệt bao vây ở giữa, nói không lăng lăng thì là gạt người.

Lúc này Cao Thông cổ quái nhìn Tần Tử Giác và Từ Nhân Thuyền đang lẳng lặng ăn cơm —— không biết tại sao từ khi quen biết hai người này, hắn tự nhiên tiếp nhận quan hệ thân mật giữa hai người đàn ông, còn chưa có một chút tranh đấu mà đã hoàn toàn tiếp nhận. Khi Hàn Giai Doanh nói đùa là người đàn ông kia có thể đã coi trọng một người trong số họ, hắn cư nhiên trực tiếp quên đi vấn đề giới tính, đầu tiên nghĩ ngay đến chính mình như một điều dĩ nhiên. Hắn lau mồ hôi trên trán nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Cũng không phải nhất định là vậy, ngày hôm qua chúng tôi gặp phải người kia, hắn ta còn tiến đến bên cạnh Dương Diệp ngồi một cái”.

“Khụ!”. Dương Diệp đang húp cháo thì bị sặc, đối với hành vi tha hắn xuống nước của Cao Thông thì không biết nói gì.

“Hả?”. Hai mắt Hàn Giai Doanh sáng rực.

“Không đúng không đúng”. Dương Diệp vội vàng khoác tay phủ nhận. Nhưng nghĩ tới khí tức của người đàn ông làm người khác nổi da gà kia, hắn do dự nhiều lần nhưng vẫn lên tiếng, “Tôi cảm thấy hình như người kia đang theo dõi chúng ta”.

Ngày trước vào những lúc này, Từ Nhân Thuyền nhất định sẽ hăng hái bừng bừng tham gia với bọn họ, nhưng hôm nay cậu ta yên lặng dị thường, từ đầu tới cuối không nói một câu nào, đồng thời còn lộ ra bộ dạng tôi không hứng thú với chuyện của mấy người.

Thật chẳng giống với cậu ta.

Ba người Hàn Giai Doanh bên kia đã bàn xong, bọn họ quyết định ở lại thành phố X một đêm nữa, ngày mai mới khởi hành đi huyện N. Ngày nghỉ hôm nay, mấy người bọn họ lên kế hoạch đi dạo chơi ở những chỗ gần khách sạn. Khi Hàn Giai Doanh muốn mở miệng hỏi ý kiến Từ Nhân Thuyền, thì Từ Nhân Thuyền một lần nữa làm cho người khác bất ngờ, cậu ta muốn ở lại khách sạn.

Lễ phép bày tỏ ý xin lỗi với mọi người, Từ Nhân Thuyền đứng dậy đi về phòng. Ngay lúc cậu vừa rời đi, người đàn ông trong bóng tối vẫn chăm chú nhìn cậu cũng đi theo ra ngoài.

Bởi vì quyết định của Từ Nhân Thuyền, Hàn Giai Doanh tự nhiên không hỏi ý kiến Tần Tử Giác, trực tiếp cho là y cũng ở lại. Đối mặt với hành động vứt bỏ của ba người kia, Tần Tử Giác cũng lười tính toán, trực tiếp mang dụng cụ vẽ tranh lên lưng, dự định đi đến nơi gần đây vẽ vật thực.

Ngay khi vừa rời khỏi khách sạn, ở trước cửa có một đôi cha con hấp dẫn lực chú ý của y ——

“Ba ba, vì sao lâu như vậy mới tới gặp con?”. Cậu bé mặc áo khoác sọc vằn, cầm trong tay một cái bóng bay.

“Ba ba phải cố gắng làm việc, như vậy mới có tiền mua đồ chơi cho con”. Người đàn ông yêu thương sờ sờ đầu đứa con.

“Con cũng có thể giúp ba làm việc! Giống như chị thỏ nhỏ”. Cậu bé nghiêm túc nói.

Người đàn ông cười cười: “Ngoan lắm, nhưng mà hiện tại con còn quá nhỏ”.

“Con không nhỏ, con đã...”. Lời nói còn lại của cậu bé chưa kịp thốt ra thì miệng nó đã bị người đàn ông dùng tay che lại. Người đàn ông tựa hồ biết tới sự hiện diện của Tần Tử Giác, ông ta thân thiện cười một cái với y rồi lại nhanh chóng cúi đầu —— hình như ông ta rất sợ người khác nhìn thấy bộ dạng của mình.

Người đàn ông mặc đồng phục của khách sạn, Tần Tử Giác nhìn lướt qua —— Quản lý đại sảnh: Bành Vỹ. Chỉ bằng cái nhìn này, y tựa hồ nhớ ra điều gì, y lần nữa quan sát người đàn ông này, rồi xoay người đi vào khách sạn.

Sau lưng y, vẻ mặt người đàn ông tức giận giãy mạnh cái tay đang bị con trai lôi kéo, ông ta giơ tay xáng một bạt tai. Đứa bé con bưng gương mặt bị đánh, không nói một lời mà chạy đi.

...

Khi Tần Tử Giác về đến phòng, Từ Nhân Thuyền ngồi đối diện cái gương, đang chỉnh sửa lông mày. Tư thế của cậu ta rất quái dị, trong tay cầm một cây kéo. Cậu dè xuống biểu tình kinh ngạc, nhìn Tần Tử Giác cười cười: “Anh không đi cùng bọn họ sao?”.

Tần Tử Giác đặt dụng cụ vẽ tranh xuống, hai tay khoanh trước ngực đứng ở cửa.

“Anh cứ đi vẽ tranh, không cần để ý đến tôi, tôi chỉ hơi mệt một chút”. Lông mày Từ Nhân Thuyền một bên to một bên nhỏ trông rất buồn cười. Tần Tử Giác chợt phát hiện, lông mày bên phải của đối phương rất giống lông mày của mình.

“Ách...Vậy anh nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy anh nữa”. Từ Nhân Thuyền cúi đầu, lách người đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Tần Tử Giác đột nhiên hỏi: “Cậu là ai?”

Y nhìn như là tùy ý đứng đó, nhưng thực tế là ngăn không cho người ra ngoài. Từ Nhân Thuyền bị y ngăn lại, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn y: “Tôi không hiểu anh muốn nói gì”.

“Cậu là ai?”. Tần Tử Giác rất nhẫn nại mà lặp lại lần nữa, chỉ là lần này giảm bớt ngữ điệu.

Biểu tình Từ Nhân Thuyền thay đổi, sắc nhọn mà âm ngoan: “Ý anh là gì?”.

Lúc này Tần Tử Giác ngay cả lời cũng tiết kiệm, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Nhân Thuyền.

Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên nở nụ cười, cậu ta cầm lấy cái kéo, hung hăng đâm vào da thịt mình. Không hề có máu chảy ra, cậu ta dùng lực kéo mạnh, một lỗ hổng xuất hiện trên mặt cậu.

Tần Tử Giác ngay cả lông mày cũng không động, ánh mắt có chút không kiên nhẫn. Động tác Từ Nhân Thuyền rất nhanh chóng, cậu ta bắt đầu cắt sửa gương mặt mình, răng rắc, răng rắc, răng rắc, một gương mặt hoàn chỉnh xuất hiện trước mắt Tần Tử Giác.

“Anh nói xem tôi là ai?”. Từ Nhân Thuyền...Tần Tử Giác nhếch miệng.

Đối diện với gương mặt giống mình như đúc. Tần Tử Giác cuối cùng...cũng nhú mày.

“Tôi nói rồi, kẻ này khẳng định không phải anh”. Có một người từ ngoài đẩy Tần Tử Giác ra rồi bước đến — Từ Nhân Thuyền híp mắt cười nói, “Cậu không cho tôi gương mặt đẹp chút nào”.

“Tại sao người lại ở chỗ này?”. Tiểu “Tần Tử Giác” kêu lên thất thanh.

“Vậy cậu nghĩ tôi nên ở chỗ nào?”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì nhìn tiểu “Tần Tử Giác” trước mặt, cảm thấy rất thú vị. Sở dĩ nói tiểu “Tần Tử Giác” là bởi vì nó chỉ sửa đổi gương mặt của mình, vẫn chưa kịp điều chỉnh lại thân hình, hiện tại đúng là mặt của Tần Tử Giác, bất quá gương mặt lại được đặt trên người của “Từ Nhân Thuyền”.

Từ Nhân Thuyền dám đem toàn bộ tài sản ra đánh đổ, động tác nhưn mây ban nãy của y tuyệt đối không phải là kinh ngạc, mà là triệt triệt để để khinh bỉ. Đúng là kinh bỉ thân hình “Từ Nhân Thuyền”.

“Người không phải là...”.

“Cần phải ở trong quán rượu?”. Từ Nhân Thuyền tiếp lời.

Tiểu “Tần Tử Giác” lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị — người này không phải là đã say như chết sao? Nó rõ ràng đã kiểm tra qua!

“Say thì cũng có thể tỉnh mà”.

Năm chai rượu đỏ, sáu kết bia, cộng thêm bốn bình Nhị Oa đầu, uống như vậy không chết là may rồi, làm sao có thể qua một đêm lại tỉnh rượu được! Đúng rồi, còn có 49 ly rượu cocktail... Người này là quái vật sao?

“Được rồi, được rồi, thỏ cục cứng, nói cho tôi biết ba cậu ở đâu?”. Từ Nhân Thuyền cười híp mắt dẫn dụ.

Tiểu “Tần Tử Giác” lắc đầu, cự tuyệt trả lời.

Từ Nhân Thuyền tính tình vẫn rất tốt mà cười cười, ôn hòa nói với Tần Tử Giác: “Trối lại”.

...

Đem thỏ cục cứng trối gô ở trong phòng tắm, Từ Nhân Thuyền thỏa mái nằm ở trên cái giường lớn của mình.

“Làm sao anh biết đó không phải là tôi?”. Bỗng nhiên cậu nghiêng đầu hỏi.

Quấy rầy người khác nghỉ ngơi rồi nói lời xin lỗi, lại còn cảm thấy ngượng ngùng thì không phải là Từ Nhân Thuyền. Tần Tử Giác hiếm thấy mà liếc mắt nghĩ, cái từ “Lẽ độ” đặt trên người Từ Nhân Thuyền, nhìn sao vẫn thấy kỳ dị.

Kỳ thực, khi Từ Nhân Thuyền và Cổ Tiểu Nhị nói chuyện, y có nghe được —

Ba tôi là quản lý một khách sạn lớn ở thành phố X. Khi đó Cổ Tiểu Nhị nói như thế.

Theo thói quen không nhận được câu trả lời, Từ Nhân Thuyền tiếp tục nói: “Bản lĩnh của thỏ cục cứng vẫn chưa tới nơi tới chốn, ngày hôm qua hầu hạ tôi giống như là Thái Thượng Hoàng. Nếu như là anh, tôi nhiều nhất cũng chỉ là một đại nội Tổng quản”. Suy nghĩ một chút, ánh mắt xoay chuyển, cậu hỏi: “Lần này anh giải thích thế nào?”.

“Cơ quan”. Tần Tử Giác mặt không thay đổi phun ra hai chữ.

“...”

Qua hồi lâu, Từ Nhân Thuyền hỏi: “Này, anh có cảm thấy là đem nó nhốt trong phòng tắm hình như không được tốt lắm”.

Có cái gì không tốt? Tần Tử Giác dùng mắt hỏi.

“Không tốt ở chỗ, tôi muốn đi vệ sinh”.

“...”

END 35 Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Huyết Linh Bài (thượng)

CHƯƠNG 36: HUYẾT LINH BÀI (THƯỢNG)

Trên ba lô của Từ Nhân Thuyền có một con búp bê thổ rất dễ thương, không rõ làm từ chất liệu gì nhưng nhìn vô cùng sinh động. Hàn Giai Doanh cảm thấy rất hứng thú, cô chồm người tới từ sau chỗ ngồi: “Mua ở đâu thế?”.

“Cửa hàng bán quà lưu niệm”. Từ Nhân Thuyền cười híp mắt trả lời.

“Bao nhiêu tiền?”.

Từ Nhân Thuyền nói ra một con số, Hàn Giai Doanh làm ra biểu tình “Đồ phá của”. Bất quá con thổ đáng yêu như vậy, cho dù là một người chín chắn như cô cũng sẽ cắn răng mà mua. Chỉ là —— “Không nghĩ tới cậu sẽ có hứng thú với những thứ này”.

Cao Thông bên cạnh khinh thường liếc mắt nói: “Đồ chơi của tiểu nữ sinh”.

Từ Nhân Thuyền phớt lờ cười cười, bỗng nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm Cao Thông, gần từng chữ nói: “Kỳ thực, tôi rất bài xích một số đồ chơi có gương mặt”.

“Tại sao?”. Hàn Giai Doanh vừa chơi với thổ búp bê vừa hỏi.

“Cô biết không, những thứ có gương mặt, rất dễ tụ linh”.

Ánh nắng mặt trời từ kính chắn gió trước xe chiếu lên người Từ Nhân Thuyền làm cái bóng của cậu kéo dài, toàn bộ chiếu lên người Cao Thông. Cao Thông không tự chủ rùng mình, một tay lấy con búp bê Hàn Giai Doanh đưa tới, ném thẳng tới người ngồi phía trước, vừa vịn đập trúng vào mặt Từ Nhân Thuyền. Từ Nhân Thuyền không nhúc nhích, mặc cho nó rơi xuống, bóng lưng làm cho Cao Thông không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta.

“Này, cậu...”.

Kết. Xe chợt dừng lại, theo quán tính Cao Thông ngã về phía trước, một đôi tay đè xuống hai vai hắn, hắn ngẩng đầu, Từ Nhân Thuyền từ trên cao nhìn xuống, mở miệng nói: “Đằng sau lưng anh...”.

“A!”. Cao Thông lập tức che lại hai tai, la lên sợ hãi.

“Câm miệng”. Tàn Tử Giác ngồi ở chỗ lái xe lạnh giọng nói. Cao Thông chợt phát hiện, âm thanh của Tàn Tử Giác thực sự rất âm lãnh.

Vậy...trong xe có cái gì? Mình...sau lưng của mình có cái gì? Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Cao Thông nhắm chặt hai mắt, cự tuyệt nhìn thấy bất cứ điều gì kinh khủng.

Đột nhiên, hai bên trái phải của hắn trống không, Hàn Giai Doanh và Dương Diệp...Bọn họ không thấy đâu nữa! Bọn họ đâu mất rồi?! Đừng, đừng bỏ tôi lại một mình! Cao Thông run rẩy.

“Nghĩ gì đó”. Có tay vỗ vỗ vai của hắn.

Đừng! Đừng chạm vào tôi! Van xin người...

“Này!”. Cái tay kia đẩy hắn một cái.

Đừng giết tôi...Cao Thông gần như khóc lên.

“Này!”. Bàn tay vỗ mạnh vào sau ót của hắn, “Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, phía sau chỗ dựa lưng của anh cũng có đặt mấy con búp bê đó”.

Hả?

Hả?

Cao Thông đầu tranh mở hai mắt —— hai cánh cửa phía sau ô tô được mở ra, Hàn Giai Doanh và Dương Diệp đã xuống xe, đang ở ngoài xe mà hết hồn nhìn hần. Từ Nhân Thuyền thu tay về, cười hì hì nói: “Chúng ra tới rồi”.

Cao Thông vẫn còn trong tình trạng ngốc lảng, không có...chuyện gì?

“Xuống xe”. Tần Tử Giác không nhịn được mà giục.

Cao Thông giật mình, rất nhanh chui ra ngoài. Hít một hơi thật sâu, hần quát lớn: “Cậu”.

“Ừ?”. Từ Nhân Thuyền xoay người lại, giống như trước đưa lưng về ánh nắng mặt trời.

“Cậu...”. Đầu ngón tay của hần run rẩy, “Cậu cậu cậu, cậu đừng có tới đây!”.

Từ Nhân Thuyền nhún vai, cao hứng bưng bưng chạy đến đằng trước. Cao Thông bị bỏ lại phía sau, vẫn chưa hết run rẩy: “Cậu cái tên biến thái này, đồ ác ma, bệnh tâm thần,...Cậu...cậu...Các người chờ tôi với!”.

Huyện N nằm ở phía Bắc của thành phố X, từ X đi về phía Bắc khoảng chừng 2 giờ đồng hồ sẽ đến được huyện N. Nhìn ở trên bản đồ, huyện N chỉ lớn bằng ngón tay út, ba mặt Đông Tây Nam nối liền với hai trấn một xã trực thuộc thành phố X, phía Bắc có vài ngọn núi không cao không thấp.

Trước khi tiểu đội xuất phát, Hàn Giai Doanh đã kiểm tra tư liệu rất cẩn thận. Cô phát hiện huyện N là huyện nhỏ nhất của thành phố X. Thậm chí ngay cả những trấn tiếp giáp so với nó cũng lớn hơn không ít. Vậy mà một cái huyện nho nhỏ như vậy lại bao gồm nhiều thôn xóm nhất trong thành phố X. Thôn có lớn có nhỏ, thôn lớn nhất gồm hơn hai ngàn người, nhỏ nhất thì dân số chưa đến hai mươi.

Mà đám người Từ Nhân Thuyền lần này muốn đi, chính là cái thôn nhỏ có vị trí hết sức đặc thù kia. “Vị trí” này không phải là chỉ vị trí địa lý, mà là chỉ nó là bộ phận đặc biệt nhất ở huyện N hay thậm chí là trong thành phố X. Cũng không phải nói người trong thôn và huyện có bất cứ quan hệ gì với đội ngũ lãnh đạo thành phố, hay trong mắt người thành phố X nó có bao nhiêu trọng yếu. Trên thực tế, cái thôn nhỏ này có rất ít người. Sở dĩ nói nó đặc thù là bởi vì cư dân trong thôn này đều là dân tộc thiểu số. Có lẽ sẽ có người thắc mắc, dân tộc thiểu số trong xã hội hiện đại cũng không hiếm, vậy đặc biệt ở chỗ nào? Đích xác, dân tộc thiểu số tuy rằng chỉ là “số ít”, nhưng đó là so với dân số của dân tộc Hán, nhưng nếu tính toán chính xác thì thật ra cũng không phải là “số ít”. Thôn này đặc biệt ở chỗ chính là “cổ thuật” của người trong thôn.

Nói đến cổ thuật, mọi người liên tưởng nhiều nhất là đến trại Miêu tộc, tình cổ, tương tư cổ, quỷ cổ,...Người hiện đại thông qua Internet thì có thể hiểu biết không ít về các dạng khác nhau của cổ thuật. Thường thường mọi người sẽ thấy một vài câu chuyện thế này: cô gái Miêu gia mỹ lệ đánh đá tình cờ gặp phải chàng trai đến từ “thế giới bên ngoài”, hần bị thu hút bởi sự cô đơn, trong sáng và phóng khoáng của cô, cô mê đắm cái đa tình ôn nhu của hần. Vì vậy hai người nhanh chóng yêu mến nhau, rơi vào lưới tình.

Sau đó, vào buổi chiều ấm áp nọ, chàng trai nói với cô gái rằng hần phải quay về “thế giới bên ngoài”. Hần miêu tả cái thế giới kia cho cô gái, nào là nhà cao tầng, đường ô tô, nhà hàng sang trọng, những món quà tinh xảo,...Nơi đó có những cô gái mặc quần áo hàng hiệu, tóc búi cao thanh lịch, trang điểm sắc sảo, xinh đẹp quyến rũ như thế nào.

Rời khỏi trần thế lâu như vậy, hần hoài niệm điện thoại di động của hần, máy vi tính của hần, những bữa tiệc xa hoa của hần...Hần chán ghét ngôi nhà làm bằng tre trúc, hần muốn trở về ngôi nhà được trang bị điều hòa, TV. Sự đơn thuần của cô trở nên như vô tri, hần muốn quay trở lại với những người phụ nữ thông minh sắc sảo —— có thể những người kia không toàn tâm toàn ý yêu hần giống như cô, nhưng những cô gái kia hiểu được cái gì gọi là tình thú, cũng am hiểu quy luật trò chơi, một đêm tình cảm mãnh liệt, hừng đông liền nói lời tạm biệt. Hần không kịp chờ đợi để trở lại cái thế giới xa hoa trụy lạc của hần, nỗi buồn của cô bị coi là sự dây dưa, nước mắt của cô không thể xoay chuyển được trái tim hần. Vì vậy, cô yêu cầu một đêm của hần, hần đáp ứng, sau khi triển miên thâm đêm, hần rời đi.

Trở lại với thế giới cũ, hần thăng quan tiến chức thuận lợi, mọi việc đều rất suôn sẻ. Hần dần dần quên lãng cô gái Miêu gia như ánh mặt trời rực rỡ kia. Hần mang bạn gái mới về nhà, ngày thứ hai, cô bạn gái thét lên té xuống giường —— hần đã chết.

Kết thúc của câu chuyện, chân tướng rõ ràng, nguyên lai vào cái đêm cuối cùng của hắn và cô, cô vừa khóc vừa hôn hắn, hôn sâu thật sâu. Cô hôn lên gương mặt không kiên nhẫn của hắn, rồi hạ cổ trên người hắn.

Khi hắn không còn nhớ kỹ cô, cổ phát, hắn chết.

Thật bạo gan khi yêu một cô gái như vậy...Cuối cùng, mọi người cảm thán như thế. Nhưng cũng chỉ là cảm thán, sau khi tắt máy vi tính, mọi người lần nữa lại lao vào mặt trái của chốn phù hoa.

Đến được “trần thế” đều là những người xuất sắc, mà trên thế giới này, đa phần chỉ là người tầm thường. Người tầm thường thì cũng có vui sướng của người tầm thường, ai có thể xác định người vượt trội sẽ không tịch mịch chứ?

Có lẽ còn có người nghĩ đến bản thân mình —— nếu đó là tôi, có đánh chết cũng không tiến vào.

Thế nhưng đôi khi nguy hiểm thường thường nằm ở những nơi mà bản thân không hề biết. Hoặc là, biết rõ ràng hung hiểm vạn phần, nhưng không đi không được.

Chẳng hạn như, nhóm người Từ Nhân Thuyền.

Có rất nhiều thôn làng thuộc huyện N, Hàn Giai Doanh chỉ có thể điều tra được đến đây, không phải là không chi tiết mà là lực bất tòng tâm. Bất luận là internet hay sách vở, tin tức về thôn trang kia ít lại càng ít, ngay cả tên nó cũng không có. Cô và Từ Nhân Thuyền dùng hết phương pháp, cũng chỉ tra ra thôn này nằm tọa lạc trên một ngọn núi nhỏ phía Bắc của huyện N, cụ thể là một ngọn núi nhưng lại không rõ ngọn núi nào.

Tần Tử Giác dừng xe ở sơn đạo, kỳ thực nếu không phải kỹ thuật của y vô cùng tốt, mấy người bọn họ vốn đã dừng ở rất xa chân núi. Sơn đạo rất hẹp, hiển nhiên là chưa được xây đắp qua, lần này Hàn Giai Doanh cẩn thận hơn mua một đôi giày thể thao nhưng vẫn bị sỏi đá cắn đến đau chân. Xe dừng ở giữa chừng núi, gần đó có một thôn nhỏ, thoạt nhìn cũng không tồi tàn, nhưng lần này Hàn Giai Doanh có chuẩn bị đầy đủ lương khô, cho nên bọn họ thừa dịp trời chưa tối đi lên cao một chút nữa.

Ở trên đường đi Hàn Giai Doanh và Từ Nhân Thuyền cũng đã thảo luận qua mấy lần, kết quả thảo luận là cái thôn nhỏ thần bí này nhất định nằm ở trên đỉnh núi, sau khi hỏi qua những thôn dân gần đó, cũng đã xác thực được điểm này. Hiện nay trước mắt thì tin tức đáng tin cậy nhất đến từ một thôn phụ tên là Ngô Mẫn. Bà kể cho đám người Từ Nhân Thuyền nghe toàn bộ quá trình Tạ lão tứ bị “Thi cổ” mà chính mắt bà ta nhìn thấy.

Sự tình xảy ra hơn hai năm trước, ngày đó, người bán hàng rong duy nhất ở các thôn làng lân cận là Tạ lão tứ, vẫn giống như thường ngày, hắn cưỡi chiếc xe ba bánh chở đầy những vật dụng hằng ngày đến thôn bọn họ. Không giống như những thôn làng ở dưới chân núi, thôn của Ngô Mẫn tin tức rất nghèo nàn, cũng không hoan nghênh người ngoài. Tạ lão tứ là người ngoài thôn duy nhất mà bọn họ rất tha thiết mong chờ. Thông thường cứ hai tháng một chuyến, Tạ lão tứ sẽ mang đến rất nhiều nhu yếu phẩm, mỗi một lúc này, người trong thôn sẽ đem rau cải thịt khô các thứ đến trao đổi —— đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tạ lão tứ được hoan nghênh nhất, hắn không khăng khăng phải dùng tiền để mua mà đồng ý cho các thôn dân lấy vật đổi vật.

Đến lượt của Ngô Mẫn, đồ trên xe Tạ lão tứ không còn nhiều. Ngô Mẫn dùng một cái túi lông dê đổi vài thứ từ Tạ lão tứ, trong đó bao gồm một cái siêu bằng đất nung. Cái siêu rất bình thường, thân có màu vàng đất, phía trên sơn một vòng tròn màu nâu sẫm. Cái siêu rất thô ráp, sờ lên nghe sần sật, trên đường mang về nhà rơi rớt rất nhiều đất sét.

Ngô Mẫn vừa đem cái siêu để trên bàn, một con sâu mảnh bò ra ngoài! Kinh khủng biết bao nhiêu! Tuy nói người nhà nông không mấy chú trọng đến việc khử trùng vật dụng nấu ăn, nhưng vệ sinh cơ bản vẫn được coi trọng, xã hội đang phát triển, quan niệm mọi người cũng đã đổi mới. Đừng nghĩ người ở nông thôn nhất định là bẩn thỉu. Huống chi trong siêu nước lại con sâu bò ra như vậy, cho dù là nhỏ thôi nhưng Ngô Mẫn vẫn đổ mồ hôi lạnh cả người. Ngô Mẫn nghĩ tới nghĩ lui, cầm lấy siêu nước chạy ra ngoài —— bây giờ chạy đi, chắc là còn bắt kịp Tạ lão tứ bảo hắn đổi lại cái khác.

Nghĩ như vậy, Ngô Mẫn chạy ra khỏi thôn. Quả nhiên Tạ lão tứ vẫn chưa đi xa, hắn vẫn còn cưỡi chiếc xe ba bánh ở phía trước. Ngô Mẫn kêu một tiếng, Tạ lão tứ không nghe thấy, bà không ngừng đuổi theo, Ngô

Mẫn lại kêu thêm vài tiếng, Tạ lão tứ vẫn hoàn toàn không để ý. Lần này, Ngô Mẫn rất tức giận. Lòng nói, hảo một Tạ lão tứ người, bình thường nhìn rất đường hoàng, nhất định là biết cái siêu này có vấn đề, không ngờ lại bị mình phát hiện rồi đuổi theo. Càng nghĩ càng giận, Ngô Mẫn một mạch đuổi theo Tạ lão tứ không buông.

Nhưng dần dần, Ngô Mẫn cảm giác Tạ lão tứ rất kỳ lạ, chẳng lẽ hắn thật sự không nghe thấy tiếng mình gọi? Chỉ thấy Tạ lão tứ đạp xe ba bánh không nhanh không chậm, nhưng bất luận Ngô Mẫn chạy nhanh thế nào cũng không đuổi kịp hắn. Lúc này, Ngô Mẫn nhìn thấy Tạ lão tứ đụng vào một thân cây. Cây trên núi rất to lớn, Tạ lão tứ cứ thế mà đụng thẳng vào, phỏng chừng bả vai đã bị trật khớp. Thế nhưng giống như là hắn chưa phát hiện mình bị thương, hắn xuống xe rồi tiếp tục đi về phía trước. Lần này, Ngô Mẫn không dám gọi hắn nữa. Bà nghe nói có một loại bệnh gọi là “mộng du”, không thể gọi người, vạn nhất mà bị đánh thức, người sẽ chết.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ về gọi người trong thôn đến? Nhưng đi thế này, đợi lát trở lại mới đi tìm người sao? Bỏ mặc Tạ lão tứ thì Ngô Mẫn không làm được, cuối cùng bất đắc dĩ, Ngô Mẫn cắn răng lên đi theo.

END 36

P/s: Mọi chuyện dần dần được sáng tỏ rồi, Từ Nhân Thuyền, Tần Tử Giác hay Hàn Giai Doanh, Cao Thông, Dương Diệp càng đến gần hơn với chân tướng, những việc linh dị thần quái từ đầu đến giờ đều có căn nguyên, có ân báo ân, có oán báo oán, một người có thể cố chấp với chấp niệm của mình đến bao lâu, các bạn hãy tìm câu trả lời ở những chương cuối này nha!! ^^ Đăng bởi: admin

37. Chương 37: Huyết Linh Bài (trung)

CHƯƠNG 37: HUYẾT LINH BÀI (TRUNG)

.

“Các người biết tôi nhìn thấy cái gì không?”. Ngô Mẫn nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói: “Sâu”.

“Tôi thấy rất nhiều sâu bò ra từ trong người Tạ lão tứ, giống như đúc với con sâu trong siêu nước. Màu trắng, nhỏ dài, bọc lấy cả người hắn...”. Nói đến đây, Ngô Mẫn kéo dài giọng, thần bí nhìn mọi người.

“Sau đó thế nào?”. Cao Thông sốt ruột hỏi.

“Sau đó? Cậu không biết lúc đó tôi sợ đến ngay cả hồn cũng không còn, không tới mấy phút đám sâu này liền bò đi, Tạ lão tứ biến mất không nhìn thấy nữa! Các người nói xem tà hồ không?”

Từ Nhân Thuyền sờ sờ cằm hỏi: “Hiện trường có lưu lại vật gì không?”.

“Hắc, cậu em trai thật có hiểu biết a”. Ngô Mẫn tán thưởng nhìn Từ Nhân Thuyền, chậm rãi nói, “Đúng là có lưu lại một vật. Các người đoán xem là gì?”.

“Là vật gì?”. Lòng hiếu kỳ của Cao Thông hoàn toàn đã được nâng lên cao, hắn vội la lên: “Bà mau nói xem”.

“Hoàng kim!”.

Nghe đến đó, Từ Nhân Thuyền không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc. Kiến giải của gười Miêu về “Hoàng kim cổ”, cái gọi là “Hoàng kim cổ” không phải chỉ đồ vật dùng nuôi cổ trùng được làm từ hoàng kim. Trên thực tế cho tới bây giờ, Từ Nhân Thuyền chưa nghe nói qua dùng hoàng kim nuôi cổ trùng thì có ích lợi gì. Người Miêu đa phần dùng đồ gốm nuôi cổ, cũng chẳng phải họ không dùng nổi những đồ vật trân quý, mà là bởi vì thổ khí của đồ gốm rất nặng, có thể giữ nguyên tính nguyên thủy nhất của cổ vật, tà khí tự nhiên nhất. Trong nhận thức của Từ Nhân Thuyền, kim khí khắc tà, đối với quỷ quái có tác dụng khắc chế nhất định, chiếu theo kết luận này thì hoàng kim không thể dùng để nuôi cổ.

Nghĩ đến điểm này, Từ Nhân Thuyền không khỏi hỏi: “Là loại hoàng kim nào? Hình dáng của chiếc hộp ra sao?”.

“Đâu có”. Ngô Mẫn kỳ quái nhìn Từ Nhân Thuyền, “Nó giống như cục gạch vậy, rất to”.

Cao Thông nhìn Ngô Mẫn khoa tay múa chân diễn tả, thầm nghĩ đúng là vàng khối rồi, chỉ là... “Khối vàng lớn như vậy, tại sao bà không nhặt lấy?”. Hần hỏi.

“Thật ra tôi cũng muốn lắm!”. Ngô Mẫn nói, “Tôi đến gần nhìn, bên ngoài khối vàng có rất nhiều sâu, tôi dùng cành cây khều ra, các người đoán xem tôi nhìn thấy gì?”.

Lại đoán! Mọi người rất ăn ý mà liếc nhìn nhau.

Ngô Mẫn cảm thấy không có gì vui, ngượng ngùng nói: “Ba chữ —— Tạ Thụ Lượng!”.

Tạ Thụ Lượng? Cao Thông bối rối.

“Là tên của Tạ lão tứ a!”. Ngô Mẫn dậm chân, bình thường ở trong thôn không có ai chịu tin lời bà nói, lần này thật vất vả mới có người chịu lắng nghe, bà cần phải nói một lần cho đã ghiền.

“Tạ lão tứ đó, trên khối vàng thực sự viết tên anh ta hả?”. Cao Thông ngạc nhiên.

“Làm sao có thể! Tạ lão tứ chỉ là người bán hàng rong, bình thường tới thôn chúng tôi để đổi đồ ăn, sao có thể có một khối vàng lớn như vậy! Màu sắc đó, trọng lượng như vậy, tôi sống năm mươi mấy năm qua chưa từng thấy qua!”.

“Vậy khối vàng kia hiện tại đang ở đâu?”. Từ Nhân Thuyền trực tiếp đi vào trọng điểm.

“Ai, tôi cũng không có cầm lên. Đẩy đám sâu ra thì tôi mới thấy rõ, không phải khối vàng gì hết, rõ ràng chỉ là một cái linh vị làm từ vàng thôi! Các người nói xem, Tạ lão tứ ở trước mặt tôi, tôi làm sao có gan đi tới nhặt lên chứ! Tôi trở về nói với người trong thôn, mấy người trong thôn ra chỗ đó để tìm nhưng không tìm thấy gì, khiến cho hiện tại mọi người đều nói tôi là kẻ nói dóc, ôi...”.

Từ Nhân Thuyền cảm ơn Ngô Mẫn, bọn họ dựa theo phương hướng Ngô Mẫn chỉ mà đi lên đỉnh núi. Lúc này, mọi người cách thôn của Ngô Mẫn đã gần hai giờ đồng hồ. Trên đoạn đường này, mặc dù mọi người không tìm thấy nơi Tạ lão tứ chết nhưng cũng không có xảy ra chuyện gì đặc biệt —— Phải tìm ra cái nơi kì quái đó, nhưng Dương Diệp lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Đã lâu như vậy, nếu muốn tìm ra nơi chôn xương của Tạ lão tứ, đương nhiên không thể chỉ dựa vào miêu tả của Ngô Mẫn. Lúc này, lỗi tại Dương Diệp liên phát huy tác dụng. Từ Nhân Thuyền đã từng nói, trong tai Dương Diệp có khon xà ký sinh. Khon xà là vật của côi âm, một khi đã ký sinh lên thân thể con người, chẳng khác nào người bị ký sinh và côi âm đã thành lập một mối quan hệ. “Mối quan hệ” này có thể giúp người sống nhìn thấy, nghe được, thậm chí tiếp xúc với Quỷ hồn. Dương Diệp có thể nghe thấy tình cảnh trước khi chết của Quỷ hồn.

Trên đường đi lên núi, Từ Nhân Thuyền đã dặn Dương Diệp hãy cẩn thận lắng nghe có âm thanh gì như là tiếng kêu thảm thiết hoặc là tiếng đập xe không. Nhưng kỳ lạ là Dương Diệp chẳng những không nghe thấy những âm thanh này, ngay cả âm thanh khác hẳn cũng không nghe thấy. Theo lẽ thường, những địa phương như thế này cũng sẽ có vài người chết? Lẽ nào ở ngọn núi này, ngoại trừ Tạ lão tứ thì thật không có người nào chết nữa hay sao?

Trước mắt là đỉnh núi, Từ Nhân Thuyền nhìn thấy một mảnh đất trống, ngực có cảm giác khác thường —— chỗ này quá mức yên lặng. Yên lặng đến nỗi có hơi quỷ dị.

Rầm. Dương Diệp đi ở phía sau hình như đá phải vật gì, sau đó, khi đám người Từ Nhân Thuyền quay đầu nhìn lại, phát hiện Dương Diệp đã trượt theo sơn đạo lăn xuống bên dưới.

Thân thủ nhanh nhẹn của Tần Tử Giác cũng không đủ để kéo kịp Dương Diệp, dưới sự kinh hãi, cả đám người đều trượt theo xuống.

Khi Dương Diệp dừng lại, bọn họ đã ở trên một ngọn núi khác. Nguyên lai ngọn núi mà bọn họ đứng khi nãy, đi xuống vài bước sẽ gặp được một ngọn núi khác. Cao Thông bất khả tư nghị nhìn Dương Diệp không có thương tích đang đứng dậy, hoảng sợ kêu lên: “Anh...trong tay anh đang cầm cái gì?”.

Tay? Dương Diệp cúi đầu, cực kì sợ hãi. Lạch cạch! Vật trong tay bị hất quăng đi, lăn vài vòng trên mặt đất, dừng lại dưới chân Từ Nhân Thuyền —— bài vị ánh vàng rực rỡ, hai chữ đỏ như máu: Dương Diệp.

Hồi lâu, Dương Diệp rút cuộc cũng tìm về giọng nói của mình, hần run rẩy nói: “Tôi, có phải là sẽ chết đúng không?”.

“Anh sẽ không”. Từ Nhân Thuyền dè hai vai Dương Diệp, gần từng chữ, nói vô cùng khẳng định.

“Nhưng mà...”. Cao Thông chen vào.

Từ Nhân Thuyền khom người nhặt bài vị ở dưới chân lên, đưa tới trước mặt Cao Thông: “Không có nhưng mà”.

Ngay lúc Cao Thông vừa nhìn thấy bài vị có biến hóa thì một cánh tay với tốc độ cực nhanh đã đoạt lấy bài vị trên tay Từ Nhân Thuyền.

Chữ đỏ tựa máu tươi, từ Từ Nhân Thuyền biến thành Tần Tử Giác.

Từ Nhân Thuyền muốn cướp lại, nhưng bất lực trước cánh tay đang giơ cao của Tần Tử Giác, y hoàn toàn coi khinh mà đem bài vị bỏ vào trong túi đeo lưng của mình.

“Anh sẽ chết”. Từ Nhân Thuyền ngừng tay, nhẹ nhàng nói.

“Tôi sẽ không”. Tần Tử Giác nói.

Từ Nhân Thuyền thở dài một hơi, ngồi xuống tại chỗ mà suy tư. Dân gian Trung Hoa Dân Quốc có một loại thuyết pháp gọi là “Đan thư bất tường”(38), “Đan thư” có tổng cộng ba tầng ý nghĩa. Loại thứ nhất là ở thời cổ xưa, những người thông tri muốn nói đến thiên mệnh thì phải dùng màu đỏ chu sa để viết, cho nên được gọi là “Đan thư”. Loại thứ hai là khi đế vương muốn ca ngợi công thần, ban cho bọn họ Đan thư như một loại giấy chứng nhận công lao, cũng là dùng mực đỏ để viết. Loại cuối cùng là chữ đỏ mà nha môn thời cổ xưa dùng để ghi lại danh tánh, quê quán tội phạm, phạm tội gì, đánh một dấu chéo ở dưới tên của họ. Còn có người nói, Diêm Vương ở cõi âm dùng mực đỏ để viết lên hai chữ sinh tử mỏng manh. Cho nên dùng màu đỏ viết tên của người khác, kỳ thực là ngụ ý nguyên rửa.

(38) Đan thư bất tường: Đan là đỏ, bất tường là điềm xấu, điều không may. Đan thư bất tường có thể hiểu là thư được viết bằng mực đỏ được cho là mang theo điềm xấu.

Có lẽ bây giờ không còn người nào để ý, chung quy là bởi chưa có ai nhắc đến chuyện có người nào chết đi vì tên của họ bị viết bằng mực đỏ. Thế nhưng Từ Nhân Thuyền biết, sở dĩ những người đó không chết là bởi vì họ không có mang theo oán giận hay nguyện vọng mãnh liệt khi dùng bút đỏ viết tên họ người khác. Mà trở chú(39) thì không phải người nào cũng có thể làm được, theo hiểu biết của Từ Nhân Thuyền, muốn thi hành trở chú thì phải trải qua quá trình rất rườm rà. Về phần trở chú mạnh hay nhẹ thì phải phụ thuộc vào năng lực của người tạo ra nó. Người nguyên rửa càng mạnh thì trở chú sẽ phát huy hiệu lực càng nhanh càng lớn. Từ Nhân Thuyền nhận thấy, năng lực bài vị hoàng kim nguyên rửa hại chết Tạ lão tứ không phải là chuyện đùa.

(39)Trở chú: lời nguyên rửa.

Có lẽ ngay từ đầu cậu đã nghĩ sai hướng rồi. Từ Nhân Thuyền đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên quần, nghĩ tới thứ hại chết Tạ lão tứ không phải là cổ mà chính là lời nguyên rửa.

Nếu là nguyên rửa thì nhất định sẽ có điều kiện để khởi động nó. Từ điều kiện này thì có thể tìm ra phương pháp phá giải. Theo tình huống hiện tại, điều kiện sẽ là “Chạm vào người chết”.

Chạm vào người chết. Chết như thế nào? Chết lúc nào?

Từ Nhân Thuyền có chút hối hận khi nảy không hỏi rõ Ngô Mẫn. Lấy Tạ lão tứ phân tích, cách thức chết của hắn là bị khôn xà ăn đến không còn tìm thấy thi thể, lúc đó trên bài vị viết tên của Tạ lão tứ. Theo lời kể của Ngô Mẫn, hiển nhiên Tạ lão tứ đã có bài vị trong tay trước khi tiến vào trong thôn, Ngô Mẫn không nói tới trong lúc giao dịch với bọn họ thì Tạ lão tứ có biểu hiện gì khác lạ, điều đó nói lên chỉ ít trong một khoảng thời gian ngắn hắn vẫn còn an toàn, thần trí thanh tỉnh.

Việc này biểu thị bọn họ vẫn còn thời gian. Chỉ cần phá giải trở chú trên người Tần Tử Giác trước khi nó phát huy hiệu lực thì Tần Tử Giác sẽ không có việc gì. Nghĩ tới đây, Từ Nhân Thuyền thở dài một hơi.

Vậy thì làm sao để phá giải trở chú này đây?

Còn có điều kiện khởi động, vì sao người nguyên rửa lại muốn đặt ra điều kiện “Chạm vào người chết”? Là bởi vì đây là bài vị của chủ cũ chăng? Nhưng nếu muốn bảo hộ bài vị của chủ nhân, thì tại sao lại cho phép tên người bị nguyên rửa thay thế cái tên ban đầu? Việc làm này không được hợp lý. Như vậy...

“Ah”. Cao Thông cắt đứt mạch suy nghĩ của Từ Nhân Thuyền, “Mau nhìn chỗ kia”.

Cách đó không xa, có một thôn làng như ẩn như hiện trong rừng núi. Giống như là đột nhiên xuất hiện, thôn làng cách đó không xa lắm cho Cao Thông nhớ tới cái am ni cô quý dị. Hắn theo bản năng nhìn về phía Từ Nhân Thuyền, đợi đối phương quyết định.

“Đi xem một chút”. Từ Nhân Thuyền nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Nhưng...”. Trong lòng Hàn Giai Doanh vẫn còn sợ hãi.

Từ Nhân Thuyền nhìn cô — đứng ở chỗ này, chết bất đắc kỳ tử, vẫn là xông vào một lần, chết được minh bạch?

Hàn Giai Doanh cắn cắn môi, do dự — nữ quỷ mặc hi phục kia đã thực sự làm cô sợ hãi.

Tần Tử Giác lướt qua người cô, bước đến sánh vai với Từ Nhân Thuyền, nói: “Đi thôi”.

END 37 Đăng bởi: admin

38. Chương 38: Huyết Linh Bài (hạ)

CHƯƠNG 38: HUYẾT LINH BÀI (HẠ)

Thôn nhỏ nằm ẩn trong cây cối xanh um rậm rạp, từ xa chỉ có thể nhìn thấy vài mảnh mái ngói màu trắng xanh. Từ Nhân Thuyền cẩn thận quan sát, những cây cối nằm gần thôn nhỏ cao hơn những cây cối xung quanh đó chừng vài tấc, nhìn gần thì không thấy có gì khác biệt, chỉ có đứng ở vị trí nhất định thì mới có thể nhìn ra được sự khác nhau. Chiếu theo cách nghĩ thông thường của con người, chỉ cần nhìn ra một chút bất thường thì sẽ không tự chủ mà tiếp tục quan sát, cuối cùng tầm nhìn rơi vào mái ngói màu xanh, như vậy tự nhiên sẽ phát hiện ra thôn nhỏ ẩn sâu trong cánh rừng.

Việc này tựa hồ đã được mưu tính trước. Từ câu chuyện của Ngô Mẫn, đến Dương Diệp ngoài ý muốn trượt ngã, rồi tên trên huyết linh bài xảy ra biến hóa. Tất cả mọi thứ giống như là một âm mưu. Tựa như có người biết bọn họ sẽ đến, đầu tiên giết chết Tạ lão tứ, dùng khôn xà thu hút sự chú ý của bọn họ, lưu lại nhân chứng sống Ngô Mẫn, thông qua câu chuyện của bà dụ dỗ bọn họ lên núi, làm cho Dương Diệp trượt chân lăn xuống, chạm vào huyết linh bài, khiến cho bọn họ phải đi dò xét đến tận cùng. Sự tình phát sinh liên tiếp tự nhiên vô cùng, không hề có kẽ hở. Rốt cuộc là ai? Là chủ nhân của huyết linh bài sao? Nó khẳng định bọn họ nhất định sẽ đến đây sao, chắc chắn đến mức từ hai năm trước đã ra tay giết chết Tạ lão tứ ư?

Cây cối cao to che mất rất nhiều ánh sáng mặt trời, gió nhẹ thổi qua, âm u lạnh lẽo. Cao Thông đứng ở mảnh đất trước “cửa thôn” hừ hừ thực thực mà đánh giá cái thôn nhỏ này — nó thực sự quá nhỏ, liếc mắt thì đã thấy hết toàn bộ. Kì thực, thay vì nói đây là một thôn nhỏ, còn không bằng nói nó là một mảnh sân còn chính xác hơn. Phóng tầm mắt nhìn ra, cách khoảng ba năm gốc cây nhỏ sẽ có một căn nhà bằng gạch trắng, chỉ có cửa là được trát xi-măng, những nơi khác đều là bùn đất ẩm ướt, hiển nhiên không tốn công sức xây dựng, giống như đây chỉ là một chỗ dừng chân, không phải là nơi ở lâu dài. Cao Thông đưa tay đếm, tổng cộng có 8 gian nhà, bố trí không theo nguyên tắc nào cả.

Đây là cái thôn bí mật trong truyền thuyết? Nhìn mấy gian nhà đơn sơ, cho dù là Cao Thông cũng không khỏi cảm thấy vô cùng thất vọng. Từ Nhân Thuyền nhìn xung quanh một lần, không thấy có chỗ nào không ổn. Cậu đi tới trước cửa gian nhà gần nhất, đưa tay gõ cửa. Không ngoài dự liệu, trong nhà không có ai. Cao Thông đang muốn đẩy cửa thì bị Dương Diệp kéo lại. Hắn nháy mắt với Cao Thông, chỉ thấy Từ Nhân Thuyền yên lặng đứng ở đó, tạm thời không nhìn ra biểu tình trên mặt.

“Sao vậy?”. Cao Thông dè dặt hỏi.

Từ Nhân Thuyền nghe thấy liền xoay đầu nhìn hắt, đưa tay lên ngang mũi đo đo, Cao Thông vẫn chưa hiểu nguyên nhân nhưng Dương Diệp đã lập tức phản ứng — Cánh cửa của những gian nhà này cực kì thấp. Lấy chiều cao của Cao Thông mà nói, cánh cửa này vừa đủ để hắt đi qua, cho nên hắt không cảm thấy có chuyện, nhưng so với chiều cao của Dương Diệp và Từ Nhân Thuyền, cánh cửa này rất thấp. Mượn Dương Diệp để nói, chiều cao của hắt khoảng 1m78, không tính là quá cao, nhưng chiều cao của cánh cửa chỉ tới môi hắt. Lúc đứng xa thì không nhìn thấy, đến khi đứng ngay ở trước cửa thì cảm giác cách biệt mới xuất hiện. Dương Diệp nhìn lại những gian nhà khác, phát hiện tám gian nhà tuy rằng thoạt nhìn thấy giống nhau như đúc, nhưng chỉ khi đứng trước mặt chúng nó là có thể thấy được sự chênh lệch. Tỷ như gian nhà nằm cách đó không xa ở phía sau lưng Tần Tử Giác, độ cao cánh cửa đủ cho Tần Tử Giác đi qua. Mà dựa vào thị giác của Dương Diệp, Tần Tử Giác cao ít nhất 1m85 trở lên.

Từ Nhân Thuyền cũng chú ý tới, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngay từ đầu chúng ta không hề chú ý tới là do chiều cao ngôi nhà có biến hóa”.

“Không sai”. Dương Diệp tiếp lời, hướng về phía Cao Thông vẫn còn mờ mịt: “Những gian nhà này không có tầng, chỉ là nhà một gian, lại còn cách nhau khá xa, nếu nhìn kỹ thì những cây cối xung quanh cũng được cắt tỉa theo độ cao của chúng nó. Cho nên người nếu chỉ nhìn thẳng thì rất khó nhận ra”.

“Không có vật tham chiếu cho nên không dễ dàng phát hiện độ cao chênh lệch giữa chúng nó”. Hàn Giai Doanh nhanh chóng nói chêm vào, “Trên thực tế không chỉ có cửa, mà ngay cả gian nhà cũng có độ cao khác nhau. Cửa cao, nhà cũng cao, khoảng cách giữa nóc nhà và cửa vẫn luôn giữ nguyên như nhau, cho nên nếu không đến gần nhìn kỹ thì hoàn toàn có lý do tin tưởng chúng nó giống nhau như đúc”.

Cao Thông cuối cùng cũng đã hiểu, hỏi: “Vậy mấy gian nhà này xây như thế để làm gì?”.

Hắt vừa hỏi xong, Dương Diệp và Hàn Giai Doanh đều lặng im, nhất tề nhìn qua Từ Nhân Thuyền.

Từ Nhân Thuyền nhún vai, rất vô trách nhiệm mà nói: “Vào xem chẳng phải sẽ biết sao?”.

Nói xong cậu đẩy cánh cửa trước mặt. Cánh cửa này rất kỳ quái, nhìn là gỗ nhưng không phải gỗ, phía trên có một loại hoa văn giả đá, thoạt nhìn vô cùng nặng nề. Nhưng thật ra Từ Nhân Thuyền cũng không tốn bao nhiêu sức lực để đẩy nó ra. Vốn là Cao Thông cho rằng mình sẽ nhìn thấy cách bày biện mang vẻ quý dị thần quái, thế nhưng gian nhà này thoạt nhìn hết sức bình thường. Đồ đạc trong phòng hết sức giản đơn, chỉ có một chiếc giường đơn và một cái bàn hình vuông. Khăn trải giường có màu xanh, trên bàn bày một cái đế cắm nến, trừ cái đó ra, thứ làm cho con người ta chú ý nhất chính là bức mỹ nhân đồ treo ở đầu giường.

Bức họa vẽ một nữ tử mặc trang phục thời cổ, mắt ngọc mành ngài, tươi cười như hoa — nét đẹp của nữ tử đạt đến trình độ cao nhất. Nàng có một loại khí chất đặc biệt đan xen giữa sự thanh thuần của một cô gái trẻ và sự quyến rũ của một người phụ nữ. Thần thái cao nhã, ánh mắt phong tình vạn chủng. Hai tay của nàng đan chéo khoác lên vai của mình, nhưng mười ngón tay vốn nên thon thả trắng nõn, lại khô cằn như cành cây. Nói đến tranh, Tần Tử Giác có thể coi như chuyên gia. Y tiến đến phía trước rồi quan sát tỉ mỉ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Cho dù dùng quan điểm khắt khe nhất để nhìn, tài nghệ của người vẽ cũng có thể nói là hoàn mỹ. Y đưa tay sờ thử chất giấy, suy nghĩ một hồi, nhìn Từ Nhân Thuyền lắc đầu: “Không nhìn ra niên đại”.

Từ Nhân Thuyền gật đầu tỏ ý đã hiểu, cậu bắt đầu tự hỏi. Gian nhà này nhìn như bình thường, nhưng luôn có một loại khí tức làm người khác cảm thấy không ảm cúng. Trước không nói đến bức mỹ nhân đồ cổ đại quý dị kia, không nhìn ra những vật dụng trong nhà có gì khác thường. Khăn trải giường ngăn nắp sạch sẽ chứng tỏ có người sinh sống lâu dài ở đây. Nhưng người nào lại chỉ trải khăn giường mà không xài gối đầu và chăn mền? Còn có đế cắm nến trên bàn không có ngọn nến nào, thậm chí dấu tích sử dụng qua cũng không có, những người ở chỗ này, rốt cuộc là sinh sống ra sao?

“Đi ra ngoài trước đi”. Cẩn thận làm đầu, Dương Diệp đề nghị.

Nhưng khi mọi người nối đuôi nhau đi ra cửa, Từ Nhân Thuyền phát hiện Cao Thông vẫn còn lưu luyến đứng trước bức họa không chịu rời đi.

“Này, đi thôi”. Từ Nhân Thuyền chọt Cao Thông.

Cao Thông một chút phản ứng cũng không có, chỉ nhìn chăm chăm vào bức mỹ nhân đồ, ánh mắt si mê. Từ Nhân Thuyền đưa tay kéo Cao Thông, định kéo hắn giật lại, lúc này Cao Thông có phản ứng, nhưng lại vô cùng dữ dội. Hắn đẩy Từ Nhân Thuyền, dùng âm thanh hung ác đe dọa cậu, đồng thời liên tục gầm gừ. Đây đâu phải là một con người, đây đơn giản là bộ dáng một con động vật khi lâm vào nguy hiểm, chuẩn bị đồng vu quy tận. Từ Nhân Thuyền bị hắn dùng lực đẩy, hông cậu va vào cái bàn thấp, nhất thời đứng dậy không nổi. Tần Tử Giác nhìn thấy, nâng Từ Nhân Thuyền lên rồi quay sang Cao Thông, lạnh lùng nói: “Cao Kiệt, đi ra”.

Không như mong muốn, Cao Kiệt không xuất hiện, trái lại Cao Thông vẻ mặt hung ác nhào tới. Tần Tử Giác không chút hoang mang, nhanh chóng đỡ Từ Nhân Thuyền ngồi lên cái bàn, hoạt động khớp xương tay một chút, quay sang Cao Thông khoe miệng giật nhẹ, nếu tự ngươi không xuất hiện thì cũng đừng trách ta đem đầu heo ngươi làm thịt. Ngay sau đó, hai người nhanh chóng ẩu đả với nhau.

Nếu như không phải phần hông đang vô cùng đau đớn, thì Từ Nhân Thuyền sẽ cảm thấy nhìn Tần Tử Giác đánh nhau là một loại hưởng thụ. Phương thức đánh nhau của Tần Tử Giác rất nguyên sơ, không có cái gọi là chiêu thức thủ đoạn, mà hoàn toàn là bạo lực. Y ra tay rất hiểm độc, mỗi một quyền một cước đều vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn đặc biệt đánh vào những chỗ mềm nhất của Cao Thông. Tất nhiên, Cao Thông cũng không phải ngồi không, dù sao đã lăn lộn nhiều năm trong giới cảnh sát, thân thủ không thể nói là không mạnh mẽ. Thế nhưng Tần Tử Giác mặc dù bị Cao Thông đánh trúng những chỗ khác nhau trên cơ thể nhưng trên mặt không hề biểu lộ chút đau đớn nào, y vẫn như trước nhắm vào phần mềm của đối phương mà đánh, quả nhiên qua một hồi, biểu tình hung hãn trên mặt Cao Thông đã biến mất, thay vào đó càng lúc càng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nhìn thấy Cao Thông khôi phục lý trí, Tần Tử Giác dừng tay. Liếc mắt lườm Từ Nhân Thuyền đang hăng hái bùng bùng, y đi ra ngoài trước.

“Đau không?”. Từ Nhân Thuyền ngồi xổm trước mặt Cao Thông, cười hì hì hỏi.

“Con mẹ nó nhà ngươi”. Cao Thông chửi ầm lên.

Tần Tử Giác đi ở phía trước quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua, Từ Nhân Thuyền vẫn như trước cười híp mắt hỏi: “Thế nào?”.

“Ra tay thật ác độc...”. Cao Thông không chịu khuất phục mà nhẹ giọng lầm bầm, còn quay qua quát Dương Diệp: “Không biết đến giúp đỡ một chút sao?”.

Dương Diệp cười khổ: “Các người đánh dữ dội như vậy...”. Kỳ thực, biểu tình hai người vừa rồi cứ như hận không thể ăn luôn đối phương đã làm hắn sợ hãi.

Tiếp theo mấy người đi đến trước gian nhà thứ hai, lần này bọn họ không đi vào mà nhìn qua cửa sổ quan sát tình hình bên trong. Không có khác biệt quá lớn so với gian nhà đầu tiên, chỉ là trên cái bàn trong gian nhà bày một tượng gỗ điêu khắc. Hình như là được chạm khắc từ một khối gỗ màu nâu sậm, nhìn có chút giống một con khỉ, phần bụng có màu trắng, đuôi rất ngắn. Trên mặt tô màu xanh nhạt, mũi màu đỏ. Có thể nhìn ra được người điêu khắc rất tỉ mỉ, ngay cả râu bạc trắng quanh mép miệng cũng được chạm khắc.

Từ Nhân Thuyền tựa như nghĩ tới điều gì, rồi bỗng nhiên đi đến gian nhà kế tiếp. Lần này trong phòng không có giường chiếu hay bàn, thay vào đó là một cái lò sưởi âm vào vách tường, bên trong lửa cháy hừng hực, âm thanh của củi gỗ vang lên lép lép, vài đốm lửa nhỏ bay lên văng ra ngoài. Ánh mắt Từ Nhân Thuyền rơi trên mảnh da gấu ở trên sàn nhà. Đó là màu đỏ son của lông con gấu trưởng thành, con gấu dữ tợn đáng sợ, tựa hồ một khắc sau đó sẽ nhào lên xé nát con người.

“Mau nhìn! Trong căn phòng này chỉ có một con chó mực”. Ở cách đó không xa, Hàn Giai Doanh kêu lên.

Lông mày của Từ Nhân Thuyền giật giật, cậu gần như hét lên ngay lập tức: “Mau chạy”.

Thế nhưng, đã không còn kịp nữa rồi.

Tiếng nói của cậu vừa dứt, phút chốc trong túi đeo lưng của Tần Tử Giác tuôn ra vô số sâu nhỏ màu trắng, bao vây lấy y.

END 38 Đăng bởi: admin

39. Chương 39: Tỏa Hồn Trộn (thượng)

CHƯƠNG 39: TỎA HỒN TRẬN (THƯỢNG)

“Tử Giác”. Hàn Giai Doanh thét lên nhào tới.

Dương Diệp cố sức kéo cô: “Đừng qua đó”.

Sâu trắng làm thành một vòng tròn dày đặc, vây kín lấy Tần Tử Giác, Từ Nhân Thuyền không nhìn thấy tình huống bên trong, cậu như muốn phát điên. Cậu không dám lên tiếng hỏi Tần Tử Giác, chỉ sợ nếu người nọ trả lời, khôn xà sẽ theo đó xâm nhập vào miệng.

Từ Nhân Thuyền nôn nóng đi qua đi lại, bẹp, con khôn xà mảnh dài giãy dụa dưới chân cậu rồi chết. Cậu ngẩng đầu, không biết từ lúc nào khôn xà đã chia làm tám hướng khác nhau tiến về phía tám gian nhà. “Xà dừng” vây Tần Tử Giác làm trung tâm, mỗi sợi “Xà liên” đang kéo dài! Tròng cảnh này giống như một trận cực hình, “Xà dừng” giam cầm tội phạm bên trong, “Xà liên” phong tỏa “Xà dừng”.

Thất Sát tỏa hồn trận!

Nghĩ đến khả năng này, Từ Nhân Thuyền cả kinh đứng ngẩn ngơ một chỗ, trong lúc nhất thời chẳng biết làm thế nào.

Thất Sát tỏa hồn trận là một loại trận pháp rất mạnh của Đạo gia, nó được dùng để vây khốn ác linh. Vong hồn bị nhốt bên trong trận pháp cách mỗi 24 tiếng sẽ phải chịu một lần “Phệ tâm hình”, trừ phi hồn phách của người thụ hình bay ra, bằng không Thất Sát tỏa hồn trận sẽ không phá được. Đây là một loại pháp trận vô cùng ác độc, tựa như một người gặp phải cực hình thiên đao vạn quả, người đó sẽ không lập tức chết đi, mà từ từ hứng chịu từng đao từng đao xẻ thịt, từng chút từng chút lóc xương.

Thế nhưng, trận pháp này đòi hỏi rất cao đối với người làm phép. Đầu tiên, người làm phép phải có pháp lực cao cường, bằng không căn bản không thể khu động Thất sát đến tỏa hồn, thứ hai, người làm phép phải vô cùng lãnh khốc tàn nhẫn, chỉ có như vậy mới có thể hấp dẫn Thất Sát khu động trận pháp. Cái gọi là “Thất Sát”, chính là chỉ Si, Mị, Vong, Lợm, Tiêu, Bạt, Đồi. Thứ khiến cho Cao Thông mất đi thần trí là bức mỹ nhân đồ, nó cũng chính là “Mị” trong Thất sát, khi là “Tiêu”, da gấu đỏ là “Đồi”, chó mực là “Vong”...Thứ tự trận pháp đã bị người sửa đổi, đây là nghịch trận!

Thất Sát tỏa hồn trận vốn chỉ có tác dụng với Quỷ hồn, đối với người sống sẽ không tạo ra bất kỳ thương tổn gì, nếu có người muốn cứu Quỷ hồn bị nhốt bên trong, chỉ có thể đem thứ tự Thất Sát trong trận pháp đảo ngược lại. Nhưng bởi vì mỗi người thi pháp sẽ có thói quen khác nhau, thứ tự xếp đặt cũng không đồng nhất, cho nên nếu không phải chính người làm phép thì người bên ngoài muốn phá trận thì rất khó. Điều không tốt nữa là nghịch trận như thế này sẽ có công dụng gì thì không ai biết.

Hàn Giai Doanh bên cạnh đang điên cuồng vùng vẫy, suýt nữa đã thoát khỏi kiềm kẹp của Dương Diệp. Không thể cho cô ấy đi qua, bằng không Tần Tử Giác sẽ gặp nguy hiểm!

Từ Nhân Thuyền đã từng tính sơ qua ngày sinh tháng đẻ của Tần Tử Giác, cho ra kết luận là Tần Tử Giác có thể chất cực dương rất hiếm thấy, khôn xà ở cõi âm cho dù bao vây Tần Tử Giác như vậy thì cũng rất khó tiến nhập vào cơ thể y. Chỉ cần không bị khống chế thì Tần Tử Giác sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng Hàn Giai Doanh là nữ giới, nữ thuần âm, một khi để cô ấy tới gần Tần Tử Giác, y sẽ bị kị sinh khống chế, ngay cả Hàn Giai Doanh cũng sẽ bị khôn xà tiến vào cơ thể. Nghĩ tới đây, Từ Nhân Thuyền đi đến kéo Hàn Giai Doanh, lớn tiếng hỏi: “Ngày tháng năm sinh của Tần Tử Giác?”.

Lúc này Hàn Giai Doanh đã sắp phát điên, căn bản không nghe bất luận kẻ nào nói, chỉ một mực muốn giãy ra. Từ Nhân Thuyền và Cao Thông dè dặt hai vai cô, ba người hợp lực mới miễn cưỡng làm cho cô bình tĩnh lại.

“Nói cho tôi biết ngày tháng năm sinh của Tần Tử Giác, việc này rất quan trọng”. Từ Nhân Thuyền nhanh chóng nói.

Hàn Giai Doanh chảy nước mắt nói ra một chuỗi số, Từ Nhân Thuyền nén xuống cảm giác hoảng hốt, kết quả sau khi tính toán làm cậu giật mình — Chí Sát, cực dương.

Việc Tần Tử Giác mang cực dương thì khi Từ Nhân Thuyền xem qua bát tự cũng đã sớm biết, thế nhưng “Chí Sát” là điều cậu không ngờ tới. Kết quả cho thấy sát khí Tần Tử Giác rất nặng, quỷ quái thông thường rất khó tiếp cận y. Thông tục mà nói, quỷ hung ác thì Tần Tử Giác so với quỷ còn hung ác hơn. Cho nên quỷ quái khi thấy Tần Tử Giác đều phải đi đường vòng. Tạm thời không thể nói sát khí này đối với người sống có ảnh hưởng gì, nhưng nhìn tình huống hiện tại, có thể nói trong thời gian ngắn Tần Tử Giác chắc chắn sẽ an toàn, lo lắng trong lòng của Từ Nhân Thuyền nhất thời giảm xuống phân nửa.

Vấn đề bây giờ là phải nhanh chóng phá bỏ nghịch trận của Thất Sát tỏa hồn trận. Thất sát tỏa hồn trận, danh như ý nghĩa, là lợi dụng Thất Sát để tiến hành tỏa hồn, nếu là Thất Sát, vì sao ở đây lại có tới 8 gian nhà? Lẽ nào...

Người thi thuật vì tránh nảy sinh việc ngoài ý muốn, tỷ như nghịch trận, thông thường sẽ bố trí bên ngoài Thất Sát tỏa hồn trận một huyết vị dùng để tiết khí. Thất Sát trấn áp bảy gian phòng, thật ra đó chính là huyết vị của Thất Sát tỏa hồn trận, huyết vị bị đóng, khí trong trận không tiết ra được, tán loạn ở trong trận, cho nên tạo cho Quỷ hồn bị giam giữ thống khổ cực lớn, chỉ cần huyết tiết khí vừa mở, khí trong trận được phóng xuất, giải thoát vong hồn, khôn xà theo đó cũng lui đi.

Dư ra một gian phòng, hẳn là chỗ của huyết tiết khí. Nhưng vấn đề rất cuộc là gian phòng nào? Để đề phòng huyết tiết khí bị sử dụng, người thi thuật sẽ đem huyết này bố trí y như Sát trong Thất Sát, trận pháp này đã bị nghịch qua một lần, nếu tái nghịch thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế nhất định phải tìm đúng cái huyết kia. Lí giải của Từ Nhân Thuyền đối với Thất Sát cũng chỉ giới hạn ở Mị, Tiêu, Đồi, Tứ Sát còn lại, chỉ biết là do Tinh quái sơn lâm biến thành, hình tượng cụ thể không thể nào biết, vậy thì phải làm sao mới tìm được đây?

Từ Nhân Thuyền cẩn thận đi đến bốn gian phòng còn lại, một gian phòng trong đó chỉ có một con chó mực sổng sờ sờ giống như Hàn Giai Doanh nói ban nãy, nó yên lặng nằm trên mặt đất, tựa hồ là đang ngủ. Nhưng ngay khắc Từ Nhân Thuyền nhìn xuyên qua cửa sổ trông thấy nó, da mắt của nó hơi nâng lên rồi nhắm lại, phảng phất cứ như một vị lão nhân cơ trí, trầm mặc mà lại an tường. Dựa vào trực giác, Từ Nhân Thuyền khẳng định suy đoán vừa rồi của mình, đây là “Vong”.

Gian phòng tiếp theo bày biện theo kiểu dáng phòng bếp, bếp lò, thớt gỗ, chén đĩa, thậm chí còn có rau cải xanh tươi. Trong nồi tỏa ra hơi nóng, mùi hương hấp dẫn bay vào mũi Từ Nhân Thuyền. Nhưng thứ làm con người ta chú ý nhất chính là cái lu đựng nước bằng đồng đỏ, nó chiếm hết 1/3 gian phòng, mặt ngoài được chạm khắc rất tỉ mỉ, miêu tả tình cảnh nơi nào đó bị lũ lụt. Đúng rồi, đây là “Lượng”. Hầu như toàn bộ ghi ghép về con quỷ này, đều không thoát khỏi liên quan tới nước.

Gian phòng thứ ba hoàn toàn tương phản với gian phòng khi nãy, đồ dùng đầy cả phòng, trên đó đều bám một lớp đất vàng thật dày, giống như mọi thứ được vớt lên từ dưới nước, vừa dễ vỡ lại vừa khô cứng. Gió không biết từ đâu thổi tới, tạo thành lốc xoáy nhỏ trong phòng, cuốn lên một ít cát mịn. Cảnh tượng rất dễ làm người khác liên tưởng đến sa mạc nóng rực, đây là “Bạt” có quan hệ mật thiết với sự khô hạn.

Đã phân biệt được Lục Sát trong Thất sát, cái cuối cùng chính là “Si”.

Thư tịch ghi chép về “Si” ít vô cùng, đa số giải thích chung chung là “Sơn thần và Tinh quái”, trong hai gian phòng còn lại, một gian là “miếu sơn thần” bày đầy trang sức, thần án, cống phẩm, hương nến và đầy thủ mọi thứ. Gian cuối cùng lại vô cùng bất đồng, giống như một sơn động âm u, ánh nắng mặt trời không thể chiếu tới, dựa vào mắt thường chỉ có thể nhìn thấy giữa phòng có một cây cột dựng thẳng rất kỳ quái. Từ Nhân Thuyền lấy di động ra chiếu sáng, một đôi mắt thú ám kim sắc xuất hiện ngay trước mắt — rồng!

Từ Nhân Thuyết hít sâu một hơi, thối lui hai bước, lấy ra trong túi một cái đèn pin cường lực, lúc này mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Đó là một con hắc xà vô cùng lớn. Thân thể của nó chôn ở dưới đất, một gian phòng đại khái chỉ có thể chứa đủ sọ đầu của nó. Lớp ngoài của hắc xà to lớn là một lớp vảy màu đen tinh mịn, bị ánh đèn chiếu qua liền lộ ra một màu đỏ sậm, hẳn là loại thuốc nhuộm đỏ chuyển đen. Hấp dẫn Từ Nhân Thuyền nhất chính là kim nhân của hắc xà. Con người không dựng thẳng đứng như xà bình thường. Hắc xà này có con người hình tròn không khác gì với con người, hơn nữa nó còn có mí mắt và lỗ tai. Lui về sau vài bước, Từ Nhân Thuyền ngạc nhiên phát hiện, hắc xà lại có gương mặt y như con người!

Thư quý trong Quý môn quan đã từng đề cập tới, “Si” là một loại động vật “Nhược long nhi hoàng”, nếu long không phải là long, lẽ nào là chỉ xà sao? Vậy “nhi hoàng”(40) giải thích như thế nào? Nó rõ ràng là một con hắc xà a! Hơn nữa, Si là một loại tà vật, mà trong mắt hắc xà lại mơ hồ lộ ra vẻ uy nghiêm. Nó chỉ lặng im nhìn Từ Nhân Thuyền, khiến cậu có cảm giác bị bao quanh bởi một sức mạnh to lớn và sâu rộng. Lần đầu tiên trong đời, Từ Nhân Thuyền cảm giác được loại sức mạnh thần kỳ tương tự với “Cự long uy áp”. Nếu có người nói cho Từ Nhân Thuyền đây thực sự là một con rồng, Từ Nhân Thuyền tuyệt đối sẽ không hoài nghi.

(40) “nhi hoàng”: màu vàng.

Một bên là sơn thần cát lợi, một bên là cự long uy nghi, nhìn như hai bên đều không có quan hệ gì với Thất Sát, rốt cuộc cái nào mới là huyết tiết khí đây?

Đứng ở góc độ của một người bày binh bố trận mà nói, đương nhiên là không hi vọng trận pháp của mình bị phá, nếu là như thế, vậy có nên chọn lựa gian phòng sơn thần? Dù sao thì dựa theo suy nghĩ của người bình thường, còn hơn vừa mở cửa sẽ có cự xà xông ra ngoài, còn miếu sơn thần thì tương đối làm người ta an tâm hơn, chỉ là...

Ở phía bên kia, phạm vi của “Xà dũng” đã thu hẹp một chút, nếu như không nhanh chóng thì “sát khí” trên người Tần Tử Giác cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu. Nhìn đến đó Từ Nhân Thuyền cắn răng đi về gian phòng giam giữ hắc xà —— không quản được nhiều như vậy. Cậu đánh cuộc hắc xà là thánh vật chứ không phải tà vật!

Ầm!

Đầu rần to lớn nâng lên cao, cả gian phòng đều sụp xuống. Chọn...sai rồi!

Hắc xà trở mình, thuận theo cây cột dựng thẳng chui vào lòng đất, trong khoảnh khắc không thấy bóng dáng.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, cửa bảy gian phòng còn lại bỗng nhiên mở toang, bảy luồng gió mạnh xuất hiện, trong nháy mắt cuốn lên vô số khôn xà, đem chúng nó gom lại vào phòng. Chưa tới một phút, tất cả khôn xà đều đã được quét đi sạch sẽ.

“Tử Giác!”. Hàn Giai Doanh nhanh chóng xông lên, lôi kéo Tần Tử Giác kiểm tra từ trên xuống dưới, “Có bị thương không?”.

Nhưng mà, không đợi Tần Tử Giác trả lời, trên mặt đất lại phát sinh biến hóa mới.

Từ Nhân Thuyền thở dài, bất đắc dĩ nói thầm: “Cái này mới là phiền phức lớn...”

Cái thứ khủng khiếp kia đã xuất hiện.

END 39 Đăng bởi: admin

40. Chương 40: Tỏa Hồn Trận (hạ)

CHƯƠNG 40: TỎA HỒN TRẬN (HẠ)

Ừng ục.

Máu loãng xuất hiện dưới chân Tần Tử Giác. Tần Tử Giác nhíu mày, kéo Hàn Giai Doanh đi qua phía bên kia.

Ai...Từ Nhân Thuyền lặng lẽ thở dài một hơi, cam chịu móc ra từ trong túi một viên đá màu đen, chặn ở lối ra. Dịch thể màu đỏ không ngừng tuôn ra như nước sốt cà chua đặc sệt. Xung quanh viên đá bắt đầu sủi bọt, giống như nước sôi ừng ục.

Cao Thông nhìn một lúc thì cảm thấy buồn nôn, hắt che mũi bỏ đi chỗ khác. Từ Nhân Thuyền ngồi xổm cẩn thận quan sát, hai tay đặt trên đầu gối, cảm để trên mu bàn tay, không hề chớp mắt. Dương Diệp đứng

nhìn cách đó không xa, thời khắc này hẳn cảm thấy máu huyết không ngừng cuộn cuộn cũng không kinh tởm lắm. Hẳn chỉ thấy bộ dáng lúc này của Từ Nhân Thuyền cực kỳ giống với con thỏ nhỏ hẳn nuôi, chăm chú lại nhu thuận, thực sự là rất khả ái, rất được lòng người.

Được hắc thạch đè lên, tốc độ máu loãng tuôn ra đã rõ ràng giảm bớt rất nhiều, Từ Nhân Thuyền vẩy một chút bột phấn, toàn bộ máu loãng liền lui xuống. Cậu thầm thở dài một hơi, vừa định đứng lên nhưng lại lung lay ngồi xồm trở lại.

“Làm sao vậy?”. Dương Diệp lập tức bước đến.

Từ Nhân Thuyền cố gắng co lại cơ thể, đầu chôn vào hai đầu gối, khó chịu trả lời: “Váng đầu”.

Gần như một khắc sau đó, những người khác cảm thấy mặt đất rung động kịch liệt. Lấy vị trí Từ Nhân Thuyền ngồi xồm làm trung tâm, máu đỏ sậm bắt đầu thấm ướt nền đất, tạo thành một đò dằng to lớn. Mùi hôi thối nồng đậm tràn đầy trong không khí, làm cho Dương Diệp muốn nôn. Hẳn nhìn thoáng qua Từ Nhân Thuyền đang co người lại, đang muốn đưa tay đỡ thì có một cánh tay đã nhanh hơn hẳn — Tần Tử Giác kéo lấy Từ Nhân Thuyền lúc này mặt đã trắng bệch, nhanh chóng bóp lấy mũi đối phương.

Lấy khả năng nhấn thả chuyên nghiệp của y, Từ Nhân Thuyền thanh tỉnh không ít, cậu miễn cưỡng mở mắt nhìn tình cảnh một chút, người mềm nhũn dựa vào Tần Tử Giác, chật vật nói: “Gọi bọn họ tập trung”.

Hàn Giai Doanh dĩ nhiên là nhắm mắt theo sát sau lưng Tần Tử Giác, Dương Diệp cũng đi đến bên cạnh, người duy nhất cách xa bọn họ chính là Cao Thông đã sợ đến choáng váng.

“Gọi Cao Kiệt...đi ra”. Từ Nhân Thuyền cúi đầu nói. Cậu nghĩ lúc trước không thể gọi Cao Kiệt xuất hiện là bởi vì Thất sát tỏa hồn trận vẫn còn uy lực, chỉ cần Cao Kiệt vừa xuất hiện thì nhất định sẽ bị nhốt lại. Hiện tại trận pháp đã bị phá, cậu tin chắc Cao Kiệt so với Cao Thông hữu dụng hơn rất nhiều.

Lông mày Tần Tử Giác hơi nhíu lên, suy nghĩ một chút, y đưa Từ Nhân Thuyền cho Hàn Giai Doanh, sau đó bước nhanh tới chỗ Cao Thông. Y không hề bị cản trở — nếu là người bình thường khi bước đi, bọn họ sẽ vì đủ loại nguyên nhân muốn né tránh mà đi đường vòng, nói cách khác, bọn họ sẽ cố hết mức không chạm vào đồng máu loãng kia. Nhưng Tần Tử Giác lại không để ý điều này, chỉ thấy y mắt nhìn thẳng, trực tiếp đi tới chỗ Cao Thông.

Kỳ thực, bản chất Tần Tử Giác là một người rất lười, y thường dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề, nói là như vậy, bước đi cũng như vậy. Theo y thấy đó là chuyện hiển nhiên, nhưng trong mắt Cao Thông, nó lại trở thành một cảnh tượng khác.

Cao Thông nhìn người đang từng bước tiến về phía mình, hai chân hơi run rẩy. Hình ảnh trước mắt là Tần Tử Giác và một hình ảnh trong đầu chồng chéo lên nhau. Cây cối san sát mọc ở thôn nhỏ, có một người không nhanh không chậm bước về phía hắn. Thấp, thấp, thấp, mỗi khi giậm chân xuống đất, mặt đất lại xuất hiện một vết máu.

Dưới chân người kia máu chảy thành sông, hàm răng người đó không ngừng rung động “Khanh khách”, không gì có thể ngăn cản người kia tới gần.

“Đừng, đừng mà”. Hẳn từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ.

Người nọ dừng bước, lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt giống như mèo đang trêu đùa chuột.

“Đừng giết ta”. Cao Thông từng bước lui về phía sau.

“Vì sao?”. Giọng nói người kia rất êm ái.

“Đừng giết ta...Đừng! Người biết ta là...”. Cao Thông vội vàng muốn giải thích.

Tay của người kia xoa mặt của hắn, từng khớp xương ngón tay chậm rãi di chuyển qua lại trên mặt hắn, ôn nhu mà lại tàn khốc: “Ta không biết”.

“Ta sẽ nói cho người biết! Xin người, xin người...”.

“Lúc nào đây? Ta đã đợi quá lâu”.

“Nhanh thôi, nhanh thôi...”. Cao Thông cúi đầu, giọng nói dần dần hạ thấp. Tay hắn vịn vẹo phía sau lưng, mặt tiêu tụy tái nhợt. Người kia nhìn hắn, vẻ mặt dần dần thả lỏng.

Chính là giờ khắc này! Cao Thông nhanh chóng móc từ phía sau ra một cây thủy chủ, hắn nhắm thẳng tới người phía trước, hắn cảm thấy một trận khoái cảm điên cuồng, cảm giác khiến cho hắn cười ha ha: “Rất nhanh thôi, ta sẽ đem ngươi xuống phía dưới tìm hắn!”.

Người kia ngã về phía sau, hai mắt mở to bất khả tư nghị nhìn hắn. Cao Thông cố sức đem lưỡi dao ấn sâu vào trong cơ thể người kia, học dáng vẻ của người kia, hắn nhẹ nhàng xoa mặt của người kia: “Ngoan, nhắm mắt lại, ngươi lập tức có thể nhìn thấy hắn”.

Thật vậy chăng? Ánh mắt của người kia dần dần mất đi thần thái.

“Thật ngoan”. Cao Thông ôn nhu sờ sờ mặt người kia, nhẹ giọng dụ dỗ: “Vì sao tỷ tỷ lại lừa gạt ngươi chứ?”

Ngươi gạt ta. Ngươi nói hắn đã chết, nhưng chính ngươi đem giấu hắn đi. Người đó ngã trên mặt đất, vẻ mặt phần nộ nhìn hắn.

“Ai bảo ngươi cướp đoạt của ta?”. Cao Thông cười lên khanh khách, “Từ nhỏ đến lớn, cái gì ngươi cũng muốn cướp lấy. Những lần trước ta đều không phải nhường hết cho ngươi sao, nhưng tại sao lòng tham của ngươi lại không thấy đầy cơ chứ? Tiểu Kỳ?”.

“Ngươi, còn, nhớ kỹ, ta, đã nói...”

“Ta đương nhiên nhớ kỹ”. Cao Thông nâng người kia lên rồi để tựa trên người mình, “Ngươi nói, trên thế giới này ngươi yêu nhất vẫn chính là tỷ tỷ, ta tin tưởng ngươi, vẫn luôn tin. Nhưng vì sao ngươi lại muốn biến thành như vậy? Vì sao lại muốn giành hắn với ta? Vì sao, cuối cùng ép ta phải tự mình giết chết hắn, hắn là người duy nhất mà ta thật lòng thích?”

Người nọ mỗi chữ mỗi câu, cố hết sức nói: “Ta, không có, thay đổi”.

“Được rồi”. Cao Thông lắc đầu, không muốn nói thêm nữa. Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của đệ đệ, “Bé ngoan, ngươi nên ngủ”.

Ngủ đi. Ngủ đi. Tỉnh lại là có thể nhìn thấy hắn. Hắn nhẹ nhàng ngân ca bài hát.

Nghe xong lời của hắn. Người nọ chậm rãi nhắm mắt lại...Bỗng nhiên ! Người nọ nắm lấy tay Cao Thông, từng chút từng chút bò dậy dính sát vào người hắn, toe toét cười rộ lên: “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi”.

“A!”. Cao Thông cả kinh nhảy dựng lên, điên cuồng mà đâm đá người nọ.

Vì sao ngươi còn chưa chết? Vì sao ngươi còn chưa chết?

“A a a a!”

Ba. Một nắm đấm nện vào mặt Cao Thông.

“Nổi điên cái gì”. Vẻ mặt Tần Tử Giác rất không hài lòng, y nắm lấy cánh tay của Cao Thông —— vừa này y mới tới gần một chút, Cao Thông bắt đầu giống như một bệnh nhân tâm thần, hắn ta cố gắng chạm vào y, tấn công y, rồi lẩm nhẩm nói những lời vô cùng kỳ lạ.

“Tần, Tần Tử Giác?”. Chuyện gì vừa xảy ra, người ban này đâu rồi?

Tần Tử Giác lười đáp lời Cao Thông, cũng không rảnh quan tâm hắn đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp đơn giản ra lệnh: “Đi”.

Cao Thông ngây ngẩn đứng tại chỗ, khổ não kéo tóc của mình. Đầu của hắn đang vô cùng hỗn loạn, không phân rõ cái nào là thực tế, cái nào là ảo ảnh. Tần Tử Giác người này, là thật sao? Hay là...cũng là ảo giác? Hắn là ai vậy? Những gì hắn trải qua từ nhỏ đến lớn rốt cuộc có phải là thật không? Mẹ đâu? Mẹ là thật sao? Vậy người mới vừa rồi là ai? Tần Tử Giác? Là ai? Tiểu Kỳ? Là ai? Vô số vấn đề chồng chéo xuất hiện trong đầu hắn. Cao Thông thống khổ rên rỉ.

Tần Tử Giác thấy hắn như vậy lại càng lười giải thích, trực tiếp nhắc cổ hắn lên rồi lôi tới phía đám người Từ Nhân Thuyền.

Cao Thông cố sức vùng ra, khiếp đảm hỏi: “Người là ai?”

Tần Tử Giác ghét bỏ một tay ném Cao Thông xuống đất, lạnh lùng nhìn hấn —— muốn đánh nhau?

...

Ách...Tôi nghĩ tôi đã biết rõ cậu là Tần Tử Giác. Bị ma đầu mặt lạnh trừng đến hoàn toàn tỉnh táo, Cao Thông sờ mũi, nhanh chóng bò dậy, ngượng ngùng đi theo sau Tần Tử Giác.

Càng đi vào trung tâm cự trận, càng có thể cảm nhận máu loãng đang dần dần thay đổi, trở nên rất nồng đậm. Máu nhiều như vậy, phải chết bao nhiêu người đây? Cao Thông im lặng nghĩ. Nghĩ đến tình cảnh khi này, hấn giật mình một cái.

Đợi đến khi hai người đi tới, Từ Nhân Thuyền bị vây trong tâm trận thoát nhìn so với ban đầu đã muốn thắm hơn rất nhiều. Nhưng cậu hiển nhiên cũng đã giải thích cho những người khác là việc gì đang xảy ra, Hàn Giai Doanh và Dương Diệp coi như cũng khá trấn định.

Tần Tử Giác thành công đem người tới, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ liền vứt bỏ Cao Thông, đi thẳng đến chỗ Từ Nhân Thuyền. Bộ dạng Từ Nhân Thuyền chật vật như thể y chưa bao giờ thấy qua, cảm giác choáng váng mãnh liệt làm cho gương mặt cậu trắng bệch, cả người đổ đầy mồ hôi, gần như thấm ướt hết cả quần áo.

Tần Tử Giác bắt động thanh sắc đỡ người lên, làm cho trọng tâm đối phương đều chuyển lên người mình, nhằm tiết kiệm thể lực. Nhìn bộ dạng Từ Nhân Thuyền gần như không thở nổi, y hơi nhíu mày, người này không phải chỉ có đứng ở những nơi di động với tốc độ cực nhanh mới có phản ứng thể sao?

Lúc này, Từ Nhân Thuyền cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của y, khó khăn nhấc mí mắt: “Đủ?”

Tần Tử Giác gạt đầu đáp, y nắm thật chặt tay của đối phương, tránh cho người nọ trượt chân ngã xuống đất.

“Chúng ta, đã lùi về sau”.

Cái gì? Tần Tử Giác cúi đầu nhìn cậu, rõ ràng bọn họ đứng tại chỗ không hề di chuyển qua lại. Lẽ nào người này cũng xuất hiện ảo giác?

“Tôi là nói, thời gian”. Từ Nhân Thuyền ngừng một hồi, thở hổn hển mấy hơi, tiếp tục nói: “Công dụng của huyết trận làm cho mọi người không cảm nhận được”.

Nhìn dáng dấp chăm chú yếu ớt như thể của đối phương, Tần Tử Giác nhất thời không biết nên có phản ứng gì. Y neho mắt muốn nói, nhưng nhìn vẻ mặt hư nhược của người tựa trên vai, cuối cùng chỉ nắm tay mình thật chặt.

...

“Trời ơi! Các người nhìn xem”. Hàn Giai Doanh này giờ vẫn đứng ở một bên đột nhiên chỉ lên bầu trời rồi la to.

Cao Thông và Dương Diệp nghe theo ngẩng đầu lên —— bầu trời quang đãng, trong vắt sáng tỏ.

Nhìn cái gì? Hai người đồng dạng không nghĩ ra.

“Cây a!”. Vẻ mặt Hàn Giai Doanh chỉ tiếc rên sất không thành thếp, “Các người không cảm thấy mấy cái cây xung quanh thấp đi rất nhiều sao?”.

“Sau khi nghe cô nói thì quả thật...”. Cao Thông nghi ngờ nói, nhìn kĩ một hồi rồi sợ hãi kêu lên: “Đúng rồi! Thấp đi rất nhiều!”

“Đó là đương nhiên”. Từ Nhân Thuyền đứng thẳng người, dùng tay áo Tần Tử Giác lau mồ hôi trên mặt, nói: “Năm mươi mấy năm, đương nhiên khác biệt rất nhiều”.

“Ồ”. Hàn Giai Doanh thấy cậu bỗng nhiên khỏe lại, quan tâm hỏi, “Cậu không sao chứ?”.

“Không có việc gì”. Từ Nhân Thuyền hít sâu một hơi, giải thích: “Đã dừng lại”.

END 40

P/s: Đáng lẽ để mừng năm mới ta định post cái gì đó vui vui, sáng sủa, nhưng tìm hoài không thấy được đoạn văn nào hợp ý, cuối cùng đành phải post chap mới của Tử bất ngữ Đăng bởi: admin

41. Chương 41: Vụ Thôn (thôn Sương Mù) (thượng)

CHƯƠNG 41: VỤ THÔN (THÔN SƯƠNG MÙ) (THƯỢNG)

“Ý của cậu là...Chúng ta đã quay về 50 năm trước?”. Hàn Giai Doanh rất nhanh đã phản ứng lại.

So với cô, Cao Thông có vẻ chậm chạp hơn rất nhiều: “Có ý gì? Chúng ta chuyển kiếp hả?”.

Từ Nhân Thuyền liếc mắt, vốn không định đáp lại, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng giải thích: “Nói đúng ra là chúng ta tiến vào một không gian khác, mà cái không gian này vẫn cứ duy trì ở khoảng thời gian 50 năm trước”. Cậu hít mạnh một hơi không khí mát mẻ lúc sáng sớm, nói tiếp, “Tôi đã tính sai, cứ tưởng rằng đây bất quá chỉ là một nghịch trận đơn thuần của Thất sát tỏa hồn trận”.

Đây là lần đầu tiên Cao Thông thấy Từ Nhân Thuyền nói với khẩu khí một mối như thế, trong kí ức của hắn, Từ Nhân Thuyền lúc thì gà mẹ lúc thì lạnh lùng, nói tóm lại là khó ưa đến cực điểm. Tuy nhiên rất nhiều khi Từ Nhân Thuyền khó ưa vẫn hoàn khó ưa, nhưng vẫn luôn luôn tràn đầy tinh lực, không giống bây giờ, cứ như là đã mệt mỏi đến cạn kiệt sức lực. Bỗng nhiên hắn nhớ đến lúc trước nhóc thỏ mỗi khi gặp mặt đều phải khiêu khích đe dọa hắn, Cao Thông lời nói ra đến khoe miệng nhưng lại nuốt xuống.

“Nếu không phải nghịch trận, vậy là cái gì?”. Dương Diệp bất chấp ánh mắt lạnh băng của Tần Tử Giác, nơm nớp lo sợ hỏi.

Từ Nhân Thuyền suy nghĩ một hồi, cố gắng sử dụng cách thức đơn giản dễ hiểu nhất để nói rõ: “Từng trận pháp đều có phương thức phá giải, nhưng trong quá trình phá trận, nếu có một mắc xích bị lỗi thì có thể sản sinh ra một nghịch trận khác. Phương pháp phá trận có rất nhiều loại, trình tự cũng vô cùng rườm rà, sai lầm khác nhau sẽ dẫn đến hình thành nghịch trận khác nhau, cho nên không ai biết được mỗi loại nghịch trận sẽ có dạng kết quả gì”.

Hàn Giai Doanh cắt ngang: “Kết quả của nghịch trận này là khiến cho chúng ta rơi vào cái không gian 50 năm trước này sao?”

“Không hoàn toàn như vậy”. Từ Nhân Thuyền nói, “Cái trận này...Đích thực là nghịch trận của Thất sát tỏa hồn trận. Thế nhưng đồng thời nó cũng là một trận mới”. Thấy Cao Thông và Dương Diệp nghe xong lại sững sốt, cậu tiến thêm một bước giải thích: “Hiệu quả nghịch trận thiên kì bách quái như thế nào đi nữa thì vẫn có liên hệ với trận pháp ban đầu. Thất sát tỏa hồn trận cũng giống vậy, nó dùng để nhốt và dẫn vật vong hồn, nghịch trận của nó cũng có thể giải thoát Quỷ hồn bị giam cầm, hay cũng có thể làm cho thứ bị giam cầm càng thêm giày vò tàn khốc, còn có thể...không có chút ảnh hưởng gì với trận pháp ban đầu. Tôi vừa mới mở ra huyết tiết khí, Thất sát tỏa hồn trận kỳ thực đã được phá giải. Phá trận chẳng khác nào là giải phóng Quỷ hồn bị giam giữ. Chúng ta sở dĩ tiến vào không gian này, nguyên là do trận pháp mới này. Mà trận mới xuất hiện, tôi nghĩ tiền đề là phá trận ban đầu”.

Cao Thông nghe xong đầu óc vẫn mơ hồ: “Cậu nói là trận sản sinh ra trận mới? Liên hoàn kế?”.

“Không sai. Có người lợi dụng nghịch trận bố trí một trận mới ẩn bên trong, chỉ cần Thất sát tỏa hồn trận bị phá, trận pháp mới sẽ mở ra”. Nói đến đây, Từ Nhân Thuyền ảo não kéo tóc mình một cái, “Mà tôi cứ nhiên lại không phát hiện chút nào”.

Điều này hiển nhiên là một tin tức vô cùng gay go, Từ Nhân Thuyền không hề nhận ra, nói rõ kể bày trận cao minh hơn cậu không chỉ một chút. Mà trong chuyện đi này của Từ Nhân Thuyền, cũng chỉ có mình cậu đối với chuyện tình quái lực loạn thần tương đối quen thuộc, cũng có thể nói, tất cả niềm hi vọng chạy trốn của bọn họ đều dựa vào Từ Nhân Thuyền. Hiện giờ kể bày binh bố trận ở đây còn lợi hại hơn so với Từ Nhân Thuyền, lẽ nào tất cả bọn họ đều phải bỏ mạng ở nơi này sao?

“Cũng không cần bi quan như thế”. Từ Nhân Thuyền thấy Hàn Giai Doanh lộ ra vẻ mặt buồn rầu, cậu tạo ra biểu tình thoải mái, an ủi nói: “Vô luận quái dị ra sao, nó cũng chỉ là một trận pháp, nếu là trận thì nhất định sẽ có cách phá giải”.

“Thật vậy sao?”. Có người khinh thường lên tiếng trả lời.

“Ai?!” Tàn Tử Giác quát. Y nhìn thấy rất rõ, không ai trong bọn họ mở miệng nói chuyện.

“Nguyệt nhi ảnh, hoa trung ánh, đa nương kiến liễu tiểu ngâm ngâm. Tử yên can, hỏa nhi quang, đường thượng nhất oản vô đầu thang. Đầu tại na lý? Đầu tại na lý? Hắc thủ ẩn, yếu nhĩ mệnh...Hì hì, hì hì...”.

Bài ca quen thuộc vang lên bên tai, lông tóc Cao Thông nhất thời dựng đứng. Đột nhiên, Tàn Tử Giác kéo lấy con búp bê thổ từ trên balô của Từ Nhân Thuyền, dùng sức đập mạnh xuống đất.

“Ai —— nha ——”. Âm thanh yếu ớt của trẻ con vang lên, mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu oa nhi lộn mèo trên đất, lắc lư lão đảo đứng lên.

“Lần này lại là trò gì đây?”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì nắm lấy cái tai thổ, nhấc lên nhấc xuống chơi đùa.

Thỏ búp bê liễu mạng giấy dựa trước ngực cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên đỏ bừng. Từ Nhân Thuyền ngoẹo đầu nhìn nó, cảm thấy thú vị vô cùng, “Không phải người có thể biến thành người khác sao? Biến một chút cho ta xem nào”.

Con thổ nhỏ lắc đầu một cái, hàm hừ không phản ứng lại.

Từ Nhân Thuyền nhào người tới cái túi to đeo trên lưng Tàn Tử Giác, không biết từ đâu móc ra một cây kéo nhỏ, “Ta giúp người cắt nha”. Nói xong, cậu giả bộ đem cái kéo đến bên cái tai dài của thổ búp bê. Thổ búp bê mở to đôi mắt đỏ au long lanh nước dãi theo cậu, vừa khả ái vừa đáng thương. Từ Nhân Thuyền bất vì sở động, lực đạo trên tay lại tăng lên một phần.

“Oa ——”. Thổ cục cứng khóc òa lên, “Ba ba, ba ba!”.

Bụi cây thấp lùn bên trái có chút động tĩnh, Từ Nhân Thuyền thu kéo lại, cười híp mắt nói: “Quản lý Bành, chúng ta cùng nhau ăn thịt thổ nướng đi?”.

Soạt. Một bóng người chui ra từ bụi cây, Cao Thông định thần nhìn lại, rõ ràng là quản lý nhà hàng trong thành phố X.

“Lệnh thiên kim?”. Từ Nhân Thuyền vừa hỏi vừa xách theo thổ búp bê.

“Bỏ nó xuống”. Bành Vĩ trầm giọng nói.

“Được thôi”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì xoa nắn cái mặt của thổ búp bê, “Dẫn chúng tôi ra ngoài”.

Bành Vĩ lại cười rộ lên khe khẽ, giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, vang vọng trong rừng cây sáng sớm: “Muốn đi ra ngoài? Người biết chỗ này là đâu không?”

“Không phải trận pháp”. Từ Nhân Thuyền tận lực trả lời thật thoải mái.

Lúc này, Bành Vĩ lại khom người cúi thấp rồi đứng thẳng dậy, ánh mắt bén nhọn giống như độc xà nhìn Từ Nhân Thuyền. Đột nhiên, thân hình hắn khẽ động, trong lúc không đề phòng, con thổ búp bê trong tay Từ Nhân Thuyền đã bị chuyển đổi.

Thỏ cục cứng dùng cả hai tay hai chân bò lên vai Bành Vĩ, đắc ý cười to: “Ngu ngốc! Nơi này là chí âm đại huyết. Ai trong các ngươi cũng trốn không thoát!”.

Từ Nhân Thuyền trăm triệu lần không thể nghĩ tới đáp án này, trên thế giới tồn tại chín chí âm đại huyết, chúng nó phân tán ở các nơi có chỗ tiếp nối giữa dương gian và cõi âm. Mà một trong chúng nó, chính là nơi sinh trưởng của Từ Nhân Thuyền —— thành phố Z, khu Lão Thành, phường Bách Lý, hẻm Quan Tiên, số 109. Ở nơi đó mở một cửa tiệm nho nhỏ, là nơi truyền lại hết đời này đến đời khác của gia tộc Từ Nhân Thuyền. Nó mang một cái tên rất phổ biến với mọi người —— Quý môn quan.

Nhưng không phải toàn bộ chín chí âm đại huyết đều có vị trí cố định, theo Từ Nhân Thuyền biết thì có ít nhất sáu vị trí bay lơ lửng bất định. Hơn nữa, cảnh tượng bên trong mỗi chí âm đại huyết đều có chỗ khác

biệt, thậm chí có lúc lại căn cứ vào những người khác nhau, thời gian khác nhau mà phát sinh biến hóa, cho tới bây giờ, Từ Nhân Thuyền chưa từng nghe qua có người nào tiến vào đại huyệt mà có thể chạy trốn.

“Đã hiểu rõ chưa? Từ *** trưởng?”. Bành Vĩ vuốt ve đầu thỏ búp bê, gần từng chữ nói, “Các người, cũng phải chết ở chỗ này”.

Khi Từ Nhân Thuyền định mở miệng, Cao Thông cướp lời cao giọng hét lên: “Chí âm đại huyệt cái quái gì? Nó là cái gì? Chúng ta đều phải chết sao?”.

“Sẽ không”. Tần Tử Giác tiến lên một bước, vũng vàng nắm lấy vai Từ Nhân Thuyền, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bành Vĩ, học theo khẩu khí của hắn, gần từng câu chữ ném về: “Chúng ta sẽ không”.

Bành Vĩ kinh ngạc liếc nhìn Tần Tử Giác, lập tức phản ứng lại, khẽ gật đầu: “Cực dương, chí sát...Nếu như là người thì đích xác có khả năng rời khỏi”. Tròng mắt của hắn chuyển động, lại nói, “Nhưng trong đại huyệt vô biên vô hạn, cho dù người có thể tìm được đường ra, thế giới bên ngoài cũng đã trôi qua mười năm hay thậm chí mấy trăm năm. Đến lúc đó, người có nghĩ sẽ bị người ta xem là quái vật mà đem đi giải phẫu chưa?”.

Tần Tử Giác không thềm để ý tới hắn, y nhìn thẳng vào mắt của Từ Nhân Thuyền rồi nói: “Không phải là tôi, mà là chúng ta”.

Từ lúc ở phía sau chùa của Không Phá, Từ Nhân Thuyền đã xác định ánh mắt của Tần Tử Giác rất có ma lực, y vĩnh viễn kiên định như vậy, vì vậy đương nhiên, người bị y nhìn chăm chú như thế, sẽ rất dễ dàng tin tưởng vào lời nói của y.

“Không sai, chúng ta sẽ không chết”. Từ Nhân Thuyền lầm bầm nói, rót cuộc tràn đầy tự tin.

“Thế à? Như vậy liền đi đến đây đi”. Bành Vĩ nói xong, xoay người đi dẫn đầu.

...

Hiển nhiên lời nói của Bành Vĩ đối với ba người kia đã có một tác động đáng kể. Cao Thông và Dương Diệp tự giác vây hai bên Hàn Giai Doanh, về mặt cảnh giác. Đoàn người im lặng đi trong rừng cây, chỉ có thỏ búp bê lúu rúu nhảy tới nhảy lui trên vai của Bành Vĩ, thỉnh thoảng còn xoay người lại làm mặt quỷ trên Từ Nhân Thuyền.

“Thật không đáng yêu chút nào”. Từ Nhân Thuyền lầm bầm, nhưng lại không có tinh lực đi trêu đùa nó. Hiện tại toàn bộ tinh lực của cậu đều đặt ở việc suy tính làm sao có thể bình an thoát khỏi nguy hiểm.

Trái lại Tần Tử Giác lại bị thỏ bảo bảo làm cho tâm tình bực bội, không nhẫn nại mà nói một câu: “Vậy làm thật đi”.

Thỏ bảo bảo vừa nghe thấy, vội vàng rúc vào cổ áo Bành Vĩ, lộ ra đôi mắt to nhìn Tần Tử Giác —— nó sợ người này, từ lúc còn trong khách sạn nó đã bắt đầu sợ. Trên người người này có một loại khí thể vượt lên người phàm, tiểu tinh quái như nó, nếu không có ba ba làm chỗ dựa, căn bản không dám tiến tới gần y.

“Sợ?”. Lần này đổi lại là Từ Nhân Thuyền đắc ý, cậu cười hì hì túm lấy tay của Tần Tử Giác, khiêu khích nói: “Vô dụng”.

Thỏ búp bê gầm gừ đầy tức giận, muốn nhào lên hung hăng cắn lấy Từ Nhân Thuyền, nhưng lại kiêng kỵ Tần Tử Giác bên cạnh. Lúc gấp tới độ xoay thành vòng tròn, thì Bành Vĩ dừng bước: “Đến rồi”.

Lúc này hắn đang đứng ở sườn của một ngọn núi nhỏ, từ nơi này nhìn xuống, liếc mắt thấy ngay thôn trang nằm dưới chân núi. Đó là một thôn nhỏ sạch sẽ và trong lành, đường đất vàng, nhà ngói đỏ. Từ Nhân Thuyền thậm chí có thể nhìn thấy phía trước sân nhà có để một đồng lớn rơm rạ phơi khô —— giống y như đúc với bức tranh Tần Tử Giác vẽ phía sau núi.

Mấy người theo con đường nhỏ đi dọc xuống núi, rất nhanh đã đến cổng thôn. Từ Nhân Thuyền sờ lên tấm bia đá dựng thẳng đứng, không khỏi nghĩ tới Không Phá. Khi đó, Không Phá còn nhỏ có phải cũng leo lên tấm bia cao như vậy, ngưng mắt thật lâu nhìn tới rừng chuối, ở trong lòng nói lời tạm biệt Vi Thiện? Không hiểu sao, cậu cảm giác mình có thể cảm nhận được tâm trạng khi đó của tiểu Không Phá, chua xót mà lại

đau thương, giống như có một làn khói xanh tràn ngập trong lòng và miệng, cảm giác đau nhói khóc không được.

“Tần Tử Giác”. Cậu bỗng nhiên nói, “Anh có biết khi nói ra lời từ biệt người ta có tâm trạng như thế nào không?”.

Tần Tử Giác không trả lời, nhưng cậu biết, bàn tay nắm lấy bàn tay cậu chưa từng buông.

END 41

P/s: từ đầu truyện tới giờ hình như chưa hề có ngược nhỉ??? Đăng bởi: admin

42. Chương 42: Vụ Thôn (trung)

CHƯƠNG 42: VỤ THÔN (TRUNG)

Bành Vĩ tựa hồ rất quen thuộc với thôn trang này. Hắn dẫn mọi người đi qua con đường ngoằn ngoèo rồi tiến vào trong một sân nhà. Hắn đem thổ bảo bảo đang ngủ nhẹ nhàng đặt lên bàn, nói: “Các người ở trong đây nghỉ ngơi, những thứ trong phòng có thể tùy ý sử dụng”.

Đám người Hàn Giai Doanh cẩn trọng đứng ở một bên, hiển nhiên không hề tin tưởng Bành Vĩ. Từ Nhân Thuyền trái lại đặt mông ngồi lên băng ghế, rót một chén trà rồi chậm rãi uống một ngụm, sau đó thuận tay kéo Tần Tử Giác ngồi xuống.

“VẬY CÒN ANH?”. Tuy rằng đã tự nói với mình cái gì đến thì sẽ đến, nhưng Bành Vĩ người này, phải đề phòng.

Bành Vĩ nhìn thoáng qua thổ búp bê đang ngủ say, nói: “Ta có việc phải làm”. Hắn không có ý dẫn theo thổ búp bê, động thái này tương đương với việc thể chấp nó ở đây.

Từ Nhân Thuyền suy nghĩ một chút, đưa tay cầm lấy thổ búp bê nhét vào balô của Tần Tử Giác, cười hì hì nói: “Loại vật này có rất nhiều, thiếu một con thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm lại một con khác ha”.

Bành Vĩ có hơi phẫn nộ, hắn cất cao giọng: “Vậy người muốn thế nào?”.

“Anh xem, không có chúng tôi anh sẽ không vào đây được, nói cách khác, là chúng tôi đã giúp anh một đại ân. Nhưng anh cũng cung cấp chỗ ở cho chúng tôi...Ừ, việc này có thể ghi nợ”. Từ Nhân Thuyền uống một ngụm trà, bộ dáng không nhanh không chậm, điệu bộ giống như đang thoả thuận công việc làm ăn, “Thế nhưng không có anh, bất luận ra sao chúng tôi cũng sẽ không tiến vào nơi này. Anh đem chúng tôi đặt vào tình huống nguy hiểm như vậy, chung quy cũng nên trả một chút tiền đi chứ”.

“Ít nói nhảm, muốn gì thì cứ nói thẳng ra”.

“Vậy thì...”. Từ Nhân Thuyền nâng cằm nhìn Bành Vĩ, trong mắt lóe lên tiểu ý, “Chúng tôi đây cũng không khách khí nữa”. Dứt lời, cậu cười híp mắt nhìn về phía Tần Tử Giác ——

Bịch bịch!

Tần Tử Giác trực tiếp tung một quyền vừa nhanh vừa độc, quật ngã Bành Vĩ xuống đất. Một quyền này của y không có nửa điểm lưu tình, đánh Bành Vĩ đầu nổ đom đóm nằm úp sấp trên mặt đất một lúc lâu mới có thể ngồi dậy.

“Người”. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Từ Nhân Thuyền.

Từ Nhân Thuyền không sợ, vẫn như trước khi định thần nhân: “Mạng mấy người chúng tôi đang treo lơ lửng, đánh anh một trận, anh cảm thấy bị tổn thất sao?”.

Hai mắt Bành Vĩ bốc hỏa, thần tình kia giống như muốn đem Từ Nhân Thuyền nuốt vào bụng. Nhưng Từ Nhân Thuyền nói đúng, nếu hắn chưa từng bố trí cái chết của Tạ lão tứ, nếu hắn không cố ý bố trí trận trong trận thì những người này thực sự không đến mức phải ra nông nỗi này. Hắn thở dài một hơi, tình thần sa sút buông lỏng hai vai, cúi đầu thềm chấp nhận lời nói của Từ Nhân Thuyền. Rất nhanh sau đó hắn lại bắt đầu chịu đựng nắm đấm của Tần Tử Giác, quả đấm cứng như nham thạch nện trên người hắn,

Bành Vĩ bị đánh tới mức hấn cảm giác như linh hồn của mình bị đánh đến bay ra, toàn thân không có chỗ nào không đau đớn.

Ngay khi Bành Vĩ nghĩ mình từ sống bị đánh cho tới chết, Tần Tử Giác ngừng tay. Đối thủ không đánh lại làm y thấy không thú vị, Tần Tử Giác bĩu môi, ngồi trở lại trên ghế.

Y đột nhiên thu tay lại như vậy, Bành Vĩ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y. Tần Tử Giác lý trực khí trắng trừng lại —— không phục?

Bành Vĩ lập tức thức thời cúi đầu xuống.

“Các anh thì sao?”. Từ Nhân Thuyền hướng về phía Cao Thông đang ngây ngốc và Dương Diệp đang trừng mắt nhìn, cười hì hì nói, “Bỏ lỡ lần này, về sau sẽ không có cơ hội nữa đâu, bảo vệ của hấn rất nhiều đó”.

Dương Diệp cười khở, ngồi xuống bên kia Từ Nhân Thuyền. Hấn rất muốn biết, nếu như đánh Bành Vĩ thì hấn có thể đi ra ngoài, như vậy cho dù thân thủ kém cỏi đến đâu, hấn nhất định cũng sẽ dùng hết sức bình sinh mà lao tới đánh Bành Vĩ. Vấn đề là, có thể sao? Không thể. Cho nên mắng như thế nào, phần nộ như thế nào cũng vô dụng. Hấn tình nguyện tốn thêm chút thời gian để thuyết phục bản thân tiếp thu sự thật này, không nên sợ hãi cái chết nữa. Từ Nhân Thuyền nhìn bộ dáng này của hấn, trong lòng cũng hiểu chút ít, cười cười, rót một chén trà đưa tới.

Nhưng Cao Thông sẽ không nghĩ như vậy. Nếu phải chết, thế nào cũng phải giải quyết kẻ thù trước rồi hãy nói. Cho dù đánh không chết, nhưng đánh gần chết thì cũng thỏa mãn, nếu không hấn thực sự chết không nhắm mắt. “Phi phi”, nhổ vào lòng bàn tay vài ngụm nước bọt, hấn bắt đầu động tay động chân đánh điên cuồng đến Bành Vĩ không còn đứng dậy nổi.

“Đừng đánh chết người, phải chịu trách nhiệm hình sự”. Từ Nhân Thuyền ở phía sau lạnh lạnh nhắc nhở.

“Tôi phi! Lão tử cũng phải chết, chịu trách nhiệm cái rắm!”. Cao Thông tức giận nói.

“Ai nói anh sẽ chết?”. Từ Nhân Thuyền kinh ngạc tròn tròn hai mắt, đáng đáp cực kỳ bất khả tư nghị.

Cao Thông vừa nghe xong, tròn tròn mắt: “Hả?”

“Tôi lúc nào nói là chúng ta sẽ chết?”.

“Người này không phải đã nói không ai trong chúng ta có thể thoát ra ngoài được sao?”. Cao Thông chỉ vào Bành Vĩ, hỏi.

“Hấn nói Tần Tử Giác có thể ra ngoài”.

Đó không có nghĩa là chúng ta cũng có thể ra ngoài! Trong lòng vừa dấy lên hi vọng rồi lại bị dập tắt, Cao Thông hét lớn ở trong lòng.

Từ Nhân Thuyền chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “Tần Tử Giác nói là sẽ dẫn chúng ta ra ngoài”.

Y biết cái đếch gì! Cao Thông tức đến run cả người, đang muốn chửi bậy, nhưng mới vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Tần Tử Giác, ngay lập tức xùi xuống. Hấn vươn tay ra, ngón tay run rẩy chỉ chỉ Bành Vĩ, thốt ra một câu hỏi không có liên quan: “Vậy tại sao cậu lại muốn đánh hấn?”.

Từ Nhân Thuyền chìa tay, vô tội nói: “Tôi không có đánh hấn”.

Cậu! Cậu gợi mở chúng tôi đánh hấn! Cao Thông tiếp tục rống to trong lòng.

“À”. Từ Nhân Thuyền cười tủm tỉm, tay chống lấy đầu nói: “Trong phút chốc nhìn hấn liền cảm thấy có chút khó chịu”.

Trong phút chốc, có chút. Cao Thông nhìn Bành Vĩ bị đánh đến không còn hình người, hấn rùng mình một cái. Vậy nếu như trong phút chốc cảm thấy nhiều hơn thì sao, nhiều hơn một chút,...Hấn đột nhiên cảm giác được, mình có thể sống tới bây giờ, coi như phúc lớn mạng lớn.

Thấy Bành Vĩ đã bất tỉnh nhân sự, Từ Nhân Thuyền mới chậm rãi đặt chén trà xuống, ngồi chồm hổm dưới đất bắt đầu lục lọi quần áo của Bành Vĩ.

Cao Thông muốn nhịn nhưng lại không nhịn được, hần cần thận mở miệng: “Này, mỗi hận của cậu không lớn như vậy đi?”. Nếu nói bọn họ đều không phải chết, vậy phải dùng tới tiên sát hậu gian sao?

Từ Nhân Thuyền liếc mắt, cậu cũng không muốn giải thích, đẩy Cao Thông ra rồi tự mình tìm kiếm.

“Cậu đang tìm cái gì?”. Dương Diệp bên cạnh cũng tò mò.

Từ Nhân Thuyền nằm ở trên người Bành Vĩ lắng tai nghe, lấy ra trong túi một đoạn hương rê từ cổ đến phần ngực Bành Vĩ, không tập trung nói: “Chờ một chút sẽ biết”.

Tàn tro cuối cùng rơi xuống, Cao Thông và Dương Diệp nín thở. Nhưng nhìn trái nhìn phải, trên người Bành Vĩ không xuất hiện một chút bất thường nào. Từ Nhân Thuyền cau mày, đang muốn nằm xuống nghe, lại bị người phía sau xách cổ kéo lên — sắc mặt Tần Tử Giác rất khó coi, một tay ném người trở lại trên ghế, không nặng không nhẹ đá Bành Vĩ một cước.

“A”. Cao Thông tinh mắt, lập tức kêu lên: “Sâu”

Không biết phải do một cước này của Tần Tử Giác hay không, mấy con sâu màu trắng chậm rãi bò ra từ dưới thân Bành Vĩ, dài mảnh, vặn vẹo bò về phía bọn họ.

Dương Diệp sắc mặt đại biến, không ngừng lui về phía sau, cho đến khi thối lui đến bên cạnh Từ Nhân Thuyền, hần mới thoáng thở một hơi. Mấy con sâu này hần không xa lạ gì, không chỉ không xa lạ, hơn nữa hần còn đang chịu đựng nó. Đó là, khôn xà. Không biết có phải là do ảnh hưởng tâm lý, Dương Diệp đột nhiên cảm thấy lỗ tai trái của mình đau nhức vô cùng.

“Dừng...”. Hần bịt lỗ tai, sắc mặt trắng bệch.

“Đau sao?”. Từ Nhân Thuyền giết chết mấy con khôn xà đến gần, thần sắc có chút lo lắng. Xem ra là khôn xà trong lỗ tai Dương Diệp nghe thấy được mùi của khôn xà trên mặt đất, bắt đầu nôn nóng bất an.

Giữa các khôn xà có khả năng thu hút lẫn nhau, nói cách khác...Chúng nó đã từng ký sinh trên cùng một người.

Quả nhiên.

Từ Nhân Thuyền thở dài một hơi, ánh mắt phức tạp đưa một viên thuốc cho Dương Diệp.

Dương Diệp nuốt vào, tức khắc cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. “Đây là cái gì?”. Hần hỏi.

“Vụn tràng hạt”. Từ Nhân Thuyền đem khôn xà giết chết rồi đá đi thật xa, “Vụn tràng hạt trộn với hương tro”.

“Nhiều như vậy...”. Dương Diệp nhìn đông xác chết của mấy con sâu trắng, không khỏi lo lắng nói: “Nếu bị tiến vào cơ thể thì sẽ phiền toái”.

“Sẽ không”. Từ Nhân Thuyền chuyển tới một ánh mắt “an tâm” cho hần, cậu nói: “Người bị ký sinh chưa chết, khôn xà sẽ không thể ký sinh trên người người khác”. Nói xong, cậu vỗ vỗ vai Tần Tử Giác, chu mỏ nhìn Bành Vĩ. Tần Tử Giác ngậm hiểu, xốc Bành Vĩ lên, tiện tay quăng ra ngoài cửa.

Cao Thông đá văng con khôn xà cuối cùng, chửi ầm lên: “Mẹ kiếp! Bành Vĩ này thật sự quá tà môn. Không phải búp bê vải thì cũng là sâu, buồn nôn chết đi được”. Dừng lại một hồi, lại hỏi Từ Nhân Thuyền, “Lúc nào chúng ta mới có thể ra ngoài?”.

“Gấp cái gì”. Từ Nhân Thuyền rót cho mỗi người một ly trà, bản thân khẽ nhấp một miếng, nói: “Người vẫn chưa tới đủ mà”.

“Sao? Còn có ai nữa?”. Hàn Giai Doanh tò mò hỏi.

Từ Nhân Thuyền cười cười, không đáp lại.

Cao Thông ho khan một tiếng, thức thời thay đổi chủ đề: “Bành Vĩ, người kia có lai lịch gì?”.

“Ba của Cổ Tiểu Nhị”. Từ Nhân Thuyền nhanh chóng trả lời.

Lời vừa nói ra, ngoài trừ Tần Tử Giác, mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Cổ Tiểu Nhị?”.

Từ Nhân Thuyền lấy con búp bê từ trong cái balô Tần Tử Giác ném lên bàn, thông thả nói: “Chính là nó”.

“Nó?!” Cao Thông thất thanh kêu lên.

“Tôi chưa nói anh nghe sao?”

Cao Thông giận dữ nhìn cái người cực kì vô trách nhiệm trước mắt kia, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu, một, chữ, cũng, chưa, từng, nói”.

“A”. Người nọ không chịu trách nhiệm nhún vai một cái, “Tôi quên mất”.

“Hiện tại giải thích còn kịp”.

“Thế nhưng tôi lười nói”. Từ Nhân Thuyền cười híp mắt nhìn đối phương, “Anh có thể hỏi Tần Tử Giác”.

“...”. Tôi thao, tôi dám sao? !

Dương Diệp dở khóc dở cười nhìn Cao Thông ủ rũ giống như gà trống bại trận, cũng đưa ra nghi vấn: “...Cổ Tiểu Nhị là do Bành Vĩ...làm ra?”. Thấy Từ Nhân Thuyền gật đầu, hẩn lại hỏi, “Như vậy con búp bê này rốt cuộc là người hay là quỷ?”

“Đều không phải”. Từ Nhân Thuyền ngấm ngấm cái lỗ tai dài của con thỏ, “Tôi cho là anh sẽ nhận ra nó”.

“Hả?”

“Con thỏ thích ăn quả hạch”. Thấy rằng dù chơi đùa thế nào thỏ búp bê vẫn không tỉnh, Từ Nhân Thuyền dứt khoát ra sức bóp lấy mặt nó.

“Sao...”. Dương Diệp nhìn con búp bê trong tay Từ Nhân Thuyền mà không thể tin được, rõ ràng là làm từ bông vải, mà con thỏ hẩn nuôi lại là con vật sống sờ sờ, cái này bảo hẩn làm sao tin đây?

Từ Nhân Thuyền ném con búp bê cho Dương Diệp, nói: “Trên đời này không chỉ có người và quỷ, tinh, quái, tiên, thần, ...còn có rất nhiều sinh vật sinh sống ở không gian tách rời với chúng ta, chúng nó cũng là một bộ phận của thế giới”. Cậu cười cười, “Nếu không vì sao lại nói thế giới này rộng lớn vô cùng”.

“Cậu muốn nói...”. Dương Diệp bất khả tư nghị nhìn con búp bê trong tay, “Nó là ... yêu tinh”.

“Đã từng”. Từ Nhân Thuyền nói, “Nó bị người khác rút đi linh thức, đặt vào trong búp bê”. Suy nghĩ một chút, cậu lại bổ sung: “Giống như là rút ra tủy não của anh vậy”.

Dương Diệp hít sâu một hơi, hẩn không thể nào tưởng tượng được con thỏ khả ái của mình đã phải chịu đựng tất cả chuyện này.

“Bất quá cũng tốt”. Ánh mắt Từ Nhân Thuyền nhìn về con thỏ búp bê không có đồng tình, không có thương hại, cũng không có chán ghét. Cậu chỉ nhìn như vậy, ngay cả một tia cảm tình cũng không có. “Nó cái gì cũng không nhớ”. Lúc cậu nói ra lời này, thần sắc như khói, phảng phất tựa hồ đã cách ly khỏi thế giới này.

Tần Tử Giác cau mày, đưa tay phủ lấy bàn tay thon dài của Từ Nhân Thuyền. Tay y khô ráo lại ấm áp, kiên định như vậy, giống như đã bắt lại cả một đời.

Từ Nhân Thuyền cười cười: “Còn vấn đề gì khác không?”.

“Hẩn mang họ Bành”. Hàn Giai Doanh thận trọng phát hiện ra điểm này.

“Không sai. Hẩn là con trai của Bành Kiến Đức”.

“Ôi!”. Cao Thông kinh ngạc.

“Bành Kiến Đức từng nói hẩn ta đem con trai đưa cho người khác. Cổ Tiểu Nhị cũng nói, ba của nó làm quản lí khách sạn ở thành phố X. Nếu như tôi đoán không sai, người mang Bành Vĩ đi rất không đơn giản”.

“Thế nào gọi là không đơn giản?”. Hàn Giai Doanh cười hỏi.

Từ Nhân Thuyền cũng cười đáp lại cô, lập tức đuổi người, nói: “Mệt rồi, mọi người nên đi ngủ”.

43. Chương 43: Vụ Thôn (hạ)

CHƯƠNG 43: VỤ THÔN (HẠ)

Sáng sớm ngày thứ hai, từng người trong nhóm Từ Nhân Thuyền khi tỉnh lại đã phát hiện một hiện tượng lạ — sương mù xuất hiện. Từ Nhân Thuyền miễn cảm nhận ra đây không phải là một trận sương mù bình thường. Thực tế, cậu đối với tình cảnh lần này vô cùng quen thuộc, đây là trận sương mù mà cậu và Tần Tử Giác gặp phải ở ngọn núi phía sau chùa Không Phá.

Tập hợp mọi người lại, Từ Nhân Thuyền cẩn thận đóng cửa sổ, thấp giọng nói: “Nghe xem, đã có thứ gì đó theo sau chúng ta tiến vào nơi này”.

“Vào đây? Ở trong căn phòng này?”. Hàn Giai Doanh sợ hãi né tránh phía sau lưng Tần Tử Giác.

“Không, là trận pháp này. Tôi có dán một ít đồ ở cửa chính và cửa sổ. Hẳn là nó không thể nhanh chóng tìm được chúng ta”.

Cao Thông gấp gấp hét lớn lên: “Cái đó là cái gì? Nói cách khác là sớm muộn gì nó cũng tìm được chúng ta, đúng không?”.

“Không sai”. Lúc này, Từ Nhân Thuyền còn có tâm trạng trêu chọc hấn, cậu nói: “Cho nên trước khi nó tìm tới thì chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng”.

“Chuẩn bị ra sao?”. Dương Diệp hỏi.

“Đầu tiên”. Từ Nhân Thuyền ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Dương Diệp, “Trời anh lại”.

Cái gì?

Dương Diệp kinh ngạc đứng tại chỗ, trái lại Cao Thông là người đầu tiên la lên: “Cậu có biết mình đang nói cái gì không? Trời Dương Diệp lại sao?”.

“Không sai”.

“Vì sao?”. Dương Diệp ngăn lại Cao Thông thoát nhìn có hơi kích động, tỉnh táo đặt câu hỏi.

“Bởi vì trong chúng ta có nội gián”. Từ Nhân Thuyền cười cười, “Mà nội gián kia, chính là anh”.

“Tôi...”. Dương Diệp vội vàng muốn biện bạch.

Từ Nhân Thuyền phát tay cắt đứt lời hấn: “Anh còn nhớ rõ lời tôi hỏi Tiểu Nam lúc ở Quỷ môn quan chứ? Khôn xà ký sinh trong cơ thể vật chủ, nói cách khác, chỉ khi người bị ký sinh tử vong, khôn xà mới có thể chuyển dời đến cơ thể người khác. Mà người bị ký sinh tiếp theo đó, cũng sẽ bị người phóng xuất khôn xà khống chế, trở thành con rối của hấn ta. Người vì muốn khôn xà ký sinh trên người Dương Diệp, cố ý làm cho Tiểu Nam hiện thân, giúp đỡ Tần Tử Giác hoàn thành bức tranh trùng, mục đích là muốn dẫn dụ cha nuôi của Dương Diệp là Dương Kiên cắn câu rồi mua bức tranh về, đúng hay không?”.

“Cậu đang nói cái gì vậy?”. Dương Diệp bất khả tư nghị nhìn Từ Nhân Thuyền, giống như cậu ta đang nói thứ ngôn ngữ không phải của nhân loại.

Từ Nhân Thuyền không để ý tới hấn, tự mình nói tiếp: “Sau đó người điều khiển khôn xà ký sinh trên người tuổi trẻ tài cao Dương Diệp, điều khiển Dương Kiên Dương lão tiên sinh tự sát, đúng hay không?”.

“Cậu đang nói cái gì...”. Cụm từ “Đúng hay không” hung hăng quất mạnh vào Dương Diệp, hấn mở to hai mắt, đột nhiên nhào về phía Từ Nhân Thuyền, “Cậu đang nói cái gì? Cậu đang nói cái gì? Làm sao tôi có thể giết cha tôi! Làm sao tôi có thể giết ông ấy chứ!”.

Tần Tử Giác đè vai hấn ấn mạnh xuống đất, bang bang! Đầu Dương Diệp đập mạnh trên nền đất. Từ Nhân Thuyền nhìn Dương Diệp đang không ngừng giãy dụa, cậu bình tĩnh nói: “Mỗi chỗ chúng tôi đi đến, đều

phát sinh một chút chuyện bất thường, giống như những thứ đó đang chờ đợi một mẻ cá lớn, chờ đợi chúng tôi đi đến. Tại sao lại như vậy? Bởi vì, người thông qua Dương Diệp tiếp cận tụi này, hiểu rõ tính nết từng người, biết được tất cả quá trình tiếp theo”. Cậu dừng một chút, “Không, phải nói là người đã là Dương Diệp”.

Dương Diệp yên lặng nằm phục trên mặt đất, một chút động tĩnh cũng không có, giống như đã không còn nghe thấy gì, không còn nhìn thấy bất cứ kẻ nào. Từ Nhân Thuyền lấy ra từ trong túi một sợi dây to, hợp lực với Tần Tử Giác trói lại thật chắc.

“Phải làm như vậy sao?”. Cao Thông do dự nhỏ giọng nói. Hắn không thể nào nghĩ một Dương Diệp ôn hòa nhã nhặn lại có liên hệ với mấy thứ kia được, trong tiềm thức không muốn tin tưởng lời nói của Từ Nhân Thuyền.

Sợi dây mà Từ Nhân Thuyền dùng để trói Dương Diệp cũng không phải là một sợi dây thừng bình thường, nó đã được ngâm trong nước tro qua 49 ngày, cuối cùng lại trải qua 81 ngày niệm kinh của Không Phá, đối với quỷ quái có sự khống chế rất mạnh. Cậu không yên lòng lại thắt thêm một cái kết ở dây thừng, rồi mới xoay đầu nói với 3 người kia: “Bất luận anh ta nói cái gì, cũng không được tới gần”.

“Nhưng mà...”. Hàn Giai Doanh ló đầu từ sau lưng Tần Tử Giác, “Không phải cậu nói Dương Diệp chính là...chính là cái vật kia sao?”. Hiện tại, Dương Diệp đã bị các người chế trụ, còn có việc gì không yên lòng sao?

“Sự tình không đơn giản như vậy”. Từ Nhân Thuyền rút cuộc cười khổ, “Nó có khả năng điều khiển Dương Diệp, lúc cần thiết có thể trở thành Dương Diệp, nhưng mà nó không phải là Dương Diệp”.

“Nhưng mà cậu vừa mới nói là...”.

Từ Nhân Thuyền không biết nên nói thế nào để cô hiểu rõ, suy nghĩ một chút, cậu cố gắng giải thích: “Phải nói là nó là Dương Diệp, mà Dương Diệp cũng là nó”.

“Cái gì?”.

“Nói đúng ra thì nó chỉ là một phần linh hồn được đặt trong người Dương Diệp, dùng để giám thị chúng ta...Nói hình tượng một chút, Dương Diệp giống như nó, nhưng cũng không phải là con người thật của nó. Chỉ cần nó muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dứt ra”.

“Thật là một mớ hỗn độn, tôi nghe không hiểu gì cả!”. Cao Thông không nhịn được lớn tiếng nói, “Tôi chỉ hỏi cậu, cậu nhất định phải trói lấy anh ta đúng không?”.

Từ Nhân Thuyền nhìn đôi mắt thất thần của Dương Diệp, kiên định nói: “Đúng vậy”.

“Cậu!”. Cao Thông tức giận đến giậm chân, “Cậu có chắc anh ta là nội gián không?”.

Từ Nhân Thuyền suy nghĩ một chút rồi nói: “Không chắc”.

Vậy mà cậu vẫn còn hành hạ anh ta như thế hả! Lời còn chưa ra khỏi miệng, Cao Thông đã bị Từ Nhân Thuyền cắt đứt: “Nhưng tôi không muốn mạo hiểm”.

Cao Thông há miệng nhưng không nói gì. Hiển nhiên ở đây người sợ chết nhất chính là hắn, nếu như việc trói Dương Diệp có thể loại bỏ mối nguy hiểm này, hắn quả thực không còn có thể nói được gì. Thế nhưng nghĩ đến việc đứng nhìn bọn họ đồng tâm hiệp lực khiến cho Dương Diệp có bộ dáng chật vật thế này, bản thân nhất gan không dám lên tiếng, lòng của Cao Thông co rút đau đớn như bị người ta đánh mấy quyền.

Từ Nhân Thuyền hiềm thấy mà thân thiện vỗ vai Cao Thông, nói: “Đi thôi”.

...

Đi được một quãng đường, Cao Thông mới phác giác ra vấn đề: “Chúng ta đang đi đâu đây?”.

“Đánh BOSS”. Từ Nhân Thuyền trả lời.

Hả? Cao Thông cảm thấy choáng váng, vẫn chưa được trang bị gì mà? Hả? Chúng ta đang chơi trò chơi sao? Đầu Cao Thông dần có chút thanh tỉnh, BOSS phải nói là cái thứ kia mới phải.

“Đợi một chút”. Cao Thông dùng sức kéo Từ Nhân Thuyền, nghiêm túc hỏi lại một lần: “Chúng ta đang đi đâu?”.

Lúc này đây, Từ Nhân Thuyền không trả lời mà chỉ lẳng lặng nhìn Cao Thông, một đáp án sinh động như thật.

Cái này chẳng khác nào đi chịu chết sao? ! Cao Thông nhảy dựng lên. Tần Tử Giác xoay người lại, đẩy cánh tay Cao Thông đang nắm lấy Từ Nhân Thuyền, y kéo Từ Nhân Thuyền đi về phía trước.

“Nếu không theo kịp, tôi không chịu trách nhiệm về thương vong”. Giọng nói Từ Nhân Thuyền từ xa xa truyền đến. Cao Thông giật mình, nhanh chóng chạy vọt tới.

Bọn họ dừng ở phía trước một khu rừng chuối rậm rạp, lá chuối rộng lớn như có sinh mệnh, tất cả đầu lá nhọn đều hướng vào sâu trong khu rừng.

Từ Nhân Thuyền cười cười: “Còn có công năng chỉ đường sao, so với điều hướng có ích hơn nhiều”.

Cao Thông nhìn bộ dáng lúc này của đối phương vẫn ung dung bình thản, hần tức tới nghiêng rằng, “Bên trong có cái gì?”. Hần lo lắng hỏi.

“Đi thì biết”.

“Cậu hiểu ý của tôi, tôi không muốn một đi không trở lại”.

“Không muốn đi thì cứ nói, anh có thể ở lại chỗ này”. Từ Nhân Thuyền soải bước đi vào cánh rừng, cũng không quên quay đầu lại dọa, “Nhưng tôi không thể đảm bảo anh ở lại đây an toàn hơn so với đi vào đâu”.

“...”. Được rồi, kể từ khi bắt đầu chống lại con thỏ xảo huyệt này, cho tới bây giờ hần chưa bao giờ thắng nổi.

Sương mù nồng đặc tràn ngập trong rừng chuối, bốn phía yên ắng lạnh lẽo, chỉ có tiếng bước chân của bốn người vang lên trong không khí. Cánh rừng nhìn từ bên ngoài xem ra cũng không phải rất lớn, nhưng chỉ khi thực sự bước vào trong đây thì mới biết nó rộng lớn đến kinh ngạc.

Cây chuối không cao, cây lớn nhất cũng chỉ có 4 mét, lá cây hình bầu dục rậm rạp rủ xuống thân cây nâu sẫm. Cao Thông phát hiện, cây chuối ở đây đều có một đặc điểm —— ngoại trừ gân lá chính rất dày, mặt lá hai bên vô cùng mềm mại. Mỗi khi hần đi dưới tàng cây, phiến lá sẽ nhẹ nhàng khoác lên vai của hần, cảm giác này, thật giống như...Thật giống như, đi theo phía sau hần là một tuyệt thế mỹ nhân, nhan sắc đẹp nhất, dáng điệu uyển chuyển nhất trên thế giới này. Đôi môi nàng đỏ thắm đầy câu dẫn, nàng vươn cánh tay ngọc trắng nõn mảnh khảnh, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng ôm lấy hần.

Loại cảm giác này rất tốt, cơ thể lạnh như băng của nữ nhân dán sát trên người, hần cảm giác được sự lướt của nàng, ngay hơi thở của nàng khe khẽ bên tai cũng mang theo mê hoặc trí mạng. Cao Thông không kiềm được tiếng rên rỉ, hần nguyện ý chết chìm trong vòng tay nữ nhân này. Nữ nhân từ phía sau ôm lấy hần, nàng không nói gì nhưng Cao Thông phảng phất cảm thấy nàng dán sát lên phía sau lưng của hần, khóe miệng câu dẫn chậm rãi nhếch lên.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng ôm lấy cổ hần, Cao Thông không nhịn được muốn dùng gương mặt cọ xát, đó là một loại xúc cảm ra sao đây, hần nghĩ. Thế nhưng khi chạm đến cánh tay của nữ nhân, tại sao lại khô như vậy, gân guốc rõ ràng như vậy? Không, nó không phải là như thế này. Cao Thông mở mắt ra, một chiếc lá chuối xanh tươi ướt át lẳng lặng đứng yên ở trước mặt...

“Chúng ta đến rồi”. Từ cách đó không xa truyền đến giọng nói của Từ Nhân Thuyền.

Cao Thông sợ run cả người, lần mò theo phương hướng âm thanh mà chạy đi.

“Vừa mộng xuân sao?”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì hỏi. Cao Thông trừng mắt liếc cậu, chuyển lực chú ý vào tấm bia đá trước mắt.

“Đây là cái gì?”.

“Như anh thấy, là một ngôi mộ”.

“Mộ?”. Cao Thông tiến lại gần để quan sát, quả nhiên trên tấm bia đá có khắc vài chữ, “Cổ...Phán...Chi”. Hắn cố gắng lắm mới xác nhận được tên chủ sở hữu, dưới góc phải của mộ bia có khắc vài con chữ nhỏ, chắc là “sinh năm nào, mất năm nào” và “người lập mộ”, nhưng niên đại đã quá lâu nên không còn nhìn thấy rõ.

“Được rồi”. Từ Nhân Thuyền vỗ vỗ tay, “Đến gần đây đi chứ”. Cậu cười rộ lên, đôi mắt cong cong, “Cô cảm thấy thế nào, Hàn tiểu thư?”.

Cao Thông cực kì sợ hãi đứng thẳng người dậy, chỉ thấy Hàn Giai Doanh với tóc dài đen như mực tiến đến, cười lạnh nói: “Nếu đã tới thì ở lại đây đi”.

END 43 Đăng bởi: admin

44. Chương 44: Ấu Chân (thượng)

CHƯƠNG 44: ẤU CHÂN (THƯỢNG)

(Chương này hiện tại xen lẫn quá khứ ngàn năm trước nên xưng hô giữa các nhân vật có hơi lộn xộn, các bạn đọc từ từ thôi nhé)

.

Sương mù phân tán xung quanh người Hàn Giai Doanh, Cao Thông phảng phất như nhìn thấy nữ nhân trong giấc mộng kia, nguy hiểm mà mỹ lệ. Đã rất lâu hắn chưa nhìn thấy cô như thế này, cô gái trước mắt này, gương mặt này, thần tình này, nhưng Cao Thông biết cô đã không còn là Hàn Giai Doanh. Cô đã trở thành người con gái vào nghìn năm trước, chỉ cần cô mỉm cười với hắn, hắn nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì.

Đúng rồi, mình biết cô ấy. Cao Thông mơ mơ màng màng suy nghĩ.

“A Kiệt, anh đã tỉnh?”. Hàn Giai Doanh mỉm cười, ôn nhu nói.

Cao Thông chậm rãi nói ra tên của cô: “Ngư...Ấu Chân”.

Khóe mắt Hàn Giai Doanh hơi cong lên, y hết tình cảnh lần đầu tiên hắn gặp cô: “Vẫn còn nhớ tới em sao? Thật tốt”.

Đầu Cao Thông vô cùng đau đớn, trước mắt là một mảnh mờ lung. Trong trí nhớ, có một âm thanh nói rằng: “Cao Kiệt? Giống như tên con gái vậy..., Ấu Chân, tên của tôi là Ngư Ấu Chân...”.

Cao Kiệt? Đó là ai? Cao Thông không khỏi nghĩ. “A...”. Đầu đau đến không thể suy nghĩ được gì, giống như có cái gì đang muốn phá kén thoát ra, Cao Thông thống khổ ôm lấy đầu, khẩn cầu nhìn về phía Từ Nhân Thuyền — van cầu cậu, mau cứu tôi.

Hàn Giai Doanh nhìn theo hướng nhìn của hắn, tầm nhìn dừng trên người Từ Nhân Thuyền: “Không cứu hắn sao?”.

Từ Nhân Thuyền lắc đầu nói: “Tôi không cứu được”.

Lời cậu nói là thật. Hàn Giai Doanh bây giờ, có lẽ nên gọi là Ngư Ấu Chân, cậu không đấu lại. Khi cậu nói câu này, trong mắt vô hi vô bi, thần sắc so với sương mù lại càng nhạt hơn vài phần, gọi là trái tim băng giá.

“Cho nên cậu không cứu hắn?”.

“Tôi không cứu được”. Từ Nhân Thuyền bỗng nhiên cười rộ lên, vẻ ngoài bình thản lại làm cho người ta cảm thấy dễ chịu: “Nhưng cô sẽ không giết hắn”.

Hàn Giai Doanh nghiêng đầu, giống như đang tự hỏi, bộ dạng vô cùng ngây thơ xinh đẹp: “Tôi không giết hắn, cho nên cậu mang hắn đến sao?”.

“Đúng vậy”. Từ Nhân Thuyền cười hi hi.

“Đó là lí do cậu để Dương Diệp ở lại?”. Hàn Giai Doanh mỉm cười nhìn Từ Nhân Thuyền, giống như phát hiện ra chuyện rất thú vị, “Bởi vì cậu nghĩ tôi sẽ giết hấn ta?”

“Lợi dụng xong quân cờ, giữ lại cũng không có ích lợi gì với cô”.

“Giết, đối với tôi cũng không có lợi”.

Từ Nhân Thuyền nhún vai, “Đại khái là do sợ cô yêu thích việc giết người đấy”. Nói đến phân nửa cậu lại mỉm cười. “Vì thế tôi tìm người cứu anh ta”.

“Nguyên lai cậu nói người chưa tới đủ là ý tứ này”. Hàn Giai Doanh rốt cuộc hiểu rõ, “Cậu quá thông minh làm tôi cảm thấy mình thật tự ti”.

Từ Nhân Thuyền không có tỏ vẻ gì đối với lời tán thưởng của cô ta, chỉ là hơi nhắm mắt, cuối cùng mở to rồi nói: “Hiện tại, người đã đến đủ”.

“Biểu thức chí dương chí sát, A Kiệt chí âm chí thánh...”. Hàn Giai Doanh cúi đầu thông thả bước đi thành vòng tròn, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu có nghĩ tôi sẽ thành công không?”.

Từ Nhân Thuyền không trả lời, chỉ là hỏi: “Cô chắc chắn bọn họ sẽ chết không?”

Hàn Giai Doanh không trả lời, vừa cúi đầu nói lẩm bẩm vừa thông thả bước đi.

Từ Nhân Thuyền liếc mắt nhìn Tần Tử Giác này giờ vẫn không nói gì, cậu mang theo chút thích thú trên choker nói: “Anh không cho là toàn bộ chúng ta đang nằm mơ chứ hả?”.

“Không”. Tần Tử Giác trả lời, y nhìn sương mù bốn phía dần dần dày đặc, nói, “Đây chỉ là mộng của tôi”. Chỉ mong cậu tỉnh lại.

Từ Nhân Thuyền nói: “Chúng ta cùng nhau tỉnh lại”. Cậu cười cười, “Nếu anh vẫn chưa tỉnh lại thì tôi liền ngủ luôn theo anh”.

Sương mù dần dần che khuất thân ảnh hai người, Hàn Giai Doanh nhìn bọn họ, dường như đã trở lại thật lâu trước kia. Khi đó, cũng ở trong làn sương mù dày đặc, Tiểu Kỳ mang theo người kia chậm rãi biến mất.

Cô gần như vừa liếc mắt liền nhìn thấy được hấn. Cao Kiệt khoác tay lên vai người kia, giới thiệu bọn họ với nhau: “Đây là bạn tốt của ta, Cố Phán Chi. Phán Chi, đây là Ngự gia tiểu thư Ngự Ấu Chân”.

Cô hơi cúi người: “Cố tiên sinh”

Người nọ cười đáp lễ: “Ngự tiểu thư”. Dường như mọi ánh nắng rực rỡ thoáng cái đều tập trung lên người hấn, cô nghĩ một người làm sao có thể tốt đẹp đến như vậy.

Cố Phán Chi, Cố Phán Chi.

Cố Phán Chi mỉm cười đứng trước mắt, giống như một cơn gió, một thác nước, dung hòa trong cảnh thiên nhiên sơn thủy, khảm lên bức họa đề thơ, ánh mắt khiến người khác say mê của hấn nhìn về phía cô làm cho cô tình nguyện chết đuối trong cảnh thiên nhiên sơn thủy này, say chết trong bức họa đề thơ.

Vì vậy cô bắt đầu tìm trăm phương ngàn kế quẩn quít lấy hấn, mặc kệ hấn mỉm cười cự tuyệt như thế nào, cô luôn có biện pháp khiến cho hấn đầu hàng.

“Không phải chàng muốn học cổ thuật sao? Ta có thể dạy chàng”. Cô mỉm cười ngọt ngào.

Hấn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cao Kiệt đang đợi ta trong sơn cốc”.

“Ta đi cùng với chàng”. Cô kiên nhẫn.

“Cao Kiệt nói nơi đó rất nguy hiểm...”

“Vậy thì tốt rồi, ta có thể bảo vệ cho chàng”.

Hấn bật cười: “Ta đường đường là một đại nam nhân, làm sao lại để cho một tiểu thư bảo hộ được”.

“Chàng nghìn vạn lần đừng xem thường ta”. Cô ngẩng đầu lên đầy đắc ý, hệt như một con mèo nhỏ giảo hoạt, “Ngoại trừ ‘Vấn Cốt’ và Cao Kiệt”, trong cái làng này cổ thuật của ta là lợi hại nhất”.

Hắn cười nói thất lễ thất lễ, cuối cùng, bọn họ cùng nhau đi đến sơn cốc. Khi đó cô không biết, chuyến đi này không có đường quay về.

Năm ấy, bọn họ 15 tuổi.

“Cô có thể nói cho tôi biết Tiểu Kỳ là ai?”. Câu hỏi của Từ Nhân Thuyền cắt đứt mạch suy nghĩ của Ngư Ấu Chân.

“Là đệ đệ của tôi”.

“Nói như vậy những điều Cao Thông nhìn thấy không phải là ảo giác mà chính là tình cảnh năm đó?”

“Không sai”. Ngư Ấu Chân nói, “Là do chính tay tôi giết nó”.

“Hối hận không?”

Ngư Ấu Chân ngẩng người, ngơ vặc nhìn Từ Nhân Thuyền, nhưng không nhìn ra được gì, mới nhàn nhạt nói: “Không có gì hối hận”.

Từ Nhân Thuyền cười cười, không đối mặt với cô nữa, ngược lại quay sang hỏi Tần Tử Giác: “Anh chưa phát hiện cháu họ anh không được bình thường sao?”

Tần Tử Giác lơ đãng: “Không phải là cô ấy”. Và khẩu khí giống y như đúc với sự cố mà mẹ Ngụ Thánh Nhã của y gặp phải. Chắc chắn là giống như thế.

Từ Nhân Thuyền bực mình: “Vậy cô ấy là ai?”

Tần Tử Giác dùng ánh mắt xem thường nhìn Từ Nhân Thuyền, chẳng phải Cao Thông vừa mới nói khi nãy sao, Ngư Ấu Chân.

“Được rồi”. Từ Nhân Thuyền đầu hàng, nhưng rồi lại không cam lòng mà hỏi: “Anh một chút cũng không tò mò chuyện gì đang xảy ra hả?”

Tần Tử Giác vững vàng nhìn Từ Nhân Thuyền, nếu như cậu có thể kìm nén thì có thể không nói.

“Được rồi...”. Từ Nhân Thuyền ừ ừ, “Sự tình đại khái là như thế này, vị bên kia là Ngư tiểu thư”, Từ Nhân Thuyền chỉ chỉ Ngư Ấu Chân, “Cô ấy yêu một người, nhưng lại bị em trai một đao cắt ngang đoạt ái, vì vậy cô ấy ra tay giết chết em trai và người mình yêu”.

“Phán Chi không phải Ngư Ấu Chân giết”. Có người nói chen vào.

“Tĩnh rồi?”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì chào đón Cao Kiệt, tiếp tục suy luận: “Uh, là do đệ đệ của cô ấy giết, vì vậy cô ấy mới giết đệ đệ để báo thù cho người yêu”.

“Ấu Chân cô ấy...không sai”. Cao Kiệt nói.

Gây ngạc nhiên chính là Tần Tử Giác đã mở miệng: “Ai giết người thì đã sai”.

Y không nói “Giết người là sai trái”, mà là nói “Ai giết người thì đã sai”. Lời này chọc cho Cao Kiệt cười ha ha. Đợi khi cười đủ rồi, hắn mới nói: “Quả nhiên là chí sát, trên đời không có đúng sai, mà chỉ có mình đúng mình sai. Sát nhân không tính là sai, sát chí thân, sai, sát chí ái, sai, đúng không?”.

Cao Kiệt rõ ràng không hề cho rằng Ngư Ấu Chân sai, hắn có chút kích động: “Là Tiểu Kỳ! Nó muốn giết Ấu Chân, Ấu Chân thực sự bất đắc dĩ lắm mới phải phản kháng lại”.

Tần Tử Giác không để ý tới hắn nữa, Từ Nhân Thuyền trái lại cười hì hì nói: “Nếu đã biết tất cả vậy thì anh nói đi”.

Cao Kiệt do dự nhìn qua phía Ngư Ấu Chân. Lúc này Ngư Ấu Chân đã nhắm hai mắt, ngồi xếp bằng ở trước mộ Cổ Phán Chi. Sương mù dày đặc màu trắng giống như màu sữa bò nâng cô lên, lá chuối xanh ngắt làm tôn thêm màu da trắng suốt của cô, phiêu phiêu dục tiên.

Từ Nhân Thuyền cố gắng dụ dỗ: “Dù phải chết, chúng ta cũng phải chết cho minh bạch chứ?”

Cao Kiệt nhìn một hồi, rồi cuộc thử dài: “Ấu Chân thích một người, người đó là Cổ Phán Chi, là bạn bè tôi kết giao ở ngoài làng. Làng của chúng tôi mấy đời được bao bọc bởi mê cổ của “Vấn Cốt”, người ngoài không vào được. Phán Chi vì cứu đệ đệ của hắn nên nghìn dặm xa xôi tìm tới đây, quanh quẩn rất lâu trong khu rừng gần đó nhưng vẫn không tìm thấy đường vào. Khi đó tôi còn trẻ lại hết sức lòng bông, không biết quy củ, vì vậy không quan tâm mà gọi “Vấn Cốt” đến, cũng chính là Tiểu Kỳ, phá giải mê cổ cho Phán Chi tiến vào”.

Thuật lại có lẽ cách đây rất lâu, một vị thần tiên trong núi vì cảm tạ dân làng vì đã kính trọng và bảo hộ ngài nên ngài liền hóa thân thành người phàm, chỉ dạy dân làng học cổ thuật. Đó là cổ thuật thần bí nhất, lợi hại nhất trên thế gian, không ai có thể chống đối. Trong làng có rất nhiều người thiên tư thông minh, nhưng lại không có ai có khả năng học được toàn bộ cổ thuật mà sơn thần truyền dạy. Một năm trôi qua, sơn thần đã về lại nơi cư ngụ, mọi người không còn được sơn thần chỉ dạy, nên dần dần trì trệ việc học cổ thuật. Một năm rồi một năm trôi đi, không ai còn quan tâm nữa. Chỉ có một người, người đó vô cùng say mê cổ thuật, nghiên cứu ngày đêm, một khắc cũng không muốn buông tha. Cuối cùng, vào một ngày của hai mươi năm sau, người đó cũng nắm được toàn bộ cổ thuật của sơn thần, người đó dùng cổ thuật bảo vệ bản thân và dân làng không bị những gì ở bên ngoài quấy rầy và xâm hại, người trong làng tôn xưng người đó và hậu nhân của người đó là “Vấn Cốt”.

Mỗi một “Vấn Cốt” đều có năng lực đặc thù, thiên phú dị bẩm, có địa vị cực cao trong làng. Đồng thời, bọn họ cũng gánh vác sứ mệnh bảo hộ dân làng, mỗi lần hạ cổ đều vô cùng lợi hại, không ai có thể ngăn lại. Cổ thuật như vậy, cho dù là bản thân người hạ cổ cũng phải bỏ ra cái giá vô cùng lớn. “Vấn Cốt” Tiểu Kỳ phá giải “Mê cổ” do chính mình bố trí, toàn bộ thần khí đều bị tổn hại.

“Phán Chi tiến vào trong làng thì biết được Tiểu Kỳ bởi vì mình mới bị trọng thương, trong lòng hổ thẹn, suốt ngày ngồi chờ ở đầu giường Tiểu Kỳ, đợi nó phân phó, chưa từng rời khỏi. Tiểu Kỳ tuy là “Vấn Cốt”, thân phận tôn quý, nhưng cũng chưa từng có người chăm sóc nó tỉ mỉ như vậy, tôi nghĩ khi đó nó bắt đầu thích Phán Chi rồi”. Nói đến đây, Cao Kiệt cười khổ: “Thời gian trôi qua, Tiểu Kỳ dần dần bình phục. Tôi thấy nó đã có thể xuống giường đi lại, liền canh thời gian dự định dẫn Phán Chi đi gặp Ấu Chân một chút. Đi gặp mặt...người trong lòng của tôi”.

END 44 Đăng bởi: admin

45. Chương 45: Ấu Chân (trung)

CHƯƠNG 45: ẤU CHÂN (TRUNG)

.

Cổ Phán Chi thật giống như tên của hắn, tốt đẹp lại thanh tao. Nụ cười của hắn liên quan đến con người, liên quan đến thời gian, liên quan đến thời tiết. Không ai có thể ghét hắn, bởi vì hắn mỉm cười rất đúng lúc. Nụ cười giống như với vẻ ngoài của hắn, hoàn mỹ lại chuẩn xác.

Ngư Ấu Chân đã lạc đường trong nụ cười đó. Trong sương mù dày đặc, khóe miệng Cổ Phán Chi nhẹ nhàng vung lên vừa như đang cười vừa như không. Cảm giác hắn tạo cho cô tựa như làn sương mù trước mặt, bí ẩn và đầy cám dỗ, khiến cô từng bước sa lầy vào.

“Ngư tiểu thư”, khi đó Cổ Phán Chi gọi nàng như vậy. Cô ngây ngốc nhìn bờ môi của hắn, tưởng tượng nếu nơi đó nhả ra hai chữ “Ấu Chân” thì tốt biết bao. Cô không hiểu được ái tình, không hiểu được cái gì gọi là mối tình đầu, chẳng qua cô chỉ cảm thấy nếu như Cổ Phán Chi có thể gọi tên cô thì cô sẽ rất vui, tựa như sự hài lòng khi học được cổ thuật lợi hại nhất, không, so với nó còn muốn vui sướng hơn.

Vì cái mục tiêu này mà cô không ngừng nỗ lực, hoặc dậy đưa hoặc làm nũng, cô dùng hết tất cả phương pháp mà cô có thể nghĩ ra, mặc dù cô chẳng phải cao minh như vậy. Cao Kiệt đã nhiều lần nói với cô rằng “Không ngượng ngùng sao”, nhưng cô không hiểu, cuộc đời cô chưa từng gặp phải “sự ngượng ngùng”, cô chỉ biết rằng, nếu cô không được nhìn thấy Cổ Phán Chi, cô sẽ rất khó chịu.

Nữ tử mười lăm tuổi, dùng phương thức trực tiếp nhất, chân thật nhất mà thích một người. Không bao che, không giả tạo, là cảm xúc chân thật nhất.

“Ấu Chân gần như đã thích Phán Chi ngay từ cái nhìn đầu tiên, tuy rằng tôi không cam lòng nhưng cũng đành chịu”. Cao Kiệt nhìn Ngư Ấu Chân hai mắt nhắm nghiền, dùng biểu tình ôn nhu nhất mà Từ Nhân Thuyền đã từng thấy qua, nói: “Ai bảo tôi...không nỡ nhìn cô ấy đau lòng khổ sở”.

Mặc dù cô không phải trẻ em trong làng, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở đây. Người đem cô tới đã từng hứa với tộc trưởng, suốt đời không gặp cô nữa. Kể từ đó, cô trở thành con gái của tộc trưởng. Cô là người con gái hồn nhiên nhiệt tình nhất trong làng, cũng là vị tiểu thư cao thượng ưu nhã của mọi người, từng chút từng chút chiếm lĩnh trái tim cậu con trai ưu tú nhất trong làng — Cao Kiệt.

“Tôi không trách được cô ấy, cũng không trách được Cố Phán Chi, Phán Chi hấn, trong lòng chỉ muốn cứu em trai, Ấu Chân cũng được, Tiểu Kỳ cũng được, hấn chưa từng thật lòng thích ai”.

Nghe đến đó, Từ Nhân Thuyền thầm lú lười, này giờ nghe xong cũng như rơi vào sương mù, hiện giờ lại còn rơi ra một đứa em trai.

“Hay là để tôi nói tiếp đi”. Không biết lúc nào Ngư Ấu Chân đã đứng lên, “Tôi càng lún càng sâu, chỉ quán quít lấy cha mẹ hãy gả tôi cho Cố Phán Chi. Cha tôi nghĩ hấn là một ngoại nhân, mặc dù không muốn nhưng lại chẳng thể chống đỡ nổi sự càn quấy của tôi, họ tìm tới Cố Phán Chi nói chuyện hôn sự. Tôi nói tôi không cần sính lễ, không cần kiệu hoa, cũng không cần hỉ phục, chỉ cầu hấn bằng lòng...lấy tôi. Nhưng hấn lại nói cho tôi biết, người hấn thích chính là Tiểu Kỳ”.

Cao Kiệt nhíu mày, đau lòng cầm lấy tay Ngư Ấu Chân. Ngư Ấu Chân nhìn hấn cười cười rồi nói tiếp: “Tôi lập tức cảm thấy trời long đất lở, không thèm quan tâm mà kêu cha mẹ đuổi Tiểu Kỳ ra ngoài. Nhưng dù sao Tiểu Kỳ cũng là “Vấn Cốt”, là tín ngưỡng sinh tồn của người dân trong làng, cho dù muốn lấy mạng của tôi, cha mẹ cũng không dám tổn thương đến nó. Cha vì tôi mà mỗi ngày đều thở vắn than dài, thế nhưng tôi không chịu buông tha, tôi muốn giết chết Tiểu Kỳ”.

Từ Nhân Thuyền chú ý tay của Cao Kiệt nắm thật chặt, như thể muốn cấp thêm sức mạnh cho Ngư Ấu Chân.

“Hiển nhiên tôi không thể đầu lại “Vấn Cốt, Tiểu Kỳ nể tình chúng tôi cùng nhau lớn lên, cũng không ra tay quá nặng. Cố Phán Chi nghe tin tìm tới, Tiểu Kỳ cho phép hấn vào ở phòng của nó”. Ngư Ấu Chân nhẹ nhàng nắm lại tay Cao Kiệt, cười tự giễu: “Bọn họ sớm chiều ở chung, vậy mà tôi vẫn không biết, đêm ngày còn đến phiên tóa Tiểu Kỳ, nó nhất định chịu, nhất định nhận, nó chỉ nói với tôi, nó không thể để tôi ở cùng với Cố Phán Chi”.

Cũng giống như ngày kia, Tiểu Kỳ nhìn Ngư Ấu Chân yếu ớt ngã ở một bên, lặp lại rất nhiều lần: “Đừng ở cùng với hấn”.

“Vì sao?!”. Đôi mắt xinh đẹp của Ngư Ấu Chân lộ vẻ phẫn nộ và không phục.

“Hấn không tốt”.

“Hấn không tốt, vậy tại sao để lại giành với tỷ?”.

“Tỷ tỷ”. Tiểu Kỳ cúi đầu gọi nàng, nhu thuận giống như khi còn bé, “Đừng ở cùng với hấn, hấn không tốt”.

Ngư Ấu Chân mười lăm tuổi, nhìn không hiểu nỗi lo lắng và quyết tuyệt trong mắt Tiểu Kỳ, cô chỉ biết cô căm thù con người trước mắt này. Từ nhỏ đến lớn, nó cướp cổ tròng của tôi, cướp bạn bè của tôi, cướp đồ chơi của tôi...Bây giờ, nó lại tiếp tục cướp Phán Chi của tôi, vì sao nó lại có lòng tham không đáy như vậy? Không phải để nói, người đệ yêu nhất trên đời này là tỷ hay sao? Tại sao cái gì đệ cũng phải tranh giành với tỷ?.

Ngư Ấu Chân nhắm mắt muốn che đi thần sắc. Cô chỉ an tĩnh đứng đó, Từ Nhân Thuyền lại cảm giác mình đã nhìn thấy được nỗi đau thương lắng đọng nhiều năm.

“Ngày đó, Cổ Phán Chi cả người đầy máu đến tìm tôi, hắn nói Tiểu Kỳ cho rằng hắn có tình ý với tôi, vì thế hạ thủ làm hắn bị thương nặng. Tôi rất vui mừng, vội vã tìm một nơi để giấu hắn”. Ngư Ấu Chân quay đầu nhìn Cao Kiệt, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Anh nói không sai. Là em ngốc, em ngu, nhìn thấy hắn thì đã không còn suy nghĩ được gì. Em nên sớm hiểu rõ, khi Tiểu Kỳ gặp phải tình huống như vậy, nó chỉ phải tay bỏ đi chứ tuyệt đối không ra tay đã thương người. Người kiêu ngạo như vậy, giữ lại và trút giận, nó chưa bao giờ bận tâm đến những chuyện đó”.

Lúc này Từ Nhân Thuyền đã hiểu rõ những câu chuyện luẩn quẩn, phong hồ lộ chuyển này, cậu chẳng hề nóng lòng thúc giục, trái lại hơi thả lỏng cơ thể tựa trên người Tần Tử Giác, bộ dáng ung dung nhàn hạ. Từ Nhân Thuyền không có chút nào gọi là ngượng ngùng, cứ như thể đây là một điều hiển nhiên, cậu còn nhìn qua Ngư Ấu Chân rồi nháy mắt.

Ngư Ấu Chân thu hồi ánh mắt, nói: “Khi tôi bố trí ổn thỏa cho Cổ Phán Chi, lúc quay trở về nhà quả nhiên nhìn thấy Tiểu Kỳ đang đợi ở đó. Nó hỏi tôi giấu Cổ Phán Chi ở đâu, tôi khẳng khái nói rằng mình chưa từng nhìn thấy người. Nó dồn ép tôi, tôi liền nói lúc gặp được Cổ Phán Chi, hắn đã chết rồi. Tiểu Kỳ nhìn tôi, một câu cũng không nói, xoay người rời đi”. Cô lại tươi cười, “Đúng là ngay cả giải thích nó cũng không thiết”.

“Một ngày kia, Tiểu Kỳ mang theo toàn bộ người trong làng đi tìm Cổ Phán Chi”. Cao Kiệt ngắt lời, “Tìm từ sáng đến tối”. Những bó đuổi trong núi vòng quanh tựa như con rồng lửa, nghìn năm sau kí ức này đối với hắn vẫn còn mới tinh. “Tôi thừa dịp người bên cạnh không chú ý, chạy tới sơn cốc tìm hai người bọn họ. Phán Chi quả nhiên ở đó, Ấu Chân cũng ở đó, cô ấy khóc lóc cầu tôi đừng nói cho bất cứ ai biết”.

“A Kiệt đáp ứng tôi”. Ngư Ấu Chân tiếp lời, “Tiểu Kỳ cuối cùng vẫn không tìm được chúng tôi”. Trời vừa sáng, tôi và A Kiệt lén lút lên vào trong làng. Tôi về tới nhà, phát hiện...”. Thanh âm của cô nghẹn ngào, “Cha tôi, ông ấy đã chết, toàn thân thối rữa”.

Cô thấy cha mẹ chết thê thảm như thế, lửa giận tràn đầy trong ngực —— là Tiểu Kỳ! Nhất định là nó! Là nó, bởi vì nó bất mãn việc cô đem giấu Cổ Phán Chi, cho nên nó mới giết chết người cha mà cô yêu thương nhất!

Hai mắt cô đỏ ngầu, cô xô cửa đi vào gian nhà của Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ ngồi trên ghế, bình tĩnh nhìn cô, nói: “Không tìm được Cổ Phán Chi, chúng ta sẽ chết”.

Có ý tứ gì? Nó đang dùng toàn bộ tính mạng dân làng để uy hiếp cô sao? Cô bi phẫn: “Vì sao?! Tại sao phải làm như vậy?”. Cổ Phán Chi thực sự quan trọng đến vậy sao?

Cô không nghĩ tới, Tiểu Kỳ lại đem vấn đề này hỏi vặn lại cô: “Cổ Phán Chi thực sự quan trọng đến vậy sao?”. Quan trọng đến nỗi, tỷ nhìn cha chết đi, nhìn A Kiệt chết đi, nhìn toàn bộ dân làng chết đi nhưng vẫn không chịu giao ra hắn sao?

Cô không thể nhận định, cô chỉ biết Phán Chi là hi vọng duy nhất của cô. Cha đã chết, nếu như A Kiệt cũng chết, tất cả mọi người đều chết thì ít nhất cô vẫn còn có Phán Chi.

“Xem ra, tỷ đã có quyết định”. Tiểu Kỳ thở dài, phất tay nói, “Tỷ đi đi”.

Cô vô tri vô giác đi ra ngoài, tiếng Tiểu Kỳ vọng từ phía sau: “Trên thế giới này, người đệ yêu nhất chính là tỷ”.

“Thật nực cười, vậy mà đến khi Tiểu Kỳ chết đi thì tôi mới hiểu được lời nói đó”. Nước mắt Ngư Ấu Chân rơi đầy trên mặt, “Tôi rất sợ. Tôi chỉ muốn nhanh chóng gặp được Phán Chi, tôi muốn xác định, chí ít hắn vẫn còn bên cạnh tôi”.

Nhưng cô không ngờ được, Tiểu Kỳ có thể thừa dịp cô không phát giác đã hạ cổ trên người cô. Bởi vì thứ cổ đó, cô đã tự tay giết chết Cổ Phán Chi.

Cây trụ cột cuối cùng ngã xuống trước mắt cô, thế giới của cô ầm ầm đổ nát.

Cô không biết cô mang theo tâm tình gì khi chôn cất Cổ Phán Chi, cô chỉ có một ý niệm trong đầu —— cho dù có chết, cô cũng không thể để cho Tiểu Kỳ tìm được hắn.

Cô đoán không sai, quả nhiên Tiểu Kỳ đã biết Phán Chi đã chết, quả nhiên nó muốn cô giao ra thi thể Phán Chi. Nó từng bước tới gần cô, mỗi dấu chân giậm xuống đất đều in hằn vết máu. Hai chân cô hơi run rẩy, cô biết Tiểu Kỳ muốn giết cô.

“Đừng, đừng mà”. Cô nhát gan lùi về phía sau, cổ găng rặn ra mấy chữ, “Đừng giết tỷ”.

“Vì sao?”. Tiểu Kỳ nhẹ nhàng hỏi, vẫn rất nhu thuận.

“Đừng...đừng! Đệ biết tỷ là...”.

Tiểu Kỳ giống như kinh ngạc nhìn cô: “Đệ không biết”.

“Tỷ sẽ nói cho đệ biết!”. Tỷ sẽ nói cho đệ biết hắn ở đâu. “Xin, xin...”. Xin chờ tỷ một chút.

“Khi nào đây? Đệ đã đợi quá lâu rồi”.

“Nhanh thôi, nhanh thôi...”. Cô cúi đầu, có lẽ, chính là phút giây này.

Cô nhanh chóng móc từ phía sau ra một cây chủy thủ, đâm thẳng vào người Tiểu Kỳ, một dòng cảm xúc vui vẻ điên cuồng chảy khắp toàn thân, cảm giác này làm cho cô cười ha ha: “Rất nhanh, tỷ sẽ đưa đệ xuống dưới tìm hắn!”. Tiểu Kỳ ngã thẳng ra sau, hai mắt mở to bất khả tư nghị nhìn cô. Cô cố sức đem dao ấn sâu vào trong người Tiểu Kỳ, nhẹ nhàng xoa mặt của nó: “Ngoan, nhắm mắt lại, đệ lập tức có thể nhìn thấy hắn”.

Thật không? Mắt Tiểu Kỳ dần dần mất đi thần thái.

“Thật, ngoan nào”. Cô ôn nhu sờ sờ mặt Tiểu Kỳ, giống như vô số lần khi còn bé dỗ nó đi ngủ vậy, “Tỷ tỷ có khi nào nói dối đệ chưa?”.

Tỷ gạt đệ. Tỷ đem hắn giấu đi.

“Nhưng ai bảo người cướp hắn với ta chứ?”. Cô cười khanh khách, “Từ nhỏ đến lớn, cái gì người cũng cướp của ta, lần nào ta cũng nhường cho người, nhưng tại sao người vẫn còn tham lam đến như vậy hả? Tiểu Kỳ?”.

“Tỷ, còn, nhớ kỹ, đệ, từng nói...”.

“Ta đương nhiên nhớ kỹ”. Cô nâng Tiểu Kỳ dựa lên vai mình, “Người nói, người người yêu nhất trên thế giới này chính là tỷ tỷ, ta tin tưởng người, vẫn luôn tin tưởng người. Nhưng tại sao người lại muốn biến thành như vậy?”. Tại sao phải giành hắn với ta? Tại sao muốn ta tự tay giết chết hắn, giết đi người duy nhất mà ta thật lòng yêu thương?

Tiểu Kỳ cố sức nói: “Đệ, không có, thay đổi”.

“Được rồi”. Cô lắc đầu, ý bảo nó không nên nói nữa. Cô đã không còn muốn nghe gì nữa. Cô nhẹ nhàng vỗ lên vai Tiểu Kỳ, “Bé ngoan, đệ nên ngủ thôi”.

Ngủ đi, ngủ đi. Tỉnh lại là có thể nhìn thấy hắn. Cô nhẹ nhàng ngâm nga.

“Đến cuối cùng tôi vẫn không hề tin tưởng nó!”. Bỗng nhiên Ngư Ấu Chân gào khóc, khóc như một đứa bé. Từ Nhân Thuyền biết, đây là đau lòng thực sự. “Tôi thế mà không muốn tin tưởng nó. Nó đã từng nói, trên thế giới này, nó yêu nhất chính là tỷ tỷ. Nó chưa bao giờ nói dối, vậy mà tôi, không hề tin nó!”.

Cao Kiệt ôm Ngư Ấu Chân vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng của cô, nhẹ giọng giải thích: “Phán Chi nóng lòng muốn cứu em trai nên lấy trộm cổ trùng của Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ đã thương hắn, hắn chạy tới tìm Ấu Chân”. Hắn thở dài một hơi, “Phán Chi, hắn căn bản không thể khống chế được cổ trùng...Chúng nó xâm nhập vào cơ thể hắn, khống chế suy nghĩ và hành vi của hắn...Những người trong thôn đều chết dưới tay hắn”.

Đây chính là khôn xà đầu tiên sao? Có suy nghĩ của chính mình, đồng thời có thể tự mình khống chế người sống? Từ Nhân Thuyền nhíu mày.

“Cho dù như vậy, cô vẫn muốn Cố Phán Chi sống lại sao?”. Cậu hỏi Ngư Ấu Chân, ái tình, thực sự sẽ khiến người ta mù quáng đến vậy sao?

Ngư Ấu Chân lau khô nước mắt, nhìn thẳng vào cậu: “Nếu như là y thì sao?”. Cô chỉ Tần Tử Giác, “Nếu như người chết chính là y?”.

“Nghịch thiên phản địa”. Tôi muốn y sống lại. Từ Nhân Thuyền nói, “Tôi vẫn là người phạm tặc thôi”.

Tay Tần Tử Giác không nặng không nhẹ nhéo hông của cậu, Từ Nhân Thuyền cười hì hì quay đầu: “Hoặc là chết cùng với anh nhỉ?”. Nhưng lập tức như nghĩ ra điều gì, buồn rầu nói: “Nếu như địa phủ quá lớn, tôi lạc đường thì làm sao bây giờ?”.

“Đứng yên chờ”. Tần Tử Giác nói, “Tôi đi tìm cậu”. Cái tên này, khẳng định chưa đi được mấy bước thì đã mệt, không bằng chính mình đi tìm cậu ta.

“Được”. Khóe mắt Từ Nhân Thuyền cong lên.

END 45 Đăng bởi: admin

46. Chương 46: Ấu Chân (hạ)

CHƯƠNG 46: ẤU CHÂN (HẠ)

.

“Được rồi”. Ngư Ấu Chân thu hồi toàn bộ tâm tình, bình tĩnh nhìn Từ Nhân Thuyền, “Hiện tại đến lượt cậu”.

Lúc nào cậu phát hiện ra tôi không phải là Hàn Giai Doanh?

Từ Nhân Thuyền nhún vai: “Tôi không biết gì cả”. Chỉ là suy đoán một chút, nghi ngờ một chút, các người đã tự nói ra tất cả.

Ngư Ấu Chân cười lạnh: “Cậu rất trấn định”.

“Đó là đương nhiên”. Từ Nhân Thuyền cười hì hì tựa trên người Tần Tử Giác, “Có người cho tôi chỗ dựa nha”.

Ngư Ấu Chân hép lại đôi mắt nhỏ dài, quan sát Tần Tử Giác từ trên xuống dưới, “Chí sát, cũng không phải không động vào được”.

“Động vào y, Phán Chi của cô làm sao quay về?”.

Nghe lời này, Ngư Ấu Chân liếc nhìn Từ Nhân Thuyền, đùa cợt, khinh thường, Từ Nhân Thuyền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Miệng cậu bất động nhưng suy nghĩ đang chuyển động như bay. Hiện tại Ngư Ấu Chân không giết bọn họ là bởi vì Tần Tử Giác vẫn còn có chỗ hữu dụng. Dựa theo phỏng đoán của cậu, muốn Cố Phán Chi sống lại, phải cần chí sát Tần Tử Giác và cực thánh Cao Kiệt. Tần Tử Giác thể chất cực dương, trời sanh bá khí, nếu như cần một người phối hợp với y thì tử anh trong bụng chính là lựa chọn tốt nhất. Thân thể nữ nhân là âm tính, Cao Kiệt chết khi vừa mới hình thành, âm khí đạt tới cực hạn, nhưng hình thể “Quỷ” không thể niệm được lời nguyên cường đại, cho nên Ngư Ấu Chân mới nghĩ ra biện pháp đem hấn vảy trong cơ thể Cao Thông, lấy bộ dáng “người” để sống còn...Nghĩ tới đây, Từ Nhân Thuyền không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Tần Tử Giác, nếu như người này, người này chết đi, bản thân mình thực sự sẽ bất chấp tất cả mà đem y trở lại sao?

Tần Tử Giác nhận ra ánh nhìn của cậu, y cúi đầu nhìn.

“Tần Tử Giác”.

“Uh”.

“Chúng ta đã ký hợp đồng”.

“Uh”.

“Anh phải bao tôi ăn, bao tôi ở, bảo vệ tính mạng của tôi”.

“Uh”. Việc tôi đáp ứng, tôi nhất định sẽ làm được.

“Sau khi ra được bên ngoài, tôi muốn uống hỗn trà sa băng, còn phải xem Gitama nữa”.

“Uh”. Cậu chỉ truy cầu những thứ đó thôi sao?

“Anh không hỏi tôi hỗn trà sa băng là cái gì hả?”

“... ”.

“Chính là dùng trà Long Tĩnh, Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm, còn có trà Ô Long và hồng trà trộn lại rồi thêm đá vào”.

Lông mày Tần Tử Giác giật giật, loại nước này có thể uống sao?

Từ Nhân Thuyền thấy biểu tình của đối phương, cậu buông lỏng tay, nói: “Tôi chưa thử qua”.

“...Đã biết”. Tôi sẽ phụ trách làm ra cái thứ gì đó có thể uống được.

“Uh”. Từ Nhân Thuyền rút cuộc hài lòng nhào lại vào lòng Tần Tử Giác, “Tôi nói trước khi được ăn ngon, nghìn vạn lần không nên chết a...”.

Cơ thể Tần Tử Giác cứng đờ, lập tức, một bàn tay lớn phủ lên đầu Từ Nhân Thuyền, xoa xoa vô cùng nhẹ nhàng. Ôn nhu đó khiến Từ Nhân Thuyền gần như rơi lệ.

“Tần Tử Giác”.

“Uh”.

“Tôi thích anh”.

“Uh”.

Từ Nhân Thuyền há miệng, hai chữ “Còn anh?” thủy chung mắc trong cổ họng, bất thể nào cũng không bật được. Cậu thở dài, nghĩ rằng cứ như vậy đi. Có người ôm cậu từ phía sau, ôm chặt thật chặt, nói: “Như nhau”.

Giống như cậu thích tôi, tôi thích cậu.

Cảm tình không phải lúc nào cũng là cho đi và nhận lại, nhưng tôi và cậu giống nhau. Nó tựa như một cái vòng tròn, một nửa là cậu, một nửa là tôi. Khi cậu bắt đầu rót nước vào nửa vòng tròn, tôi cũng dùng cát lấp đầy nửa còn lại. Ngay sau đó, chúng ta quấn quít, hòa hợp, trong cậu có tôi, trong tôi có cậu. Nước càng nhiều, cát càng nhiều, vòng tròn càng lúc càng lớn. Nó không phải một sớm một chiều, mà là từ từ tích lũy, chậm rãi kết hợp. Nó không kịch liệt, không nhiệt tình, nhưng lại dung nhập vào xương tủy.

Chặt chẽ không thể tách rời.

Đây chính là tình cảm của hai chúng ta, trong lòng mỗi người đều có một vòng tròn. Tôi và cậu, đều giống nhau.

“Chia tay xong chưa?”. Ở cách đó không xa, Ngư Ấu Chân hừ lạnh.

Tần Tử Giác ôm chặt người trong lòng, dùng nhãn thần nói cho nữ nhân này biết: Không cần chia tay, bởi vì chúng tôi sẽ không xa nhau.

Từ Nhân Thuyền vỗ vỗ tay Tần Tử Giác như trấn an, cười híp mắt hỏi Ngư Ấu Chân: “Cô không hỏi vì sao tôi lại biết cô không phải là Hàn Giai Doanh sao?”.

“Đã không còn quan trọng”.

“Làm sao có thể”, gương mặt tươi cười của Từ Nhân Thuyền làm cho Ngư Ấu Chân rất tức giận, “Lòng hiếu kỳ của cô rất nhiều, nhưng lại không thể nhận thua”.

Gần như một khắc sau đó, tay Ngư Ấu Chân bóp lấy cổ họng Từ Nhân Thuyền, “Cậu rất thông minh, nhưng đừng cố gắng ra vẻ như cậu chính là nó!”.

Lời còn chưa dứt, Tần Tử Giác đã hung hăng đá một cước vào bụng cô, Ngư Ấu Chân buông lỏng tay, đôi mắt lạnh lẽo, độc ác phát phát tay.

Rắc rắc. Từ Nhân Thuyền nghe thấy tiếng rạn nứt truyền đến từ đầu khớp chân phải của Tần Tử Giác. Cậu nhanh chóng quay người lại, Tần Tử Giác không lộ ra vẻ gì, chỉ là càn ra sức ôm lấy cậu.

“Tần Tử Giác...”.

“Không có việc gì”.

Từ Nhân Thuyền cắn răng, nhìn về phía Ngư Ấu Chân: “Cô thực sự xác định Cổ Phán Chi không có chuyển thế?”. Lần đầu tiên trên mặt cậu xuất hiện hàn ý và giận dữ, cậu gằng từng câu, “Nói không chừng, hần rất hận cô, hận cô nhiều hơn so với bất cứ ai, vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại cô”.

“Câm miệng!”. Ngư Ấu Chân quát lên.

Tần Tử Giác muốn dùng tay kéo Từ Nhân Thuyền ra phía sau, tựa như rất nhiều lần trước. Thế nhưng lúc này đây, Từ Nhân Thuyền không còn cười hì hì núp ở sau lưng y, mà lại kiên định đứng chắn phía trước y.

Ngư Ấu Chân không hề động thủ, cô chuyên chú nhìn chăm chăm vào hai người, đột nhiên nói: “Hần sẽ không”.

“Thế à?”. Từ Nhân Thuyền cương ngạnh đứng che trước mặt Tần Tử Giác, nhìn thẳng vào rừng chuối phía sau lưng nàng, “Cô ở đây canh giữ hần nghìn năm, một lần rồi lại một lần tô lại cái tên trên bia mộ của hần, hần có từng xuất hiện gặp mặt cô không?”.

Sắc mặt Ngư Ấu Chân có chút trắng bệch, cậu nói: “Cô vì hần phí hết tâm tư, hại chết Cao Kiệt, mang theo Dương Diệp, dẫn dụ Tần Tử Giác đến đây, một kế hoạch bố trí tròn 50 năm, hần có từng xuất hiện gặp cô một lần?”. Cậu hít sâu một hơi, “Không phải cô hỏi tôi vì sao biết cô không phải là Hàn Giai Doanh sao? Bởi vì cho dù đã trải qua một ngàn năm, cô vẫn còn tàn nhẫn và ngây thơ như vậy”.

Để tạo ra thể chất cực âm phối hợp với Tần Tử Giác, ngay cả Cao Kiệt cô cũng không tiếc hạ thủ. Cô biết Cổ Phán Chi ở tại đây, cô liền mang khôn xà đến gieo rắc tai họa cho thôn này, nếu không phải Vi Thiện kịp thời giết chết những người bị khống chế, toàn bộ ngôi làng đều đã bị hủy trong tay cô. Cô làm cho Không Phá lúc còn nhỏ phải chịu sự lạnh nhạt, làm cho Tiểu Nam chết trong tay người cha đã sinh ra nó, lại để Dương Diệp tự tay giết chết ba nuôi của mình....Bọn họ đều là người vô tội, cô dựa vào cái gì chứ?

Kỳ thực, ngay khi Dương Diệp đến Quỷ môn quan tìm cậu, Từ Nhân Thuyền đã cảm thấy chuyện không được bình thường. Sau này, thừa dịp Thất nguyệt bán mà hỏi Tiểu Nam, cậu có thể cả gan suy đoán —— Tiểu Nam nói, khôn xà không chỉ ký sinh một lần trên một cơ thể người, nói cách khác, người đến gần thi thể cũng có thể bị ký sinh. Tiểu Nam sau khi chết liền hóa thành bức họa trùng của Dương Kiên, vậy thì năm đó nó không bị ký sinh. Như vậy, người bị ký sinh là ai? Thời điểm Tiểu Nam chết, ngoại trừ Dương Kiên, thì còn có ai ở đó?

Đáp án chính là Vương nãi nãi. Là người hảo tâm cho bánh màn thầu cho Tiểu Nam. Bà đã từng tiếp xúc với Hàn Giai Doanh khi cô đến hẻm Dương Nhị Đầu tìm Tần Tử Giác. Từ Nhân Thuyền từng lén lút thăm dò, ngay ngày hôm sau, Vương nãi nãi được phát hiện chết ở trong nhà. Một bà cụ mẹ cóa con cô, lại không có họ hàng, tuổi tác lại lớn, đột nhiên chết đi cũng không có nhiều người để ý. Vì vậy khôn xà thuận lợi ký sinh trên người Hàn Giai Doanh —— Ngư Ấu Chân thực sự ngây thơ cho rằng, Từ Nhân Thuyền cậu một chút cảnh giác cũng không có sao?

Bởi vì Hàn Giai Doanh không được phép bại lộ, cho nên Ngư Ấu Chân mới an bài Dương Diệp làm kẻ chỉ điểm. Tiếp đó, cố ý dẫn dụ bọn họ đến đoàn tàu vong hồn, cố ý mua một quả trứng để trong túi, mục đích là vì diệt trừ chướng ngại vật Từ Nhân Thuyền. Nhưng cô thật không ngờ, bởi vì toàn bộ tinh lực đều đã đặt lên người Hàn Giai Doanh mà buông lỏng khống chế Dương Diệp, cuối cùng Dương Diệp phải hi sinh một cái lỗ tai để cứu Từ Nhân Thuyền. Mà điều cô càng không ngờ tới là, chuyến đi này lại nhiều thêm một người, người đó là Lưu Ái Hà. Vì vậy không lâu sau khi bọn họ chạy thoát khỏi đoàn tàu, cô liền ra tay hạ

thủ Lưu Ái Hà —— Quý câu hồn. Chỉ là, không may ở chỗ, Từ Nhân Thuyền vừa khéo biết được phương pháp phá giải.

Đến lúc này, chứng ngại vật ban đầu là Từ Nhân Thuyền đã trở thành một phiền toái lớn. Cô chỉ thị thổ búp bê lừa gạt cậu ra bên ngoài, tu chỉnh thổ búp bê biến thành hình dạng Từ Nhân Thuyền, dự định treo đầu dê bán thịt chó. Lại không may chính là thổ búp bê nhẹ dạ, nó chỉ dụ Từ Nhân Thuyền uống rượu chứ không hoàn toàn trừ khử cậu ta.

Mọi chuyện cứ tiếp tục không được như ý, Ngư Ấu Chân bắt đầu nóng nảy, trực tiếp đưa ra đầu mối cuối cùng, cô thành công khi thu hút đám người Từ Nhân Thuyền tìm ra được huyết linh bài. Phải, là huyết chú, vốn cho rằng lần này Từ Nhân Thuyền chạy trời không khỏi nắng, ai ngờ lại bị Tần Tử Giác ngăn cản. Không có kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi, cô dứt khoát ra lệnh cho thủ hạ của đồ đệ mình —— Bành Vĩ, trực tiếp đem bọn họ vào trong chí âm đại huyết.

Cuối cùng, Từ Nhân Thuyền cười cười: “Tôi nên nói cô quá ngây thơ hay là quá độc ác đây?”

“Thế nào cũng tốt”. Ngư Ấu Chân mặt lạnh, “Tôi chỉ vì đạt được mục đích”.

“E rằng không được rồi”. Từ Nhân Thuyền hướng về phía thân ảnh đang chậm rãi đi ra từ rừng chuối tây mà nói, “Anh nói đúng không, Vi Thiện huynh?”.

Ngư Ấu Chân xoay người, đôi mắt mở to không thể tin nhìn Vi Thiện, “Phán Chi...”.

Vi Thiện đáp lại cô bằng một nụ cười ôn nhu: “Ấu Chân”.

“Phán Chi, anh vì sao...vì sao, lại trở về?”.

Vi Thiện mỉm cười đi tới, xoa xoa đầu cô, giống như cô vẫn còn là tiểu cô nương năm đó, “Tôi không muốn em bởi vì tôi mà đi hại người”. Suy nghĩ một chút, hắn còn nói: “Tôi hiện tại, là Vi Thiện”.

“Vi Thiện?”. Ánh mắt Ngư Ấu Chân mờ mịt, “Anh giết toàn bộ dân làng, Vi Thiện thế nào được?”.

Vi Thiện vẫn cười, ôn nhu mà nhẹ nhàng: “Luôn luôn có cơ hội để sửa chữa”.

“Vì sao?”. Tôi vì Cố Phán Chi mà phản bội toàn bộ người trong làng, vì Cố Phán Chi mà sát hại đệ đệ, giờ đây anh lại nói cho tôi biết, anh muốn trở thành Vi Thiện sao?

“Ấu Chân, quên hết đi”.

“Không!”. Ngư Ấu Chân ngoan độc nói, “Tôi muốn nó sống lại!”.

Nó? Từ Nhân Thuyền kinh ngạc nhìn Ngư Ấu Chân, lẽ nào không phải là Cố Phán Chi?

Lúc này Ngư Ấu Chân cũng nhìn qua: “Cậu muốn Phán Chi tới cứu các người?”

Từ Nhân Thuyền quay qua thề lời với Tần Tử Giác rồi mới nói: “Tôi chỉ muốn Không Phá mang Dương Diệp ra ngoài thôi”.

Ai lại nghĩ người tới lại là Vi Thiện. Vi Thiện, lại là Cố Phán Chi năm đó.

Từ Nhân Thuyền cười tủm tỉm nhìn Vi Thiện: “Nghịch chứng quá sâu a, Vi Thiện huynh”.

Lúc này Vi Thiện mới chú ý, Cao Kiệt đã lâm vào hôn mê —— nghi thức đã bắt đầu rồi. Hắn thở dài, miễn cưỡng mỉm cười: “Ấu Chân, tại sao cứ mãi chấp ngô không buông...”.

“Có một vấn đề, tôi đã suy nghĩ một ngàn năm...Tôi cuối cùng vẫn còn yêu Phán Chi”. Ngư Ấu Chân nhìn sâu vào mắt Vi Thiện, “Nhưng Tiểu Kỳ chết ở trong tay tôi, tôi không vượt qua được chứng ngại tâm lý”. Nếu tôi thiếu nó một cái mạng thì tôi liền trả lại cho nó. Tôi muốn nó sống lại, từ nay về sau, tôi có thể không oán không hận mà yêu Phán Chi.

“Vậy thì, mạng A Kiệt thì sao? Mạng của Tiểu Nam? Mạng của Dương Kiên? Mạng những người...đã chết trong tay của cô thì sao?”. Cô trả thế nào? Làm sao cô có thể giải thoát!

Ngư Ấu Chân cười ngạo nghễ: “Người khác, tôi mặc kệ”. Tôi yêu Phán Chi cho nên tôi muốn tiếp tục yêu hắn. Tiểu Kỳ yêu tôi nhưng lại vì tôi mà chết, tôi vẫn còn nợ nó một mạng. Những người khác, tôi mặc kệ.

“Ấu Chân...”

Ngư Ấu Chân tránh né ánh mắt Vi Thiện, chỉ nói: “Hiện tại vẫn còn kịp, anh đi nhanh đi”.

“Làm sao tôi có thể đi được...”. Mỗi người ở đây đều bởi vì tôi mà rơi vào hoàn cảnh này, làm sao tôi có thể bỏ đi.

“Anh, không đi tìm em trai của mình sao?”. Ngư Ấu Chân nói. Cố Phán Chi vì em trai mà đem bản thân, đem nàng, Tiểu Kỳ, Cao Kiệt đặt vào hoàn cảnh này đó, hôm nay, lại vì em trai mà không chịu luân hồi. Ngàn năm chấp nhất, làm sao hắn can tâm hời phi diệt ở nơi này được?

Kết quả, vẫn là Ngư Ấu Chân hiểu rõ bản thân hắn nhất. Vi Thiện nắm chặt tay.

“Ai, đi nhanh đi”. Giọng nói của Từ Nhân Thuyền xen vào, “Nhớ mang Dương Diệp ra ngoài”. Thấy Vi Thiện do dự, cậu vừa cười vừa vỗ vai đối phương, “Nói trước, anh đừng hòng quít nợ đó”.

“Xin lỗi”. Vi Thiện cúi người thật sâu trước Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác, hắn muốn nói tương lai nhất định sẽ báo đáp, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống. Đối với một người không biết còn có thể sống tiếp hay không, nói cái gì cũng đều dư thừa. Hắn cắn răng xoay nhanh người bước đi, phía sau, âm thanh Từ Nhân Thuyền truyền đến: “Vậy thì giúp tôi chăm sóc Tần Tử Giác đi...”.

Nhìn thân ảnh Vi Thiện dần dần biến mất, Từ Nhân Thuyền biết, tính mệnh Dương Diệp không cần quá lo lắng. Cậu đuổi người, giống như đã trút được gánh nặng: “Tần Tử Giác”.

“Uh”.

“Anh có sợ không?”.

“...Không”.

“Nhưng tôi sợ”. Tôi sợ, anh chết đi, tôi sẽ không còn có thể gặp lại anh nữa.

Người phía sau nhất thời không cử động, khi Từ Nhân Thuyền muốn quay đầu lại, một cái hôn nhẹ nhàng rơi trên đỉnh đầu của cậu, “Tôi ở đây”.

Có tôi ở đây, vì thế cậu đừng sợ.

“Uh”. Từ Nhân Thuyền an tâm nhắm hai mắt.

Bên tai truyền đến tiếng niệm kinh của Ngư Ấu Chân, Từ Nhân Thuyền thả lỏng cơ thể, im lặng hưởng thụ nhiệt độ cơ thể Tần Tử Giác. Sau đó, khe khẽ nhét một cái vẩy màu đen vào trong túi đối phương.

Ầm ầm!

Mặt đất nứt ra, luồng ánh sáng màu tím đậm xuất hiện, Từ Nhân Thuyền cảm thấy nó giống như khói lửa tiễn biệt, xinh đẹp vô cùng.

Vết nứt càng lúc càng lớn, tiếng niệm kinh của Ngư Ấu Chân càng lúc càng nhanh, trong phút chốc, một tiếng vang trời long đất lở. Mọi vật chung quanh bắt đầu vặn vẹo thành hình xoắn ốc, Từ Nhân Thuyền nhìn thấy phía dưới sương mù tím dày đặc, có một cái vẩy màu đen đang giãy dụa sâu bên trong vết nứt.

“Tần Tử Giác”. Từ Nhân Thuyền nhẹ nhàng nói, phảng phất giống như nỉ non.

“Uh”. Lập tức có người đáp lại. Hình như cho dù cậu có nói nhỏ hơn nữa, người kia vẫn có thể nghe thấy.

Từ Nhân Thuyền cảm thấy an tâm, cậu kéo đầu người kia xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của y. Sau đó, trong ánh mắt khó có thể tin của đối phương, cậu đập mạnh vào chỗ gãy xương ở đùi phải của y, đẩy y xuống phía dưới...

Cậu đứng trong sương mù tím trôi nổi trên mặt đất, nhìn thấy một con hắc xà to lớn bay lên, nó siết chặt lấy người kia đang gào thét đầy phẫn nộ, kéo y tới gần vòng xoáy càng lúc càng lớn.

Từ Nhà Thuyền phát tay với người kia: “Đừng quên hồn trà sa băng của tôi đó!”.

Cự xà màu đen biến mất, vết nứt bắt đầu khép lại, cậu mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời đang dần dần áp sát: “Ai, phải tìm xem lối ra ở đâu đây...”.

END 46 Đăng bởi: admin

47. Chương 47: Kết Cục. Hạnh Phúc Đang Đến Gần

CHƯƠNG 47: KẾT CỤC. HẠNH PHÚC ĐANG ĐẾN GẦN

.

5 năm sau. New York.

Đêm Giáng sinh, người đàn ông ngồi trên ghế dài ở quảng trường thu hút gần như toàn bộ ánh mắt của nữ giới.

“Này, anh nhìn xem người đàn ông Đông Phương kia đẹp trai quá trời”. Cô gái trẻ ăn mặc hợp một mỉm cười nói với người bạn trai bên cạnh.

“Hừ”. Người bạn trai khinh thường nói lầm bầm, “Người này nhìn rất kỳ quái”.

Thật sự thì lời hắt nói không phải không có lý. Mặc dù tướng mạo của người đàn ông đó vô cùng xuất sắc, nhưng những thứ quái lạ ở bên người anh ta lại làm cho người khác chú ý — vài quyển sách màu sắc rực rỡ xếp chồng lên nhau và một cái lọ sa băng trong suốt lấp lánh.

Cô gái tò mò đi đến gần, đến khi nhìn rõ thì ngạc nhiên kêu lên: “John, anh mau nhìn! Là truyện tranh Nhật Bản!”.

Người bạn trai mắt húng đui theo: “Đi thôi, Lucy, sắp đến giờ rồi”.

“Nhưng mà...”. Cô gái nhìn như không nhìn người đàn ông Đông Phương, “Anh ta thoạt nhìn rất cô đơn”.

“Trời”. Bạn trai bất đắc dĩ rên rỉ, “Em yêu, lẽ nào em không nhìn ra so với anh ta thì anh còn cần em hơn sao?”

Cô gái bật cười khúc khích, hạnh phúc bị bạn trai kéo đi. Xa xa truyền đến giọng nói oán trách của cô gái: “Em vốn muốn hỏi mượn anh ta vài cuốn truyện”.

“Em thích nó sao? Anh có thể mua cho em”.

“Đó là phiên bản giới hạn, cho dù anh có xếp hàng cả đêm thì cũng không thể mua được, đồ ngốc!”.

“Cái đó gọi là gì...Gitama phải không?”.

“Đúng vậy, là Gitama! Linh hồn Gitama!”.

“Ai, thật không thể hiểu nổi tại sao em có thể thích thể loại như vậy, không phải em chỉ thích nhìn trai đẹp sao?”.

“Gitama rất đẹp trai”.

“Móc mũi là rất đẹp trai hả?”. Bạn trai làm động tác bắt nhả trêu chọc cô gái: “Giống vậy sao?”.

Quả nhiên cô gái bị chọc cười ha ha: “Gitama làm rất đẹp trai, anh làm giống như...một BAGA!”.

“Lucy!”. Bạn trai tức giận, hung hăng nhéo má cô gái.

“Thế nhưng, em lại thích anh BAGA như vậy”. Cô gái vòng tay lên cổ người bạn trai, hôn lên đôi môi của hắn.

Đúng lúc trên quảng trường nổi lên một bài hát, nữ ca sĩ nhẹ nhàng cất tiếng hát, chất giọng khàn khàn:

Ah, cuồng phong cuốn anh đi,

Người yêu của tôi,
Khi nào anh quay về,
Ah, nước biển vùi lấp anh,
Người yêu của tôi,
Khi nào anh quay về,
Ah, tử thần mang anh đi,
Người yêu của tôi,
Khi nào anh quay về,

...

Tiếng ca quanh quẩn ở bên tai, Tần Tử Giác ngẩng đầu lên. Ánh mắt sắc bén quét một vòng quanh quảng trường rồi dừng lại ở một con hẻm nhỏ bên phải. Y khép lại quyển sách trên tay — đó là một quyển vở rất cũ, rất mỏng, chữ nhỏ viết bằng bút lông ngay ngắn chỉnh tề. Bởi vì tên hồn dẫn thiếu trách nhiệm kia, họa sĩ tiên sinh phải nghiền cứu quyển tập nhỏ này đằng đằng năm năm.

Trên thế giới tồn tại chín chí âm đại huyệt, chúng nó phân tán khắp nơi trên thế giới, nơi tiếp nối giữa dương gian và cõi âm. Người tiến vào đại huyệt, chưa từng có người sống sót. Kẻ hồn dẫn vô trách nhiệm kia nói, vị trí đại huyệt không cố định, chúng nó trôi dạt khắp nơi trên đời, nhưng nó cũng liên kết với bên trong.

Vậy có nghĩa là, người đi vào từ một cửa thì có thể đi ra từ cánh cửa đó? Năng lực tự học của họa sĩ rất cao, y cầm quyển tập âm thầm suy nghĩ. Vào thời điểm này trong năm, tại đây sẽ có một đại huyệt được mở.

Giọt nước lạnh như băng rơi trên ngón tay y, Tần Tử Giác cúi đầu _____ chết tiệt, sa băng tan rồi.

Đó là một lọ sa băng rất đẹp, màu đỏ và xanh biếc trộn lẫn vào nhau, giống như hoa tươi nở rộ vào ngày xuân, bốn phía còn điểm thêm lá bạc hà, tinh tế và đáng yêu. Người qua đường nhìn không được ca ngợi: “Người đàn ông phải lãng mạn cỡ nào mới có thể nghĩ ra nhiều sáng ý hên hò đến vậy”.

Người đàn ông trong trọng tâm câu chuyện của mọi người đương nhiên sẽ không chú ý đến lời ca ngợi đó, y chỉ quan tâm một việc — lúc 12h, kẻ hồn dẫn vô trách nhiệm kia có bước ra từ con hẻm đó hay không?

Đình, đình, đình.

Chuông gõ mười hai giờ. Đám đông vô cùng sôi nổi ầm ĩ.

“Merry Christmas!”. Bọn họ tặng nhau những lời chúc phúc tốt đẹp.

Tiếng hò reo quanh quẩn bên trong ngõ hẻm tối tăm, trống rỗng, không một bóng người.

Người đàn ông Đông Phương lặng lẽ cúi đầu thu dọn mọi thứ _____ 6 tháng sau, thành phố H, lại có một đại huyệt sắp mở. Không phải y cảm thấy buồn, nhưng ở trong bầu không khí náo nhiệt của đám đông, y không khỏi cảm thấy cô đơn, lạc lõng.

Lúc này, có người đặt móng ngồi xuống bên cạnh y, người kia cầm lấy cuốn truyện tranh còn thơm mùi sách mới rồi ngẩng nhìn.

Y ngẩng đầu.

“Yo”. Người kia nói.

Cậu đến muộn. Y nhìn chăm chăm người trước mặt, ngay cả chớp mắt cũng không nỡ.

“Xin lỗi, tôi đến trễ”.

Trà sa băng của cậu đã biến đổi.

“Không sao, tôi thích uống như vậy”. Người kia múc một muỗng lớn đưa vào miệng rồi hôn lên môi y thật sâu.

Trên quảng trường, nữ ca sĩ vẫn thì thầm hát:

Ah, người yêu của tôi đã trở về,

Hạnh phúc đang đến gần, hạnh phúc đang đến gần.

...

Hoàn.

Tử bất ngữ quái lực loạn thần (Bộ 1) cũng đã hoàn rồi, đầu tiên ta muốn cảm ơn những ai đã theo dõi và ủng hộ câu chuyện này từ những chương đầu tiên cho tới chương cuối cùng. Những cái likes và comments của các bạn tiếp sức cho ta rất nhiều, vì qua đó ta biết được truyện mình edit vẫn còn có người theo dõi và yêu thích :))

Thứ hai, ta có đôi lời cảm nhận riêng về câu chuyện này, theo ta thấy thì trong bộ 1 tác giả tập trung vào yếu tố linh dị thần quái nhiều hơn, tình cảm của Từ Nhân Thuyền và Tần Tử Giác cũng chỉ là phụ, như gia vị nêm nếm thêm cho món ăn, thế nhưng ta lại cực kì thích, vì vẫn có thể nhìn thấy tình cảm của hai người thông qua những ánh mắt, những cái siết tay đầy thấu hiểu, những cử chỉ tình cảm nho nhỏ, chỉ vậy cũng đủ rồi. Đôi lúc, những cử chỉ quan tâm còn quan trọng hơn lời nói rất nhiều. Về phần ma quái, linh dị thì xuất hiện xuyên suốt cả câu chuyện, dù không ghê rợn nhưng theo ta nó cũng khá hấp dẫn. Bằng chứng là ta có thể edit nó đến tận chương cuối cùng :))

Việc tiếp theo ta muốn thông báo là ta mới phát hiện tác giả có viết thêm hai phiên ngoại cho 2 cp Nhân Thuyền x Tử Giác, Không Phá x Vi Thiện, ta sẽ edit và post lên trong thời gian sớm nhất.

Cuối cùng là mong các bạn hãy tiếp tục ủng hộ bộ 2: Thân Biên của hệ liệt này nha!!! Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48 PN1

PHIÊN NGOẠI TRUNG THU

Trung thu số đặc biệt: Cát nhĩ hóa (Cát: cắt, nhĩ hóa: lỗ tai)

Diễn viên: Tần Tử Giác, Từ Nhân Thuyền.

Phối hợp diễn: Úc Diễn.

.

“Lỗ tai anh có đau không?”. Đứa bé đeo hai lỗ tai gấu trên đầu giòn giã hỏi.

“Cái gì?”. Nam hài mặc Hán phục màu đen cảm thấy kinh ngạc khi bị người lạ hỏi một vấn đề bất ngờ như thế.

Đứa bé bò lên bàn đá hình tròn, dùng đưa hai chân: “Không có gì, tôi chỉ muốn nhìn thử nếu chỉ tay vào mặt trăng của Nguyệt nương nương, có phải thực sự sẽ bị Người cắt mất lỗ tai hay không thôi?”.

Tần Tử Giác theo phản xạ sờ sờ lỗ tai mình _____ hình như có hơi đau. Hôm nay là Tết Trung thu, cũng là sinh nhật Tử Giác, như thường lệ, Tần gia mời rất nhiều khách. Nữ chủ nhân Ngu Thánh Nhã trang điểm tỉ mỉ, cũng không quên chăm chút quần áo cho con trai.

Tần Tử Giác mười một tuổi đội trên đầu chiếc mũ lông cừu tinh xảo, mặc áo màu đen, trên áo được vẽ nhật, nguyệt, tinh, sơn, long, sáu loại hoa văn hoa trùng, phía dưới màu đỏ, có thêu một vài hoa văn mà đứa bé tai gấu không gọi tên được. Nó cẩn thận đếm kỹ, thân trên và thân dưới của quần áo có tất cả 12 loại hình vẽ.

“Này, cho tôi mượn quần áo anh mặc chút đi”. Hùng (gấu) bảo bảo nhảy xuống bàn, nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình của Tần Tử Giác lắc tới lắc lui.

“Cái này không phải người nào cũng mặc được”. Một giọng nói vang lên mang theo hương vị ngọt ngào như kẹo đường, Tần Tử Giác không khỏi quay người sang _____

Thỏ bảo bảo.

Đứa bé chậm rãi đi tới mặc quần áo có hình dáng gần giống Hùng bảo bảo, thứ khác biệt duy nhất chính là trên đầu của nó đeo một đôi tai thỏ thật dài.

Thỏ bảo bảo đến gần, đi một vòng quanh người Tần Tử Giác, quan sát thật kỹ rồi mới kéo tay Hùng bảo bảo xuống, nghiêm túc nói: “Đây là Thập nhị chương phục (*), là y phục chỉ có hoàng đế cổ đại mới có thể mặc, em không mặc được”.

Hùng bảo bảo bĩu môi không phục: “Giờ cũng không phải cổ đại mà”.

“Nhưng cậu ta có mệnh hoàng đế”. Thỏ bảo bảo cười tốt bụng.

“Vậy em thì sao? Em mang mệnh gì?”. Hùng bảo bảo hiếu kì sốt ruột hỏi.

“Em nha...”. Thỏ bảo bảo cố ý kéo dài âm, đem lòng hiếu kì của Hùng bảo bảo kéo đến điểm cao nhất: “Em là yêu nghiệt, mệnh tai họa”.

Khiến Tần Tử Giác ngoài ý muốn là Hùng bảo bảo nghe xong những lời này chẳng những không tức giận, trái lại càng thêm háng hái, hỏi dồn: “Yêu gì? Yêu gì? Xà yêu Bạch nương kia sao? Hay là hồ ly tinh Đắc kỷ?”

“Những cái đó coi là gì? Em còn lợi hại hơn so với bọn đó”. Thỏ bảo bảo cười nói, “Em vốn là thần tiên đó”.

“Đúng vậy, đúng vậy, mẹ em nói em là thiên sứ đến từ thiên đường”. Hùng bảo bảo cao hứng vỗ tay, “Thu Thu thật lợi hại”.

“Dì không nói cho em biết vì sao em phải tới trái đất sao?”.

“Không có”. Hùng bảo bảo mở to hai mắt, “Vì sao?”.

“Bởi vì em phạm vào thiên quy”.

“A!”.

“Bất quá em yên tâm, chờ khi trưởng thành, em sẽ gặp được một người đối với em rất tốt, đi theo người đó thì em có thể quay lại thiên đường”.

“Thật sao?”. Hùng bảo bảo hươ tay múa chân, “Em muốn quay về thiên đường, chờ em trở về, em sẽ trộm kẹo thiên đường cho anh ăn”.

“Tốt”. Thỏ bảo bảo híp mắt cười đáp ứng.

“Vậy anh mau cho em biết, rốt cuộc em là yêu tinh gì?”.

Thỏ bảo bảo nhéo cái mũi nhỏ của Hùng bảo bảo: “Em không phải là heo tinh sao! Em vốn là Thiên Bồng nguyên soái bị cất chức hạ phạm, qua vài năm nữa, sư phụ sẽ đến nhận nuôi em”.

Hùng bảo bảo vừa nghe xong liền sinh khí, lặn qua lặn lại trên đất gào khan, Thỏ bảo bảo hoàn toàn mặc kệ nó, cười ha ha.

Tần Tử Giác vẫn luôn đứng một bên lắng nghe, khi nghe đến đó, cũng không khỏi cười khê.

“A?”. Thỏ bảo bảo kinh ngạc quay đầu, “Còn chưa đi sao?”.

Nơi này là nhà của tôi, vì sao tôi phải đi? Tần Tử Giác dĩ nhiên vẫn không nhúc nhích.

“Ôi, không phải tôi muốn đuổi cậu”. Thỏ bảo bảo đi tới, kéo tay Tần Tử Giác, “Chỉ là cậu cứ đứng ở chỗ này thì sẽ bị cắt lỗ tai thật đó”.

Nói xong, Thỏ bảo bảo kéo tiểu hoàng đế vào nhà.

“Còn cậu?”. Bị Thỏ bảo bảo kéo đi, Tần Tử Giác đột nhiên hỏi.

“Tôi thì sao?”. Thỏ bảo bảo dừng chân.

“Vậy cậu là yêu tinh gì?”.

“Tôi là đầu trâu mặt ngựa, chuyên câu hồn phách con người”. Thỏ bảo bảo vẫy vẫy tay.

Cậu đến đây là muốn câu hồn tôi sao? Tần Tử Giác lắc lắc nhìn Thỏ bảo bảo.

“Tôi tới cứu cậu”. Thỏ bảo bảo kẻ sát lỗ tai Tử Giác, nói rất nhỏ.

Thật không? Trong mắt Tần Tử Giác tràn đầy hoài nghi.

“Thật!”. Thỏ bảo bảo cầm một cái bánh quy nhỏ bỏ vào miệng, nói: “Người lớn trong nhà không nói cho cậu biết hả? Không thể chỉ tay vào mặt trăng...”.

Truyền rằng, Nguyệt nương ngự tại Nguyệt cung, ai dám cả gan dùng tay chỉ Nguyệt nương nương, đó là bất kính với bà, sẽ bị cắt lỗ tai.

“Đó bất quá chỉ là chuyện xưa mà trường bối bịa ra nhằm giáo dục hậu nhân hiểu rõ lễ tiết mà thôi”. Về mặt tiểu hoàng đế đầy quyền uy.

Thỏ bảo bảo không cãi lại, lại ăn thêm một cái bánh quy, vừa ăn vừa nói: “Cậu nghe qua cổ sự Hằng Nga chưa? Biết ai ở trong Nguyệt cung không?”.

“Môi trường của Mặt Trăng không thích hợp cho con người cư ngụ”. Tần Tử Giác nghiêm mặt nói.

“Nguyệt nương nương ở trong Nguyệt cung, Nguyệt nương nương cũng chính là Hằng Nga”. Thỏ bảo bảo coi thường câu trả lời của Tần Tử Giác, “Cậu biết ai ở cùng bà ấy không?”.

Hóa ra là một đứa nhóc thích nghe chuyện thần thoại. Tần Tử Giác cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thỏ bảo bảo rất thú vị, vì vậy liền thuận theo lời của nó: “(**): Cựu ngôn nguyệt trung hữu quế, hữu thiềm thừ, cố dĩ thư ngôn, nguyệt quế cao ngũ bách trượng, hạ hữu nhất nhân thường chước thi, thụ sang tùy hợp. Nhân tính ngô danh cương”.

(**) Dấu dương tạp trở : là cuốn sách viết về các truyền thuyết nhân gian của tác giả Đoàn Thành Thức đời Đường. Những câu thơ phía trên có nội dung về Trung thu, mình không tìm được bản dịch nào cả, cũng không dám tự dịch nên các bạn coi đỡ Hán Việt nha)

Mặt Thỏ bảo bảo mang biểu tình “Quả nhiên cậu không hiểu”, một hơi uống cạn ly sữa chua Tần Tử Giác đưa tới, làm bộ thở dài: “Là thỏ ngọc”. Chuyển đề tài câu chuyện, cậu lại hỏi: “Cậu biết tôi là ai không?”.

“Đầu trâu mặt ngựa”. Tần Tử Giác chưa bao giờ nghĩ trên chọc một đứa bé lại vui đến vậy, thậm chí sẽ trên chọc nhiều hơn một chút.

“Sai rồi”. Thỏ bảo bảo ngậm trái cây ướp đường, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi chính là thỏ ngọc, tôi đến để cứu cậu”.

Tần Tử Giác thuận tay lau đi vụn bánh quy bên mép miệng Thỏ bảo bảo, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ cậu ta tiếp tục khoác loác.

“Cậu vừa dùng tay chỉ Nguyệt nương nương, người rất tức giận, cho nên cậu không thể đứng ngơ ngẩn bên ngoài như thế”. Thỏ bảo bảo cắn miếng bánh ga-tô Tần Tử Giác đưa tới, kiên trì nói: “Nếu như bị bà ấy tìm được, lỗ tai cậu sẽ bị cắt mất đó”.

Thấy Tần Tử Giác không tin, cậu kéo y đến bên cửa sổ: “Thấy mặt trăng không?”.

Tần Tử Giác gật đầu.

“Thế cậu có thấy phía trên nó có bóng đen không?”.

Lắc đầu.

“Cái này là đúng rồi. Bóng đen mà mọi người nhìn thấy trên mặt trăng chính là thỏ ngọc ở tại đảo được. Hiện tại cậu không thấy bóng đen, vì sao lại như vậy ư? Bởi vì tôi đang ở chỗ này đó”.

Tần Tử Giác đang muốn lên tiếng, lại bị một tiếng kêu cắt đứt.

“Thu Thu?!”. Phu nhân xinh đẹp dắt theo Hùng bảo bảo còn đang giả bộ khóc đi tới, vẻ mặt không vui.

Thỏ bảo bảo nuốt xuống ngụm sữa cuối cùng, cười hì hì nói với Tần Tử Giác: “Nhớ kĩ nha, trong vòng một tuần lễ không được đi ra ngoài”.

Nói xong liền chạy tới chỗ phu nhân và Hùng bảo bảo.

Tần Tử Giác nhìn ngón tay còn dính chút sữa trắng, khoe miệng hơi cong lên _____ không nghĩ ra loại động vật như con thỏ này cũng thật đáng yêu.

“Tử Giác!”. Bên kia, Ngu Thánh Nhã đang gọi y.

“Con đến đây”. Tần Tử Giác đỡ lấy cái nón trên đầu, mười hai chuỗi ngọc rủ xuống, che giấu đôi mắt mang theo ý cười.

“Nhanh đến đây, bắt đầu bái nguyệt rồi”.

Tần Tử Giác leo lên đài ngắm trăng, mặt không thay đổi quỳ xuống đệm cỏ, nhận lấy nén nhang từ một người ăn mặc như cung nữ.

Lạy thứ nhất, lạy thứ hai, lạy thứ ba.

Tần Tử Giác bỗng nhiên té xỉu trên mặt đất.

...

“Đang nghĩ gì đó?”. Trung thu của rất nhiều năm sau, Từ Nhân Thuyền vừa ăn bánh trung thu vừa cười híp mắt hỏi.

“Lúc đó cậu đã thả cái gì lên người tôi?”. Khiến tôi nằm trên giường tròn một tuần lễ.

“Lúc nào?”. Từ Nhân Thuyền giả ngu.

Tần Tử Giác nhéo nhéo lỗ tai đối phương: “Thỏ ngọc”.

“Tôi bị cách chức hạ phẩm cũng bởi vì cứu anh”. Thỏ ngọc đau buồn nói.

“Đền cho cậu”. Tần Tử Giác nói.

“Đền cho tôi cái gì?”. Thỏ ngọc hăng hái bưng bưng.

“Hoàng hậu”. Hoàng đế nói.

Hoàn

(*) Thập nhị chương phục: là chỉ phục sức có 12 loại hoa văn của hoàng đế cổ đại Trung hoa dân quốc. 12 loại hoa văn bao gồm nhật, nguyệt, tinh, sơn, long, hoa trũng, tông di, tảo, hỏa, phấn mễ, phủ, phát được thêu tay lên trang phục.

*Hình ảnh về 12 loại hoa văn trên Thập nhị chương phục:

Share this: Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 49 PN2

PHIÊN NGOẠI GIÁNG SINH

Giáng sinh số đặc biệt . Hoàn tục

Diễn viên: Không Phá, Vi Thiện.

.

Lễ Giáng Sinh hay còn được gọi là ngày Chúa sinh ra đời, là ngày các tín đồ cơ đốc chúc mừng Chúa Jesus ra đời. Hằng năm vào ngày 25 tháng 12, tất cả các giáo đường đều có một cây thông được trang trí các

dây đèn màu, xướng những bài ca ngọt ngào, thưởng thức các món ăn ngon, tận hưởng bầu không khí vui vẻ... Mọi người tụ tập lại vô cùng nhộn nhịp.

Thế nhưng nếu trong chùa cũng trang trí một cây thông Noel, cũng bày một bàn đầy món ngon thì lại có vẻ vô cùng quái dị.

Không Phá dừng suy tưởng, nghe thấy Nhất Khổ gõ cửa: “Phượng trưng”.

Khẩu khí khóc không ra nước mắt khiến Không Phá không nhịn được cười rộ lên. Y gần như có thể đoán được câu tiếp theo Nhất Khổ sẽ nói.

“Xin người hoàn tục đi”. Quả nhiên, lời này Nhất Khổ lắm nhảm đã gần một tháng.

Không Phá mở cửa, thấy Nhất Khổ mang vẻ mặt cầu xin nhìn mình, y cười hỏi: “Vi Thiện lại làm gì rồi?”. Nhất Khổ há miệng muốn nói ra nhưng lại không biết nói từ đâu_____

Nói rằng Vi Thiện chửi canh gà cho bọn họ dùng cơm? Không Phá nói, tham phật ngộ đạo, trọng tại tu tâm, trong lòng có phật, phật tự bên người.

Nói rằng Vi Thiện ăn mất phật hương cao cấp mà bọn họ cất giữ? Không Phá nói, tồn tại là hợp lý, Vi Thiện tồn tại thì theo lý nên có quyền lợi sinh tồn, kính dâng thì càng có giá trị hơn so với cất giữ.

Nói rằng Vi Thiện để thư tịch bất nhả trong phòng bọn họ? Không Phá nói, mắt bất động, tay bất động, tâm bất động, thì mọi thứ cũng vô ích.

...

Tựa hồ bất luận Vi Thiện làm điều gì, Không Phá đều chấp nhận tất cả, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bất động như núi.

Nhất Khổ đứng nửa ngày không nói được câu nào, cuối cùng run rẩy vươn tay chỉ về hướng hậu viện.

Lúc Không Phá nhìn thấy cây thông Noel sắc màu sắc sỡ thì Vi Thiện đang ngồi xổm dưới đất gần cây tiên nữ lên cây thông, trên mặt đất có hai hình trái tim to lớn, ánh sáng rực rỡ và pháo hoa lóe lên chiếu sáng cả người hắn, tỏa sáng lấp lánh. Không Phá đi qua pháo hoa mà bước tới gần hắn, y sờ sờ đầu hắn, ôn hòa nói: “Mừng lễ Giáng sinh trong chùa là điều bất kính”.

Vi Thiện chớp chớp mắt, vẻ mặt không thể giải thích được: “Không được sao? Nhưng tôi cảm thấy rất vui”. Đem một cây gậy tiên nữ nhét vào tay Không Phá, Vi Thiện cười nói: “Nếu có thể làm người khác cảm thấy vui sướng thì sao Phật lại không cho phép chứ?”. Hắn là người có nụ cười hiểu thấu rõ nhất trên thế giới này, nét cười long lanh trong mắt, cho dù Không Phá có nhiều đạo lý hơn đi nữa thì y cũng đều chôn trong bụng.

“Tôi biết anh muốn nói vui sướng trong khi tội ác đang tràn ngập là sai”. Vi Thiện quơ quơ gậy tiên nữ, dáng vẻ rất vui: “Tựa như sử dụng ma túy, giết người...những thứ này đều không đúng. Thế nhưng, rốt cuộc là Phật không cho phép? Hay là đạo đức loài người không cho phép?”.

Không Phá mỉm cười: “Đối nhân xử thế của con người là bọn họ tự ràng buộc. Còn nếu vì Phật thì bọn họ có thể siêu thoát”. Vi Thiện dừng tay, ngoẹo đầu nhìn Không Phá: “Anh biết không? Ở trong mắt Phật, tội ác không tồn tại. Họ không có bạn bè cũng không có kẻ địch, không cần thân thiện và cũng không cần trừng phạt ai đó”.

“Vậy thì trong mắt Phật có cái gì?”. Tiểu sa di đứng ngoài không nhịn được hỏi. Ngày thường thoạt nhìn Vi Thiện luôn có bộ dáng không tìm không phổi, thỉnh thoảng còn làm rất nhiều chuyện đáng giận. Nhưng giờ phút này nhìn hắn rất thanh tịnh, khiến người khác không tự chủ tin tưởng vào hắn.

Vi Thiện đột nhiên nở nụ cười, hắn nhìn về phía Không Phá, khóe mắt cong cong: “Như anh nói, siêu thoát”. Hắn nhìn cây thông rực rỡ cao to, “Phật sẽ không thương thế nhân”.

“Người nói vậy!”. Tiểu sa di không nhịn được kêu lên. Tựa như niềm tin vào thế gian của bản thân bị lật đổ, tiểu sa di trừng mắt nhìn Vi Thiện _____ nếu như Phật không thương người trần, vậy thì tại sao thế nhân lại phải cung phụng Phật cơ chứ?

Vi Thiện làm ngơ với sự phẫn nộ của tiểu sa di, bộ dáng bình hòa: “Người và Phật là bất bình đẳng”.

“Là bởi vì Phật đứng ở độ cao mà con người không thể đạt tới!”.

“Cho nên Phật mới thương xót”. Vi Thiện nói, “Phật vô hỉ vô bi, Phật không thương thế nhân. Ta thương Phật, nhưng Phật không thương ta”.

Lúc hần nói như thế, trong mắt hần cũng vô hỉ vô bi. Không Phá rút cuộc thờ dài, nói: “Phật khuyên thế nhân hướng thiện, chỉ cần làm điều thiện, điều tốt, thì không lý nào Phật lại không thích”.

“Cho nên...đừng hủy cây thông Noel của tôi nha?”. Ánh mắt Vi Thiện sáng lên.

Không Phá bất đắc dĩ sờ sờ đầu của hần: “Chỉ lần này thôi”.

Vi Thiện chớp chớp mắt, ủy khuất nói: “Nhưng mà tới bây giờ tôi chưa từng mừng Lễ giáng sinh lần nào cả”. Hần thờ dài, trong mắt đầy cô đơn, “Hơn hai ngàn năm...”.

Trái tim Không Phá nhất thời dao động: “Lần sau sẽ dẫn cậu vào thành phố”.

Vi Thiện hoan hô một tiếng, nhẹ nhàng bay ra sân gọi mọi người ăn cơm. Khi hần đã bay xa, tiểu sa di bắt đầu nói với Không Phá: “Phương trượng, người lưu một con yêu tinh như thế ở trong chùa thật sự không sao chứ?”.

Không Phá ôn hòa hỏi: “Con cảm thấy chỗ nào không tốt?”.

Tiểu sa di nhú mày: “Hần làm cho chùa chướng khí mù mịt, âm ỉ làm phiền đến mọi người”.

Không Phá trầm tư một hồi, nói: “Khi con niệm kinh, trong tim con nghĩ điều gì?”.

“Đương nhiên là Bồ Tát!”. Tiểu sa di tức giận nói, “Bất quá con mới niệm vài câu thì tên yêu quái kia lại đến quấy phá”.

“Một lòng niệm kinh, làm sao trong mắt sẽ thấy được những thứ khác?”

“Nhưng mà...”.

“Trong mắt có Phật, trong tai có Phật, trong tâm có Phật, làm sao sẽ thấy được, nghe được, cảm giác được những chuyện khác cơ chứ?”. Không Phá nói.

Nghe đến đó, tiểu sa di nhất thời xấu hổ _____ so với phương trượng thì đạo hạnh của mình quả thật còn kém quá xa. “Phương trượng, trong tâm người có Phật sao?”. Tiểu sa di không nhịn được hỏi.

Không Phá nhìn thân ảnh đang gấp gáp bay về phía mình, y chỉ mỉm cười nhưng không trả lời.

“Phương trượng...”.

“Hiện tại thế nào?”. Không Phá nhìn về phía tiểu sa di đáng thương, “Bây giờ con còn cảm thấy Vi Thiện là một người đáng ghét không?”.

“Hần cũng rất, rất đáng yêu”.

Không Phá không khỏi cười rộ lên _____ nếu bọn họ biết Vi Thiện không phải là yêu tinh chuỗi tiêu, cũng không phải hoa la đơn, mà là một con quỷ bị chôn dưới tầng chuỗi tiêu, thì sẽ có phản ứng gì đây?

...

Hai tháng sau.

Nhất Khổ mang theo hai tiểu sa di, cả ba cùng đứng ở ngoài cửa phòng Không Phá, vẻ mặt đau khổ cầu xin: “Phương trượng, cầu người hoàn tục đi!”.

Hoàn

_____ END _____ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-bat-ngu-quai-luc-loan-than>